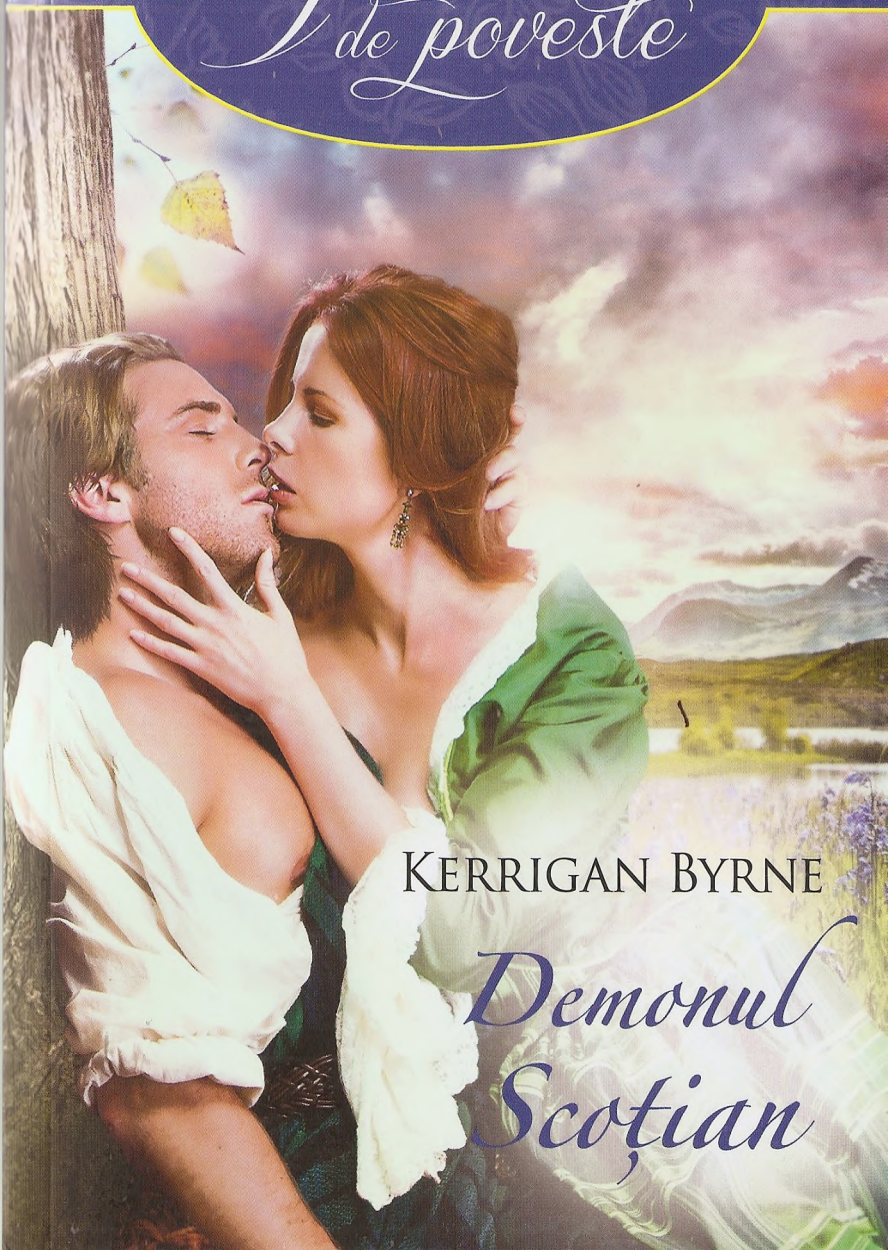

COLECȚIA

Tubiri de poveste

KERRIGAN BYRNE

Demonul Scoțian

SERIA „REBELI VICTORIENT“

I se spune Demonul Scoțian. Temutul locotenent-colonel Liam Mackenzie este renumit pentru forța lui supraomenească, pentru prezența impunătoare și pentru înflăcărarea cu care se aruncă în luptă. Însă, odată cu venirea unei tinere și frumoase englezoaice pentru a fi guvernanta copiilor lui, neîmblânzitul războinic se vede nevoit să își înfrunte cel mai redutabil adversar, pe cel mai dificil câmp de luptă: cel al dragostei.

Domnișoara Philomena Lockhart nu este o fată bătrână cu aspect banal, ci o tânără extrem de frumoasă, cu forme voluptuoase și cu buze ademenitoare, a cărei apariție reușește să îi ia pe toți prin surprindere și să zdruncine din temelii lumea lui Liam. Fără a se lăsa intimidată de manierele sălbatice ale angajatorului ei, încăpățânata Mena reușește să-i îmblânzească nu doar pe copiii temutului moșier, ci și pe demonul care sălășluiește în sufletul acestuia. Cu fiecare zi care trece, Liam devine tot mai atașat de Mena – și tot mai bănuitor. Oare ce secrete se ascund în spatele acelor fascinanți ochi de smarald? Ce lucruri întunecate au făcut-o să caute refugiul la castelul lui? Și cum va putea să cucerească inima acestei femei fascinante fără să o cedeze pe a lui?

Kerrigan Byrne este una dintre revelațiile genului *historical romance*, cele 20 de titluri ale ei fiind o prezență constantă în topurile *New York Times*.

Tradiție din 1989

 www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2813-8

9 786063 328138

The Highlander
Kerrigan Byrne
Copyright © 2016 Kerrigan Byrne
Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Press
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Demonul Scoțian
Kerrigan Byrne

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BYRNE, KERRIGAN
Demonul Scoțian / Kerrigan Byrne
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-2813-8
I. Mateescu, Bianca (trad.)
821.111(73)-31=135.1

KERRIGAN BYRNE

Demonul Scoțian

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu

1

A.M

Prolog

Wester Ross, Scoția

„Trebuie să se facă ceva“, decise Liam Mackenzie, în timp ce se uita în jos la descoperirea sa înspăimântătoare.

Ceva în legătură cu omul malefic care conducea clanul Mackenzie din Wester Ross cu capricii sadice și teroare rece. Ceva în legătură cu femeia cu ochi goi care o înlocuise pe propria mamă nefericită a lui Liam, bântuind coridoarele din castelul Ravenscroft precum o fantomă slabă și chinuită a regretului și a fricii. Ceva în legătură cu fiul ei, fratele vitreg al lui Liam, care se ascundea prin dulapuri și nu învățase să zâmbească niciodată în întreaga sa viață. Despre bastardul Mackenzie care fusese recent omorât în bătaie în închisoarea Newgate.

Trebuia să se facă ceva în legătură cu cadavrul pe care tocmai îl scosese din mlaștina Bryneloch.

Tessa McGrath.

Deși nu fusese nimic mai mult decât un schelet acoperit de mo-cirlă, mușchi și mazăgă, Liam își dăduse seama că era ea. De cum întrezărise ceea ce mai rămăsese din mantia de lână pe care i-o dăduse chiar el în noaptea aceea îngrozitoare din urmă cu câțiva ani, știuse.

Pelerina aceea – ultimul gest de bunătate pe care îl făcuse pentru ea – devenise giulgiul ei.

Tessa fusese o târfă lascivă care se lăudase cu abilități de neegalat și cu fetișuri întunecate. Și tocmai acesta fusese motivul pentru care moșierul Hamish Mackenzie o angajase pentru fiii lui. Motivul pentru care fusese aleasă să transforme băieții în bărbați. Ba nu, nu în bărbați, ci în niște creaturi mult mai teribile.

Tessa subestimase cruzimea abjectă a marchizului de Ravenscroft. Și nici măcar nu bănuise profunzimea răutății malefice a lui Hamish Ravenscroft.

– Ea și-o cere, șuierase disprețuitor tatăl lui Liam în timp ce o țin-tuise pe Tessa de pat, goală și legată la ochi. Mă imploră să i-o dau.

Și târfa *chiar* implorase să primească ceva. Și anume, loviturile jucăușe ale biciului moale precum satinul pe care îl adusese în desaga ei plină cu jucării sexuale. Scosese toate sunetele potrivite și se zbătuse în toate modurile potrivite. Rostise cuvinte de invitație și acordase permisiuni senzuale, care ar fi trimis orice flăcău de șaisprezece ani pe culmile unei frenezii pline de dorință.

Dar nu și pe Liam.

Nu era vina ei. Tessa nici măcar nu și-ar fi putut închipui vreodată ce îi pregătise stăpânul. Îi plăcea să cocheteze un pic cu durerea, era drept, dar Hamish Mackenzie nu era genul de om care să oprească un joc atunci când ieșea învingător, nu, el continua până când oponentul său era complet distrus.

Liam bănuise deja că Hamish intenționa să o frângă pe fată în fața ochilor lor. Să îi oblige să privească. Dar nu și-ar fi putut imagina vreodată că tatăl lui intenționase să-i oblige pe *fiii* lui să o frângă. Să observe cu o pură și bolnăvicioasă plăcere sadică cum înșiși copiii pe care îi adusese pe lume deveneau niște monștri.

Niște monștri ca el.

Și Liam înțelesese ce intenționa tatăl său abia când acesta scosese la iveală o jucărie a lui. Un bici roman antic, cu terminațiile din plumb ascuțit, care avea tot atâtea curele groase precum avea Meduza șerpi pe cap.

Fiecare dintre fiii moșierului Mackenzie tremurase la vederea acelei grozăvii. Hamish, bastardul moșierului, care fusese botezat după el. Liam, moștenitorul său legitim. Și băiatul căruia i se spunea Thorne – singurul fiu al celei de-a doua soții a bărbatului. Cu toții erau intim familiarizați cu biciul în cauză. Cunoșteau durerea sărutărilor sale și simțeau lipsa cărnii pe care le-o spintecase acesta cu fiecare lovitură nemiloasă.

Și, desigur, se holbaseră la instrumentul acela cu un scepticism șocat, în timp ce bărbatul îl plimbuse pe spatele târfei care gemea. Fata arcuise spatele și i se tăia respirația de nerăbdare și dorință – cel puțin la început.

Iar apoi țipase și plânsese, se zbătuse și implorase, și asta după numai două lovituri de bici.

Cu ochii negri strălucindu-i de exaltare perversă, Hamish venise apoi pe partea patului unde stătuseră ei și întinsese mânerul biciului detestabil spre fiii lui, care se holbau ca trăsnii, formând o linie aproape regimentară.

– Două lovituri de fiecare, le poruncise el.

– Nu va supraviețui la atâtea, contracara se Thorne, cu vocea-i de puber, tremurătoare de frică.

Și bărbatul răspunsese la imprudența fiului său cu o lovitură de pumn care îl aruncase la podea pe Thorne.

– Două lovituri de fiecare! repetase el sacadat. Nu-mi pasă care câte lovituri dați, dar nu o să fie eliberată până când nu va fi biciuită de șase ori.

Hamish Mackenzie, un uriaș, obișnuia să se înalțe falnic deasupra fiilor săi, la fel cum se întâmpla în cazul majorității bărbaților din jurul său. Dar, în acea noapte, Liam observase că, pentru prima dată, îi putea întâlni privirea tatălui său, ca de la egal la egal. Puțini erau cei care îndrăzneau să întâlnească privirea încruntată a moșierului, darămite să mai și mențină contactul vizual cu el.

– Faceți-o voi, ordonase moșierul, afișând un zâmbet malefic. Altfel, *o s-o fac eu!*

Era puțin spus că era deconcertant faptul că persoana pe care o ura cel mai mult avea aceleași trăsături cu ale sale. Gândul că într-o zi – poate după două decenii, poate după mai mult – aceiași ochi negri monstruoși aveau să se holbeze înapoi la Liam din oglindă, ca un memento odios al cruzimii detestabile care îi curgea prin vene ca urmare a sângelui Mackenzie întinat. Și, privind provocarea paternă de pe chipul tatălui său, Liam înțelesese că într-o zi urma să nu mai aibă de ce să se teamă de acest om. Avea să crească și el și să devină la fel de masiv, la fel de viclean, la fel de nemilos și la fel de brutal. Dar într-o zi avea să-l provoace la luptă pe acel monstru cu o fiară personală a lui.

Iar strălucirea sumbră din ochii tatălui său îi dăduse clar de înțeles că acesta abia aștepta să vină ziua aceea.

Sesizând ocazia perfectă ca să-l impresioneze pe tatăl lui, Hamish, fiul cel mai mic, se întinsese după bici, cu o nerăbdare crudă și familiară clădindu-se dincolo de înțelegerea de pe trăsăturile lui faciale mai puțin impresionante.

Hamish avea să îndeplinească voința tatălui său.

Și Tessa nu avea să supraviețuiască.

– Nu. Liam făcuse un pas în față, smulgând biciul din mână tatălui său, înainte să-l poată apuca Hamish. *O s-o fac eu.*

Vântul urlase și biciuise apele pline de mocirlă ale mlaștinii Bryneloch, cu o rezonanță foarte asemănătoare cu sunetele pe care le scosese Tessa în noaptea aceea, când curelele cu terminații de plumb ale biciului atinseseră pielea ei nepătată. Iar teroarea confuză din hohotele ei de plâns spintecase din pieptul lui Liam

și ce mai rămăsese din inima lui, lăsând în urmă numai o rană deschisă și cavernoasă.

Și acum, în vreme ce stătea deasupra cadavrului ei, mâna lui Liam se strânse în jurul a nimic altceva decât aer umed și dezolant, făcând ca încheieturile degetelor sale să devină la fel de albe cum fuseseră în noaptea aceea când apucase șovăielnic mânerul împletit al biciului de piele.

Ea nu înțelesese că el îi arătase un gest de bunătate în singurul mod pe care îl cunoștea. Că, fiind cel care dusesse la îndeplinire ordinele nemiloase ale tatălui său, reușise să reducă pe cât posibil toată durerea și rănilile de care avusese ea parte.

Dar cum ar fi putut înțelege ea asta?

Liam și-ar fi dorit din tot sufletul său ca noaptea aceea să se fi încheiat acolo, dar cruzimea tatălui său nu avea limite, și fusese o oră infernală, plină de lucruri odioase și de nedescris, înainte ca Liam să o poată înveli cât de cât cu mantia aceea și s-o ajute să scape.

Spre meritul ei, ea nu încetase nici o clipă să se lupte. De fapt, amenințase să se răzbune, printre lacrimi amarnice de spaimă.

Amenințările acelea reprezentaseră greșeala ei fatală.

Abia dacă putuse merge drept în timp ce șchiopătase în jos pe scări, și o bună parte din pielea ei roz-roșiatică începuse deja să prindă culoarea care prevestea niște vânătăi urâte. Acesta fusese rezultatul pedepsei lui Hamish.

Chiar și la vârsta aceea fragedă, Liam fusese suficient de puternic ca să o poarte în brațe prin noapte și dincolo de câmpuri, până în sat, și chiar se oferise – de fapt, Doamne, cât încercase de mult – să se înțeleagă cu ea... încercase să-și ceară iertare de la ea. Orice care să mai diminueze cât de puțin rușinea care îi răscolise măruntaiele.

Dar ea nu voise să audă. Și nu ar fi putut-o învinui pentru asta.

– O să întorc tot clanul împotriva ta și-a familiei tale blestemate, scuipase ea. Numai stai să vezi! O să spun la toată lumea, o să le arăt tuturor ce mi-ai făcut, demoni barbari ce sunteți! Și o să vină după voi! O să vină să vă pedepsească pe toți!

Numai că nu mai avusese ocazia să facă asta. Pentru că fusese redusă la tăcere.

Fusese ucisă.

Și nu exista nici o îndoială în mintea lui Liam în privința celui care comisese această faptă detestabilă.

Pentru că, în fond, răul nu putea zămisli decât rău, nu era așa?

Era ceva de la care nu exista nici o cale de salvare. Chiar și Dougan, cel mai mic dintre fiii bastarzi ai tatălui său, care fusese crescut departe de zidurile roșii ale castelului Ravenscroft, ucisese un preot pe vremea când era doar un adolescent.

Dougan. Tatăl său plătise bani buni ca fiul lui cel mai mic să fie omorât în bătaie în închisoare. Și totuși, cumva, băiatul reușise să scape și să se salveze. Se reinventase și apoi luase legătura cu Liam în secret, în timp ce purta un război pentru supremație în lumea interlopă londoneză.

Într-adevăr. Fiii lui Hamish Mackenzie fuseseră *zămisliți* pentru a vărsa sânge. Parcele¹ țesuseră violența în fibrele trupurilor lor, precum un goblen hain, și urziseră să le curgă cruzimea prin vene.

„Când regele e mort... trăiască regele!”

Dougan îi scrisese aceste cuvinte în loc de semnătură într-o scrisoare pe care i-o trimisese și în care îi ceruse lui Liam să facă acel unic lucru la care visase mereu.

Liam înfășură rămășițele cadavrului Tessei înapoi în mantia aproape complet descompusă și lăsă ca mlaștina care bolborosea să devină mormântul ei permanent. Și, în timp ce privea pământul înghițind-o încet, simți cum și ultimele vestigii ale speranței și ale umanității lui se scufundau odată cu ea. Și fură înlocuite de cărbuni de ură, aprinși în pieptul lui pustiit și ațâțați într-un infern de foc de suflarea răncedă și sulfuroasă a însuși diavolului.

Poate că fantezia lui nu devenise doar o realitate, ci o necesitate.

În timp ce stătea și se uita la peisajul de smarald întrerupt de piscurile zdrențuite ale munților Kinross, Liam se gândi la mama lui și la felul în care o frânsese tatăl său – atât ca trup, cât și ca spirit. Se gândi la clanul său, clanul Mackenzie din Wester Ross, care tremura și se ascundea sub pumnul de fier nemilos al stăpânului lor conducător. Se gândi la frații săi, atât la cei legitimi, cât și la cei bastarzi, dintre care nici unul nu era suficient de puternic să reziste în fața abuzului tatălui lor.

Și tocmai din acest motiv Liam luase adesea pedepsele și cruzimile asupra lui.

Dar cine avea să rămână aici ca să îi protejeze, acum că el pleca la război?

Liam crescuse și devenise bărbat. Și nu era numai suficient de înalt ca să se uite în ochii tatălui său. Umerii lui se lățiseră suficient

¹ Fiecare dintre cele trei surori, zeițe ale sorții din mitologia romană, reprezentate sub înfățișarea unor femei bătrâne (n.tr.)

de mult încât să poată purta povara numeroaselor lovituri de bici care îi modelaseră carnea spatelui într-un asemenea hal, încât părea să fi fost cioplit de ciocanul și dalta lui Satan însuși. Iar pumnii lui erau suficient de grei încât să lovească înapoi cu aceeași putere.

Își luase livretul militar și se înrolase în Armata Regimentară a Maiestății Sale. Și își folosisse focul din sânge ca să întreprindă acte de violență inimaginabile în serviciul Coroanei. Cu consimțământul lui Dumnezeu și al țării.

Era singura lui cale de scăpare.

Dar, mai întâi de toate, trebuia să facă *ceva* în legătură cu toate astea.

Venise în sfârșit ziua.

Hamish Mackenzie își dorise să facă un monstru din fiul și moștenitorul său. Să facă pe cineva *la fel ca el*. Dar monștrii erau personaje mitice, roadele unei imaginații superstițioase și ale poveștilor absurde din secolele trecute. Liam decise că el nu avea să fie un monstru. Nu, avea să fie ceva mai bun de atât.

Avea să devină un demon.

Capitolul 1

Londra, septembrie 1878

Douăzeci de ani mai târziu

„Dezbracă-te!”

Nu era prima dată când Lady Philomena St. Vincent, vicontesa Benchley, auzea porunca aceasta. La urma urmei, era soția unui libertin violent. Dar, în timp ce se uita cu ochii mari de uimire și confuzie la doctorul Percival Rosenblatt, se pomeni deodată că nu mai știa ce să spună. Cu siguranță nu se putea referi ca ea să se dezbrace în fața lui. Numai asistentele supervizau terapia în baie cu gheață aici la azilul Belle Glen. Să participe la așa ceva și un doctor de sex masculin era ceva nemaiauzit și fără precedent.

– Dar, doctore, m-am comportat frumos. Făcu un pas în spate involuntar, și un ghem de neliniște începu să-i colcăie în stomac când zări cada, cu bucăți de gheață plutind la suprafața apei precum niște resturi îngrozitoare de sticlă spartă. Cu siguranță n-am făcut nimic care să merite... acest tratament.

Tratament. Ce cuvânt straniu! Unul care putea însemna multe lucruri într-un loc ca acesta.

– Iar ți-ai făcut de cap. Asistenta Greta Schopf, autoproclamata ei dușmancă de moarte de aici de la Belle Glen, făcu un pas în față și o apucă de încheietura mâinii, degetele ei puternice înfigându-i-se cu putere în carne și trăgându-i mânecile largi până la coate. Femeia aceasta masivă de origine germană, îmbrăcată în uniforma ei cu guler înalt, de culoare închisă și cu șorț alb, ridică antebrațul Menei, cu noile zgârieturi la vedere, astfel încât doctorul să le poată examina. Și și-a mai făcut de cap și... și în alte feluri. A trebuit să o legăm de pat noaptea ca să-i oprim viciile astea amorale.

Mena privea, cu gura căscată de uimire, nevenindu-i să creadă ceea ce auzea.

– Asta pur și simplu nu-i adevărat, icni ea cu sufletul la gură, după care se întoarse să i se adreseze doctorului. Te rog, doctore Rosenblatt, se înșală. A fost o altă pacientă, Charlotte Pendergast, care

m-a zgâriat pe braț cu unghiile. Și jur că eu niciodată nu am... Dar nu voia să rostească acele cuvinte. Nu voia ca focul să se aprindă în ochii ei întunecați la gândul că s-ar fi putut atinge singură. Deși, la drept vorbind, în clipa aceasta, ar fi făcut orice ca să evite băile alea cu gheață. Nu mi-am făcut niciodată rău singură... și, absolut sigur, m-am abținut mereu de la a mă... ăăă... de la... orice... ăăă... vicii amorale.

Îl mai informase despre asta pe doctor, desigur, în primele ședințe pe care acesta le avusese cu ea. Îi mărturisise că nu își făcuse singură toate vânățiile și zgârieturile pe care le avea pe corp, ci îi fuseseră provocate de soțul ei sadic, Lord Gordon St. Vincent, viconte Benchley. În primele ei zile ca pacientă involuntară aici, făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să nege cu emfază orice nebunie sau criză de sminteală ori comportament sexual nepotrivit, pentru că acesta era purul adevăr.

Ba, de fapt, mărturisise înnebunită tot adevărul despre ea însăși de la sosirea ei aici la azilul Belle Glen, întrucât fusese înspăimântată și complet singură.

La început, doctorul Rosenblatt îi amintise Menei de tatăl ei prin felul în care împărtășea bunătate umană din spatele biroului său impozant. Posesor al unui chip rotund plăcut, cu fălcile și bărbia dublă aferente, obrații roșii și o burtă mare și rotundă, doctorul Rosenblatt părea un gentleman profesionist, de vârstă mijlocie și cu maniere alese.

Ar fi trebuit să știe să nu se încreadă în instinctele ei când venea vorba despre alți oameni – mai cu seamă când era vorba despre bărbați. Pentru că ajungea să se înșele mereu în privința lor.

Doctorul Rosenblatt luă dosarul ei, citindu-l de parcă nu ar fi fost el unicul autor al rândurilor scrise în interior.

– Devii agitată, Lady Benchley, zise el cu glas blând, pe care de obicei oamenii îl folosesc atunci când se adresează copiilor care plâng sau nebunilor.

– Nu! țipă ea, mai tare decât intenționase, în timp ce asistenta Schopf o trăgea în jos spre cadă. Nu! Își transformă apoi glasul, adoptând un ton ceva mai plăcut, mai potrivit unei doamne, chiar dacă în același timp își ancoră ferm picioarele în podea. Doctore, nu sunt deloc agitată, dar aș prefera să nu fac o baie cu gheață. *Te rog!* Eu chiar... dar chiar nu există altă variantă? Electrozi, poate? Sau doar puneți-mi niște mânuși și trimiteți-mă la culcare. Nici măcar nu voia să se gândească la alternativele pe care tocmai le sugerase. Ura terapia cu electrozi și felul detestabil cum îi ținea captive

încheieturile și o făcea să nu-și mai poată folosi mâinile pentru absolut nimic. Dar nu se temea de nimic *la fel de mult* cum se temea de băile alea cu gheață. *Te rog!* mai încercă o dată, în timp ce lacrimi de frică îi năpădeau ochii.

— Văd că știi să mă rogi foarte frumos, Lady Benchley. Privirea lui nu o întâlnește pe a ei, ci plutește mai jos spre gura ei și apoi spre sânii ei mari, care forțau cusăturile cămășii negre strâmte și inconfortabile pe care o purta. Dar, vezi dumneata, eu sunt doctorul dumitale, și prima mea obligație în această calitate este să mă ocup de tratarea bolii dumitale. Și acum, te rog, scoate-ți hainele fără alte incidente, altfel o să ți le dea jos altcineva.

Mâna asistentei Schopf se strânse în jurul încheieturii Menei cu o forță capabilă să lase vânătăi și aproape complet necaracteristică unei femei. O trase pe Mena spre cadă, încolăcindu-și cealaltă mână în jurul brațului ei.

— O să te lupți cu mine și azi, Contesă Păsărică de Foc? Sau o să te porți civilizată măcar o dată?

Contesa Păsărică de Foc era porecla pe care i-o dăduse una dintre celelalte paciente în acea primă zi odioasă la Belle Glen. Fuseseră toate dezbrăcate în pielea goală, într-un salon plin cu aproximativ cincisprezece femei, unde fuseseră apoi examinate, căutate, despăducheate și spălate cu găleți cu apă rece. Cineva observase nuanța neobișnuită de roșcat a părului ei și apoi nuanța mai închisă de castaniu-roșcat de la împreunarea coapselor ei. Mena fusese poreclită în multe feluri în viața ei — cel mai adesea, de familia ei, frații St. Vincent —, și asta cu precădere din cauza înălțimii ei neobișnuite și a lățimii considerabile a umerilor și a umerilor ei; cu toate acestea, Contesa Păsărică de Foc i se părea cumva cea mai umiltoare și mai degradantă dintre toate. Mai ales când era preluată și folosită și de asistentele din personalul medical de la Belle Glen.

— Nu am greșit cu nimic. Mena îi mai aruncă o privire panicată și rugătoare doctorului Rosenblatt, care răsfoia în liniște fișa din dosarul ei, fără să se uite măcar o dată în jos la foi. Nu mă băga acolo!

— Ești isterică, zise el, cu glas jos. Ceea ce nu face altceva decât să-mi demonstreze severitatea nebuniei dumitale.

Asistentele o apucară câte una de fiecare braț și o traseră în jos în apă. Odată ce fu aplecată suficient de mult, Mena dădu să izbească vana cu ambele picioare, în speranța de a o dărâma. Cada masivă nici nu se clinti, însă, din moment ce Mena nu era o femeie micuță sau firavă, zbaterile ei fură suficiente ca să o elibereze din strânsoarea asistentelor.

—Ce se-ntâmplă acolo? Vocea jovială a domnului Leopold Burns ar fi putut înveseli orice cameră în care intra. Dar, pentru pacienții de la azilul Belle Glen, sosirea lui aducea mereu întuneric. Infirmerul cu statură de uriaș părea să aibă mai degrabă în jur de douăzeci de ani, nu patruzeci, doar că asta venea la pachet cu un nas de forma unui cartof și cu un păr blond foarte rar. Doar nu faci necazuri pe-aici, nu-i așa, Lady Benchley? Un pumn de groază pură îi strânse plămânii Menei când strânsoarea asistentei Schopf fu înlocuită de mâna mare și dură a domnului Burns. Bun, și-acu' hai să dăm hainele astea jos.

Mena se luptă cu ei de data aceasta. Încercase să fie civilizată și supusă. Toată viața sa fusese timidă, ascultătoare și blândă, și acum asta nu făcuse decât să-i aducă aceste rezultate. Măcar de data aceasta nu mai accepta să participe de bunăvoie la propria tragedie umilitoare.

Se zbătu și se smuci în timp ce degetele abile ale asistentei îi descheiau nasturii cămășii de spital, trăgându-i-o în jos până pe talie și apoi peste șolduri și peste picioare. Mena țipă și îi imploră, lovi și se luptă când îi smulseră cămașa de pe ea — pentru că oricum, într-un azil, nimeni nu se mai obosea să mai poarte corset —, expunându-i astfel sânii sub ochii lacomi ai domnului Burns și ai doctorului Rosenblatt.

Ochii aceia se uitară după pofta inimii, și Mena se întrebă în sinea ei cum puteau asistentele, femeii și ele, să ia parte la un asemenea comportament deviant.

Lacrimile care îi șiroiau pe obraji nu erau cauzate numai de umilință și de frică, ci și de mirosul acru și insuportabil al respirației domnului Burns. Acesta o trase în spate, lipind-o de trupul lui, într-o prindere ca de urs, sub pretextul imobilizării ei, astfel încât asistentele să-i poată scoate și lenjeria intimă. Măinile lui mari îi apucau și îi strângeau sânii în mod dureros, și coborî gura aceea ofensatoare, lipind-o de urechea ei.

—Cu cât te zbați mai tare, Contesă Păsărică de Foc, cu atât mi-e mai greu să-mi țin mâinile unde trebuie.

—Măinile tale *nu au stat niciodată* acolo unde ar trebui, îl acuză ea.

Curentul de aer rece care îi biciuia pielea îi dădea de înțeles că era complet goală acum. Și se pomeni dintr-odată mai puțin îngrijorată de lucrul acesta decât de erecția în continuă creștere a domnului Burns, care era lipită de fundul ei. El o strânse încă o dată cu mâinile-i mari, nemăi lăsând-o să respire. O durere ascuțită îi împungea sânii și un junghi și mai îngrijorător o traversă când simți ceva în cutia

toracică, precum o coastă care se deplasa, privând-o de capacitatea de a mai trage aer în piept.

— Ce prostii fără sens mai zic și nebunii ăștia, scui-pă nonșalant domnul Burns, în timp ce-i ridica trupul aproape paralizat peste marginea căzii și asistentele îi țintuiau picioarele.

Mena privea înspăimântată cum apa aceea cu gheață se apropia de ea încet, dar sigur. În punctul acesta, nu mai putea face nimic decât să se pregătească suflătește pentru impact.

Bucățile de gheață o izbiră cu durerea tăioasă și bruscă a ghearei ascuțite a unei pisici, evocând în ea impulsul de a-și smuci înapoi membrul chinuit. Numai că tot trupul ei era torturat de aceeași senzație, și, când își reveni cât de cât după șocul inițial al scufundării, era uluită să vadă că nici o parte din pielea ei nu fusese străpunsă sau perforată.

O cuprinse o senzație de disperare care o făcu să se arunce spre marginea căzii. Plămânii ei deja tresăreau în spasme dureroase de șoc și expirațiile îi ieșeau scurte și zgomotoase, precum niște scâncete. Își târî cu greu trupul gol și reuși să se ridice și aproape izbuti să sară înapoi și afară din cadă, înainte ca trei perechi de mâini mari și puternice s-o apuce și s-o oblige să se scufunde înapoi în apă.

Capul i se cufundă sub apă, împreună cu restul corpului.

Și rămase acolo.

Se zbătea și se smucea împotriva torționarilor ei, dar mâinile lor mari și puternice erau peste tot, supunându-i membrele și odată cu ele orice încercare de salvare. După o vreme, panica inițială se disipă și se potoli. Nu se mai mișca deloc. Așadar, așa urma să-și găsească sfârșitul? Închisă într-un azil împreună cu nebunii și nefericiții imperiului, cu un pervers mizerabil pipăind-o pe sâni și cu o asistentă sadică imobilizând-o sub apă, sub privirea nepăsătoare și nemiloasă a unui doctor?

Se întrebă dacă Lady Farah Blackwell, contesa de Northwalk, promise scrisoarea ei. Oare contesa făcuse ceva — orice — ca să o ajute sau doar îi ignorase rugămintea de ajutor? Judecând după senzația usturătoare de arsură pe care o simțea în plămâni, Mena se îndoia că urma să aibă vreodată ocazia să afle.

Și poate era cel mai bine așa. Avea să părăsească lumea aceasta înconjurată de bucăți reci și nemiloase de gheață sufocantă. Iar aceasta era literalmente manifestarea fizică a ceea ce fusese viața sa în ultimii cinci ani.

Oare iadul chiar putea să fie mai rău de atât? Exista vreo șansă cât de mică să-și fi plătit deja orice pedeapsă pentru păcatele sale

în această lume crudă? Poate că Domnul din ceruri nu era neapărat un Dumnezeu răzbunător, ci unul indiferent. Iar dacă așa stăteau lucrurile, poate l-ar fi putut convinge să-i lase și ei un colțișor mic și neimportant de rai. Chiar și păticea aceea pe care nu o voia nimeni. Un locșor izolat de la capătul unei alei lungi și frumoase, unde ar fi putut continua să existe în liniște și izolare. Departe de pizma înalțelor așteptări și a judecării numeroaselor ei eșecuri. Undeva unde norii pluteau jos ca un soi de boltă cerească și razele soarelui se infiltrau printre ei într-o zi de vară târzie, asemenea unor săgeți bine-cuvântate, aruncate în jos spre mlaștinile sudice, la fel de calde și de divine precum iertarea.

Mena închise ochii și găsi în ea curajul de a lua o gură de apă rece ca gheață, chiar când mâinile care o țineau scufundată se strânseseră în jurul ei și o traseră la suprafață. Se pomeni deasupra apei și suflă tare ca să scuipe afară puținul lichid care îi ajunsese în plămâni, într-o criză de tuse care-o făcea să se cutremure din toate încheieturile. Și, odată ce trecură spasmele, se concentră la a-și umple plămânii cu aer. Momentul trecuse și, odată cu el, și acel crâmpeli de pace pe care îl regăsise sub gheață. Dar știa că era o lașă prea mare ca să-și ia viața. Așa că stătu acolo tremurând, abandonându-se suferinței și nefericirii. Își trase genunchii la piept în cadă, înainte ca frigul care o îngheța până la os să-i fure orice urmă de mobilitate din membre.

– Ocupați-vă să fie curată și după aceea începem, ordonă doctorul Rosenblatt.

Asistenta îi freca pielea cu un săpun aspru, cu o eficiență brutală, decretând în timp ce făcea acest lucru că asta era baia ei pe săptămâna respectivă.

Trecuseră cinci minute de când terminaseră, și Mena își simțea pielea ca și când ar fi fost înțepată de mii de ace care o străpungeau simultan. Dar strânse ferm din dinți și decise să facă orice era nevoie ca să scape de frigul care o îngheța până la os.

– O să-ți pun câteva întrebări acum, Lady Benchley, zise doctorul Rosenblatt, venind la picioarele căzii. Vreau să-mi spui cum te afectează următoarele informații. Dacă simt că mi-ai oferit răspunsuri sincere, o să te scoatem din cadă. Ne-am înțeles?

Mena încuviință din cap.

– Foarte bine. Începu din nou să răsfoiască fișele din dosarul ei și, după ce găsi foaia pe care o căuta, o așeză peste dosar și începu să citească. Mai întâi, o să ne ocupăm de întrebările generale. Auzi voci

în camera dumatăle noaptea, Lady Benchley? Voci care te țin trează sau care te chinuiesc?

Mena rămase locului uitându-se într-un punct fix din fața sa și răspunse sincer:

– Numai țipetele celorlalte paciente. Și asistentele care-și bat joc de ele.

Greta Schopf o ciupi tare de umăr, dar Mena nici măcar nu tresări.

– Am înțeles, zise doctorul, fără a ridica nici o clipă ochii din notițele sale. Vezi vreodată lucruri? Lucruri stranii, apariții, fantome sau ai halucinații?

Mena răspunse foarte prudentă la întrebarea aceasta, știind că halucinațiile erau o caracteristică a adevăratei nebunii.

– Niciodată, zise și întări clătinând din cap.

– Acum câteva întrebări adresate în scopuri statistice, din cauza diagnosticului dumatăle, continuă Rosenblatt.

Frigul începuse deja să-i încețoșeze mintea Menei. Fluxul de sânge din venele ei fusese redus la o slabă picurare, și începuse să tremure atât de violent, încât era obligată să-și împingă cuvintele dincolo de dinții care îi clănțăneau. Dar știa ce întrebări urmau. Diagnosticul pe care îl pusese doctorul lor de familie, plătit de soțul ei și de mama acestuia, era „isterie psiho-sexuală și nebunie amorală”, și bunul doctor Rosenblatt era absolut *incântat* să pună întrebări din sfera aceasta.

– Mai spune-mi o dată de câte ori dumneata și Lord Benchley aveți relații maritale.

Mena refuza să răspundă la întrebarea aceasta cu atât de mulți oameni de față.

– Ți-am mai spus asta.

– Da, mi-ai spus că la început obișnuia să vină la dumneata de cinci ori pe săptămână și apoi aproape deloc. Că, odată ce și-a dat seama că nu-i puteai zămisli prunci, a căutat compania altor femei. Doctorul Rosenblatt se aplecă ușor în față, capturându-i privirea, care începuse deja să se încețoșeze de la frig. Cu excepția dăților în care îl rugai să te ia cu forța. El mi-a zis că se simțea dezgustat de dumneata, mai ales când îi cereai să-ți îndeplinească fanteziile sexuale violente, nu-i așa, Lady Benchley?

Și astfel înțelese Mena că, până și în cada aceea plină de apă cu gheață, tot putea simți că ardea de rușine.

– A... a... mințit. Eu. Niciodată... Nu am vrut...

Dar frigul i se infiltră în piept, tăindu-i răsuflarea și lăsând-o fără voce.

—Te-am avertizat deja că numai adevărul te va elibera din starea dumitale actuală, îi aminti doctorul Rosenblatt.

„Adevărul!“ Adevărul era că soțul ei era un sadic la fel de mare ca însuși doctorul Rosenblatt. Gordon St. Vincent demonstra un entuziasm macabru pentru a înțelege ce anume făcea oamenii să se cutremure. De ce anume se temeau cu adevărat. Ce urau cel mai mult la ei înșiși. Și apoi exploata informațiile acestea pentru avantajul și beneficiul său personal.

Iadul pe care îl trăise ea în casa St. Vincent începuse gradual. Și în scurt timp, când Gordon considerase că o frânsese suficient, când torturile și răutățile lui nu mai păreau să o afecteze, soțul ei devenise violent. Doar că actele brutale, care în mod normal ar fi trimis un om după gratii dacă ar fi îndrăznit să le execute pe străzi, erau complet legale dacă le întreprindea împotriva soției sale.

În marea buclă a timpului și a spațiului, un sfert de oră era o nimica toată. Doar un grăunte de nisip pe o plajă nesfârșită. Dar, în cada aceasta, devenea o eternitate, care se întindea dincolo de unde puteau ajunge razele calde ale soarelui. Atât de mult, până când nu mai rămânea nimic altceva decât răceală. Nimic altceva decât suferință și camera aceasta extrem, extrem de albă.

După asta, Mena își pierde abilitatea de a mai vedea limbile ceasului. Încheieturile i se blocază și mușchii i se contractară atât de tare și cu o durere atât de violentă, încât scoase un vaiet involuntar.

Doamne, Dumnezeu! Acum chiar părea nebună de-a binelea.

Măinile i se contorsionară în unghiuri stranii și dureroase pe piept, și convulsii ciudate păreau să-i zguduie coloana vertebrală. Și, în tot acest timp, își simțea bătăile inimii încetinind la o pâlpâire surdă, aproape pierzându-și complet orice ritm.

Era obosită. Teribil de obosită.

Și atunci o scoaseră din cadă, ridicând-o de coatele suficient de încordate încât să-i poată susține greutatea corporală. Deveni precum gheața. Complet și pe deplin înghețată. Deja nici nu mai putea invoca suficientă putere încât să-i pese de faptul că doctorul Rosenblatt și domnul Burns priveau în timp ce era ștearsă cu prosoape și o bucată aspră de bumbac îi era aruncată peste cap. O amorțeală alarmantă începuse să i se întindă de la mușchi și de la membre, spre interior, acaparându-i organele interne. Până acum nu mai petrecuse niciodată mai mult de zece minute în baia cu gheață. Și abia dacă observă când un pieptene îi fu trecut prin părul lung. Încercă să se dea

la o parte, dar genunchii refuzau să o susțină, din moment ce frigul îi răpise orice urmă de vlagă din mușchi. Domnul Burns o prinse la timp cât să prevină o rănire gravă, dar, la drept vorbind, Mena ar fi preferat să se prăbușească la podea.

– E prea grea s-o putem căra. Va trebui s-o duci tu înapoi în cameră, domnule Burns, ordonă asistenta Schopf.

– Cu plăcere, doamnă, răspunse vesel domnul Burns.

– O să te asist. Baia pare să-i fi domolit isteria, și ar trebui să fie docilă, cel puțin o vreme. Doctorul Rosenblatt plecă de lângă perete și îi închise dosarul. Ocupă-te ca asta să ajungă înapoi în biroul meu, asistentă Schopf, și ai grijă să nu fim deranjați.

Picioarele ei inutile scoteau zgomote odioase pe podeaua lungă și fără covor, în timp ce cei doi bărbați „o conduceau” în josul coridorului, dezinfectat și vopsit în nuanța aceea scârboasă de alb, care era probabil rezervată pentru astfel de instituții. Lampadarele cu gaz așezate cu precizie la jumătatea distanței dintre uși nu reușeau să încălzească pustiul chinuitor al locului. Chiar și grinziile, zăvoarele și lacătele imense de pe ușile de fier fuseseră vopsite în alb. Erau sterile, la fel ca dormitoarele pacienților, și lipsite complet de căldură, lumină sau culoare. Pure, precum cămășile de noapte pe care le purtau pacientele, cu gulere înalte, constrângătoare și modeste, cu excepția faptului că se putea distinge forma corpului pe dedesubt.

Scâncete mici și tremurătoare îi scăpau din gât și din piept. Involuntare și nedorite, dar, din cine știe ce motiv, nu părea să le poată opri. O durea maxilarul de la cât de rău îl încheștase și de cât de tare îi clănțaniseră dinții. Sunetele nocturne ale azilului îi zgăriau pielea. Simțea fiecare tipăt de nebunie ca și când ar fi fost cuie care îi străpungeau pielea. La auzul sunetelor de pași grei ale bocancilor care mărșăluiau pe podea, unele femei se grăbeau și-și apăsau fața de cele trei bare care formau fereastra micuță, cu vedere spre coridor. Unele erau nebune, batjocoritoare și îngrozitoare. Altele, așa ca ea, care nu-și aveau locul aici, în spatele acestor ziduri, aveau ochii îndurerăți și plini de compătimire și uneori chiar de lacrimi. Dar Mena nu o putea vedea sau saluta pe nici una dintre ele acum. Pentru că, în clipa de față, nici măcar nu mai reușea să își miște gâtul.

– Îmi place că-i curată și docilă, afirmă domnul Burns. Dar nu mă încântă deloc ideea să-mi vâr mădularu' într-un cub de gheață.

Cuvintele lui stârniră un junghi de panică în sufletul Menei, și panica se răspândi cu rapiditate, acaparându-i tot trupul. Se întrebese adesea dacă violul era scopul lor. Știa deja că doctorul și infirmierul

foloseau adesea Belle Glen ca pe locul lor de joacă privat. Ascultase țipetele mai multor rezidente vechi, în timp ce născuseră în mijlocul nopții. Și plânsese odată cu ele și mulțumise tuturor sfinților pentru prima dată în viața ei că era prea înaltă și prea corpulentă ca să fie considerată cu adevărat dezirabilă pentru un bărbat.

— O să fie suficient de caldă pe dinăuntru, răspunse scurt doctorul. Și-n plus, convulsiile musculare o să facă lucrurile și mai... interesante.

Groaza puse stăpânire pe ea, mai strâns decât oricare dintre mâinile lor crude și pofticioase.

— V... vă... rog. Nu, se bălbâi ea, înainte ca maxilarul să i se încheșteze în urma unui nou val de fiori. Dacă s-ar fi putut zbate. Știa că asta nu ar fi ajutat-o la nimic, desigur, dar măcar nu ar mai fi avut senzația asta teribilă că era ținută captivă de propria carne și de propria piele. O mare parte din toată mânia fără speranță pe care o simțea în clipa de față era îndreptată spre propriile ei membre inutile.

— O, exact, milady, o să te facem să ne implori, zise domnul Burns, cu aparentă încântare, înainte de a i se adresa doctorului, care se afla de cealaltă parte a ei. Am tot vrut să pun mâna pe țâțele alea de luni bune. De ce ne-ai pus să așteptăm atât?

— Asta nu-i o instituție condusă de guvern, Burns, cu mulți oameni care să închidă ochii la de-astea. Și-n plus, asta nu-i orice femeie de pe stradă. E o vicontesă. Trebuia să mă asigur că familia ei nu va face gălăgie pentru că-i aici. Că nu o să se înmoaie sau nu o să se răzgândească în privința prezenței ei aici și să vină s-o ia acasă. Dar vicontele Benchley m-a asigurat recent că se află complet la mila noastră blândă și binevoitoare.

Domnul Burns scoase un sunet dezgustător de nerăbdare, care îi întoarse pe dos stomacul Minei. În seara aceea la cină, găsise un pâianjen copt în pâine, așa că nu își mâncase pâinea, ci doar băuse supa răncedă.

— Nu mi-am mai tras-o cu nici o nobilă pâ-n' acu', comentă el.

— Că bine zici. Doctorul Rosenblatt i se adresă apoi Menei, cu superioritate: S-ar putea să te bucuri să afli, Lady Benchley, că soțul dumitale a parcelat moșia Birch Haven și a vândut-o ca să facă o contribuție generoasă instituției noastre, aici la Belle Glen. Așa că vei fi invitată aici... pe o perioadă nedefinită.

La auzul acelei vești îngrozitoare, Menei îi scăpă un suspin, dar, din păcate, nu fu urmat de nici o lacrimă. Era ca și când ar fi fost incapabilă să mai producă vreuna.

Moșia Birch Haven fusese *casa ei*. Singurul ei refugiu. Și acum chiar putea spune cu sinceritate că pierduse cu adevărat totul.

Corpulentul doctor Rosenblatt găfâia zgomotos până când ajunseră la camera ei, iar greutatea ei era susținută în cea mai mare parte de infirmier.

– Nu ești vreo floare delicată, ei? observă Burns. Ei, bănuiesc că n-are nimic. Nu prea ai șanse să vezi țâțe ca alea la o doamnă suplă și firavă.

Dăngănitul cheilor pe care le scoase doctorul din buzunarul jachetei sale reuși în cele din urmă să producă o explozie de panică în ea, suficient de puternică încât să-i facă inima să palpite. O picătură de foc ce îi pornise de la scalp i se prelinsese în jos pe șira spinării, până când rămăsese cu senzația că tot trupul îi fusese înmuiat în acid.

Degetele grase ale doctorului Rosenblatt păreau neîndemânatic de exaltare, și bărbatul se îmbujorase pe sub barba-i cenușie.

– O să fiu eu primul, zise el. Nu știu pe unde altundeva ți-ai mai băgat mădularul acela murdar.

– Mda, și crede-mă că nici nu vrei să știi, glumi Burns și împărtășiră un râs masculin complice.

Lacrimi fierbinți reușiră într-un sfârșit să se adune în ochii ei, pe care le simțea mai consistente și mai grele decât mâinile aspre care o țineau strâns de brațele amortite și de talie. Și Mena se pomeni dorindu-și să fi dus genul acela de viață ferită, care să o facă să se șocheze de vulgaritățile lor. Să nu fi aflat niciodată cum era să simtă un bărbat pătrunzând-o după ce spunea nu. Sau în timp ce plângea. Sau în timp ce se zbătea și se lupta. Dar soțul ei avusese grijă de asta, nu-i așa?

Până când ușa grea a camerei ei fu deschisă cu putere, Mena putea să își miște degetele. Forța și circulația sângelui reveneau incredibil de greu.

Dar asta însemna că poate s-ar putea împotrivi – dar oare i-ar putea ține la distanță pe amândoi? Se îndoia de asta. Oamenii aceștia erau niște brute. Doi bărbați care își băteau joc de ea din cauza înălțimii și a siluetei ei, când mușchii domnului Burns erau acoperiți de un strat considerabil de grăsime și doctorul Rosenblatt era de-a dreptul gras.

Ei ar câștiga. Ar supune-o cu forța lor combinată, și apoi... I se tăie răsufierea și i se puse un nod în gât.

– Doctore Rosenblatt! Vocea asistentei Schopf răsună brusc în josul coridorului ca o explozie de tun. Doctore, trebuie să vii chiar acum!

Un vacarm de nebunie izbucni atunci, în timp ce restul pacienților se trezeau și începeau să urle și cele mai instabile dintre ele zgâriau ușile și scoteau sunete îngrozitoare.

– Suntem invadați! țipă asistenta, speriată.

– Invadați?! repetă doctorul Rosenblatt și se albi la față. De cine?

– De poliție!

Cu buzele arcuindu-i-se într-o expresie de dezgust, Rosenblatt făcu un comentariu vulgar și apoi îi aruncă cheile domnului Burns.

– Bag-o în camera ei și leag-o cât timp mă ocup eu de treaba asta.

– Cu plăcere!

Burns o lipi pe Mena de corpul lui mare și vânos și o împinse cu forța dincolo de ușa descuiată, în camera care devenise scena pentru bătăliile ei nocturne cu abisul.

– Nu mă lega, zise ea, cu glas răgușit. Disperarea o ajutase să-și recapete vocea într-o oarecare măsură. Nu trebuie să faci asta. Te rog, doar pleacă și lasă-mă! Faptul de a nu-ți putea mișca membrele pe timp de noapte făcea să se instaleze o panică aparte. Iar frica aceasta crea un fel special de nebunie, de vreme ce mintea se mișca și mai repede când trupul nu putea. Mena își imagina tot soiul de orori cu care trebuia să se lupte în timp ce era legată de patul tare de lemn, cu brațele și cu picioarele desfăcute. Un incendiu neașteptat în privința căruia nu putea face nimic decât să zacă acolo, legată, până când o mistuia încet, sau șobolani londonezi care-i ronțăiau picioarele, sau păienjeni care se urcau pe ea și pe care nu avea cum să-i dea la o parte.

Și acum apărea un nou tip de teroare. Un bărbat – sau doi – cu deplin acces la corpul ei și ea lipsită de orice posibilitate de a se lupta, de a se împotrivi, de a se încorda sau măcar de a-și schimba poziția pentru a alina durerea care venea odată cu contactul sexual.

Simțea că o parte din putere începuse să îi revină în umeri și în șolduri, croindu-și drum încet, dar sigur spre trunchiul ei. Oriunde o atingea el, ea avea senzația că pielea lui era formată din lame și a ei din mătase. Senzația de ruptură era aproape audibilă.

Panica explodează în ea, pe măsură ce-și recăpăta mobilitatea corporală, și Mena începu să se zbată în strânsoarea nemiloasă a domnului Burns. Se lupta să se tragă și să smulgă de lângă el, dar știa că mișcările ei erau lipsite de forță.

– Nu mă lega, te implor!

Când unul din brațele lui îi dădu drumul ca să se întindă după prima fâșie blestemată de piele, Mena își flexă brațul, și cotul ei îl izbi în plin în bărbie.

El își dezgoli dinții împruțiți ca o fiară, se răsuci spre ea și o lovi tare peste față cu dosul palmei lui mari. Îi dădu drumul în clipa în care mâna lui luă contact cu carnea ei, făcând-o să zboare efectiv prin cameră și aruncând-o pe podeaua tare, unde ateriză într-un ghem de membre moi. Durerea explodă în obrazul ei și radie în sus spre ochi și urechi și în jos spre gât, dar totuși reuși să se protejeze cu mâini tremurânde înainte să-și spargă capul de podea. Gustul de sare și de cupru i se revărsa în gură din locul în care dinții îi spărseseră obrazul.

Dar domnul Burns se ghemui jos lângă ea, cu aceeași expresie plăcută și cuminte întipărită pe trăsăturile-i faciale nefericite.

— Dă-mi voie să-ți amintesc ceva, din bunătatea inimii mele, Contesă Păsărică de Foc. Duhoarea putredă a respirației lui o asaltă din nou, făcându-i lacrimi să i se scurgă din ochii deja umeziți de durere. Afară acolo ești o doamnă nobilă, care se așteaptă ca toată lumea să-i lingă cizmele și s-o pupe-n fund. Dar aici, nu ești altceva decât o curvă nebună, închisă fiindcă nu te poate suferi nimeni. Și-o să-ți zic și ți-e ce le zic și celorlalte tărfe închise aici. Dacă mă faci fericit, po' să-ți fac viața mai ușoară. Da', dacă ești dificilă, atunci și viața ta o să fie mai dificilă, și nimeni n-o să creadă că vânățile pe care ți le las nu ți le-ai făcut singură, cu mâna ta!

Toți mușchi mari din trupul Menei se cutremurară și se înfiorară, făcându-i sângele să circule din nou. Îi ardea pielea, deși se simțea înghețată până în măduva oaselor. Și, în ciuda a toate astea, nu mai era conștientă decât de emoția întunecată care colcăia în sufletul ei cu puterea unui vârtej mistuitor. Era ceva întunecat și autodistructiv, ca și când unul dintre numeroșii demoni cu care se luptase de-a lungul vieții ei fusese într-un sfârșit eliberat din cușcă.

— Să mi te adresezi cu *Vicontesă Păsărică de Foc*, brută jalnică ce ești! izbucni ea, uimindu-se și pe sine tot atât sau chiar mai mult decât îl surprinse pe domnul Burns. Dacă insistați cu toții să îmi spuneți după apelativul acesta batjocoritor, puteți măcar să-i atribuiți titlul corect. Și, ca să-și pecetluiască definitiv soarta, scui pă sângele care i se adunase în gură direct în fața lui respingătoare.

Iar el se comportă întocmai după cum se așteptase ea s-o facă. Următoarea lui lovitură sălbatică îi oferă uitarea după care tânjea.

Pentru Mena, raiul era un concept dificil de înțeles. Și, dintr-un motiv sau altul, de fiecare dată când își imagina edenul în mintea ei, invoca de fapt doar o imagine a casei sale. A casei sale *adevărate*. Nu a conacului Benchley, clădirea aceea impunătoare și opulentă în care locuise împreună cu soțul ei în acești ultimi cinci ani sfârșimătore de suflet. Și nici a azilului Belle Glen, unde zăcea acum pe podeaua rece de piatră, într-o baltă de sânge și suferință.

Ci a casei ei. Birch Haven, o baronie provincială idilică din Hampshire. Un loc ce era un paradis în aceeași măsură în care azilul acesta devenise purgatoriul ei.

Plutind prin curbele întunecate ale inconștienței, Mena putea simți razele soarelui din sudul Angliei mângâindu-i fața. Putea închide ochii și încă putea vedea lumina și umbrele jucându-se în jurul ei, la umbra crângului ei preferat de mesteceni, unde se ducea la picnic și unde citea într-o zi călduroasă de vară. Și se uita peste câmpuri spre locul unde prezida casa ei boierească provincială, o clădire construită în stil georgian, prea mare ca să fie numită simplu casă și prea mică să fie considerată conac, ridicată din cărămidă roșie, cu ferestre albe și având mult prea multe hornuri. Cândva, tatăl ei îi spusese că avea senzația că acoperișul se cam înfunda uneori de la ploaie, din cauza multitudinii de hornuri și turnulețe. Dar Mena adora absolut fiecare bucățică de țiglă și fiecare horn, exact așa cum era.

În copilărie, grădinile fuseseră tărâmul ei fermecat, un loc în care își putea da frâu liber imaginației. Iar grajdurile reprezentaseră refugiul ei adolescentin, din moment ce avusese voie să călărească și să exploreze fiecare centimetru din moșie, până unde câmpurile se întâlneau cu marea. Șemineul grandios din modestul intrând principal era un colțișor cald de confort, unde ea și tatăl ei mult iubit își cuibăriseră capetele laolaltă în fiecare iarnă, peste nenumărate cărți, închizând afară lumea exterioară.

Tatăl ei – oricât de minunat ar fi fost – fusese considerat ca având un rang prea mic pentru a face parte din înalta societate, prea nobil ca să se încadreze în clasa negustorească și prea excentric ca să se potrivească cam oriunde, deși în același timp și prea bogat ca să fie ignorat. Mama ei murise de scarlatină înainte ca Mena să meargă măcar, așa că baronul Phillip Houghton își protejase și își crescuse fiica de unul singur. O educase ca bărbat. O tratase ca pe cea mai de preț comoară a lui. Și îi insuflase dragostea față de toate lucrurile intelectuale și care țineau de agricultură.

Iar când familia St. Vincent cumpărase conacul Granfield, care se învecina cu Birch Haven, baronul avusese grijă să se asigure că singura lui fiică nu avea să rămână fată bătrână.

O boală cruntă îi măcinase oasele. Una pe care o ținuse ascunsă de Philomena până în clipa în care îl răpusese, cu doar câteva luni înainte de căsătoria ei, lăsând-o complet singură pe această lume, cu excepția soțului ei crud și a familiei lui urâcioase.

Și acum Birch Haven nu mai era. Tatăl ei era mort de mult. Și nu mai exista nici urmă de soare sau de căldură pe lumea asta.

Frigul o cuprinse pe Mena înainte să-și recapete cunoștința, și înțelese pe loc că absolut sigur nu se afla în rai, chiar înainte să deschidă ochii și să vadă fața diavolului care îi striga numele, cu un plas-ture negru fixat peste un ochi care făcea parte dintr-un chip sumbru și încruntat, dar ironic de chipeș.

– Nu te mișca, Lady Benchley, îi spunea diavolul cu părul negru și ochii ca smoala, în timp ce îi aluneca ceva în jurul trupului tremurător, ceva care emitea căldură din faldurile groase de material. Era mantia lui, poate? Nu te uita, îi porunci ei, pe un ton blând.

Nu foarte departe de ea se afla un bărbat care țipa. Domnul Burns, poate? Vocea lui îi făcea pielea de găină. Fața îi trepida de durere. Vaiere de nebulie și țipete de bucurie răsunau cu ecou dinspre femeile care se aflau în mijlocul haosului de voci masculine autoritare, pe coridor.

Se auzi apoi un sunet ca de carne zdrobită, și, în ciuda ordinului diavolului și a propriei sale spaima, Mena se uită. Domnul Burns căzu lat din strânsoarea unui mercenar familiar cu păr castaniu-roșcat. Infirmerul avea gâtul întors într-un unghi imposibil, și ochii lui se holbau în gol la pereții reci și albi.

Domnul Burns părea să fi fost înspăimântat de moarte în ultimele sale clipe de viață, și Mena se bucura pentru asta.

– N-ar fi trebuit să te atingă, zise asasinul, pe tonul acela liniar și rece al său.

– Domnule Argent. Un bărbat cu părul deschis la culoare, îmbrăcat într-un costum perfect apretat, băgă capul pe ușa celulei ei, iar sprâncenele lui deschise la culoare formau o încruntătură, într-un soi de dezaprobare paternă, deși, la cum arăta, nu putea fi cu mult mai în vârstă decât Dorian Blackwell sau decât Christopher Argent. Tocmai l-ai ucis pe omul ăla?

Argent se înălța deasupra trupului inert și fără viață al lui Burns, iar trăsăturile lui erau ca o mască netedă și goală a inocenței.

– Nu, inspectore-șef Morley, a-așa l-am găsit.

Inspectorul-șef se uită de la Christopher Argent în jos la Mena, cu ochii lui albaștri plini de compasiune, și apoi aruncă o otheadă spre diavolul care stătea ghemuit lângă ea. Directorul de la Scotland Yard nu era vreun idiot, și Mena își putea da seama că înțelesese situația în doar câteva secunde.

– Blackwell?

– Nemernicul probabil a alunecat în timp ce o acosta pe doamna.

Dorian Blackwell, omul poreclit Inimă Neagră din Ben More, ridică din umeri în timp ce făcea schimb de priviri complice cu Argent și apoi se uită din nou la Morley.

O conversație scurtă și tensionată avu loc între cei trei bărbați și, după o clipă, în care până și Mena uită să mai respire din cauza încordării, inspectorul-șef își relaxă umerii și încuviință din cap.

– O să trimit după un doctor pentru vicontesă, bălmăji printre dinții încleștați. Un doctor *real*, din moment ce intenționez să-l văd spânzurat pe fanfaronul care conduce instituția asta.

– Eu o să scap de mormanul ăsta de gunoi.

Apucându-l apoi de gleznă pe Burns, Argent îl târî de acolo pe infirmierul murdar și fără vlagă, ca și când nu ar fi cântărit mai mult decât un sac de cartofi.

Întorcându-se spre Mena, Dorian înclină ușor capul într-o parte, astfel încât să o poată privi cu singurul său ochi bun.

– Mai stai o clipă nemișcată, Lady Benchley, zise el, cu o blândețe de care Mena nu-l crezuse vreodată capabil pe acest răufăcător. Soția mea, Lady Northwalk, te așteaptă în trăsură. După ce spune doctorul că e în regulă să te miști, te ducem departe de aici.

Mena leșină din nou. Doar că de data aceasta de ușurare.

Capitolul 2

Halucinații. Iluzii. Vise cu ochii deschiși. Toate simptome ale nebuniei absolute.

Și totuși, de fiecare dată când se ciupea singură, Mena descoperea că durerea nu o trezea.

Toate astea chiar se întâmplau.

Clipi repede de mai multe ori, cu ochii înceteoșați de recunoștință, în timp ce se uita la cele două femei care stăteau pe divanele lor, bucurându-se de a doua zi în care priveau cum Madame Sandrine

și acolitele ei foarte eficiente îi ofereau Menei o nouă garderobă. Dacă ar fi fost să le picteze așa cum erau acum, numele operei sale ar fi fost *Serafima și seducătoarea*.

Farah Leigh Blackwell, contesa de Northwalk, așezată în dreapta Menei, era însăși întruchiparea femeii nobile engleze, angelice. Rochia din dantelă și muselină pe care o purta se juca în lumină cu cele câteva șuvițe aurii din părul ei de un blond-deschis, în timp ce sorbea ceai dintr-o ceșcuță delicată. Nimeni nu ar fi bănuیت uitându-se la ea că era soția notoriului răufăcător supranumit Inimă Neagră din Ben More, regele lumii interlope londoneze.

Iar în stânga Menei se afla Millicent LeCour, care își întindea trupul înveșmântat în stacojiu pe canapea, ca o libertină lascivă, în timp ce își răsucea pe deget o buclă de abanos. Ea își miji ochii ca de felină, de culoarea cerului în miez de noapte, evaluând ceea ce vedea și mușcând dintr-o trufă moale, pe care o savura cu o plăcere senzuală.

— Știu că ești un pic rușinată de lățimea umerilor tăi, draga mea, dar, dacă îi ții cocârjați așa cum faci acum, nu reușești decât să transmiți supunere și neîncredere. Ești o femeie superbă și voluptuoasă, și *trebuie* să folosești asta în avantajul tău. Rotește umerii pe spate și lasă-i în jos, ca și când ai avea aripi de înger, pentru care ai nevoie de spațiu ca să le desfaci. Millie își despreună picioarele și se ridică pentru a-și exemplifica vorbele, iar postura ei era însăși întruparea încrederii și a autorității. Și încă ceva: ține mereu bărbia astfel încât să fie paralelă cu podeaua. Uită-te oriunde ai nevoie dacă nu poți susține privirea cuiva, dar, orice ai face, nu lăsa bărbia în pământ.

Primea lecții de comportament de la cea mai faimoasă actriță de pe scenele londoneze. Menei abia dacă îi venea să creadă. Făcu tot posibilul să imite cât mai bine postura regală grațioasă a lui Millie și își verifică ținuta în oglinzile care se aflau în jurul estradei pe care stătea.

Umerii ei erau imaginea demnității, așa lați și impunători. Pieptul ei ieșea în față cu mândrie, deși în clipa asta sâni ei erau un pic striviți în constrângerea corsetului menit să o facă să pară mai subțirică, în rochia simplă verde cu auriu cu nasturi negri simpli pe care o purta, care reprezenta uniforma perfectă pentru noua ei poziție de guvernantă.

Trăsăturile sale însă erau cele care stricau orice efect.

Mena își atinse ușor cu vârful limbii buza spartă și constată că i se dezumflase semnificativ în cele trei zile de când fusese salvată

de la Belle Glen. Ochiul i se învinețise și i se umflase atât de tare, că nu mai putuse vedea aproape deloc cu el. Dar își aplicase compresele reci pe care i le oferise contesa de Northwalk, și în cele din urmă trăsăturile ei începuseră să arate din nou normal. Cu toate acestea, culoarea vânătailor sale rămânea la fel de aprinsă.

Cam la fel ca bărbatul care i le făcuse ce se aprindea ușor.

Logodnicul lui Millicent LeCour, Christopher Argent, îi frânse gâtul domnului Burns simplu și eficient. Mena se întrebă dacă Millie știa de ce era în stare iubitul ei. Probabil că da, din moment ce era suficientă o singură otheadă spre Argent ca oricine să-și dea seama că era un om letal. Iar răceala din ochii lui azurii se topea numai pentru actriță sau pentru fiul ei ca un heruvim, Jakub. Mena avea să-i fie pe vecie recunoscătoare bărbatului acelaia, din moment ce-l smulsese pe domnul Burns de pe trupul ei inconștient, salvând-o de infamiile la care intenționase să o supună monstrul acela de om.

Mena considerase mereu că ar fi fost îngrozită să vadă cum era curmată o viață. Dar se simțea bucuroasă – ba chiar recunoscătoare – că Burns nu mai putea tortura femeii nevinovate și neajutorate. Și încă și mai recunoscătoare pentru că aceste două femei o luaseră sub aripile lor protectoare, mergând atât de departe încât să-i cumpere o nouă garderobă, realizată de cea mai căutată modistă din Londra, precum și un nou set de lenjerie intimă, pantofi și accesorii.

Bănuia că Madame Sandrine era angajată și chiriașa lui Dorian Blackwell și că, prin urmare, era obișnuită să le păstreze secretele.

– Minunat! zise Millie, pe un ton încurajator. Cred că astfel obții întocmai efectul dorit. Așa nimeni nu ar îndrăzni să se îndoiască de încrederea ta în tine și de autoritatea ta.

– Eu nu am avut niciodată nici un pic de autoritate și nici un pic de încredere în mine, de fapt.

– Păi, tocmai de asta se numește actorie, zise Millie, prompt, dându-se la o parte ca să-i facă loc lui Madame Sandrine, în timp ce franțuzaica aceea minionă cu păr negru venea cu un coș plin de accesorii și ornamente.

Lăsând jos coșul, modista se aplecă pentru a verifica tivul ultimei rochii care urma să se adauge la noua garderobă a Menei.

– Și am descoperit că, adesea, te poți păcăli pe tine să crezi că e adevărat ceea ce transmiți în exterior.

– Millie are dreptate, draga mea. Farah își lăsă ceașca de ceai pe o măsută și se ridică să i se alăture prietenei sale. Adesea, trebuie mai

întâi să părem că avem încredere în noi și, făcând asta, încrederea în sine tinde să vină ca un lucru firesc.

Ochii ei cenușii limpezi îi studiară chipul Menei cu un amestec perfect de simpatie și încurajare.

— O să ți se vindece rănile, o asigură Millie. Deja arată mult mai bine. Și, oricum, cred că am născocit o poveste genială și credibilă prin care să le explicăm.

— Da, pun pariu că e o poveste cu adevărat genială, aprobă Farah. Și poziția asta de guvernantă n-o să fie pentru totdeauna. Dorian a început deja să se ocupe să te scape de diagnosticul acela îngrozitor de nebunie, deși, din păcate, procesul este enervant de lent.

— Hai să mai repetăm scenariul! Deși avea comportamentul unei seducătoare, Millicent LeCour poseda rigurozitatea și capacitatea de muncă a unui ofițer de regiment. Cum te numești?

Mena inspiră adânc, încercând să se asigure că reținuse corect toate informațiile legate de noua identitate pe care i-o crease Dorian Blackwell.

— Numele meu este Philomena Lockhart.

— Și de unde ești?

— De loc, sunt din Bournemouth, Dorset, dar în ultimii ani am locuit la Londra, unde am lucrat ca guvernantă.

— Eu încă sunt de părere că ar trebui să-i schimbăm numele cu totul, sugerează Farah. Nu ar fi mai potrivit ceva mai comun, precum Jane, Ann sau Mary?

Dar Millicent clătină din cap cu aplomb.

— Nu arată ca una dintre femeile alea, și îți spun din experiență că e mai ușor să ții minte o minciună dacă e împletită cu mici adevăruri. Va răspunde mereu la numele de Philomena, pentru că este al ei din naștere. Am ales Bournemouth pentru că e aproape de Hampshire, unde a crescut ea, și cunoaște orașul, așa că își poate aminti detalii dacă va fi vreodată nevoie.

Farah cugetă asupra afirmațiilor ei, bătându-se ușor cu degetul pe bărbie, gânditoare, înainte de a decreta:

— Da, ai dreptate, desigur.

Buclele de abanos ale lui Millie LeCour dansară senzual în jurul chipului ei frumos când îi adresă Menei cu fermitate o nouă întrebare:

— Pentru cine ai lucrat în Londra?

— P-pentru familia Whitehall, un magnat al comerțului naval și soția lui.

— Cum îi cheamă?

– George și Francesca.

– Și pe copiii lor?

– Sebastian, care acum a plecat la studii la Eton, și Clara, care acum s-a logodit și...

– Cu cine s-a logodit?

Mena încremeni și făcu ochii mari, tresărind, în timp ce vânătăile din jurul ochiului ei protestau la adresa acelei mișcări.

– Ă... ăăă... nu-mi amintesc să fi vorbit despre asta.

– Păi, pentru că nu am vorbit. Actrița alege altă trufă, cu atenția precaută a unui jucător de șah profesionist. Îți demonstrez doar că uneori ar putea fi nevoie să improvizezi. Și atunci, doar rostește primul lucru plauzibil care-ți vine în minte.

– Mda, doar că mintea mea pare să fie înspăimântător de goală în ultima vreme, zise Mena, oftând.

Farah scoase un sunet plin de compasiune.

– Pentru că ai fost foarte stresată și încordată în ultimul timp. Millie, poate că are nevoie de o pauză...

– Nu, zise Mena ferm, clătînând din cap și câștigând o privire tăioasă din partea lui Madame Sandrine. Dar își dădu seama că trebuia să stea nemișcată și rămase cât de potolită putea. Nu, o să mă străduiesc mai tare.

– Cum îl cheamă pe logodnicul Clarei? insistă Millie.

– Hmmm... George?! zise ea, rostind primul nume care-i veni în minte.

– Așa îl cheamă pe tatăl ei, o corectă Madame Sandrine, cu un accent franțuzesc foarte pronunțat.

Și în clipa aceea Minei i se învolbură în gât un sunet de neputință și descurajare. Chiar și croitoreasa se pricepea mai bine la treaba asta decât ea.

– Of! N-am știut niciodată să mint, zise Mena panicată, lipindu-și palma de frunte într-un gest de îngrijorare. Darămite să mai și joc teatru...! Of! N-o să reușesc niciodată să o scot la capăt cu bine.

– Prostii! exclamă Millie, așezându-și pumnii pe șoldurile-i perfecte, înveșmântate în mătase stacojie. Ești o *femeie puternică*, Mena. Și treaba asta o să fie o nimica toată, comparativ cu toate prin câte ai trecut deja!

Nimeni nu mai spusese vreodată despre ea că era o femeie puternică. Ba, de fapt, fusese adesea batjocorită că era sperioasă ca un șoricel. Poate că puterea nu era punctul ei forte, pe cât era supraviețuirea. Și supraviețuise, într-adevăr, nu era așa? Datorită bunătății nemărginite a acestor două femei.

Un val cald de recunoștință se revărsă prin ființa ei, aducându-i Menei un nod în gât de emoție.

– Nu.... nu știu cum o să vă pot mulțumi vreodată amândurora pentru tot ce ați făcut pentru mine. Nu doar pentru că m-ați salvat din locul acela îngrozitor, ci și pentru haine, pentru noua viață și pentru faptul că mi-ați găsit de muncă. Sper doar să nu vă dezamăgesc... Sper să pot ține minte toată povestea asta pe care am născocit-o și să o fac să sune credibil.

Millie își aruncă pe spate buclele de abanos, și în ochi i se aprinseră scânteii.

– Mi-aș dori să nu fii deloc nevoită s-o folosești. Să nu fie nevoie să te trimitem departe de aici. Dar soțul tău și părinții lui sunt furioși la culme și te caută și-n gaură de șarpe. Doamne, sunt așa niște...

Farah își așează o mână liniștitoare pe brațul prietenei sale.

– O să te descurci de minune, o să vezi, îi zise Menei, încurajator.

– Eu încă sunt de părere că ai putea să stai cu noi, se oferă Millie. Christopher l-a împușcat pe un membru al familiei tale ca să-mi salveze viața. Casa noastră din Belgravia o să fie ultimul loc din Londra unde s-ar gândi cineva să te caute.

Mena simțea cum ochii îi erau din nou năpădiți de lacrimi ca urmare a generozității nemărginite a acelor femei.

– Nici nu știi cât de mult înseamnă pentru mine oferta ta, dar poliția știe că am mărturisit toate crimele familiei mele ca să te salvez. Inspectorul-șef Morley știe că suntem apropiate, și simt că, acceptând propunerea ta, aș pune în pericol noua carieră a logodnicului tău și nu vreau asta.

Pe chipul lui Millie apărură o expresie de încruntare, care transmitea fără echivoc frustrarea pe care o simțea. Cu toate acestea, nu o contrazise. Christopher Argente fusese cândva cel mai bine plătit asasin din imperiu. Și acum, datorită iubirii lui Millie, încerca să vadă dacă se putea adapta la o carieră în poliție. Și, ținând cont de ceea ce se întâmplase cu domnul Burns, Mena nu putea să nu se întrebe dacă omul era într-adevăr potrivit pentru un astfel de post.

– Am căzut cu toții de acord că e cel mai sigur pentru tine să te scoatem din Londra, în caz că vin să te caute pe aici membrii familiei tale sau agenți ai Coroanei, le aminti Farah, cu blândețea ei caracteristică. Și au fost deja făcute toate aranjamentele în Scoția. Lord Ravencroft a zis că o să meargă să te ia de la gară mâine la amiază.

Mena simți cum inima îi căzu din piept, ajungându-i în stomac. Încă nu era sigură cum ajunsese de la a fi o vicontesă la a fi prizonieră

la Belle Glen și apoi o falsă guvernantă fată bătrână, într-un timp atât de scurt.

Madame Sandrine se ridică și o ținui cu ochii mari de uimire, nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Adică te duci să lucrezi pentru *Demonul Scoțian*?

– P... pentru ce? icni Mena, cu sufletul la gură, neputând să-și împiedice vocea să-i tremure. Adică pentru cine?

Farah tresări, ceea ce nu prea era în măsură să aline panica Menei. Madame Sandrine continuă, cu chipul strălucindu-i de un dramatism de rău augur:

– Se spune că marchizul de Ravenscroft s-a dus la o răscruce de drumuri ca să facă un târg cu un demon, ca să nu poată muri niciodată în bătălie. Se știe că atacă tunurile și puștile cu capul înainte și fără nici o teamă și că gloanțele și ghiulele de tun își schimbă traiectoria în jurul lui, evitându-l. A omorât atât de mulți oameni, încât există în iad un munte de oseminte botezat după el. Cel mai violent om în viață, asta este! Și se spune că poate să te omoare cu o simplă atingere a...

– *Madame Sandrine!* exclamă Farah tăios. E suficient!

– Un... munte de oseminte umane? Mena se uita uluită la cele două femei, care dintr-odată aveau un aer vinovat. Și unde anume mă trimiteți mai exact?

Farah făcu un pas în față cu prudență.

– Tu știi mai bine decât toți oamenii cum fac ziarele din țăntar armăsar, căutând titluri de senzație. Da, Lord Ravenscroft a fost soldat cândva, demult, dar acum mai bine de douăzeci de ani, și e adevărat că a fost decorat de nenumărate ori pentru curajul extraordinar de care a dat dovadă în Asia și în Indii. Dar copiii lui sunt aproape mari deja, ceea ce înseamnă că e mult mai în vârstă acum. S-a retras din armată și se mulțumește să fie un simplu tată și fermier. Și te asigur că nu ai absolut nici un motiv să-ți fie frică.

Dar Mena era înspăimântată deja, dincolo de cuvinte. I se strânsese stomacul, și picioarele i se înmuiaseră, amenințând să n-o mai țină. Dacă fusese aruncată din cazanul iadului drept în flăcările infernului? Dacă viziunea lui Farah asupra situației era alterată de circumstanțele în care se regăsea și ea? La urma urmei, ea era căsătorită cu omul supranumit Inimă Neagră din Ben More, cel care era regele lumii interlope londoneze pentru că ieșise învingător în războiul lumii interlope, inundând străzile din East London cu râuri de sânge. Și, când o femeie era căsătorită cu un om atât

de periculos, oare chiar s-ar fi gândit de două ori înainte de a trimite pe cineva la...

– Cel... mai violent om în viață? termină ea cu voce tare, și un fior de neliniște îi tăie răsuflarea, în timp ce o sprânceană îi tresărea nervos. Mena se lăsă în genunchi pe estradă, chinuindu-se să respire. Nu cred că pot face asta.

Farah se ghemui lângă ea și o mângâie pe spate, liniștitor, cu mâna ei mică și caldă.

– Mena... știi că nu mă cunoști foarte bine, dar chiar sunt prietena ta. Și crede-mă când îți spun că nu te-aș trimite la el dacă aș considera că ai fi în vreun pericol.

Dar Mena doar clătină din cap, neputând să articuleze vreun cuvânt din cauza nodului pe care îl simțea în gât, amenințând să o sufocă, și din pricina bubuitului inimii sale. Farah scoase ceva din buzunarul fustei sale și îi întinse Menei. Era o scrisoare cu un sigiliu de ceară rupt.

– Citește asta, o îndemnă Farah. Și apoi ia decizia finală. Și să știi că, oferindu-ți scrisoarea aceasta, îți încredințez niște informații pe care puțini oameni au privilegiul de a le ști.

Millie se așază de cealaltă parte a Menei și o luă de mână.

– Și eu am aflat câte ceva despre ce înseamnă să fii într-o situație disperată, lucruri care s-ar putea să te ajute și pe tine.

Mena se uita șocată la scrisoarea pe care o ținea în mână și se concentrează să-și recapete suflul. Hârtia aceea groasă avea pe ea scris numele lui Farah, cu litere mari și apăsate, fără îndoială masculine. Toate literele aveau fix aceeași înălțime și lățime. Și erau toate aliniate ca niște soldăței cuminiți pregătiți pentru inspecție.

– Ce e asta? șopti ea.

– Uneori..., începu Millie, cu glas jos și sobru, destul de diferit de tonul ei vesel obișnuit. Când te afli într-o situație dificilă, așa cum e cazul tău acum, cel mai sigur loc în care te-ai putea afla este lângă un bărbat puternic și violent.

Dragă Lady Northwalk,

Această corespondență este menită să vă informeze pe dumneata și pe Dorian că m-am retras din cariera militară și m-am întors la castelul Ravenscroft ca să supraveghez fermele clanului, chiriașii și să mă ocup de distilerie.

După cum știi, în acești ultimi zece ani am fost văduv, și copiii mei, doar un pic mai bine decât niște orfani, din moment ce mi-am

petrecut cea mai mare parte a vieții lor în străinătate, în serviciul Maiestății Sale.

În absența mea, educația lor a fost neglijată în mod dezastruos.

Când un soldat este suficient de norocos încât să ajungă la vârstă la care am ajuns eu, adună în cârca sa multe regrete. Iar ale mele nu se limitează la atrocitățile războiului, ci au legătură și cu tot ce am abandonat. Nu mă refer numai la copiii mei, ci și la soțul dumitale. Fratele meu.

Știu că nu am nici un drept să fac asta, dar mă întrebam dacă aș putea apela la bunăvoința dumitale pentru a-mi face un mare serviciu.

Nu sunt un om obișnuit să răzbată în viață bazându-se pe bunătatea altora. Cu toate acestea, fiind doar un soldat lipsit de rafinament, nu sunt deloc înzestrat cu abilitățile necesare pentru a-i pregăti pe copiii mei pentru lumea în care ar trebui să trăiască, în calitate de moștenitori ai unui marchiz. Se apropie sezonul de debut al Rhiannei, iar Andrew își dorește să plece la universitate când va împlini vârsta necesară. Au mare nevoie de o guvernantă experimentată, care să poată să le fie și dascăl. Aș vrea să te rog să-mi găsești dumneata pe cineva. Dacă nu pentru mine, măcar pentru binele lor. Ei merită tot ce e mai bun în materie de educație civilizată. Indiferent de costuri. Informează-o pe doamna în cauză că vor fi incluse toate cheltuielile aferente relocării ei aici și că va primi orice salariu consideri dumneata de cuviință ca fiind satisfăcător.

O să-ți rămân veșnic recunoscător și îndatorat pentru ajutorul dumitale.

Te rog, transmite-i salutările mele soțului dumitale.

Al dumitale, veșnic recunoscător,

lt.-col. William Grant Ruairidh Mackenzie.

Marchiz de Ravencroft.

Bealach na Bà Pass, Wester Ross, Scoția
Toamna anului 1878

Mena considera o bunătate din partea lui Dumnezeu faptul că roata cupeului cu care călătorea se rupsesse zgomotos abia după ce traversaseră drumul periculos din munții scoțieni și cotiseră spre vest prin peninsula verde care ducea spre castelul Ravencroft. Dacă s-ar fi stricat mai devreme, trăsura ar fi fost fără îndoială aproape

complet distrusă pe stâncile negre de pe drumul din valea aceea acoperită de mușchi.

Vizitiul amabil, îmbrăcat în livrea, pe nume Kenneth Mackenzie, fusese singurul care venise să o aștepte în gara Strathcarron. Mena nu ar fi ghicit niciodată că omul acela în vârstă ar fi putut urca drumul abrupt din Bealach na Bà Pass cu agerimea unui om pe urmele căruia se afla însăși moartea.

După o examinare rapidă a roții stricate, vizitiul bălmăjise ceva într-o engleză neinteligibilă și apoi plecase imediat după ajutoare, lăsând-o pe Mena în compania celor trei cai și a furtunii care se apropia. Iar asta fusese – Mena se uită repede la noul ei ceas de buzunar – mda, asta fusese cu mai bine de o oră în urmă, și ploaia torențială începuse să o priveze de priveliștea cu care se delectase ca să treacă timpul mai repede.

Topografia Scoției o fascinasese atât de mult, încât uitase aproape complet de faptul că o deranja stomacul din cauza urcării viguroase a acelui drum abrupt sau de faptul că în ea se învolbura o frică pentru viața și integritatea sa.

Mena mai văzuse peisaje provinciale superbe, din moment ce crescuse în paradisul bucolic de la Hampshire. Wester Ross nu era nici pe departe un loc la fel de liniștit precum câmpurile organizate și pășunile pașnice din sudul Angliei. Ceva sălbatic și neîmblânzit părea să insuflă viață acestui loc. Și fiecare stâncă avea un aer de misticism preistoric. Putea simți asta la fel de puternic precum mirosul sărat pregnant al aerului, datorat felului în care se învolbura apa înainte de furtună sau modul în care încă se infiltra în aer ultima căldură a toamnei. Mușchiul și vegetația luxuriantă stăteau agățate de rocile întunecate și de pământ, pictând peisajul acela cu fiecare nuanță posibilă de verde.

Dar, în acel moment, nori grei și amenințători se cățarau peste piscurile negre de piatră precum niște cuceritori inevitabili, ascunzând vârfurile insulelor Hebride de ochii curioși ai oamenilor. Chiar și ploaia părea diferită în acest loc. Spre deosebire de furtunile cenușii din Londra, aici umezeala nu cădea dintr-un cer înnorat, ci se furișa în jurul ei cu fiorul rece al secretelor nedescoperite, învăluind-o într-o ceață densă, perturbată numai de vânturile nesupuse.

Tremura, deși purta o rochie groasă de lână și se învelise și cu o pătură pe care i-o găsisese vizitiul sub una din banchete. Frigul de aici îi pătrundea prin haine și în carne, ajungându-i până la oase și făcând-o să se cutremure.

Totuși, nu era o baie cu gheață. Așa că putea îndura asta.

Deși nu era sigură pentru cât timp. Dacă bietul bătrân Kenneth Mackenzie pățise ceva pe vremea asta? Abia dacă se putea vedea la zece pași în față, și, pe un teren așa accident ca acesta, un om putea sfârși cu ușurință undeva într-o mlaștină sau să se împiedice și să cadă în vreo râpă.

Se auzi un sunet care semăna cu bătăile înăbușite ale inimii ei grăbite, și Mena se aplecă pe fereastră la timp ca să vadă mai mulți scoțieni călare materializându-se din neguri precum spiritele războinicilor iacobini care cutreieraseră chiar pe aceste meleaguri mlaștinoase cu o sută de ani în urmă.

I se tăie răsufierea când dădu cu ochii de ei. Mantii grele le protejau umerii vâjnoși, deși genunchii lor rămăneau dezgoliți, fiindcă purtau kilturi asortate în carouri albastre, verzi și aurii. Își struniră caii la pas și se apropiară de trăsură, permițând pâclei să-i dezvăluie în fața privirii ei uimite.

Și Mena conștientiză dintr-odată *cât de* singură și de vulnerabilă era de fapt. Își spuse în grabă că existau șanse ca acești oameni să fie ajutoarele după care trimisese Kenneth Mackenzie. Doar că nu-l vedea și pe acesta printre ei. În clipa asta, număra șapte siluete, fiecare mai voinică și mai *murdară* decât cealaltă. Pe de altă parte, puteau să fie și briganzi. Tălhari la drumul mare, violatori, criminali...

„Oh, Doamne, Dumnezeule din ceruri!”

Se învârteau în jurul trăsurii și se holbau cu toții prin geamurile murdărite și udate de ploaie, cu o curiozitate fățișă, vorbind în limba lirică a Scoției. Din câte știa ea, era un dialect galic scoțian, dar nu putea să înțeleagă nici măcar un singur cuvânt.

Și apoi îl zări pe *el*.

Gura i se uscă la fel de tare precum deșertul și o traversă un fior zguduitor care nu avea absolut nimic de-a face cu frigul.

Deși nu purta nimic cu excepția unui kilt și a unei cămăși largi de bumbac pe sub mantia udă ce îi flutura pe umeri, stătea drept și mândru în șaua armăsarului negru pe care îl călărea, cu prestanța unui rege. Un păr negru, lung și des îi atârna umed pe spate, și umerii lui precum doi munți degajau pericol în valuri palpabile.

Oricine era, cu siguranță el era liderul lor. Vedea asta în felul în care se uitau ceilalți la el și în respectul de care dădeau dovadă când i se adresau. Poate că nu era un rege prin naștere, dar fără îndoială era unul după legile fizice ale naturii. Era cel mai masiv, mai puternic și mai fioros dintre ei și se înălța cu mult deasupra celorlalți oameni vâjnoși, în timp ce se uita încruntat la ea pe fereastră.

Și chiar și prin plasa pălăriei ei și dincolo de funinginea cu care avea el fața mânjită, Mena tot putea observa încordarea din maxilarul său impresionant. Agresivitatea era imprimată adânc în liniile ochilor lui întunecați. Privit printre șiroaiele de apă care alunecau pe fereastră, putea la fel de bine să fie un războinic sălbatic, crescut nu doar să supraviețuiască în această parte frumoasă și sălbatică a lumii, ci să o și cucerească.

Menei i se tăie din nou răsuflarea în timp ce urmărea cu privirea coapsa musculoasă ce i se dezvălui în clipa când el descălecă și își pierdu orice speranță când înțelese că, deși se dăduse jos de pe cal, înălțimea și lățimea lui impresionante nu se diminuaseră. Doamne, Dumnezeu! Venea mai aproape de ea! Și intenționa să se întindă spre ușă.

Se aruncă în față frenetic, trase zăvorul și scoase cheia din broască, chiar când mâna lui mare apăsă pe mâner.

Privirile li se întâlniră.

Și ploaia dispăru. Și la fel și orice altceva din jur.

Mena știa că existau momente în viața unui om care puteau fi la fel de importante precum o epocă. Și astfel existența unei persoane se pomenea frântă în două, în *înainte* și *după*, iar ceea ce rămânea în urmă era o consecință a acelui moment și dezvăluia cine era acea persoană cu adevărat. Pentru că te lăsa deschis, vulnerabil la o inspecție sinceră și brutală și la acceptarea faptului că era ceva ce te schimba în mod definitiv și pentru totdeauna. Trăise suficient de mult timp pe acest pământ ca să experimenteze câteva astfel de momente. Moartea mamei sale, când Mena avea numai nouă ani, fusese prima ocazie când gustase efectiv tragedia. Apoi prima dată când galopase pe cal la ferma tatălui ei și trăise un sentiment de libertate desăvârșită. Primul ei sărut. Groaza din noaptea nunții ei. Momentul în care i se spusese că nu avea să fie niciodată mamă.

Așa că recunoștea unul dintre aceste momente, chiar dacă uriașul care se afla de cealaltă parte a acestei ferestre – care acum părea complet inadecvată – nu era singurul care întreprindea o examinare atentă.

Și ceea ce putea vedea în striatiile de chihlimbar și abanos din ochii scoțianului o înspăimânta și o fascina în egală măsură. Acesta era un om capabil de o violență înimaginabilă. Și totuși, o tristețe precaută se întrezărea în spatele neîncrederii și al exasperării apărute ulterior în privirea lui încruntată. Era surprinzător de chipeș, dar în acel mod sălbatic și neîngrijit în care erau atrăgători scoțienii în general.

Mena clipi, muștrându-se pentru că observase un astfel de lucru la posibilul ei tâlhar-jefuitor-violator-asasin, și în clipa aceea vraja sub care căzuse se rupse.

– Deschide ușa, îi porunci el, cu glas rezonant și dur, cu un accent scoțian pronunțat.

– Nu, răspunse Mena. Dar își aminti imediat de bunele maniere și se corectă: Nu, mulțumesc.

Lui Liam Mackenzie i se spunea Demonul Scoțian.

În decursul ultimilor douăzeci de ani, condusese mai multe regimente de infanterie, cavalerie și artilerie ale Maiestății Sale. Luase cu asalt nenumărate bande de dușmani în timpul Răscoalei șipailor și își câștigase faima atunci când fusese înfrântă – de fapt, zdrobită – așa-zisa rebeliune indiană. Înlesnise dezbinarea Companiei Indiilor de Est prin spionaj, asasinări și război deschis, pictând junglele cu sânge, până când Coroana dobândise stăpânirea. Condusese ofensiva împotriva tunurilor chinezești în timpul celui de-al doilea Război al Opiului, sărind de pe cal peste focurile de tun și spintecând artileria asiatică. Condusese în secret misiuni de salvare în Etiopia și în Așanti, nelăsând în urmă nici un indiciu al prezenței sale acolo, cu excepția unui munte de cadavre. Antrenase asasini și ucisese trădători. Răsturnase dinastii întregi și executase tirani. El era William Grant Ruaridh Mackenzie, locotenent-colonel în Garda Scoțiană Secretă a Maiestății Sale, marchizul de Ravenscroft și moșier și conducător al clanului Mackenzie al treilea, din Wester Ross. Un agent secret al Coroanei și un lider al oamenilor săi, asta era!

Când dădea un ordin, acesta era respectat deopotrivă de plebe și de nobili. Cel mai adesea, fără a cârcoti careva. Păi, și atunci cum, pentru numele tuturor sfinților și zeilor care fuseseră vreodată venerați pe acest pământ, se putea să rămână așa, ca trăsnet, în fața unei guvernante englezoaice frumoșele? Treaba asta îl zăpăcea și îl debusola complet.

Nu avea timp pentru așa ceva. Un incendiu izbucnise în câmpurile estice de orz în dimineața aceea, și oamenii lui erau epuizați după ce se chinuiseră să stingă flăcările. Ploaia fusese o adevărată binecuvântare – una care le salvase recoltele. Când Kenneth venise la el și-i explicase dificultatea în care se regăseau din cauza trăsuri, călăriseră aproape opt kilometri prin ploaia rece mocănească de toamnă ca să-i salveze fundul ăla frumos.

Era oare cu puțință ca ea chiar să-l fi încuiat afară din propria lui trăsură și apoi să-i fi nesocotit un ordin direct, cu un simplu „Nu, mulțumesc” politicos?

Dacă ar fi fost în apele lui, ar fi smuls din balamale ușa aceea și ar fi zdruncinat-o și ar fi pus-o la respect, ca răspuns la insolența ei.

De fapt, chiar ar fi trebuit s-o facă, altfel oamenii lui l-ar fi putut considera slab. Pe de altă parte, poate că era mai bine să nu, ca nu cumva să-l creadă o brută.

Nu mai știa cum să procedeze. Oamenii aceștia din clanul Mackenzie erau fermieri, nu soldați, și toate regulamentele stricte care îi reglementaseră viața nu se aplicau aici la Ravenscroft.

„Mare păcat!”

Când li se întâlniseră privirile, simțise pământul mișcându-se sub picioarele lui într-un fel pe care nu-l mai trăise niciodată. Și nu precum senzația de instabilitate pe care i-o dădea o porțiune de pământ mlăștinos sau o pantă alunecoasă, ci chiar contrariul. Ca și când glia își modifica compoziția și se mișca pentru a mulțumi cosmosul, venind la locul său cu o finalitate profetică.

Dar era ceva la vulnerabilitatea rănită din ochii ei verzi, vibranți, singurul lucru de la ea pe care îl putea vedea clar – și asta îi furase mințile.

Era al naibii de tulburător. Absolut enervant, de fapt.

Apăsă din nou pe mânerul ușii trăsurii.

– Deschide, fătuc, șuieră el printre dinții înțeleștați.

Dar femeia aceea afurisită clătină din cap cu o sfială reținută, și buzele îi tremurară vizibil în spatele vălului greu pe care îl purta. Se aplecă apoi în față și deschise zăvorul ferestruicii folosite pentru ventilație, care se afla poziționat deasupra geamului mare, și vorbi prin el, cu un accent britanic impecabil.

– Aș prefera să n-o deschid, mulțumesc.

Lui Liam îi trosniră încheieturile degetelor când încheștă mâna în pumn.

– Cred că am speriat-o pe biata fătucă, zise administratorul lui Liam, Russell Mackenzie, în limba lor galică nativă. Cred că arătăm de speriat după ziua pe care-am avut-o.

Liam se uită spre administratorul său mânjit de funingine, după care în jos, la hainele lui murdare și ude leoarcă.

– Oh, da, aprobă el. Se întoarse apoi din nou spre femeie. Dacă vii cu noi, te ducem la castelul Ravenscroft și te scăpăm din furtuna asta. Putem trimite după lucrurile tale odată ce ești în siguranță la castel.

Ea se uită neliniștită la bărbatii care înconjurau trăsura, și lui Liam i se păru că întrezărește o urmă de rană sau de buză spartă în clipa când ea întoarse capul. Dar nu putea fi sigur. Nu putea vedea înăuntru pe cât de bine și-ar fi dorit. Și, Doamne, Dumnezeule! Îl enerva la culme cât de tare își dorea să-i descopere și restul trăsăturilor, ca să vadă dacă erau la fel de remarcabile precum ochii ei superbi.

—Apreciez foarte mult oferta dumitale amabilă, domnule, dar o să aștept să vină să mă ia cineva de la gospodăria Ravenscroft. Ar trebui să sosească în orice clipă.

Afirmăția aceea stârni un zumzet de amuzament dinspre oamenii din clanul lui.

Liam își dădu seama că nu-și putea aminti ultima dată când i se mai mulțumise de atât de multe ori în decursul unei conversații. Sau când fusese refuzat.

—Păi, ăștia am fi noi, fătuc, zise Thomas Campbell, un om la fel de mare ca un urs, făcând semn spre Liam. Și aici de față este însuși marchizul, nu-i așa, moșierule?

—Da. Liam încuviință din cap, așteptându-se ca ea să deschidă ușa, acum că se clarificase treaba.

Dar, în locul supunerii la care se așteptase, o sprânceană tresări sceptic deasupra ochiului ei drept, în timp ce îl studia din cap până în picioare.

—Nu prea cred.

Un alt hohot de râs, de data aceasta și mai răsunător, și Liam scrâșni din dinți.

—Eu sunt Liam Mackenzie, marchizul de Ravenscroft, moșier și conducător al clanului Mackenzie din Wester Ross.

Vârful limbii ei apăru ca să testeze ce acum Liam știa cu certitudine că era o buză spartă, în timp ce părea să cugete asupra unei probleme, cu fruntea-i încruntată și îngândurată. Liam își schimbă poziția, agitat, testând rezistența mânerului ușii, când ochii femeii se luminară, semn că îi venise o idee.

—Ai vreo dovadă a titlului sau a nobleței dumitale? sugeră ea, clipind mulțumită, uitându-se la el în expectativă, de parcă îi oferise un plan ireproșabil. Un inel cu sigiliu, poate, sau un sigiliu al...

—Faptul că încă n-am sfâșiat trăsura asta cu mâinile goale e dovada suficientă a nobleței mele, mârâi el, printre buzele-i încheștate. Și acum, deschide ușa asta *blestemată*!

—Îmi pare rău, dar nu, zise ea și închise la loc și fereastra.

Chicotelile oamenilor lui se opriră brusc când Liam se răsuci și se încruntă la ei. Se întoarse apoi din nou spre ea, și de data aceasta bătu în geam, atent să nu-l spargă, și ea îl deschise cu promptitudinea unui valet englez.

– Mai e ceva? întrebă ea.

– Da! strigă Russell Mackenzie, înainte ca Liam să apuce să-și recapete suflul și să deschidă gura să vorbească. Tu de unde știi că nu e moșierul Mackenzie?

Liam ar fi vrut să mârâie la fel și la Russell, dar nu putea să nu recunoască faptul că era, într-adevăr, o întrebare bună.

– Pentru că marchizul este tatăl a doi copii aproape mari și recent retras după o carieră de zeci de ani în armată. Până acum, ar trebui să fie deja un bătrân pensionar, nu un... un domn așa... ăăă... falnic... și... Flutură din genele-i lungi, într-un gest de nervozitate, în timp ce se uita la el. Nu *el*.

Ceva ce Liam considera mort de mult izbucni în el dintr-un abis veșnic nemișcat și întunecat. Era un soi de mândrie ce-i caracteriza pe adolescenți și pe flăcăii tineri, când venea sezonul de împerechere. Și nu se așteptase niciodată să mai trăiască asta, acum când avea deja patruzeci de ani. Evita în mod regulat avansuri sexuale fățișe de la femei frumoase. Femei mai tinere. Dar această insinuaare a virilității sale, venită de la această fetișcană care purta un vâl peste chip, aproape că-l făcea să se îmbujoreze ca un flăcăiandru fără experiență.

La naiba și pe toți dracii! Oare treaba asta avea să devină o problemă?

– Convinge-o să iasă de-acolo, Liam, îl zori Russell, în același grai galez, deși vocea lui încă transmitea amuzament. E mai rece afară decât îs țâțele unei vrăjitoare într-un corset de alamă.

Liam inspiră hotărât.

– De ce ar fi nevoie ca să te ducem la castelul Ravenscroft? întrebă el, ca și când ar fi vorbit cu un copil greu de cap.

– Păăăi... Ea șovăi o clipă, uitându-se la fiecare om în parte și apoi din nou la el. Din moment ce m-ai întrebat, v-aș plăti, desigur, dacă v-aș putea convinge poate, pe voi, domnilor, să reparați roata?

Toți cei patru membri ai clanului Mackenzie care erau încă pe cai și cei doi din neamul Campbell explodară în hohote de răs, ceea ce nu făcu altceva decât să atragă o încruntare din partea femeii. Și chiar și Liam fu nevoit să-și muște buza ca să se abțină să nu zâmbească. Și văzu, desigur, și cum noua lui guvernanta îi urmărea mișcarea cu o expresie uluită.

– Așadar, de asta ar fi nevoie, ei? zise Thomas Campbell în timp și-și scutura basca de ploaie.

– Păi, doar pune roata înapoi unde îi e locul și hai să mergem! exclamă Russell, râzând suficient de tare încât să sperie caii, care începură să se agite pe loc.

– Păi... *da*, pufni ea.

Scoțienii erau oameni veseli de felul lor, dar adevărul era că trecuse al naibii de mult timp de când nu-și mai auzise oamenii râzând cu atâta poftă. Și apoi începură să facă glume pe seama lui în limba lor maternă.

– *Ar trebui s-o trimiți înapoi! Nu-i prea deșteaptă.*

– *Sau poate ai putea s-o ții ca amantă, că-i și amuzantă, pe cât este de frumușică.*

Șocat, Liam se uita chiorâș la expresia ei de nedeslușit pe sub vălul pe care îl purta. Chiar părea destul de tânără după voce și după cât putea distinge din chipul ei. Și se întrebă de ce Farah Blackwell o alesese tocmai pe ea, ca s-o trimită aici pentru poziția de guvernantă. Oare nu fusese suficient de clar în cerințele sale?

Fetișcana așteptă cu un aer îndelung suferind ca râsetele lor să se stingă și abia apoi vorbi din nou:

– Iertați-mă, vă rog, domnilor, dacă mă înșel, dar am examinat și eu roata un pic mai devreme, înainte să înceapă să plouă, și mi se pare că ar fi o reparație ușoară dacă ați face uz de forța voastră cumulată.

– Păi, chiar te rugăm, fătuco, *spune-ne tu cât de simplu s-ar rezolva*, zise Russell, ștergându-și de pe obraz o picătură de ploaie răzleată ori o lacrimă de răs. Pur și simplu, punem roata înapoi în ax și o fixăm cu ce...?! Cu o rugăciune?

Acum, ea fu cea care zâmbi.

– Ei bine, nuuu, zise ea, târăgănând cuvântul și apoi arătând afară pe geam cu un deget lung și elegant. Dacă veți examina lucrurile, veți descoperi că roata și axul sunt în perfectă stare. Și, dacă ați fi suficient de amabili, domnilor, să vă uitați spre acel butuc, ați descoperi că principalele lui caracteristici sunt două cuie de osie. Se ridică pe genunchi ca să scoată brațul și mai mult afară pe fereastră, ca să poată indica spre problemă. Amândouă au fost retezate la suprafață și tocmai de-asta, vedeți voi, de-asta s-a desprins roata.

Fiecare scoțian rămase mut de uimire, holbându-se la ea o clipă – inclusiv Liam –, și orice urmă de batjocură dispăru de pe trăsăturile lor. În parte din cauza a ceea ce spusese și în parte pentru că trupul ei stătea acum lipit de geamul principal al ferestrei.

Și, chiar și prin rochia stacojie și groasă de lână pe care o purta, fiecare bărbat putea observa că avea silueta voluptuoasă la care visa noaptea orice scoțian. Ar fi trebuit să arate destul de ridicol așa, cu brațul întins pe fereastră. Dar Liam ardea de rușine – și de alte câteva emoții confuze – când se pomeni cu pantalonii la fel de plini ca toți ceilalți oameni ai lui.

Dumnezeule! Oare sâniile aceia erau adevărați sau poate erau rezultatul vreunei invenții englezești moderne? În clipa de față, și-ar fi dat și un ochi ca să afle. Și, la fel de brusc, se pomeni dorindu-și să le ardă ochii în craniu tuturor oamenilor săi care se holbau la ea.

– Păi, bine, mârâi el, la ei. Verificați dracului odată roata aia afurisită!

Russell fu cel care descălecă și se ghemui lângă trăsură ca să o inspecteze.

– Să fiu al dracu' dacă n-are dreptate, balmăji către Liam, care stătea încremenit acolo, întrebându-se de unde naiba știa o fetișcană nobilă, mai ales una cu sâni ca aceia, ceva despre mecanismele de funcționare ale unei trăsurii.

– Dar, fătuco, n-avem nici un cui de osie la îndemână pe-aici prin Bealach na Bà, zise Russell, uitându-se în sus la ea ca și când s-ar fi așteptat oarecum ca ea să-i ofere încă un răspuns magic.

– Acum, că știm care-i problema, zise Liam, pe un ton foarte liniar, te-aș ruga să te mai gândești o dată să călărești cu noi cei câțiva kilometri până la castelul Ravencroft. Motivele pentru care o voia pe calul său deveniseră dintr-odată mult mai neclare, dar cel mai mult și mai mult își dorea să o vadă cât mai departe de fereastra aia blestemată și de ochii holbați și pofticioși ai oamenilor lui.

Și expresia de pe chipul ei chiar se luminează.

– Chiar nu-i nevoie, zise, după care i se adresă lui Russell, chipul lui rotund și pistruiat cu obraji cărnosi și expresia lui veșnic veselă pârându-i-se probabil mai prietenoase. N-ați putea lua câte-un cui de osie de la celelalte roți, din moment ce toate au câte două? Astfel ar trebui să reziste numai bine pentru cei câțiva kilometri până la castel, și apoi pot fi făcute reparații mai strașnice, după ce ajungem la destinație.

Măcar își trase brațul înapoi în trăsură – ceea ce o mai îndepărta de fereastră.

Și, în clipa aceea, Liam nu era deloc sigur dacă ar fi trebuit să-i mulțumească lui Dumnezeu sau poate să-l blesteme. Russell cugetă câteva clipe asupra cuvintelor ei.

– Am avea nevoie de ceva cu care să le fixăm. Își frecă o clipă barba roșcovană, gânditor, după care îi făcu cu ochiul. Oricât de iscusii am fi noi, nu prea putem să manevrăm niște cuie de osie cu mâinile goale.

– Am la mine sacul cu unelte, zise Kevin, fiul lui Thomas Campbell, și descălecă, scotocind în cobur și scoțând o carcasă de piele.

Liam ridică mâna, oprindu-l.

– Ar fi mai ușor să te ducem la Ravenscroft și apoi să reparăm asta, fără greutatea suplimentară, zise, printre dinții-i încleștați.

Ea icni de șoc, și fiecare bărbat însurat prezent acolo scoase câte un sunet, ori de avertisment, ori de panică.

– Mă refeream la greutatea blestematelor de cufere legate peste trăsură! Temperamentul său irascibil începea să sfârșie. Liam făcu un semn spre calul său, Magnus, și apoi îi întinse mâna, ca și când nu ar fi fost separați de pereții trăsurii. Te rog, fătuco!

Ea rămase uitându-se la palma lui întinsă o clipă îndoielnică, cu o asemenea intensitate, încât Liam se uită și el în jos ca să vadă care naiba era problema de data asta. Și nu văzu nimic cu excepția mâinii sale. Pătrătoasă și în mod evident plină de bătăături și de cicatrici, dar nimic ieșit din comun, cu excepția mărimii, dar al naibii să fie dacă putea face ceva în privința asta.

Mâinile lui nu semănau deloc cu ale nici unui marchiz dintre cei pe care îi întâlneau ea până atunci. Amândoi știau asta.

– Nu pot, mi-e teamă.

Liam o mai privi un moment tensionat, în decursul căruia nu se mișcă nimeni, întrucât așteptau cu toții permisiunea lui. La început, crezuse că ea voise să spună ceva de genul „Mi-e teamă că nu pot”. O altă expresie politicoasă de exprimare a regretului. Dar, după o evaluare mai atentă, nu se mai întrebă dacă sensul fusese complet altul. Era o mărturisire.

„Nu pot. Mi-e teamă.”

Dintr-un motiv sau altul, ghemul de frustrare din pieptul lui se mai desfăcu un pic. Însă altceva complet nou îi luă locul. Poate un pic de dezamăgire? Mai văzuse și altă dată expresia aceea în ochii unei femei... o suspiciune inerentă, combinată cu o precauție marcantă. Mama lui arătase așa în preajma tatălui său.

Se uită din nou în jos la mâna lui. Oare ea putea vedea cumva sângele care îi însemna carnea? Oare putea simți cruzimea înțesată în sufletul său negru? Înțelegea cumva instinctele abjecte și păgâne care clocoteau prin fibrele mușchilor săi?

Avea tot dreptul să-i fie frică de el.

– Bine, băieți. Liam inspiră adânc și apoi se puse în poziție lângă ax, ca să ridice partea cea mai grea în timp ce altcineva pune roata înapoi la locul ei. Hai să terminăm odată cu asta.

Putea simți că ea îl privea în timp ce ținea trăsura ridicată și oamenii lui reparau roata. Nu-și putea da seama de ce se simțea atât de inundat de această conștientizare stranie, dar era ceva erotic în felul în care ea îl privea mârâind, încordându-se și transpirând de la efort.

Cu toate acestea, nu-și dădu voie să se uite la ea, nici măcar după ce se finaliză reparația. În schimb, sări în șa pe spatele lui Magnus și îi dădu pîteni s-o ia la galop, lăsându-l pe unul dintre oameni să conducă trăsura înapoi la Ravencroft.

Avea nevoie să facă o baie și să se schimbe în haine curate. Dacă fătuca asta voia să întâlnească un marchiz cuviincios, exact asta avea să se întâmple. Avea să cunoască unul.

A.M

Capitolul 3

Ploaia picta pietrele roșii ale castelului Ravencroft într-o nuanță închisă și melancolică. Mena adoră castelul de la prima vedere, din moment ce acoperișul era, cum ar fi spus tatăl ei, „aglomerat de hornuri”. Numără paisprezece turlă și patru turnuri mai mari, în timp ce trăsura huruia, traversând un pod străvechi de piatră, care se înălța cu arcade peste un lac de smarald.

Arhitectura renescentistă din prima jumătate a secolului al XVII-lea implica bastioane defensive, și probabil turnul original data de pe vremea lui Robert the Bruce¹. Ferestrele erau mari și spațiate pentru o structură de piatră atât de impunătoare, și ea bănuia că fuseseră construite astfel pentru a optimiza priveliștea și pătrunderea razelor de soare care făceau ocazional să strălucească marea de mai jos de stânci. Abia începuse să numere hornurile, când trecură pe lângă o fântână aflată în mijlocul aleii circulare de unde nu mai putea vedea acoperișul.

¹ Robert the Bruce (1274–1329) a fost conducătorul scoțienilor în cursul primului război pentru independența Scoției purtat împotriva Angliei (1296–1328). (n.tr.)

Bănuise că trebuia să fie o construcție grandioasă... În fond, era un castel. Dar probabil moșia aceea acomoda cel puțin o sută de camere sau poate chiar mai multe.

Mena își mai luă o clipă să închidă ochii și să le transmită în tăcere șoapte de mulțumire soților Blackwell pentru că îi aranjaseră această nouă viață. Acesta era posibil să fie cel mai retras loc de la capătul unei alei, unde putea să-și ducă traiul în liniște și izolare. La fel cum își imaginase că fusese la Belle Glen.

Spera din tot sufletul ca stricarea trăsorii pe drum să fie singura surpriză neplăcută de care să aibă parte pentru tot restul zilei. Și, dacă reușea să evite orice alt om la fel de înspăimântător precum scoțianul pe care îl cunoscuse pe drum, atunci cel mai probabil putea spune că izbutise ceea ce-și propusese.

Oamenii lui fuseseră destul de amabili. Unul dintre ei chiar îi condusesse trăsura până la Ravencroft. Dar chipul *lui* sălbatic o tulburase teribil, atât de tare, de fapt, încât inima ei încă nu-și încetinisese ritmul frenetic al bățăilor.

Oare ce era cu omul acela cumplit de o îngrozise așa tare? Până acum, numai oamenii așa-zis civilizați fuseseră cei care îi făcuseră rău.

Dar forța aproape supraomenească pe care o degajase trupul scoțianului când se încordase și ridicase trăsura împreună cu oamenii lui o impresionase incredibil de mult. De vină fusese statura lui masivă și inimaginabilă. Și aerul impozant nu se datorase numai înălțimii lui impresionante, ci și lățimii umerilor lui și puterii pieptului său. Dar cu siguranță măcar o parte din toate astea trebuia să fie din cauza mantiei groase pe care o purta, nu?

Mena îl cunoștea pe Dorian Blackwell ca fiind un om masiv, puternic și lat în spate. Și Christopher Argent umplea cadrul unei uși cu umerii săi incredibil de lați, cum nu prea întâlneai în orașul londonez. Dar... Mena nu credea că văzuse vreodată pe cineva care să emane o asemenea forță intimidantă precum omul pe care îl întâlnește astăzi. Ochii ei nu mai priviseră niciodată un om atât de mare și de bine făcut. Kiltul lui dezvăluise mai multe decât acoperise, în momentul când bărbatul își folosisese coapsele groase precum niște trunchiuri de copaci ca să ridice trăsura. Gâtul lui se încordase și maxilarul său se încheștase în cel mai... ei bine, în cel mai fascinant mod imaginabil. Și ideea absolut tulburătoare că ceva și mai interesant de atât se întâmpla pe sub mantia lui groasă nu îi abandonase complet gândurile.

Să o ajute Dumnezeu, dar efectiv nu își putuse smulge privirea de la el.

Și, când galopase în pâcla densă, o încercase un sentiment straniu; fusese ca și cum se aventurase în sălbăticie și dăduse din întâmplare peste o creatură feroce și neobișnuită și o privise încordându-se și sărind între umbre. Senzația de revenire la realitate, conștientizând că o astfel de întrezărire era ceva rar și extraordinar și că era posibil ca așa ceva să nu se repete în decursul vieții unui biet muritor.

Ceea ce era cel mai bine, decise ea. Pentru că cine ar fi putut ști de ce era capabil un astfel de om?

Mena deveni mai serioasă în clipa în care trăsura trecu pe lângă intrarea principală, cu scara ei grandioasă, și viră spre o altă ușă, aproape la fel de mare, dar cu siguranță mai puțin grandioasă, din spatele castelului.

Intrarea servitorilor.

„Corect!“ Acum era momentul să-și amintească nu cine fusese, ci cine trebuia să devină.

Inspiră adânc, umplându-și plămânii cu aer care să-i dea curaj; cu toate acestea, nimic nu ar fi putut s-o pregătească pe deplin pentru explozia de culoare care apăru sub forma unui om care trebuia să fie probabil unui lacheu, coborând cele câteva trepte dând senzația că dansa. Deschise ușa cu o mișcare elegantă, acoperind apoi spațiul cu o umbrelă foarte mare.

– Domnișoara Philomena Lockhart? zise omul, luându-i din poală bagajul înainte ca ea să apuce să răspundă și oferindu-i cea mai grațioasă plecăciune pe care o văzuse vreodată. Era aproape ca și când ar fi fost asaltată de un răsărit de soare. Eu sunt Rajanikan Dayanand, valetul moșierului Liam Mackenzie, marchiz de Ravencroft, și am venit cu scopul de a te lua și de a te conduce în castel.

Cuvântul „vibrant“ descria foarte eficient atât manierele alese ale tânărului, cât și garderoba sa. O kurta portocalie cu auriu strălucea pe sub un sherwani stacojiu – pentru că, din câte știa Mena, așa se numea haina aceea lungă și brodată din belșug pe care o purtau indienii. Picioarele lui erau înfășurate în metri lungi de mătase de culoare ocru, care avea aceeași nuanță cu eșarfa pe care o purta în jurul gâtului.

Mena acceptă mâna lui întinsă și se băgă sub umbrelă cu el, în timp ce se grăbeau în sus pe scări și într-o prelungire a bucătăriei, care servea pe post de garderobă.

– Mulțumesc, domnule Dayanand. Îndepărtă câteva picături de umezeală de pe mantia ei de lână, și el se chinui să închidă umbrela aceea uriașă, după care o așează în suport.

– Toată lumea îmi spune Jani. Zâmbetul lui era luminos și ochii-i negri îi străluceau. Pe sub toate veșmintele opulente pe care le purta, adevărata lui vârstă era complet indescifrabilă. Ar fi putut avea la fel de bine cincisprezece ani sau douăzeci și cinci, deși pielea lui avea culoarea tecului și părea la fel de netedă.

– Jani, zise ea, oferindu-i mâna. Eu sunt...

– Domnișoara Philomena Lockhart, da, știu. Am fost cu toții foarte curioși să te cunoaștem, zise făcând un semn din mână spre oamenii care se adunaseră în bucătărie, fiecare așezat unde putea, uitându-se la ea într-o tăcere stranie.

Un grup de servitoare era adunat în jurul unei mese mari pline cu cești de ceai, și o slujnică de la bucătărie se opri din strânsul resturilor cinei. O mână de lachei, cu toții îmbrăcați în livrele impresionante, și un grup de bărbați care se ocupau de muncile de jos stăteau cu toții pe scăunele de lemn, în dreptul blatului de gătit, strângând în mâinile lor mari halbe de bere, părând să fi stat la taclale cu un bucătar corpulent, care amesteca într-o oală mare, în care părea să fiarbă o pasăre mare de curte. Erau cu toții mizerabili și extenuați și o priveau cu ochii încețoșați, așa murdari de funingine cum erau.

– Bună ziua, li se adresă Mena, amabilă, simțindu-și inima strânsă când execută o reverență scurtă.

Și dintr-odată simți un junghi de vinovăție pentru că nu încercase să-i cunoască mai bine pe propriii ei servitori. Deși în gospodăria soțului ei o astfel de familiaritate nu ar fi fost tolerată. Fusese complet izolată acolo, ruptă chiar și de bunăvoința personalului ei domestic.

Bărbații de lângă blat încuviințară din cap spre ea, continuând să o privească atenți, iar ei i se păru că îi aude pe câțiva dintre ei bălăjind ceva nedeslușit.

Sperând că era o formă de salut, ea răspunse:

– Sunt încântată să vă cunosc.

– Englezoaică, mormăi bucătarul, cu accentul său franțuzesc pronunțat, suficient de tare cât să-l audă aproape toată lumea.

– El este Jean-Pierre, bucătarul nostru veșnic morocănos, o informă Jani, în loc de prezentare.

Dar măcar în situația aceasta Mena știa ce să facă.

– *Votre canard sent la perfection. Je peux seulement espérer goûter quelque chose de si délicieux pendant mon séjour.*¹

Toți ochii se mutară spre bucătar, când chipul lui se topi într-un zâmbet.

– *Madame*, franceza dumitale e perfectă. Voi găti pentru dumneata un desert special în seara aceasta. Te rog spune-mi că preferi vinul în locul poșircii de whisky pe care luddiții² ăștia îl beau ca pe apă, zise cu indignare, scuipând pe podea.

– Ca să fiu complet sinceră, adevărul este că prefer vinurile de Provence mai presus de oricare altele.

Mena îi oferi cel mai strălucitor zâmbet al ei pe sub voal, chinuitor de conștientă de faptul că acea așa-zisă poșircă de whisky se vindea pe piețele internaționale mai scump ca aurul.

– Atunci, bun venit la *Ravencroft, mademoiselle!*

– *Merci!*

– *Vino*, acum, domnișoară *Philomena Lockhart*. Jani o luă de braț și o trase prin bucătăriile impresionante cu o energie incredibilă. Se va servi cina în curând, și marchizul a cerut prezența dumitale la masă. Trebuie să ne grăbim dacă vrem să fim îmbrăcată și gata la timp.

Mena abia apucă să iasă din bucătărie, că înăuntru izbucni haosul în urma ei. Nu înțelegea nici un cuvânt din ceea ce spuneau, din moment ce nu vorbeau în galeză, sigură de faptul că o englezoaică cuviincioasă nu ar fi avut de unde să știe limba lor.

– Te plac, o informă Jani în timp ce o conducea în grabă în josul coridorului îngust al servitorilor.

– Cum poți fi sigur de asta? întrebă Mena, încruntându-se ușor. În ciuda unei impresii pe care i-o făcuse lui *Jean-Pierre*, primirea fusese destul de rece.

– Nu trebuie să-i învinuiești pentru asta. A avut loc un incendiu pe câmpuri mai devreme în ziua asta. A fost o adevărată binecuvântare că a izbucnit furtuna, altfel recoltele de iarna asta ar fi fost pierdute. Toată lumea încă își revine după spaima și agitația resimțite.

¹ În limba franceză, în original „Mâncarea pe care o pregătești este cu adevărat perfectă. Nu pot decât să sper să am ocazia să gust ceva atât de delicios pe timpul sejurului meu aici.” (n.tr.)

² Adepți ai luddismului, o mișcare spontană de protest al muncitorilor englezi din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea și din prima jumătate a secolului al XIX-lea, care s-a manifestat prin distrugerea mașinilor considerate cauza șomajului. (n.tr.)

– Oh, vai mie! exclamă Mena, sincer îngrijorată. E într-adevăr îngrozitor ce-mi spui. A fost cineva rănit?

– Nu. Și am avut mare noroc în privința asta. Dar incendiul a fost motivul pentru care n-a putut să vină nimeni azi să te întâmpine la gară. Știu că marchizul plănuise să vină să te ia personal, și acum cred că-i pare rău că nu a făcut-o.

– De ce spui asta? întrebă Mena.

– Pentru că, domnișoară Philomena Lockhart, ne așteptam cu toții să fii bătrână și grasă, nicidecum așa tânără și frumoasă.

– Eee, nu sunt chiar atât de tânără, zise ea, un pic stânjenită. „Și cu siguranță nu-s deloc frumoasă!” se gândi, dar nu adăugă cu glas tare. Mena se gândi apoi la toate dățile în care i se spusese că era prea grasă. În mod evident, acest Jani era un mare măgulitor de felul lui. Și îi plăcea de el la nebunie. Poți să-mi spui Mena, să știi.

Jani clătină din cap.

– Ești o lady englezoaică în toată puterea cuvântului. Așa că trebuie să mă adresez dumitale cuviincios.

– Domnișoară Mena, atunci.

Jani îi aruncă un zâmbet strălucitor peste umăr, în timp ce o trăgea după el în josul coridorului, și încuviință din cap.

– Domnișoară Mena. Și am un presentiment că și marchizului o să-i placă de dumneata.

Mena își mușcă buza, ușor îngrijorată. Cu siguranță spera să se întâmple așa, pentru că marchizul de Ravenscroft, așa-numitul Demon Scoțian, era singura ei șansă la un refugiu.

Liam nu părea să se poată opri din a se uita spre umbrele din spatele ușii sufrageriei. Era hămesit și furios. Trecuseră trei minute peste fix, și toată lumea de la masă aștepta cu nerăbdare tăcută să apară și ultima invitată la cină.

Domnișoara Philomena Lockhart. Noua lui guvernantă englezoaică. Ce nume ar fi putut fi mai englezesc decât al ei?

Philomena.

Era mai degrabă potrivit unei fete bătrâne scorțoase și formale, cu o voce nazală și cu o încruntare dezaprobatore întipărită pe frunte. Nu creaturii tinere, voluptuoase, cu ochii de smarald care îi fermecase și îi vrăjise atât de tare pe oamenii lui în această după-amiază. Trăsăturile ei, pe care reușise să le întrezărească pe sub vălul negru al pălăriei pe care o purta și prin fereastra murdară de ploaie, sugeraseră frumusețe și grație. Și Liam își petrecuse tot timpul în

care se îmbăiașe și se îmbrăcase concentrat asupra amintirii acelor câteva momente pe care le petrecuse cu ea, de parcă astfel ar fi putut să-i deslușească trăsăturile misterioase, cu ochii minții.

Ar fi trebuit să se gândească la incendiul dezastruos din acea zi. Ar fi trebuit să cugete asupra motivelor pentru care se stricaseră cuiele de osie, pentru că zărise acolo o tăietură atât de mică și de curată, încât nu ar fi putut fi făcută altfel decât intenționat.

Era mai mult decât evident că avea deja suficient de multe lucruri care să-i ocupe mintea, pe lângă domnișoara Philomena Lockhart și sănii ei de-a dreptul tulburători.

Venise la masă frustrat și pornise în scurt timp pe drumul sigur spre o dispoziție incredibil de proastă.

Pocnituri scurte și ascuțite răsunară pe podeaua de piatră a coridorului castelului, făcându-i inima să bată în același ritm sacadat. Liam sări în picioare cu o asemenea viteză, încât scaunul său scoase un sunet alarmant pe podea, când ea intră în salon, într-o abundență deconcertantă de bucle și decolteu.

– Vă rog să-mi iertați întârzierea, zise ea, în timp ce restul mesenilor se ridicau odată cu intrarea ei. Pentru o structură atât de pătrată, castelul Ravenscroft seamănă surprinzător de mult cu un labirint, și m-am rătăcit îngrozitor... Dar i se stinse vocea brusc, și ochii i se aprinseră când îl văzu pe *el* în capătul mesei.

Liam se așteptase să simtă un soi de satisfacție îngâmfată în acest moment și se preocupase mai mult decât de obicei de aspectul său fizic în seara aceea, anticipând expresia care se întipărise acum pe chipul ei. Ba chiar mersese atât de departe încât să-și prindă într-o coadă la spate părul negru și se bărbierise a doua oară, pentru a scăpa de orice umbră de barbă.

Nu luase nici o clipă în considerație că avea să se simtă ca un impostor în capul propriei mese. Dar nu era întocmai așa? Încă nu se obișnuise complet cu acest rol. Fusesse soldat și fusesse lider. Fusesse asasin și monstru.

Dar un gentleman? Un nobil?

Un domn... nobil?

Plănuiise să o mustre public în seara aceea pentru că se îndoise vreo clipă de cuvântul său și de noblețea lui în fața oamenilor săi. Pentru că îl costase timp prețios de petrecut în câmp. Pentru că îl făcuse să aștepte după cină.

Și pentru că îi dominase toate gândurile în după-amiaza aceea blestemată.

Dar poate că îi provocase această proastă dispoziție pentru că dăduse glas îndoielilor pe care le avea el însuși în legătură cu transformarea lui dintr-un demon într-un moșier gentleman. Așteptase cu nerăbdare expresia aceea de panică uluită și șocată de pe chipul ei toată seara. Cu toate acestea, îi deveni imediat evident că orice intenții pe care le avusese în materie de gânduri sau discursuri trebuiau recalculat. Pentru că în clipa aceea nu părea să poată face nici una, nici alta.

Și vina pentru asta, desigur, apăsa ferm tot pe umerii ei! Pe umerii ei *goi* superbi.

Liam se prinse cu mâinile de masa solidă pentru susținere. Nimic din ceea ce-și închipuise el că ar fi putut ea ascunde pe sub vălul și pe sub mantia groasă de lână nu l-ar fi putut pregăti pentru priveliștea nealterată de care se bucura acum. Domnișoara Philomena Lockhart în toată splendoarea ei.

Ținuta ei de seară era compusă dintr-o rochie simplă și modestă din mătase verde, fără alte ornamente cu excepția șnururilor negre ale corsajului și a câtorva volane negre dantelate de la tivul fustei. Dar, pe o siluetă ca a ei, nu era altceva decât o bucatică cusută de tentăție. Șnururile, prin nu știa ce magie a croitoriei, se transformau apoi în mâneci translucide mai jos de umeri. Iar panglica simplă și neagră ca onixul pe care o avea prinsă la gât era singurul ei accesoriu.

Și era ceva în legătură cu asta ce Liam admira foarte tare. Pentru că ea nu avea nevoie de alte bijuterii ca să atragă atenția.

Era suficientă ea, așa cum era.

Liam știa că avea să se întâlnească în iad cu croitoreasa ei, din cauza valorilor de păcat pur care i se învârtau prin minte și se revărsau apoi prin trupul lui precum lava topită. Din cauza degetelor păcătoase care creaseră rochia aceasta, *știind* cu exactitate ce efect urma să aibă asupra oricărui bărbat – și anume că va fi fost complet fermecat de *această* femeie, purtând *această* rochie. Era croită după toate standardele cuviinței... dar oricine ar fi trebuit să știe că o femeie cu sâni precum ai ei ar fi trebuit să poarte o rochie închisă până pe gât.

În mod evident, rochia aceasta fusese special concepută ca să-l facă să sufere.

Liam înghiți apăsat, înăbușind un val de foame profundă, care îi umpleaguracumezealanerăbdării. Philomena Lockhart era, într-un singur cuvânt, minunată. Buzele sale erau roșii și pline precum căpșunele coapte. Movilele sânilor ei erau luxuriante și albe precum crema Devonshire. Părul ei bogat era prins la spate, cu excepția

câtorva bucle ispititoare care îi alunecau pe umeri precum șiroaie de vin.

Ochii lui căzură apoi pe curbele nerealistic de spectaculoase ale soldurilor ei, observând felul în care mânușile îi acopereau carnea albă și moale, un pic mai sus de coate. Strânse mâna pe marginea mesei, atât de tare, încât i se albiră aproape complet încheieturile degetelor. Pentru că, spre deosebire de lemnul de stejar pe care îl strângea tare pentru a-și menține echilibrul, ea ar fi fost incredibil de moale sub mâinile lui... sub...

— Nu e tocmai bătrânul ofițer în rezervă pe care te-așteptai să-l vezi, nu-i așa, fătuco? Chicotul lui Russell rupse tăcerea, și Liam se uită în dreapta sa, observând pentru prima dată că și administratorul lui mai în vârstă fusese mai atent cu aspectul său în seara aceasta decât de obicei. Ba chiar își tunsese barba roșcovană, lucru pe care îl făcea foarte rar înainte de sezonul de iarnă.

Și Liam înțelese că avea mare noroc că atenția tuturor celor de la masă era concentrată asupra ei, pentru că nimeni nu observa cât de tulburat era el.

Desigur, poate, cu excepția fetișcanei înseși.

— Eu... eu trebuie să mărturisesc că nu știu ce să spun.

Sânii i se ridicară și coborâră cu o respirație adâncă, în timp ce în mod vădit se pregătea să-și ceară scuze pentru cele întâmplate în după-amiaza aceea. Gândul acesta îl mulțumea pe Liam mai puțin decât ar fi crezut, așa că nu îi permise să continue.

— Dă-mi voie să ți-i prezint pe copiii mei, domnișoară Lockhart. Rhianna și Andrew Mackenzie.

Copiii săi, care moșteniseră amândoi părul de abanos specific familiei Ravencroft, aveau reacții vădit contrare și nepotrivite când îi fură prezentați.

— Ce-ai pățit la buză? ceru să știe Rhianna, cu ochii de culoarea ciocolatei măriti de uimire pe chipul ei pătrășos. Și folosești cumva cosmetice? Le-ai luat de la Paris? Eu am auzit că numai actrițele și prostituatele folosesc așa ceva.

— *Haud yer Wheesht*¹, Rhianna, îi porunci Liam, câștigând astfel o încruntare de la fiica lui, deși se supuse.

Și îi era din nou rușine să constate că fiica sa nu avea deloc maniere sau respect. În armată, un individ era bătut cu bastonul sau împușcat pentru insubordonare. Dar, când venea vorba despre fiica lui, Liam habar nu avea ce ar fi trebuit să facă sau cum ar fi trebuit

¹ În limba scoțiană, în original, „Ține-ți gura” (n.red.)

să reacționeze. Nu îndrăznea să ridice mâna asupra copiilor săi, nici măcar la furie. Existase prea multă violență în casa aceasta în copilăria lui, și Liam refuza să fie la fel ca tatăl lui.

– Cred că poți observa și singură, domnișoară Lockhart, câtă nevoie avem de experiența dumată. Rhianna o să-și ceară scuze pentru această nepolitete.

Toți cei prezenți rămaseră cu sufletul la gură, așteptând să vadă dacă Rhianna avea să facă una dintre faimoasele-i crize de isterie. Însă ea doar bosumflă buza de jos în mod dramatic și mormăi, fără a ridica privirea:

– Scuze!

Mâna înmănușată a domnișoarei Lockhart se ridicase la buza cu pricina și zăbovisise acolo, cu stânjeneală. După ce clipi de câteva ori, lăsă jos mâna și îi oferī fetei un zâmbet blând.

– Mi-au plăcut mereu persoanele cu o minte curioasă. Cred că acum ar fi momentul potrivit să vă explic că am suferit... un accident de trăsură acum mai puțin de o săptămână și am rămas cu câteva urme. Cosmeticele reprezintă o capitulare în fața vanității mele, poate și în speranța că voi face o impresie bună în seara aceasta aici.

Glasul ei era echivalentul auditiv al mierii calde, dulce și suavă. Și Liam lăsă rezonanța vocii ei să-i îmbete simțurile cu o clipă mai mult decât ar fi trebuit.

– Un accident de trăsură? repetă el, agățându-se de ultimele vestigii ale stoicismului. Pari destul de predispusă la astfel de accidente în ultima vreme.

Comentariul lui o șocă mai mult decât și-ar fi imaginat el.

– Da, ei bine...

Clipi apoi privind spre el, aparent rămânând fără cuvinte.

– Suntem bucuroși că nu ești rănită, zise Russell, oferindu-i cel mai fermecător zâmbet al său.

– Mulțumesc, domnule Mackenzie. Apariția gropitelor la marginea zâmbetului ei era suficientă pentru a-i distra atenția lui Liam de la ceea ce voia să spună în continuare.

Din fericire, domnișoara Lockhart nu așteptă ca el să intervină.

– Sunt absolut încântată să vă cunosc pe amândoi, Rhianna și Andrew. Mărturisesc că aștept cu nerăbdare să ne petrecem timpul împreună.

După cum obișnuia, Andrew bălmăji un „la fel” scurt și apoi nu mai scoase nici un cuvânt, ci doar se ridică atunci când trebuia să se ridice, făcu plecăciuni când se cereau și se comportă așa cum

se cuvenea, astfel încât să nu atragă mânia lui Liam. Ceea ce, desigur, era mai mult decât enervant.

– Te îmbraci mai bine decât orice altă guvernantă pe care-am cunoscut-o vreodată, afirmă Rhianna deschis. Asta e ultima modă la Londra?

– Da, răspunse domnișoara Lockhart, și pieptul ei se transformă, acaparat de o nuanță stranie de roz. Dar cu siguranță o să ai și tu un trusou mult mai frumos odată ce vei deveni majoră.

– *Sunt* deja majoră în majoritatea cercurilor sociale, șuieră Rhianna. Doar că tata mă pune să mai aștept un an înainte să-mi fac debutul în societate, și până atunci mai mult ca sigur o să rămân fată bătrână.

Domnișoara Lockhart doar zâmbi din nou, dar lui Liam i se păru că observă o încordare melancolică în ochii ei.

– Nu te grăbi prea tare să te căsătorești, draga mea, zise ea și apoi păru să-și aducă aminte care îi era rolul. Dă-mi suficient din timpul tău și o să fii o bijuterie de neegalat până la sezonul următor, ți-o jur!

Rhianna o examinează pe noua ei guvernantă cu scepticism fățiș, dar în cele din urmă încuviință din cap.

– Ia loc, te rog, domnișoară Lockhart, se răcește supa, zise Liam, făcându-i semn să se așeze lângă Rhianna și străduindu-se din răsuputeri să nu observe felul în care se unduiau șoldurile generoase ale guvernantei atunci când mergea. Nu plutea, așa cum erau predispușe să facă majoritatea doamnelor. Se unduia precum o felină, și fiecare ridicare de picior avea un corespondent într-o mișcare grațioasă a trupului ei. O răsucire de șold, o legănare a brațului și un ușor tremur al pielii moi a decolteului ei.

Liam se așeză, scrâșnind din dinți.

– Suntem o casă foarte bine organizată, domnișoară Lockhart și pe viitor vom începe să luăm cina la ora opt fix.

– Da, milord, răspunse ea, și o fluturare delicată din gene încoronă o expresie sfioasă sub privirea lui dezaprobatoare.

Și Liam tresări, pomenindu-se traversat de un val de regret.

Jani îi trase scaunul, și guvernanta luă loc cu o grație desăvârșită. Liam se lăsă absorbit de supa lui, de cum fu servită, pentru că îi oferea un motiv să nu se uite la ea.

Cina era în general o masă practică, și mâncară în tăcere, cu excepția câtorva cuvinte despre afaceri pe care Liam le schimbă cu Russell. Așa că, atunci când domnișoara Lockhart rupse tăcerea, tensiunea trecu de la unul la altul în jurul mesei precum un coș de pâine.

– Din moment ce manierele și conduita fac parte din îndatoririle mele, Rhianna, îmi dai voie să-ți arăt cum servesc doamnele supa în Londra?

Rhianna se opri în mijlocul unei sorbituri și îi aruncă guvernantei o privire de răzvrătire. Liam își putea da seama că fiica lui își dorea foarte mult să afle asta, dar că în același timp nici nu voia să fie învățată de cineva cum să mănânce. Era o fată destul de dificilă. Contesta autoritatea, dar se simțea frustrată că nu știa care erau limitele sociale și le încălca aproape constant.

– Cred că ai putea, răspunse ea, prudentă.

Și atunci, se uitară cu toții la domnișoara Lockhart și la cum ținea lingura de supă cu delicatețe și cum o înclina în castron și ridica supă.

– O iei înspre exterior, nu înspre interior, și o ridici ușor la gură, în loc să te apleci tu deasupra castronului. Partea cea mai importantă este să guști în loc să sorbi.

Ochii lui Liam rămaseră fixați asupra buzelor ei în timp ce gustă delicat din lingură, ducând-o apoi înapoi în castron. Mânca la fel cum făcea orice altceva. Cu eleganță și calm. Oare chiar era posibil să nu fie conștientă de senzualitatea sa innăscută, așa cum pretindea?

– Acum, încearcă și tu, o încurajă pe Rhianna.

Rhianna imită la perfecție mișcările ei, până când un sunet apăsător de sorbitură umplu tăcerea din salon.

– Înclină lingura spre buze, în loc să sorbi conținutul, o corectă domnișoara Lockhart. Uite așa... Mai ridică o dată lingură de supă spre buze, deși, înainte să ajungă la gură, un tremur al mâinii trimise o jumătate din conținutul lingurii pe pielea dezgolită a pieptului ei.

Toată lumea încremeni, și o îmbujorare roz se ridică încă o dată de sub rochia ei.

Rhianna scoase un pufnet dizgrațios de râs și își smuci mâinile peste gură, neputându-se controla, în timp ce hohotele de râs îi făceau umerii să se cutremure. Și chiar și Andrew își mușcă buza ca să se stăpânească.

Dar apoi însăși guvernanta fu cea care afișă un zâmbet larg și strălucitor, înainte ca un râset vesel să îi reverbereze din gât. Acum, că avea voie să râdă, Rhianna i se alătură în amuzament. Și la fel și Andrew, apoi chiar și Russell. Iar astfel tensiunea întregii serii se disipă precum un miros neplăcut. Și, în clipa aceea, Liam se gândi că râsul era ceva ce lipsește mult prea mult timp nu doar de la masa lor, ci și din viața lui. Din castelul său. Dar el cu siguranță nu li s-ar

fi putut alătura. Nu pentru că nu și-ar fi dorit sau pentru că nu ar fi fost și el amuzat...

Însă textura perfectă a supei era lucrul care îi captivase toată atenția. Era albă și cremoasă. Se prelingea pe curbele sânilor ei, amenințând să alunece în valea dintre movilele cărnoase, în timp ce ea ridica șervetul pe care îl ținea în poală, ca să se tamponeze.

Dar ea se opri la timp, încă delectându-se cu amuzamentul momentului.

Imagini lascive și păcătoase apărură în mintea lui Liam, punând stăpânire pe el la fel de eficient precum o vrajă. Și abia dacă-i venea să creadă că avea astfel de gânduri în compania copiilor săi. Cu toate acestea, nu se putea abține să nu se gândească la lichidul cald și moale care aluneca între sâni ei sau să strunească dorința violentă care îi sfârâia în tot trupul.

Treaba asta nu avea absolut nimic de-a face cu ea. Numai apetitul nesățios al lui Mackenzie era de vină pentru fanteziile sale îndrăznețe și idioate. Și demonul era cel care îi șoptea la ureche lucruri întunecate și interzise.

Mena nu știa dacă de vină era masa caldă, vinul franțuzesc sau strălucirea difuză a candelabrului. Dar, pe neașteptate, inelul de oțel sufocant care îi strânsese inima se eliberase. Își umplea plămânii cu aer pentru ceea ce i se părea prima dată în multe luni lungi și savura parfumul de mere proaspete al vinului dulce și bun pe care i-l trimisese Jean-Pierre împreună cu sufleul de ciocolată de la desert.

Mai luă o înghițitură de vin și se uită spre marchiz peste buza paharului, în timp ce el discuta cu Russell Mackenzie despre incendiul suspicios care pornise în câmpurile de orz.

Nu se mai uitase la ea nici măcar o dată de când fusese servită supa.

Și, la drept vorbind, Menei încă nu-i venea să creadă. Scoțianul sălbatic de pe drum se transformase într-un marchiz militant. Îi spusese adevărul, la urma urmei. Și, deși se îmbrăcase cu cele mai scumpe și elegante haine ale sale, se îmbăiașe, se bărbierise și își pieptănase părul negru, prinzându-l într-o coadă de cal cuviincioasă, Mena încă se aștepta cumva ca barbarul din el să sfâșie din clipă în clipă fațada aceea de nobil rafinat și să amenințe s-o ciopârțească pe dată cu o sabie cu două tăișuri.

Lăsă jos paharul de vin, tulburată. Doamne, Dumnezeuule! Probabil o credea o mare proastă pentru felul în care se comportase la amiază. Dar el nu menționase nimic, și ea spera din tot sufletul

că nici nu avea să o facă. Sau poate, de fapt, avea nevoie tocmai ca el să aducă în discuție ce se întâmplase, ca să-i dea voie să se explice sau să îi acorde iertare, cumva.

Mena privea mușchii maxilarului său mișcându-se lent în timp ce mesteca o îmbucătură de mâncare și asculta cu interes raportul administratorului său. Numai un nebun s-ar fi așteptat să primească iertare de la un astfel de om. Era genul de bărbat care fără îndoială acorda frugal favoruri cuiva și probabil niciodată iertare.

Ar fi făcut bine să țină minte asta.

El era Demonul Scoțian. Fratele *mai mare* al lui Inimă Neagră din Ben More. Iar poreclele astea nu și le primiseră numai prin naștere și căsătorie, precum titlurile de marchiz și de conte, ci erau pe deplin meritate și câștigate prin violență nemiloasă și vărsare de sânge. Și asta era ușor de uitat sub lumina difuză a candelabrului grandios din castelul lui maiestuos. Sau, cel puțin, până când focul din șemineu aprinse cărbunii din ochii lui, împrumutându-le o ferocitate pe care nici măcar ținuta lui scumpă nu o putea îmblânzi.

Simțindu-se dintr-odată ca și când se refugiase în bârlogul unui urs care dormea, Mena își termină vinul din pahar mult mai repede decât ar fi fost cuviincios. După terminarea cinei, le ură copiilor noapte bună și făcu o reverență în fața lui Russell și a marchizului.

Rhianna încercă și ea să facă o reverență, și Mena trecu mental asta pe lista lucrurilor pe care trebuia să le exerseze cu fata. Andrew doar încuviință scurt din cap spre ea și bălmăji repede niște scuze înainte de a pleca grăbit, fără a ridica nici măcar o dată ochii din podea. Era un flăcău de treisprezece ani, înalt pentru vârsta lui și foarte slab, dar mâinile și picioarele lui erau mari, și silueta lui lungă dădea de înțeles că avea predilecția fizică spre constituția tatălui său.

Răceala lui o neliniștea, și Mena decise atunci, în timp ce pleca din sufragerie, că avea să folosească următoarele ore agitate pe care urma să le petreacă în pat gândindu-se cum să-i intre în grații băiatului.

— Mai rămâi o clipă, domnișoară Lockhart. Aș vrea să vorbesc ceva cu dumneata.

Chinga i se strânse din nou în jurul plămânilor la auzul poruncii lui Ravencroft, strângându-i tare organele interne până când și membrele i se înmuieră din dorința de a respira profund. Mena se întoarse spre el, păstrând între ei lungimea mesei.

– Da, milord? răspunse ea, în timp ce privea spatele lui Russell Mackenzie părăsind salonul, până când dispăru pe ușă, abandonând-o astfel în prezența terifiantă a așa-numitului Demon Scoțian.

– Iartă-mă că zic, din moment ce nu eu sunt expertul aici, dar intră în sfera bunelor maniere să porți o conversație cu cineva din celălalt capăt al încăperii?

Expresia de pe chipul lui nu dezvăluia nimic. Nici măcar o ridicare de sprânceană, un zâmbet mic sau o încruntare. Ci doar o vigilență tulburătoare care îi făcea Menei toate firele de păr de pe ceafă să se ridice. Tocmai îi ceruse într-un mod nu foarte subtil să se apropie de el, dar în același timp suna mai degrabă ca o provocare.

Ca o ispită.

– Nu, milord, nu este.

Amintindu-și de sfatul lui Millie LeCour, Mena ridică bărbia și își obligă ochii să rămână ațintiți spre el, invocând fiecare dram de superioritate britanică pe care o câștigase prin bătăi de când venise la Londra drept vicontesa Benchley.

Nu clipea deloc. Flăcările care se reflectau în ochii lui îi înfierbântau privirea, și, pentru o clipă, Mena aproape că putea crede că un demon se uita la ea din adâncimile acelea neguroase. O privi apropiindu-se cu aceeași privire fixă pe care își imagina că o folosea însuși diavolul pentru a-și supraveghea târâmurile păgâne.

Ca să compenseze cumva pentru neliniștea pe care o simțea, Mena lăsă umerii jos și pe spate, ca și când și-ar fi desfăcut aripile de înger, și traversă lungimea mesei cu toată prestanța unei regine binevoitoare. Cu toate acestea, păstră între ei colțul mesei și un scaun cu spătar înalt.

Era curajoasă, dar nu idioată.

Mena se pomeni regretând că mâncase atât de mult la cină, din moment ce mâncarea i se agita acum în stomac, provocându-i arsuri. În ciuda acestui fapt, nu permise privirii sale să ezite deloc, deși o costa mai multă putere interioară decât crezuse vreodată că avea. Ochii lui o atingeau pretutindeni, și Mena se lupta cu impulsul de a se acoperi, ca nu cumva să-i arate cât de expusă și de vulnerabilă se simțea în prezența lui.

– Nu am avut ocazia să facem cunoștință oficial, afirmă marchizul. Și trebuie să spun, domnișoară Lockhart, că nu ești deloc așa cum mă așteptam.

Mena încercă să afișeze un zâmbet politicoș și căută prin cotloanele minții sale după ceva spiritual și fermecător de spus.

– Se pare, milord, că ne aflăm cam în aceeași situație.

Într-adevăr, nu se așteptase deloc ca el să fie atât de tânăr. Sau atât de devastator de viril. Și în nici un caz atât de păcătos de întunecat și – oare să îndrăznească să gândească una ca asta?! – extrem de atrăgător.

Intenționase să fie amuzantă, să mai disipeze un pic tensiunea aceea dintre ei. Dar își putea da seama că răspunsul ei nu-l mulțumise deloc.

– Da.

El nu-i răspunse la zâmbet, și Mena se luptă cu impulsul de a se fâstâci la fel ca o copiliță muștrată. Cunoscutese foarte puțini oameni pe lumea aceasta care s-o facă să se simtă mică. Pe majoritatea bărbaților îi putea privi drept în ochi, dacă nu cumva era chiar mai înaltă decât ei. Dar Ravencroft o făcea să se simtă atât de mică, încât era nevoită să lase capul pe spate ca să-i poată întâlni privirea aspră. Stătea în fața ei ca un ofițer în fața inspecției. Avea o poziție dreaptă, cu spatele ca vergeaua, și era complet autoritar, cu mâinile strânse la spate, și nici măcar un fir de păr de pe capul lui nu era nelalocul lui. Când era atât de aproape de el, Mena putea identifica asemănarea dintre Liam Mackenzie și Dorian Blackwell. Aveau același păr des și negru, ochii la fel de întunecați și băntuiți și o structură osoasă lată, aproape barbară. Toate trăsăturile și proeminențele aspre și late și nici măcar un indiciu cât de mic de slăbiciune. Dar, în timp ce buzele lui Blackwell erau aproape mereu curbate într-un zâmbet crud și sardonice, ale lui Ravencroft rămăneau veșnic unite într-o linie fermă. Indescifrabil și amenințător. Dorian semăna cu o fiară singuratică ce stătea la pândă, înfometată și prădătoare. Ravencroft însă nu văzuse niciodată o cușcă care să fi îndrăznit să-l țină captiv. Națiuni cădeau în fața lui. Regi i se supuseseră și tirani se târăseră la picioarele lui, implorând îndurare.

Mena se pomeni întrebându-se dacă buzele acelea dure se înmuiau vreodată. Dacă ochii aceia fierbinți, nemiloși și atotvăzători deveneau vreodată blânzi și tandri.

– Am rugat-o pe Lady Northwalk să-mi trimită o guvernantă capabilă, experimentată și educată, și ea mi te-a trimis pe dumneata, domnișoară Lockhart. Ce părere ai despre acest fapt?

Cuvintele lui o umpleau de panică, deși tonul vocii sale rămânea neutru și liniar.

– Nu ai primit referințele mele? Scrisorile de recomandare? Te asigur, domnule, că sunt mai mult decât calificată să-i învăț pe copiii dumitale bunele maniere. Lady Northwalk m-a informat că, după ce a citit ce au scris soții Whitehall, a...

– Referințele dumitale au fost impecabile. Cu toate acestea, așteptările mele în ceea ce ți privește pe copiii mei diferă semnificativ de cele ale soților Whitehall, înțelegi ce spun? Ei erau negustori, *eu sunt* marchiz, dacă îți vine să crezi.

– Un marchiz care se îmbracă precum un rebel iacobin, îi aminti ea. Iartă-mă că nu te-am crezut mai devreme, dar *erai* acoperit de noroi și de cenușă, și eu, una, n-am mai cunoscut niciodată un marchiz care să ia parte la astfel de... munci fizice.

Ravencroft făcu un pas în față, și Mena se retrase, lipindu-și mâinile de abdomen, de parcă ar fi încercat să împiedice să iasă un stol de fluturi agitați.

– Am vrut să spun doar că...

– Sunt unii oameni, domnișoară Lockhart, care ar afirma că este responsabilitatea unui nobil să supravegheze fiecare aspect al muncii de pe terenurile sale. Și sunt și alții care ar considera foarte straniu ca o guvernantă londoneză să știe atât de multe despre cuie de osie și roți.

Mena își aminti sfatul înțelept al domnișoarei LeCour, cum că era cel mai bine ca o minciună să fie construită în jurul unui sâmbure de adevăr.

– Tatăl meu a fost un nobil înstărit și agricultor avid, dar și intelectual respectat. Am învățat destul de multe lucruri de la el copilă fiind, și asta include...

– Ai idee cât de mult am rămas în urmă cu munca eu și oamenii mei pentru că ne-am petrecut toată blestemata de după-amiază salvându-ți fundul ăla încăpățânat? Dacă mi-ai fi permis din prima să te iau pe calul meu, nu am mai fi pierdut toată lumina zilei.

– Regret rolul pe care l-am jucat în povestea aceasta, zise Mena, vorbind foarte serios. Dar, fiind o femeie care călătorea *singură*, nu te puteai aștepta din partea mea să...

– Va trebui să știi mai multe decât cum se îngrijește o fermă și cum să distragi atenția unui bărbat îmbrăcându-te într-o rochie frumoșică pentru a-i putea învăța pe copiii mei ce vor avea nevoie să știe ca să supraviețuiască în societate, i-o rețeză el.

– Ei bine, prima lor lecție va fi despre cât de nepoliticos și de inacceptabil din punct de vedere social este să întrerupi constant oamenii în mijlocul frazei, izbucni Mena.

„Oh, sfinte Doamne, Dumnezeuule mare!”

Abia dacă îi venea să creadă că se comporta astfel. Iat-o aici, singură și fără apărare în fața poate celui mai letal războinic din istoria

Insulelor Britanice, și ea tocmai îl pusese la punct pentru proastele lui maniere.

Oare scăpase din azil numai ca să înnebunească apoi în afara acelor ziduri?

– Continuă, îi porunci el, cu glasul mai intens și mai întunecat și cu o furtună clădindu-se vizibil în ființa lui. Dacă nu mă înșel, cred că erai pe punctul de a-ți cere scuze pentru că m-ai făcut să-mi irosc timpul.

În clipa aceea, Mena chiar își simți nările încordându-se, la un pas de a scoate flăcări pe nas. Iar în stomacul ei se adunase o minge de foc asemănătoare. Ce era asta? Furie? Un temperament iritabil? Crezuse sincer toată viața sa că se născuse fără un asemenea temperament. Copilăria ei idilică fusese plină de afecțiune și tandrețe, iar viața ei adultă fusese dominată de sarcasm și teroare. Așa că, la drept vorbind, nu avusese niciodată ocazia de a se lăsa pradă temperamentului și unui acces de nervi.

Iar acum se vedea în postura de a se lupta cu asta, cu ceva ce nu cunoștea la ea însăși, altfel riscând să își piardă orice șansă de a evada într-un relativ anonimat. Închise ochii și invocă blândețea sa înăscută, împreună cu atitudinea umilă și supusă pe care și-o cultivase după ce petrecuse mai bine de o jumătate de deceniu cu un soț crud și violent. Întredeschise buzele, pregătindu-se să rostească niște scuze bine formulate, compuse din cuvinte civilizate.

– De ce nu ești căsătorită? ceru să știe marchizul, întrerupând-o foarte eficient înainte de a începe propriu-zis.

– P-p-pardon?! Nu cred că te-am înțeles bine...?!

– Nu ai prefera să ai un soț și plozi ai tăi, în loc să educi copii prost crescuți ai altor oameni? Ochii lui strălucitori o cercetară o dată repede din cap până-n picioare, lăsând în urma lor urme ale unei conștientizări tulburătoare. Ești cam tânără ca să poți exercita vreun soi de autoritate asupra fiicei mele, din moment ce nu ești nici cu zece ani mai mare ca ea.

– Sunt exact cu zece ani mai mare decât ea.

El îi ignoră răspunsul, și colțurile gurii lui se albiră parțial din cauza unui soi de încordare pe care Mena nu o putea înțelege.

– Dacă ai fi fost o fătucă scoțiană la origine, abia dacă ai fi apucat să ajungi la vârsta Rhiannei înainte ca vreun flăcău să te târască la biserică să te revendice drept nevastă-sa. Fără să conteze dacă ai fi fost sau nu de acord. De fapt, probabil te-ar fi luat ca femeia sa numai în sens biblic, și apoi i-ar fi aruncat lui taică-tău treizeci de monede.

Șocată dincolo de cuvinte, Mena rămase holbându-se la el, literalmente cu gura căscată de uimire. Încă părea nervos. De fapt vocea lui continua să crească considerabil în volum și intensitate. Și totuși, suna ca și când tocmai îi făcuse un compliment.

— Așa că asta face un bărbat să se întrebe, continuă el, ce caută o fetișcană mititică și frumușică, așa ca dumneata, tocmai aici sus. De ce nu încălzești patul vreunui soț bogat și nu-ți petreci timpul cu ceaiuri și cu distracții de societate și zămislindu-i moștenitori?

Oare tocmai o făcuse „fetișcană mititică”? Oare se înșela sau poate nu înțelesese bine cuvântul?

Și „frumușică”? Ea?

Un junghi de durere o traversă cu o asemenea forță, încât îi stinse orice furie, doar că îi fura și tot curajul. Oare era așa crud cu ea în mod voit? Oare părăsise o gospodărie în care trona umilința pentru a se refugia în alta în care se întâmpla exact la fel?

— Nu văd de ce ar fi asta în orice fel problema dumitale. Detesta slăbiciunea care i se citea în glas și frica aceea pe care nu învățase niciodată s-o ascundă suficient de bine.

— Totul și orice se întâmplă între zidurile acestui castel — ba nu, pe pământurile Mackenzie — reprezintă problema mea. Și acum asta te include și pe dumneata. Mai ales din moment ce îi vei influența pe copiii mei.

Mai făcu un pas în față și, înainte ca Mena să aibă timp să reacționeze în vreun fel, mâna lui veni și o cuprinse de bărbie. Iar sunețul mic și înspăimântat pe care îl scoase ea îi sperie pe amândoi în aceeași măsură.

Privirea lui Ravencroft deveni și mai tăioasă, dar el nu-i dădu drumul.

Ea își simțea maxilarul la fel de fragil precum cristalul în mâna lui. Mena știa că nu ar fi fost nevoie de nici un efort din partea lui ca să o zdrobească. Era suficientă o încordare a degetelor lui puternice și aspre. Ochii lui întunecați se fixară pe buzele ei, și acestea părură să se întredeschidă dintr-o voință proprie, eliberând suspinele moi ale respirației ei panicate.

El se aplecă spre ea, înghesuind-o cu apropierea prezenței sale impunătoare.

Îl vedea clar acum, de aproape, la fel cum probabil îl văzuseră mulți oameni la sfârșitul violent al vieții lor. Trăsături aproape inuman de dure, încununate de decenii lungi de disciplină și brutalitate, se încruntau în jos la ea, de parcă ar fi măsurat-o din ochi pentru

sicriu. Dintr-odată, flăcările din șemineu și lumânările aruncau prin încăperea grandioasă mai multe umbre decât lumină.

Mena știa că arareori existau pe lume bărbați precum moșierul stăpân de la castelul Ravenscroft. Și, când se întâmpla să existe, istoria îi transforma de obicei în zei.

Sau în demoni.

Buricul aspru al degetului lui mare alunecă pe buza ei spartă, la fel de ușor ca o șoptă. Și îi simți mângâierea până în măduva oaselor. Dar și în altă parte. Îi trezea fiori mici și pișcători de conștientizare, care se revărsau până în miezul ființei sale și mai jos, undeva unde ceva moale și cald înflorește în ea.

Oare avea de gând să o sărute? Mena își simți inima bubuindu-i în piept și apoi oprindu-se o clipită înainte de a galopa mai departe.

Și se întredeschisera și buzele lui, și în ochii lui apărură ceva ce semăna a fierbințeală, dar și a suspiciune. Strânsoarea lui pe bărbia ei se înmuie ușor, în timp ce-i întorcea încet chipul spre lumina candelabrelor. După aceea, luă de pe masă un șervet nefolosit și-i șterse cu blândețe pudra pe care și-o aplicase ca să-și ascundă vânătaia de sub ochi.

– Spune-mi, domnișoară Lockhart. Vocea lui coborâse la nivelul unei șoapte. Spune-mi adevărul despre ce s-a întâmplat cu dumneata, te rog.

Mena rămase încremenită de șoc, cu excepția florilor care i se răspândeau prin membre, făcându-le să vibreze. Spera insesizabil. Era prizoniera lui. Deși o ținea numai de bărbie, era ca și când i-ar fi încătușat fiecare încheietură.

– Am... am zis deja. Se obligă să nu scâncească, în timp ce el îi îndepărta machiajul, pentru a-i dezvălui rănile ochilor lui.

– Un accident de trăsură, repetă ea, liniar.

– Da.

Acest unic cuvânt sunase mai degrabă ca o întrebare decât ca o afirmație, și Mena închise ochii, așteptându-se ca el să declare că știa că mințea și să-i descopere întreaga șaradă.

Și ce ar fi putut face un om ca el unei persoane care mințise atât de mult pe cât mințise ea?

– Milord? șopti Mena și tresări din cauza panicii pe care o auzea insufletă în vocea sa.

– Da? șopti el gutural, distras de examinarea pe care o conducea asupra rănilor ei – și în special asupra buzelor ei.

Oricât de tensionată ar fi fost, Mena se simțea incredibil de fragilă și înspăimântător de transparentă în prezența lui. Ar fi putut face

cu ea orice pofta, și nimeni nu l-ar fi tras vreodată la răspundere. Ceva din felul în care o privea îi dădea clar de înțeles că știa și el acest lucru. Se afla la mila lui absolută. Și îl mințea.

– Te rog, dă-mi voie să... adică... nu e cuviincios să fim atât de...

Mâna ei se ridică parcă dintr-o voință proprie și se odihni pe antebrațul lui, în timp ce încerca să-și retragă bărbia din strânsoarea blândă a mâinii lui. El se uită o clipă tensionată la mâna ei care se odihnea pe mâneca hainei sale, ca și când ar fi fost o insectă și se temea să nu-l înțepa.

Și apoi, la fel de brusc cum o prinsese de bărbie, marchizul îi dădu drumul. Se întoarse de la ea și-și încheștă mâinile în pumni de-o parte și de alta a corpului.

– Vei descoperi, domnișoară Lockhart, că mie îmi lipsesc multe dintre comportamentale dumitale blânde, englezești, zise el cu glas răgușit.

Menei nu-i venea în minte nimic ce i-ar fi putut răspunde, așa că rămase pur și simplu uitându-se la felul în care jacheta lui elegantă de seară se tensiona pe spatelul-i neobișnuit de lat, aproape forțând cusăturile.

– Ești aici să te ocupi de copiii mei, și o să-ți mulțumesc dacă vei lăsa deoparte orice tentativă de a mă transforma pe mine în ceva ce nu sunt. Lumina flăcărilor străluci de pe câteva șuvițe argintii din părul său negru când se uită la ea peste umăr. Poate că sunt nobil prin naștere, dar sunt departe de a fi un om nobil. Cred că ar fi cel mai bine să stăm departe unul din calea celuilalt. Nu va trebui să interacționăm decât la cine sau dacă se întâmplă să am vreo îngrijorare cu privire la progresul copiilor.

Mena știa că îi oferea un dar. Șansa de a trăi așa cum dorea, atât timp cât își îndeplinea rolul de guvernantă.

Și nu își dorea nimic mai mult pe lume.

– Da, milord.

– Moșier, o corectă el. În țara dumitale, sunt marchizul de Raven-croft. În *a mea*, sunt moșier și stăpân... *Moșierul Mackenzie*.

Neglijase să menționeze și titulatura notorie de Demon Scoțian, dar asta era imposibil de uitat, mai ales acum, că vedea demonul uitându-se la ea din ochii lui.

– Desigur. Mena se lăsă într-o reverență elegantă, să nu mai fie nevoită să se uite la el. Moșiere Mackenzie.

El încuviință din cap, și lumina flăcărilor din șemineu dansa pe formele și umbrele trăsăturilor lui intransigente.

– Poți pleca.

Și, de cum primi permisiunea, Mena evadă. Cu toate astea, nu o luă la fugă spre camera ei până când nu ajunse pe coridor. Goblenuri luxuriante din brocart se amestecau în vârtejuri de albastru, verde și auriu, în timp ce se grăbea pe lângă ele. Zărise în treacăt un cerc maiestuos sau o creatură vrăjită stranie și și-ar fi dorit să se oprească să o inspecteze mai îndeaproape, dar nu îndrăznea.

Simțea un soi de sărut rece și ciudat pe ceafă. Ca și când îl lăsase în urmă pe scoțian, dar era posibil ca demonul lui să fie încă pe urmele ei. De fapt, când se uită în spate, umbrele păreau să se îmbine, într-o sugestie a mișcării. Întrezărise cu siguranță ceva – sau *pe cineva* – înainte să dispară.

Grăbindu-se pe holurile castelului, nu încetini până când nu găsi din nou ușa familiară a camerei sale. Spre surprinderea ei, fusese cazată la etajul al doilea al aripii vestice a castelului, unde erau localizate și camerele familiei, nu la subsol, cu servitorii. Suspecta că se hotărâse asta ca să fie mai ușor accesibilă copiilor și să fie mai aproape în caz că aveau nevoie de ea.

Dădu buzna în dormitor, închise ușa în urma sa și răsuci cheia în broască, înclinându-se înăuntru. Se prelinse apoi în jos pe lemnul masiv de stejar și-și lipi obrazul de ușă, lăsându-se încălzită de focul pe care i-l făcuse cineva în șemineu.

Își obligă inima ne bună să încetinească în piept și plămâni să adopte un ritm mai calm de respirație, în timp ce stătea lipită de cadrul ușii, tremurând. Fără voia sa, degetele i se ridicară în căutarea obrazului, care încă era înfiorat după atingerea mâinii lui călite în focul bătăliei. Pentru un bărbat atât de mare și cu o asemenea forță extraordinară, se purtase foarte blând cu ea.

Și aproape că uitase cum venea asta.

Se întoarse de la ușă și se aventură în cameră pe picioarele-i tremurânde. Mai devreme, fusese mult prea grăbită să se îmbrace pentru cină ca să privească pe îndelete încăperea. Își trecu ușor degetele peste lemnul neted și lustruit al măsuței de toaletă și al biroului de scris, care păreau să fi fost sculptate de același artizan pasionat care cioplise și tăblia patului.

Se duse apoi spre pat și apăsă pe saltea, savurând moliciunea ei îmbietoare. Pereții reci de piatră erau încălziți eficient de nuanțe de verde, auriu și ciocolatiu. Era mai mult decât evident că acest palat era lipsit de orice mână de femeie, din moment ce era decorat aproape în întregime în culori masculine și tapițerii caracteristice clanului. Cu toate acestea, Mena descoperea că îi plăcea izul gotic al locului. Găzduise secole de neamuri Mackenzie din Wester Ross.

Zidurile sale de piatră asistaseră la nașterea moștenitorilor, la moartea rebelilor și la mai mult decât suficiente monarhii. Unii oameni ar fi pretins că acum era un castel englezesc, care avea ca stăpân un lord nobil englez.

Și ar fi fost niște idioți și niște nebuni.

Moșierul Liam Mackenzie era un scoțian sadea până în măduva oaselor. Oamenii lui revendicaseră aceste meleaguri cu mult înainte de Anglia. Ba probabil, chiar înainte să fi apărut Scoția ca țară pe harta lumii. Sângele lui aparținea străvechilor barbari picti¹, care se amestecaseră cu călăreți vikingi.

O slujnică grijulie îi pregătise patul și-l acoperise cu un pled, confecționat din tartan, în culorile specifice clanului Mackenzie, și îi aranjase pernele moi, verzi cu auriu.

Poate că dragul de Jani avea dreptate. Poate chiar exista o șansă să fie acceptată, să fie bine-venită aici.

Măcar pentru personalul domestic angajat aici, dacă nu și pentru stăpân.

Mena îl îndepărtă din mintea sa pe moșier, gândindu-se în schimb la cât de mică și de simplă i se părea camera această comparativ cu dormitorul ei luxos de la Benchley Court. Fusesse stăpâna casei acolo timp de cinci ani, care i se păruseră o eternitate, și urâse fiecare secundă mizerabilă. Soțul ei insistase să o lase pe mama lui, Esther St. Vincent, să le decoreze casa. Camerele ei fuseseră decorate aproape în întregime cu împletituri de nuiete și levănțică, drapate în danteluri roz stridente.

Doamne, cât urâse asta!

Dar chiar și Benchley Court i se părea un loc mai primitiv decât zidurile albe infernale de la Belle Glen. Acelea fuseseră pure, reci și sterile. Pline de suferință și de neajutorare. Și, în ciuda anilor îngrozitor de nefericiți pe care îi petrecuse alături de soțul ei, nu își imaginase niciodată că putea exista o dezolare atât de deplină precum la Belle Glen. Nu știuse niciodată că în interiorul fiecărui suflet exista un abis atât de izolat și de întunecos, încât era nevoie de o cădere vreme de luni întregi ca să poată ajunge la final.

Iar în adâncimile de acolo nu se afla altceva decât nebulă.

Nu se mai gândise la Belle Glen de când scăpase de acolo. Nu-și permisese nici o clipă în care să se gândească la faptul că fusesse

¹ Pictii au fost un popor antic care a trăit pe teritoriul Scoției de astăzi. Numele poporului este de proveniență latină și decurge din faptul că își pictau și tatuau trupurile. Aceștia descindeau din aborigenii preceltici. (n.tr.)

salvată dintr-un adevărat abis al disperării. Că, dacă Dorian Blackwell ar fi întârziat fie și câteva secunde, era posibil să fi fost violată.

Nu. Mena își smulse panglica de la gât, întrucât i se părea dintr-odată că o sufoca. Dar nu-și permise nici acum să cugete asupra acestui fapt. Nu avea nevoie să jalească. Nu avea nevoie să mai păstreze vie amintirea a ceea ce se întâmplase sau a ce ar fi putut să fie.

Avea să se țină ocupată. Să își distragă atenția. Era singura cale prin care putea face față situației. Prin care putea uita.

Mena își aminti că zărise o garderobă micuță ascunsă în turnulețul rotund din spatele șemineului. Poate că ar fi trebuit să se apuce să despacheteze. Deși probabil ar fi fost și mai bine să înceapă să pună la punct un plan pentru copii pentru a doua zi și să lase pe mai târziu despachetarea lucrurilor inutile. Gândindu-se la garderobă, se duse în cămăruța rotundă din interiorul turnulețului.

Și încremeni.

Ceva din interiorul ei se cutremură când zări ce se afla așezat cu-minte în centrul cămăruței, așteptând-o pe ea și numai pe ea. Inima ei sări din nou peste o bătaie, iar Mena putea simți cum chipul i se schimonosea într-o mască a suferinței. Și, fără tragere de inimă, făcu cei câțiva pași mici și nesiguri înainte, forțându-se să se apropie de ceea ce putea deveni un coșmar în toată regula.

Dacă, de fapt, visase în tot timpul acesta? Dacă fusese totul un vis? Salvatorul ei întunecat materializat în Inimă Neagră din Ben More. Farah și Millie. Noile sale ținute. Noua ei identitate.

A doua ei șansă la viață.

Dacă în cada aceea mare, strălucitoare și albă, nu exista altceva decât gheață?

Mena scrâșni din dinți și ignoră usturimea unei lacrimi singuratice care i se revărsă din ochii deja încețoșați de emoție. Își scoase mănua, dezvăluind degetele albe din care sângele se scursese aproape complet. Întinse mâna tremurândă și se forță să cufunde vârfurile degetelor sub suprafața apei.

Și îi scăpă un suspin. Și apoi încă unul.

În cele din urmă, picioarele-i moi nu-i mai putură susține greutatea, iar Mena se prăbuși la podea. Dar, în timp ce toată puterea și tot curajul pe care și le adunase în ultimele zile i se răsfrângeau din gât în hohote de plâns crude și răgușite, la fel se întâmpla și cu suferința, mânia și teroarea.

Cada aceea de baie... fusese reală.

Iar apa dinăuntru ei fusese foarte, foarte caldă.

Capitolul 4

—Unu, doi, trei. Unu, doi, trei. Au! Mena țopăi înapoi într-un picior, după ce îl salvă pe celălalt de sub tocul ghetei Rhiannei.

Încă o dată.

—O, domnișoară Lockhart, îmi pare foarte rău! țipă fata, urmând-o în timp ce Mena se îndepărtă țopăind și apoi se prăbuși pe o canapea moale și pufoasă de lângă fereastra din solariu. Sunt praf la vals. Nu cred că o să reușesc vreodată să mă simt confortabil mergând cu spatele.

—E în regulă, zise Mena, alinând-o atât pe fată, cât și propriile degete de la picioare, care o dureau. Valsul nu este ușor de stăpânit. Alesese această anume încăpere pentru dans, pentru că ferestrele mari și ușile franțuzești se deschideau spre o terasă cu vedere spre mare și, într-un colț, pe un covor de pluș, se afla un pian splendid. Fosta odaie a copiilor devenită sală de clasă era un loc absolut îngrozitor, și Mena concepușe un plan pentru a se muta în niște camere mai vesele.

Începuse ziua cu un studiu al literaturii clasice și al autorilor francezi clasici. După ce îl prinsese pe Andrew ascunzând un roman de groază în spatele unui volum de Jonathan Swift și îi ascultase pe copii reducând acel limbaj al iubirii la echivalentul unui asalt verbal, Mena hotărâse că o lecție despre muzică și dans s-ar putea dovedi o distragere a atenției mai mult decât bine-venită. Descoperise că mintea umană opera adesea mai eficient după un pic de dans. De parcă muzica și exercițiul ritmic deschideau noi căi de gândire, până atunci neexplorate de oameni.

Dar era mai mult decât evident că se înșelase în ceea ce îi privea pe copiii Mackenzie.

Rhianna se dovedea o elevă dispusă și dornică să învețe, dacă nu chiar sârguincioasă. Andrew, pe de altă parte, o trata pe Mena cu o solemnitate aproape soră cu disprețul. Cu toate acestea, era un muzician strălucit și cânta la pian într-un stil relaxat, având o tehnică foarte bună. Cu acest prilej, Mena avusese ocazia să afle și că, de-a lungul anilor, bieții copii trecuseră, în mod chinuitor, prin mâinile unui număr nedefinit de tutori și guvernante. Învățaseră elementele de bază din scris, citit, aritmetică și istorie. Dar, pe măsură ce crescuseră, guvernantele lor îi abandonaseră pe rând, după foarte puțin timp petrecut cu ei. Cunoștințele lor despre economie, rafinament,

conversație, etichetă, franceză, teorie muzicală și arte sociale erau aproape inexistente.

Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu, ea era o vicontesă și înainte de asta fiica unui nobil cărturar. Ajunsese să stăpânească la perfecție fiecare tactică socială britanică, scrisă sau altfel. Așa că era hotărâtă să reușească. Nu numai pentru că avea nevoie de această poziție ca să-și păzească secretele, dar și deoarece copiii Mackenzie aveau disperată nevoie să învețe tot ce îi putea învăța ea.

Și tatăl lor știa asta.

— Haide, Andrew, interveni ea. De ce nu vii să dansezi cu sora ta și să mă lași pe mine să cânt la pian? Am nevoie să mă odihnesc un pic.

— Eu nu dansez, o informă el, studiindu-și degetele strânse pe clapele pianului.

— Asta nu contează, zise ea încurajator. O să te învăț eu apoi, cât Rhianna cântă la pian. Putem s-o luăm ușor.

— Nu. N-am zis că nu știu să dansez. Am zis că eu nu dansez, replică încheștând maxilarul aproape sfidător, cu ochii strălucindu-i a rebeliune încâpățanată.

— Dar cum o să le impresionezi pe domnișoare dacă nu îți perfecționezi valsul? îl tentă ea.

— Nu am nici o dorință să impresionez pe nimeni, mârâi el, printre dinții încheștați.

Mena se duse la fereastră, tânjind să se bucure de lumina caldă a soarelui de toamnă, în loc să își petreacă timpul în compania unui Andrew prost dispus. Nori grei se vedeau plutind în depărtare, dar în clipa de față soarele făcea valurile mării să strălucească și ilumina vârfurile insulei Skye. După ce petrecuse atât de mult timp la Belle Glen, tânjea să simtă căldura soarelui pe chipul ei și să se plimbe prin pădure după bunul-plac.

Dar, pentru moment, trebuia să predea.

Adunând cât de multă bunătate putea în starea de agitație în care era, se apropie de pian și se întinse spre băiat.

— Te rog, dragule, încercă ea. Mărturisesc că să conduc la vals nu e punctul meu forte, așa că nu e deloc corect față de sora ta. Nu sunt obișnuită să dansez în locul domnului.

— Ar trebui să fii, bălmăji Andrew, smucindu-se de lângă ea. Cu siguranță ai statura unuia.

Mena își retrase mâna, în timp ce Andrew se ridică de pe băncuță și porni spre ușa din partea de vest a solariului.

— Andrew, nu fi măgar! strigă Rhianna după el.

Jani intră în încăpere, aducând o tavă cu ceaiul de la amiază. Cei doi aproape se ciocniră, distrugându-i astfel lui Andrew șansa de a-și face o ieșire dramatică și permițându-i Menei să își revină din șocul izbucnirii lui dureroase. Andrew scoase un sunet nepoliticos când fu cât pe ce să se izbească de Jani, care se sperie și el și încercă apoi să treacă pe lângă el.

— Andrew Mackenzie, zise Mena, pe un ton ferm, accentuând fiecare silabă a numelui său, la fel cum îl auzise pe tatăl ei făcând pe când era copilă și făcea vreo trăsnaie. Formularea aceea, când era rostită pe un ton jos, o făcea mereu să se potolească. Dacă nu cumva vrei să am o discuție lungă cu tatăl tău în după-amiaza aceasta, o să-ți ceri scuze lui Jani pentru că era să îl lovești, o să iei tava de la el și o s-o aduci aici.

Salonul rămase cufundat într-o tăcere mormântală, în timp ce așteptau cu toții ca Andrew să facă o mișcare. Tânărul bălmăji ceva ce probabil era o scuză adresată unui Jani uimit și apoi luă tava din mâinile lui. Amenințarea de a vorbi cu tatăl lui era eficientă, dar Mena nu își dorea să o mai folosească. Pentru că asta nu era modalitatea potrivită de a le câștiga încrederea sau de a stabili o relație sinceră. Dar nici nu putea permite un asemenea comportament. Lăsat nesupravegheat, un băiat cu un astfel de temperament putea ajunge un om foarte crud.

Și lumea avea deja suficienți astfel de oameni.

Andrew așază tava de ceai nu tocmai cu blândețe pe măsuta din solariu și rămase apoi stând drept în fața ei, la fel de rigid ca un om care se pomenea față în față cu un pluton de execuție.

— Când plici dintr-o încăpere în care sunt prezente doamne, o să faci o plecăciune și o să te scuzi mai întâi. În ciuda faptului că orice fel de confruntare o făcuse mereu pe Mena să se simtă tulburată și îi crea o stare proastă, miji ochii și-i întâlneau privirea încruntată, încruntându-se la rândul ei. Nu o să-ți spun să-ți ceri scuze, pentru că nu apreciez scuzele nesincere, dar tatăl tău m-a angajat să te învăț cum să te comporți în societate. Și intenționez să-mi fac treaba, indiferent că tu vrei sau nu.

Antipatia se adună în ochii lui furtunoși, și silueta lui slabă tremura de mânie, dar, după un moment încărcat de tensiune, în care Mena nici măcar nu mai respira, el făcu o plecăciune în fața ei.

— Scuzați-mă, vă rog, doamnelor, zise el.

Vocea lui ar fi putut seca și Nilul, dar Mena încuviință scurt din cap spre el și apoi îl privi ieșind din încăpere, cu un junghi de tristețe în suflet. Oare ce îl făcuse pe băiat să fie atât de furios?

Citea o aprobare fățișă în privirea impresionată și cu subînțeles pe care i-o arunca Jani. Acest lucru nu reușea totuși să-i îmbunătățească dispoziția. Ar fi preferat să înceapă să se înțeleagă bine cu Andrew – sau măcar să poată avea o interacțiune civilizată cu el. Picioarele-i deja tremurânde îi cedară, și se prăbuși pe băncuța pianului fără pic de grație sau stăpânire de sine.

– Puțin ceai, domnișoară Rhianna.

Vocea lui Jani era la fel de moale și de fluidă precum mătasea sta-cojie pe care o purta în timp ce îi turnă ceai Rhiannei și îi întinse ceșcuța fragilă de porțelan. Ochii lui erau precum niște oceane de bronz lichid în timp ce aștepta reacția stăpânei sale.

Iar Mena le privi interacțiunea cu interes și curiozitate. Rhianna abia dacă se uită în sus la Jani, cu toate că îi mulțumi politicoasă. Bărbatul făcu o plecăciune în fața Menei și apoi încă una în fața Rhiannei, cu capul înclinat într-un fel despre care Mena suspecta că era menit să-i ascundă venerația din ochi.

– Mai aveți nevoie de ceva de la mine? întrebă el, și considerația plină de speranță din vocea lui aproape că îi frânse inima Menei.

Fără a fi conștientă de admirația lui, Rhianna clătină din cap energic, și buclele-i de abanos îi săltară pe umeri.

– Nu, mulțumesc, Jani.

– Vă rog să mă chemați, doamnelor, dacă aveți nevoie de orice, zise el și apoi nu mai scoase nici un sunet în timp ce se îndepărta elegant.

– Să nu pleci urechea la ce zice fratele meu, domnișoară Lockhart, o rugă Rhianna, grăbindu-se să vină lângă ea, de îndată ce rămaseră singure. Eu aș *omorî* pe cineva ca să fiu la fel de înaltă și de elegantă ca dumneata. Nu o să îl lași pe Andrew să te facă să pleci, nu-i așa?

Mena se uită în ochii întunecați ai fetei și simți cum disperarea pe care o citea în ei o făcea să i se înmoaie sufletul. O fată pe punctul de a deveni femeie, fără o mamă sau o guvernantă stabilă care să o crească. Care să o învețe cum să fie femeie. Mena o mângâie cu afecțiune pe buclele-i de abanos, după care o bătu ușor pe mână.

– Mă tem că eu sunt plămădită dintr-o esență mai dură de atât, zise zâmbind. O să fie nevoie de mai mult decât câteva jigniri ca să mă facă să plec.

Chipul Rhiannei se luminează imediat.

– Presupun că va trebui să-i spui tatei, murmură ea, cu un oftat exagerat.

Mena își mușcă încet buza, în timp ce cugeta asupra cuvintelor ei.

— Ei bine, Andrew *s-a scuzat politicos* înainte să plece, zise ea. Așa că nu văd nici un motiv să-l amestecăm pe tatăl tău în treaba asta.

În timp ce o privea pe sub genele-i lungi și negre, gura fetei se curbă într-un zâmbet năzdrăvan.

— Ce părere ai despre tata, domnișoară Lockhart? Ți se pare chipeș?

Uluită de întrebarea fetei, Mena își așează mâna pe abdomen, parcă încercând să liniștească zumzetul fluturașilor din stomac.

— O, ce întrebare! remarcă ea.

— Să știi că mie poți să-mi spui adevărul. Nu o să zic nimic, spuse Rhianna, ridicând din sprâncenele-i negre. Sunt multe femei în clan care consideră că tata e un bărbat foarte chipeș. Eram doar curioasă să știu dacă ești și dumneata de aceeași părere – ca englezoaică, mă refer.

— Ei bine..., începu Mena, fâstâcindu-se, căci nu era singură cum să continue. Decise apoi că ambiguitatea era cel mai diplomat curs de acțiune. Nu cred că bărbații din Anglia sunt foarte diferiți ca aspect fizic de cei din Scoția. Deși, la drept vorbind, începea să creadă că exista o mare diferență în ceea ce privea aspectul fizic al femeilor. Și nu mă surprinde deloc să aud că tatăl tău, ca marchiz și erou al Coroanei, este considerat un bărbat atrăgător de unele femei.

— Nu asta te-am întrebat, zise Rhianna, pe un ton un pic obraznic, netezindu-și poalele rochiei galbene frumoase pe care o purta. Am întrebat dacă *dumneata* îl găsești atrăgător.

Mena strânse din buze când imaginea marchizului întunecat îi apără în minte. Prezența lui autoritară la cina din urmă cu o seară, cu părul lui negru des prins la spate și cu flăcări întunecate strălucindu-i în ochi. Trupul lui masiv constrâns în veșmintele unui domn nobil, în timp ce stătuse atât de aproape de ea, încât putuse simți mirosul dulce al suflului de la desert în respirația lui.

Deși imaginea – nedorită – care îi apărea cel mai adesea în minte era a lui de la prima lor întâlnire pe drum. Cu ploaia șiroind din părul lui desfăcut, cu picioarele lui musculoase și puternice având o nuanță tentantă de bronz, ca și când le-ar fi dezgolit frecvent în lumina soarelui. Cu ochii întunecați strălucindu-i de mânie și de virilitate.

Dacă era un bărbat chipeș? Ei bine, nu în sensul tradițional al cuvântului. Nu cum era chipeș soțul ei, Gordon. Suplu, elegant și cu trăsături aristocratice, fine.

Moșierul Mackenzie era prea masiv, iar trăsăturile lui prea dure și barbare ca să fie considerat chipeș. Dar se gândea că avea o alură masculină, mai ales atunci când vorbea. Glasul lui jos și rezonant insufla vorbirii sale scoțiene o profunzime extraordinară care îi încânta simțurile la fel ca vuietul profund al oceanului când valurile se izbeau de stânci.

– Nu există nici o modalitate politicoasă de a-i spune unei fete drăguțe că tatăl ei este grosolan, bătrân și urâcios, nu-i așa, domnișoară Lockhart? De parcă ar fi fost invocat prin simplul fapt că vorbiseră despre el, vocea rezonantă a marchizului pluti din ușa din spatele lor. Așadar, Rhianna, este o întrebare nepoliticoasă.

Mena sări în picioare, aproape dărâmând băncuța de la pian, răsucindu-se spre el într-un suflăt.

Stătea ținându-și umerii lați sprijiniți de intrarea cu arcadă. Și statura lui avea o capacitate sisifică, de parcă însuși moșierul era cel care susținea pe umerii lui greutatea castelului de piatră, mai degrabă decât invers.

Doamne, dar *chiar era* foarte chipeș! Și nimeni nu ar fi putut nega asta – nici Mena față de ea însăși și nici nimeni altcineva. Se îmbrăcase din nou în hainele sale de războinic rebel al clanului. Mânele răsucite ale cămășii dezvăluiau antebrate bronzate și puternice, care se încordau sub privirea ei stupefiată. Își lăsase părul desfăcut pe umeri, iar câteva șuvițe argintate străluceau în razele soarelui, care se infiltrau cu căldură pe ferestrele solariului. Aceasta era o față a lui pe care nu o cunoscuse până atunci. Expresia de pe chipul său era la fel de firească precum kiltul Mackenzie când înaintă spre ele cu pași mari.

Mena se strădui să-și constrângă limba grea și uscată să formuleze un salut cuviincios, în timp ce se îndepărta de lângă Rhianna, în încercarea de a pune cât mai multă distanță între ea și marchizul care se apropia. Cum se făcea că insista mereu să spună lucruri la care nu existau răspunsuri cuviincioase?

Și de ce fiecare terminație nervoasă din trupul ei părea să intre brusc în alertă din cauza apropierii lui?

– Ești un mare necioplit, tată, îl tachină Rhianna, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe obrazul înăspriț de barbă. Dar asta nu înseamnă că nu ești cel mai chipeș bărbat din Wester Ross. Sau poate din întreaga Scoție. Așa zice fiecare femeie din clan...

– Cel mai *chipeș*, o corectă Mena, instinctiv din spatele pianului pe care îl plasase între ei.

Ravencroft miji ochii, cu o expresie de încordare pe chip, iar Mena îi întâlnește privirea atât de sfârâitoare, încât avu senzația că hainele i-ar fi putut lua foc de pe ea din clipă în clipă dacă marchizul nu își muta privirea.

Conștientizând ce reieșise în urma intervenției sale, se grăbi să-și repare greșeala:

– Nu se spune „cel mai chipeșist” „Cel mai chipeș” este varianta corectă.

Însă chicotul Rhiannei nu prea era de ajutor.

– „Cel mai chipeșist” este greșit. Sufixul „ist” nu se folosește cu astfel de adjective, asta vreau să zic, nu că nu ai fi... cel mai...

Arzând deja de rușine, Mena oftă, eliberând o respirație chinuită. Și, deși el nu zâmbi, o fierbințeală periculoasă se citea în spatele amuzamentului din ochii moșierului. Și, cu cât el se uita mai mult la ea, cu atât Mena își simțea corsetul mai strâns. Mâinile Menei zburară imediat spre lavaliera de dantelă, care se întindea în jos pe corsajul rochiei sale. I se păruse că îi dădea un aer de respectabilitate profesională, dar acum avea dintr-odată senzația că o strangula peste gulerul deja înalt al rochiei.

– Andrew a refuzat să danseze cu domnișoara Lockhart, tată, îl pârâ Rhianna, ignorând privirea tăioasă pe care i-o aruncă Mena. Și a fost incredibil de nepoliticos cu ea.

Amuzamentul din ochii lui dispăru pe loc.

– Poftim? Cum așa? ceru să știe moșierul.

– A zis că domnișoara Lockhart are constituția unui bărbat.

Ochii lui Ravencroft se plimbară pe toate curbele voluptuoase ale corpului ei, care demonstrau fără dubiu că era femeie în adevăratul sens al cuvântului.

– Ce a spus fiul meu?! Pronunțase apăsător și cu glas jos fiecare cuvânt, în timp ce încruntarea întunecată care se aduna pe trăsăturile moșierului o umplea pe Mena de neliniște pentru Andrew.

Delectându-se cu melodrama inerentă a situației, Rhianna deveni și mai însuflețită, deși Mena nu ar fi crezut că era posibil așa ceva.

– Da, da! Și domnișoara Lockhart l-a pus să-i ceară scuze lui Jani și apoi să se scuze înainte să plece din salon! Trebuia să vezi ce furios a fost!

– Rhianna! o mustră Mena, cu glasul plin de reproș.

– Așa a făcut, ei? Moșierul ridică din sprâncene, și o parte din mânia lui păru să scapere și să se stingă.

– Te rog..., șopti Mena, ieșind din spatele pianului și apropiindu-se de scoțianul impunător și de fiica lui. Voiam să las acest

incident să treacă în liniște. Eu și Andrew nu am apucat să ne apropiem mai mult, și cred că, uneori, băieților de vârsta lui le vine greu să se acomodeze în astfel de situații. Se opri o clipă din vorbit, deoarece se simțea deja vinovată pentru faptul că nu avea cu adevărat o experiență reală în acest gen de chestiuni și astfel îi venea de zeci de ori mai greu să se uite în ochii tăioși ai angajatorului său. E... este ceva destul de normal, de fapt, minți ea, trecându-și o mână agitată peste lemnul lustruit al instrumentului, urmând liniile fine cu buricele degetelor, în mișcări ritmice.

Iar când reuși într-un sfârșit să-și adune curajul și să ridice privirea, descoperi că și ochii lui Ravencroft urmăreau atingerile delicate ale degetelor ei cu o intensitate alarmantă. Strânse degetele și se grăbi să-și ascundă mâna la spate.

– Bine, domnișoară Lockhart. Dumneata ești experta aici. Nu părea complet convins de ceea ce spunea. Dar să știi că eu nu accept sub nici o formă ca fiul meu să se comporte ca un barbar.

– Înțeleg, murmură Mena, gândindu-se că o astfel de afirmație suna destul de straniu venind din partea unui om ca el.

Ravencroft o sărută pe frunte pe fiica lui și le permise într-un sfârșit buzelor sale să se arcuiască într-un zâmbet mic.

– Nu-i loc decât pentru unul singur o dată, aici la castel, nu-i așa, *nighean*?

– Da, tată, răspunse Rhianna, cu căldură.

Un ghem de teamă începu să se deșire în sufletul Menei și să se împrăstie treptat, în timp ce privea un moment de tandrețe între un tată și fiica lui. O fi fost Liam Mackenzie Demonul Scoțian, dar își iubea copiii. Și atunci, de ce petrecuse atât de mult timp departe de ei? Nu putea să nu se întrebe acest lucru. Cu siguranță s-ar fi putut retrage din armată oricând în decursul ultimilor ani și să se întoarcă la castelul Ravencroft ca să se îngrijească de familia sa. Mama lor era moartă de aproape zece ani, așa că de ce alesese tocmai acest moment ca să revină acasă?

Marchizul o mai bătu o dată afectuos pe braț pe fiica lui, după care se îndreptă spre ușă cu pași mari.

– O să fiu la distilerie săptămâna asta, zise el și dispăru dincolo de cadrul ușii cu arcadă.

Mena abia își amintise să respire din nou, când marchizul apărui iarăși, cu o strălucire diavolească în ochi.

– Scuzați-mă, vă rog, doamnelor, zise, executând o plecăciune perfectă, fără a-și lua vreo clipă ochii de la Mena, ținând-o astfel prizonieră cu intensitatea lui inimaginabilă.

— Chiar *nu ai* nici o scuză, tată, zise Rhianna, chicotind încă o dată și gonindu-l.

— Dar înțeleg că până și un barbar poate învăța să se comporte ca un gentleman dacă are tutorele potrivit. Mai rămase o clipă uitându-se la Mena cu o privire care îi înmuia genunchii, după care îi făcu cu ochiul ficei sale și plecă din salon.

Menei i se părea că, de fiecare dată când îl întâlnea pe marchiz, cunoștea pe cineva nou. O nouă latură a lui. Demonul Scoțian, sălbaticul care conducea clanul Mackenzie, nobilul domn ofițer în rezervă și acum tatăl cald și afectuos. Cu toate astea, fiecare dintre întrupările lui Ravencroft se uita la ea în cel mai deconcertant mod cu putință. Ca și când ea ar fi fost un mister pe care el plănuia să-l deslușească sau un secret pe care intenționa să-l descopere.

Și ar fi preferat să fie orice altceva pentru el în afară de asta. Fiindcă secretele ei erau mult prea periculoase.

Eliberând un oftat adânc, Mena se întoarse spre Rhianna, care aruncă o privire sugestivă în direcția ei.

— Cum ți-a zis adineauri? *Nighean?* întrebă Mena.

— Înseamnă *fiică* în galica scoțiană.

— Aha.

Sunase absolut minunat. Și Mena se hotărî că, dacă tot avea să locuiască printre scoțieni, nu ar strica să învețe și ea măcar un pic limba lor.

— Bun, păi, *haide* să vedem unde a fugit fratele tău.

În realitate, avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția de la intruziunea nedorită a moșierului Mackenzie, care reușise eficient să se insinueze în aproape fiecare gând al ei.

— Chiar trebuie? se plânse Rhianna. E așa morocănos tot timpul.

Mena se apropie de fată și o luă de braț, după care porniră împreună pe covoarele de pluș ale solariului.

— Ai fost răutăcioasă când l-ai pârât tatălui tău, o mustră ea cu blândețe.

— Știu, zise Rhianna ridicând din umeri și afișând un rânjet năzdrăvan. Cred că l-am moștenit pe tata. El e un *brollachan*, dacă nu știi.

— Un ce?

— Un demon. Cum, n-ai auzit?

— Doar nu crezi treaba asta cu adevărat, nu-i așa? o întrebă Mena, bosumflându-se, deși un fior de neliniște îi traversă șira spinării. Că tatăl tău e un demon.

– Nu știu de este sau nu este, da' asta nu înseamnă că nu aud ceea ce șușotesc alții despre el. Și, de nu-i chiar un demon adevărat, cu siguranță este un om foarte păcătos.

– Într-adevăr, murmură Mena, cugetând, nu pentru prima dată, dacă ea credea sau nu în treaba asta cu demonii.

Capitolul 5

„E un demon. Te va distruge.“

Mena scăpă din mână marginea draperiei din bibliotecă și se răsuca cu fața spre camera uriașă și goală. Cine spusese asta? O neмиșcare atotpătrunzătoare se infiltra prin întuneric în timp ce Mena cerceta frenetic goblenurile și mobilierul ornate al biroului, căutând sursa acelei voci tulburătoare.

– D-d-da?! Șoapta ei nesigură răsună cu ecou, dar nu primi nici un răspuns. E cineva acolo?

O tăcere rece se ridică să o întâmpine, și Menei nu îi venea în minte nimic care să fie mai înfrorător decât sentimentul că nu era singură într-o cameră goală. Marchizul își dusesese copiii în satul Fearnloch pentru amiază, și Mena intenționase să își folosească prima zi liberă aici lăsându-se prinsă de firul unei cărți bune și bucurându-se de lumina caldă a soarelui rar și minunat de toamnă care se revărsa pe ferestrele bibliotecii. Salonul acesta avea cele mai puține ferestre dintre toate încăperile din castel, deși era prevăzut cu un șemineu grandios și cu mult prea multe candelabre. Marchizul se dădea drept un om needucat, dar în mod evident înțelegea că soarele ar fi dăunat numeroaselor volume din colecția sa de cărți și, prin urmare, ținea la distanță lumina solară, cu ajutorul unor draperii grele de catifea ce stăteau aproape mereu trase.

Această parte a castelului nu avea vedere la mare, însă oferea o priveliște minunată înspre Wester Ross și înspre munții Kinross. Mena se dusesse la una dintre ferestrele acoperite și trăsesese un pic draperiile. Strălucirea razelor soarelui de la amiază se reflecta dinspre culturile de orz care împânzeau dealurile și îi distrăgea atenția eficient. Și, la drept vorbind, o parte din atenția sa fusese captivată de siluetele văzute din spate ale membrilor clanului care munceau pe câmpuri. Unii nu purtau nimic altceva în afara kilturilor, în timp ce soarele le scălda pielea în nuanțe arămii.

Tulburată, Mena cercetă din nou întunericul din bibliotecă. Și îi atrase imediat atenția o umbră mare și întunecată, care dispăru la fel de repede pe cât apăruse.

– Te rog..., strigă ea. Arată-te! Mă sperii!

– Dacă m-aș arăta, ai fi înspăimântată de-a binelea. Vocea aceea masculină nu putea fi catalogată altfel decât diabolică. „S”-urile erau prelungite și apăsate într-un șuierat sinistru, care părea să vină spre ea din toate părțile. Dar eu nu-ți vreau răul, de moșier ar trebui să te temi.

– De ce? întrebă Mena o umbră, furișându-se pe lângă perete și înspre ușa care acum i se părea la kilometri distanță. Și-ar fi dorit să strige după ajutor, dar nu îndrăznea. Ce ar fi putut spune odată ce veneau ajutoarele? Că fusese acostată de o voce sinistă, fără trup?

Atunci, cu siguranță ar fi fost trimisă înapoi la Belle Glen.

Simți degete reci mângâindu-i pielea mai sus de gulerul înalt al rochiei și scoase un țipăt gătit. Se răsuci brusc, dar nu văzu nimic acolo cu excepția unei umbre încetoșate și fără contur și a strălucirii unor ochi al căror alb împăienjenit cu vene roșietice se întindea în jurul pupilelor negre abisale. Sări înapoi de spaimă și reuși cumva să-și forțeze picioarele să se miște, ca să se năpustească afară din salon. Mena nu se opri pe coridor și nici nu căută un refugiu în solar, în camera sa ori în bibliotecă. Fugea fiind de-a dreptul îngrozită, așa că țâșni în jos pe scara din spate și se năpusti afară din castel, în îmbrățișarea binevoitoare a soarelui.

Se grăbi prin grădinile din spate și nu se opri până când nu se pierdu adânc în pădurea sălbatică ce se întindea în zona sudică și vestică a terenurilor Ravenscroft. Găsi repede o cărare care ducea printre copaci. Își adună fustele și îi permise fricii din suflet să o conducă adânc în inima pădurii. Se refugia mereu în pădure pe când era în Hampshire, și, în timp ce privea soarele strecurându-se printre frunzele care dansau, Mena putea pretinde că era înapoi în Birch Haven și că demonii nu erau pe urmele ei.

Când simți că îi ardeau plămânii, Mena întinse brațele și îmbrățișă strâns trunchiul unui stejar străvechi. Se agăță de scoarța aspră și se concentrează la a-și trage răsuflarea, în timp ce gândurile îi alergau prin minte ca și când ar fi fost încă urmărită de acea prezență răuvoitoare de care fugise.

Oare chiar întâlnește o fantomă? Sau un demon?

Nu-i vedea să creadă că putea fi adevărat. Și totuși, nu putea nega fiorii care îi traversau șira spinării, făcându-i pielea de găină și fiecare fir de păr de pe ceafă să se ridice. Dacă închidea ochii, nu putea

vedea decât acele pupile înspăimântătoare încadrate de un alb împăienjenit cu dungi roșii subțiri. Nu mai întâlnise niciodată în viața ei asemenea ochi.

Pentru că nici o creatură vie nu ar fi putut avea ochi atât de înfiorători.

În timp ce își trăgea ușor răsufierea, o altă frică odioasă îi spinteca sufletul ca un țurture când o amintire pe care uitase s-o reprime se ridică la suprafața minții ei. „Auzi voci? Sau poate vezi lucruri care nu sunt acolo?”

Timbrul vocii doctorului Rosenblatt îi îngheța sângele în vene la fel de eficient ca țipătul unei *banshee*¹, și Mena se luptă cu impulsul de a-și lipi mâinile peste urechi.

Putea să fie adevărat? Oare înnebunea? Halucinațiile erau trăsătura definitorie a adevăratei nebunii, și Mena nu se putea decide care din cele două variante era mai rea. Un demon în biroul lui Raven-croft sau unul prezent doar în mintea ei.

Lucrurile pe care i le spusese despre moșier...

Și apoi un sunet străpuse prin răcnetul asurzitor al sângelui care îi zvâcnea în urechi. Era un scheunat ascuțit și strident, urmat de un urlat, și apoi de o succesiune de lătrături. Mena ridică iute capul și se uită în spatele copacului, unde zări o stâncă și auzi sunetul inconfundabil al valurilor mării.

Sunetele acelea canine se intensificară, până când Mena nu mai avea nici o îndoială că erau urlete de disperare. Înaintă prudentă, se cățăra pe trunchiul dărâmat al unui copac și apoi urmă sunetele prin frunzișul des, până când pădurea se termină brusc, la marginea unei creste de deal înguste, abrupte și pline de iarbă. Descoperi că se afla în vârful unui deal, deși spre nord și spre sud se înălțau creste impunătoare de munți. O cărare abruptă cobora prin iarba arămie de toamnă spre un golfuleț ascuns, unde se întrezărea un petic de nisip auriu.

Mai jos de ea, un câine ciobănesc mare și un altul de aceeași rasă, doar că mult mai mic, se învârtteau frenetic la marginea apei, lătrând și urlând. Ocazional, mama se avânta în apele tulburi în încercarea de a sparge valurile puternice ca să ajungă la o bucată de rocă pe care se afla izolat un puiut de cățel negru cu maroniu, care chelălăia și lătra după ajutor.

Fără a uita de demoni, Mena se uită repede în stânga și în dreapta înainte de a-și aduna fustele și de a le prinde în cureaua lată pe care

¹ În folclorul irlandez și scoțian, zână prevestitoare de moarte (n.red.)

o purta, pentru a coborî apoi pe cărarea abruptă și stâncoasă cât putea de repede, păstrându-și în același timp echilibrul. Se gândea că acei câini se jucaseră pe o limbă de nisip de lângă stânci, când venise fluxul. Probabil mama nu reușise să-și salveze decât un pui înainte ca nivelul apei să crească și valurile să devină prea puternice ca să mai poată ajunge și la celălalt.

Din moment ce coasta de la Wester Ross era destul de apropiată de insulele Hebride și Skye, fluxul nu era la fel de înverșunat ca în mijlocul oceanului, așa că Mena era încrezătoare că putea ajunge în timp util la creatura aceea mică și neajutorată.

Își abandonează pantofii și ciorapii de cum ajunse pe nisip și își ridică fustele și mai mult, în timp ce mama și puiul se grăbeau spre ea. Dansau frenetic la picioarele ei, lătrând în sus la ea după ajutor, grăbindu-se spre marginea apei și întorcându-se apoi din nou să se învârtă la picioarele ei.

Simți un junghi de teamă când se gândi cât de rece și de rapidă era apa. Cu toate acestea, fu de-ajuns să mai arunce o singură privire spre cățeluș și prinse curaj.

– Sunt aici, da, îi spuse mamei, care nu stătea locului suficient cât să fie mângaiată. O să-l salvez eu pe micuțul tău.

Șocul apei reci a oceanului tomnatic smulse un icnet de pe buzele Menei când se aventurează în fluxul rapid. Dar, oricât de rece ar fi fost apa, nu se asemena nici pe jumătate cu băile acelea îngrozitoare cu gheață de la azil. Și astfel, Mena știa exact cât de mult putea rezista într-o apă atât de rece.

Poalele rochiei sale deveniră și mai grele, în timp ce apa o înghițea până la genunchi și apoi până la coapse. Dar găsi repede limba de nisip pe care cel mai probabil o traversaseră cățelușii și își croi drum în grabă înspre pui, fără ca apa să-i treacă de șolduri. Odată ce ajunse mai aproape de cățelușul speriat, se întinse după el chiar în clipa în care creatura aceea mică și firavă îi sări în brațe.

– Vino aici, draguțule, zise ea și alină trupușorul mic și cald care se agita în brațele sale, chelălăind și îngropându-și capul micuț la gâtul ei. Gata, gata! Te-am prins. E în regulă. Ești în siguranță acum. Biata ta mamă e îngrozitor de îngrijorată. Răceala apei deja îi înțepa picioarele ca mii de ace și valurile începeau deja să i se ridice până spre talie. Mena cuibări la pieptul său cățelușul și se întoarse spre plajă.

Și încremeni.

Mama și puiul ei nu mai erau singuri acolo. Li se alăturase un bărbat, care chiar în clipa aceea își scotea bocancii și se avânta spre ea prin apă.

Dintr-odată, tremurul ei nu mai avea aproape nimic de-a face cu frigul.

Bărbatul flutură din mână spre ea în timp ce înfrunta valurile, și picioarele lui puternice străbăteau apa mult mai rapid decât ale ei.

– Salutare, fătucă, strigă el, cu glas prietenos.

Mena știa că avea foarte puține opțiuni în clipa aceea. Nu putea să se ducă mai departe în largul mării, pentru că s-ar fi înecat sau ar fi înghețat înainte să poată înota până la insulă. Și acum, că rochia i se îngreunase de la apă, nu avea nici o șansă să îl întrecă în viteză.

Doamne, dar bărbații de aici din Scoția chiar creșteau complet diferit, nu era așa?

Kiltul făcut din tartan în culorile clanului Mackenzie pluti câteva clipe în jurul bărbatului și apoi se cufundă când trupul lui mare se cutremură din cauza frigului. Era înalt și lat în spate și avea aceeași constituție corporală ca oamenii pe care îi văzuse ea muncind pe câmpuri. Numai mușchi netezi și puternici și nici un pic de grăsime, fapt ce devenea tot mai evident pe măsură ce umezeala îi acapara cămașa, făcând-o să i se lipească de pieptul frumos sculptat.

– Sunt bine, mulțumesc, răspunse ea când el se apropie.

El îi ignoră tresărirea când își înfășură un braț gros în jurul co-tului ei și pe celălalt în jurul taliei ei, în timp ce o ajuta să înainteze spre plajă, permițându-i în același timp să țină strâns cățelușul la piept.

– Te-am prins, murmură el.

Mena voia să îi spună că nu avea nevoie să fie prinsă de nimeni. Deși nu putea să nu recunoască faptul că, având ajutorul acestui bărbat vânjos, nu mai era nevoită să se bazeze la fel de mult pe forța în continuă scădere din picioarele ei care se luptau împotriva curentului apei reci a Atlanticului.

Odată ce ajunseră în apă până la genunchi, fură întâmpinați de mama disperată, iar creatura din brațele ei chelălăi și începu să se zbată să fie lăsată jos.

Mena mai făcu câțiva pași, recunoscătoare că bărbatul îi dăduse drumul, și așteptă ca valul să se retragă înainte de a lăsa cățelușul agitat în grija mamei sale. Căinii chelălăiră, lătrară și începură să se joace într-o reuniune exuberantă, în timp ce mama își lingeă aproape obsesiv amândouă odraslele, care porniră într-un suflet spre peticele de iarbă dinspre pădure.

– Îți sunt foarte recunoscători, zise scoțianul, chicotind în spatele ei.

Mena se răsuci și se pomeni uitându-se spre niște ochi verzi extraordinari cum nu mai văzuse vreodată, mult mai închiși la culoare decât irișii ei ca de jad. Privirea lui îi amintea de baldachinul umbros de frunze pe care îl traversase chiar în acea după-amiază, înainte de a ajunge aici.

Mena se trezi o clipă nemaiputând să gândească în timp ce se uita la zâmbetul său strălucitor, care părea să-i lumineze trăsăturile frumoase. Avea un chip care i se părea cumva familiar, deși era absolut sigură că nu i se făcuse niciodată cunoștință cu acel bărbat. Era ceva în forma pătrătoasă a maxilarului său proeminent și în suprafața netedă și mândră a frunții lui. Avea aspectul și constituția fizică a unui Mackenzie, doar că părul său era mai degrabă castaniu decât ca pana corbului. Prin părul său de nuanță nisipului ud de sub picioarele ei străluceau șuvițe de culoarea cuprului și a aurului atunci când era sărutat de soarele de amiază. Îl avea tuns scurt, după stilul londonez, însă purta veșmintele unui scoțian.

– Dă-mi voie să-ți mulțumesc în numele potăilor mele needucate, zise el, afișând un zâmbet dezarmant. Trixie e foarte pricepută cu oile, dar cred că a fost mereu un pic cam prostuță, dacă mă întrebi pe mine, și nu i-a plăcut niciodată să înoate.

– Pentru puțin, zise Mena, mergând cu spatele spre panta ierboasă, dureros de conștientă de pericolul situației în care se găsea. Dar chiar trebuie să plec acum, așa că îți urez o după-amiază frumoasă, domnule. Era ușor încurcată de rochia îngreunată de apă și de faptul că nisipul îi fugea sub picioare, astfel că nu se putea retrage pe cât de repede ar fi vrut.

– Ești englezoaică, observă el afabil.

– Da, răspunse ea scurt, aplecându-se ca să-și recupereze pantofii și ciorapii, recunoscătoare că apa îi scosese poalele rochiei prinse în centură. Și Mena se pomeni astfel întrebându-se dacă scoțianul o spionase mai devreme, când își ridicase fustele destul de mult deasupra genunchilor.

– Eu sunt Gavin St. James din clanul MacKenzie, zise el oprindu-se și întinzându-i o mână.

Mena se prefăcu să nu observe mâna lui întinsă, în timp ce se grăbea spre pădure. Nu avea nevoie să se uite în urmă ca să știe că el venea după ea.

– Și tu ești...?! continuă el, și glasul său trăda mai degrabă amuzament decât iritare la adresa lipsei ei de politețe.

— Eu sunt în întârziere, zise ea peste umăr. Trebuia să fiu de mult înapoi la castelul Ravenscroft și probabil deja mă caută careva, din moment ce s-a făcut destul de târziu. Urcă dealul iute și, deși era un pic obosită, se grăbi spre poteca pe care venise mai devreme, sperând că el avea să înțeleagă acea aluzie nu tocmai subtilă că nu voia compania lui.

Din păcate, nu avu un asemenea noroc.

— Ai fi mai liniștită dacă ți-aș spune că sunt supraveghetor la distilerie și că știu deja cine ești, din moment ce am fost de față în ziua aceea când s-au stricat cuiele osiei trăsurii cu care veneai?!

Mena se opri unde începea liziera de copaci și se întoarse spre el, studiindu-i trăsăturile cizelate.

— Ai fost? întrebă ea. Nu îmi amintesc de dumneata.

Deși la momentul respectiv nu se prea putuse concentra la altceva cu excepția conducătorului lor impunător.

— Eu am stat cea mai mare parte a timpului în spatele trăsurii, zise el sfios. Și purtam o pălărie destul de frumoasă.

Căutând prin amintirile ei din acea zi, Mena îl găsi într-adevăr acolo.

— Pălărie roșie și mantie neagră?

— Da, eu eram acela, anunță el. Și poate te va liniști și mai mult să afli că eleva dumitale, Rhianna, e cea care a botezat-o pe Trixie, pe vremea când era doar o copilă.

— Aha, murmură Mena și își prinse o șuviță de păr înapoi în coc, întrucât i-o desprinsese vântul. Constată că, într-adevăr, toate aceste informații o făceau să se simtă mai puțin neliniștită de faptul că era singură acolo cu el. Iartă-mă dacă am fost nepoliticoasă, dar nu sunt obișnuită să mă plimb prin pădure cu bărbați necunoscuți.

— E, nu-ți bate capul, zise el, cu o strălucire de-a dreptul fermecătoare în ochi. Și acum, că nu mai suntem străini, îmi dai voie să te conduc înapoi la castel, englezoaico? Adică, nu vreau să zic că m-aș îndoi de aptitudinile dumitale, dar cum aș putea să mă întorc acasă să dau ochii cu maică-mea știind că am abandonat în pădure o fătucă pe jumătate înecată?

Ochii lui erau atât de luminoși și purtarea sa atât de sinceră, încât Mena descoperi că nu o lăsa inima să îl refuze. Și, oricum, nu se grăbea să se întoarcă la castel.

Sau la demonii pe care i-ar fi putut găsi acolo.

— Am dreptate să presupun că locuiești prin preajmă? îl întrebă ea, aplecându-se să rupă o buruiană de la marginea pădurii.

– Da, zise el făcându-i semn spre nord-vest și apoi apropiindu-se de ea. Am venit de la Inverhorne Keep, de la nord de Gairloch, deși sunt aici cu oamenii mei pentru distilarea recoltei de vară și pentru însemnarea culturilor de iarnă.

– Oh? Nu știam că există un alt castel așa aproape de castelul Ravencroft.

El afișă un nou zâmbet amabil, care o făcea să-l placă din ce în ce mai mult.

– Este o altă fortăreață Mackenzie, care se află în stăpânirea contelei de Thorne.

– Nu l-am cunoscut pe contele de Thorne.

– Și nici să nu vrei să-l cunoști, o avertiză el, chibzuit. E fratele vitreg al lui Ravencroft. Un hedonist incorigibil și un libertin notoriu, asta e. O fătucă așa frumoasă ca dumneata... Ai face bine să te ții departe de el dacă nu vrei să te trezești cu neazuri.

Mena ridică din sprâncene, uluită.

– Nu știam că Ravencroft are și alți frați.

Scoțianul îi aruncă o privire mirată.

– Cum adică și alți frați?

Oh, la naiba, de ce își permisesese această scăpare? Sigur că nimeni altcineva nu știa despre Dorian Blackwell. Că acesta fusese cândva Dougan Mackenzie. Și nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi dezvăluit din neatenție un secret care nu-i aparținea.

Mai cu seamă din moment ce ea avea încredere în soții Blackwell să păstreze secretele ei.

– Sunt puțini oameni din afară care să știe despre Hamish, zise el nonșalant, observând neliniștea ei. Mă miram că ți s-a zis despre asta, atâta tot, englezoaico.

– Păi, credeam că Hamish îl chema pe tatăl lui Ravencroft.

– Da, așa este, zise Gavin încuviințând din cap, studiind-o cu atenție. Dar a fost și numele fratelui mai mare al lui Liam.

– Doamne, câți frați Mackenzie rătăcitori există pe lumea asta?

– Prea mulți. Gavin se uită prin pădure în direcția castelului Ravencroft, deși erau încă prea departe ca să vadă prin perdeaua deasă de copaci.

Mena abia dacă avu timp să își pună vreun semn de întrebare cu privire la umbrele care apărură pe chipul scoțianului, că acestea dispărură la fel de repede.

– Perioada de stăpânire a lui Hamish a fost una foarte întunecată pentru clanul Mackenzie din Wester Ross, îi explică el. Tânărul Hamish a fost primul născut al bătrânului moșier, dar nu era

moștenitor legitim. Liam a apărut la scurt timp după aceea, și apoi marchiza a murit în circumstanțe pe care unii le-ar considera suspecte. S-a zvonit că ar mai fi apărut un bastard sau doi după aceea, dar nimeni nu știe cât de mulți au fost de fapt. Bătrânul moșier n-a fost un om blând și nu le-a dat mereu de ales amantelor sale...

Mena încuviință din cap, tresărind de milă pentru bietele femeii pe care le lăsase în urma sa răposatul moșier Mackenzie.

– Așa am cam auzit și eu. Așadar, acest conte de Thorne... e și el unul dintre acești copii... ilegitari?

– Nu, e primul născut al celei de-a doua soții a răposatului moșier Mackenzie, tocmai de-aia a și primit un titlu mai mic și un castel în care-i mereu curent.

– Și... și ce s-a întâmplat cu tânărul Hamish?

Deși, dacă era ceva chiar și pe jumătate la fel de rău precum fusese soarta lui Dorian Blackwell, cel mai probabil ar fi preferat să nu știe.

– Păi, a fost crescut cu Liam, în cea mai mare parte. Au fost destul de apropiați o vreme, ba au și plecat la război împreună, doar că...

– Doar că ce?

– Doar că numai Liam s-a întors. Hamish a murit pe mare.

– Oh, Doamne, ce trist! Merseră mai departe în tăcere. Mena mai adună pe drum câteva fire de iarbă-neagră, niște levănțică sălbatică și o floare mică și albă, cu frunze moi, care semănau cu cele de ferigă. Și apoi i se născu în minte ideea că buchetul ei improvizat semăna mai degrabă cu ceva ce ar fi așezat cineva la un mormânt. Cu siguranță familia aceasta a cunoscut multe tragedii. Hamish – și cel tânăr, și răposatul stăpân –, mama moșierului și apoi soția lui... toți morți.

– Da, ei bine, ce să-i faci?! Colleen, soția lui Liam, era diferită de toți, murmură Gavin, privind în gol în depărtare.

Mena se încruntă ușor observând lejeritatea cu care folosea tânărul prenumele stăpânului.

– Cum așa? întrebă ea.

Lui Gavin îi luă mult până să răspundă. Atât de mult, încât Mena se gândi că probabil se pierduse în vreo amintire de demult.

– Pur și simplu, era.

Având senzația că dăduse peste un secret al clanului, din moment ce existau atât de multă tristețe și atâta neliniște în jurul morții a două marchize Mackenzie, Menei îi încolți în minte o altă teamă.

– Domnule St. James..., începu ea.

— Te rog, spune-mi Gavin! Nu-i nevoie să ne formalizăm aici, englezoaico.

Și, ca prin minune, dispoziția lui amiabilă și râșnetul năzdrăvan i se întorseseră. Mena se gândi încă o dată la cât de chipeș era și cât de incredibil de viril părea și simți nevoia să-și ațintească privirea spre pădurea din fața sa.

— Mă întrebam dacă ai putea să-mi spui... adică... dacă ai auzit vreodată... sau dacă ești vreun pic familiarizat cu... Mena închise ochii strâns, simțindu-se ca o prostituată. Cu *brollanchan*.

Gavin își lăsă capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs atât de sincer, încât Mena nu se putu abține să nu observe cum i se mișcau mușchii gâtului său foarte masculini și cum erau claviculele expuse în umbrele jucăușe ale acelei după-amiezi târzii.

— Așadar, ai plecat urechea la bârfele clanului despre moșier, ei?

Mena se uită din nou în jos, afișând un zâmbet sfios.

— Nu e vorba doar despre bârfele clanului... E cunoscut drept Demonul Scoțian până și în Anglia. Și eu doar... ei bine, mă întrebam dacă tu... dacă localnicii dau vreun pic crezare acestui mit.

Colțul gurii lui senzuale se arcui ușor într-un zâmbet strâmb.

— *Brollachan*-ul exista pe meleagurile astea încă dinainte să fie adusă de creștini teama de demoni, dar cred că ideea e cam aceeași. Se spune că e o zămislire de-a străvechilor zâne, care nu are altă materializare cu excepția unor ochi roșii. Dacă te duci să-l cauți pe un drum pustiu și faci o înțelegere cu el, se zice că te posedă o vreme... că te înzestrează cu viteza și puterea zânelor. Dar că apoi o să te târască spre pierzanie, după ce termină cu tine.

„O umbră cu ochii roșii?”

— Și este periculos și pentru... pentru altcineva? întrebă Mena, bâlbâindu-se.

— Numai dacă te întâlnești cu el undeva pe drum, nu și dacă e deja înlăuntrul unei locuințe. Se spune că un *brollachan* e aducător de noroc dacă îți bântuie casa – sau castelul. Se zice că-s spirite recunoscatoare și că nu le place deloc frigul.

Deși Mena se simțea absolut ridicol pentru că întreținea această idee, informațiile primite de la el îi permisese să-și relaxeze umerii foarte tensionați.

— Mda, ce să zic?! Asta e o veste bună, presupun.

— Și e cel mai probabil să-i vezi prin perioada asta a anului. O mai studie o clipă, cu expresia aceea stranie și intensă a lui, înainte să se aplece să mai smulgă un fir de levănțică sălbatică și să o adauge la buchetul ei, în timp ce se plimbau prin pădurea plină de păsări

cântătoare și de alte creaturi la fel de neîmblânzite. Crezi în demoni, englezoaico?

Mena nu putea să nu revadă în mintea sa umbra înspăimântătoare cu ochii roșii pe care o văzuse mai devreme în acea zi. I-ar fi plăcut să creadă că fusese doar un vis... Dar, în același timp, ar fi preferat de o mie de ori să fi fost ceva real, mai degrabă decât o halucinație.

— C-c-cred că încep să cred, îi mărturisi ea, cu o grimasă de neîncredere.

— E din cauza lui Mackenzie? o întreabă el, pe un ton dintr-odată mai aspru. Te sperie, fătuc?

— Nu, deloc, minți ea.

Pentru că, în realitate, o înspăimânta de moarte. Ascunzându-și apoi chipul în florile din buchetul ei, se uită în sus spre tovarășul său de drum. Așa mare și puternic cum era, nu părea nici măcar pe jumătate la fel de amenințător ca Ravenscroft. Comportamentul lui se încadra mai degrabă în sfera șarmului decât a ostilității. De fapt, se simțea destul de relaxată și în largul ei în prezența lui — ca și când nu ar fi reprezentat nici o amenințare pentru ea. Spre deosebire de moșier, care era absolut intimidant.

— Trebuie să recunosc că marchizul de Ravenscroft nu este așa cum mă așteptam eu atunci când am acceptat funcția. Tinde să fie destul de...

Mena se opri din vorbit, cercetând în vocabularul ei vast după cuvântul potrivit care să-l descrie. Gavin începu să înșire adjective, în încercarea de a o ajuta să-și găsească cuvintele:

— Formidabil, sumbru, dezagreabil, impetuos, intimidant, arrogant, autoritar...

Când cărămizile roșii ale castelului Ravenscroft apărură la orizont, Mena se pomeni râzând și chiar delectându-se cu chicotul de răspuns al scoțianului, care făcea să-i apară o gropiță fermecătoare, fapt ce reprezenta o schimbare surprinzătoare și atrăgătoare pe chipul său cizelat.

— Eee, nu este chiar *așa* rău, se surprinse ea zicând, în apărarea moșierului.

— Ba da. Este.

Mena ridică din sprâncene auzind vehemența neașteptată din vocea lui, care o luă complet pe nepregătite. Era aproape ca și când Gavin St. James încerca să o prevină, cumva, în legătură cu angajatorul ei enigmatic.

— Cât de bine îl cunoști pe moșierul Ravenscroft? întreabă Mena, curioasă.

Întrebarea aceasta atrase după sine o altă ridicare din umerii lui musculoși.

— Au trecut zeci de ani de când a venit ultima oară aici să stea mai mult de câteva săptămâni o dată. Nu cred că e cineva care să poată spune că-l cunoaște cu adevărat, din moment ce nu este un om ușor de cunoscut. Și e greu să ai încredere într-un om care a fost crescut de Hamish Mackenzie. Un om care seamă atât de mult cu răposatul marchiz și care îi împărtășește apetitul pentru... violență.

Și tocmai această predispoziție pentru violență era cea care îi cauza Menei cele mai mari îngrijorări cu privire la viața ei aici la Ravenscroft.

Văzuse deja suficientă brutalitate cât să-i ajungă pentru o viață întreagă. Deși, gândindu-se la Dorian Blackwell și la acoliții săi, ba chiar și la însuși Ravenscroft și la numeroșii oameni care erau trimiși la război și dintre care mulți nu se mai întorceau, bănuia în același timp că ea fusese expusă la mai puțină violență decât alții.

Mena petrecea mult timp încercând să nu se gândească la ce fel de brutalități s-ar fi putut abate asupra ei dacă minciuna i-ar fi fost descoperită.

— Chiar și așa..., murmură ea, mai mult pentru sine decât pentru omul de lângă ea. Chiar se străduiește din răspuțeri să fie un tată bun.

— Da, aprobă Gavin, ridicând din umeri, nu foarte convins. Chiar îi iubește pe copiii ăia. Scoțianul flutură apoi din mână, pentru a disipa vâul de sobrietate care amenința să pună stăpânire pe conversația lor. Mie mi se pare că oamenii ori îl adoră, ori îl urăsc pe moșier, deși cu siguranță tot clanul său e de acord că a adus corectitudinea și prosperitatea înapoi în Wester Ross în scurtă vreme de când s-a întors.

Oamenii ori îl adorau, ori îl urau?

— Și aș greși să presupun că tu te numeri printre cei din a doua categorie?

Trecură prin liziera de copaci care anunța marginea pădurii, și scoțianul scoase un oftat adânc.

— Eu nu-l urăsc pe moșier. Chiar dacă interacțiunile noastre au fost... complicate, zise el criptic.

— Da, ei bine, și el e un om complicat. Mena contemplă castelul, gândindu-se o clipă la misteriosul său stăpân, înainte de a se pomeni cu mâna cuprinsă într-o strângere caldă. Căldura pielii lui Gavin îi amintea de cât de ude erau fustele sale și de faptul că se făcea tot mai frig afară cu fiecare clipă care trecea. Îți mulțumesc foarte mult

că m-ai însoțit, zise ea, făcând o reverență în fața lui, și trăsăturile i se relaxară într-un zâmbet sincer. Cred că ar fi mai bine să continui singură de aici.

– Da, aprobă el, și ochii-i ca de smarald se întunecară, umbriți de pleoape grele. Tremuri, fătucă, și ți s-au cam învinețit buzele. Aș putea să-ți dau un sărut ca să te ajut să te încălzești și să le facem roz la loc?

Fâstâcindu-se, Mena se îndepărtă agitată și își retrase mâna dintr-a lui.

– În mod sigur, nu. Intenționase ca vocea să-i sune aspră, doar că zâmbetul ei distruse efectul dorit. Ce fel de femeie crezi că sunt?

Ochii lui străluciră spre ea, insinuant, și Mena chiar simți un pic de căldură ridicându-se spre chipul ei de sub gulerul rochiei.

– Dincolo de faptul că ești o fătucă inteligentă și o salvatoare altruistă a creaturilor lui Dumnezeu, nu știu să zic ce fel de femeie ești, ci numai ce fel de femeie speram eu să fii.

Zâmbetul lui era păcătos și fermecător.

– Ce-aș putea să spun? șopti Mena, râzând. Îmi pare rău să-ți spulber așa speranțele, dar sunt o doamnă respectabilă și nu acord cu ușurință favorurile mele cuiva – asta dacă le acord vreodată. Și acum, trebuie să-ți urez o după-amiază plăcută și să mă întorc la castel.

El făcu o plecăciune deasupra mâinii ei și îi sărută degetele un pic mai prelung decât era cuviincios. Și, când se aplecă, cămașa largă pe care o purta îi dezvălu umflăturile impresionante ale pieptului puternic.

– O seară bună, atunci, fătucă, zise el, gesticulând spre linia orizontului, unde soarele începuse deja să se coboare în spatele copacilor.

Mena se întoarse și porni spre grădini. Cu toate acestea, se surprinse zâmbind când el strigă după ea:

– O să ne mai vedem noi, englezoaico! Să fii sigură de asta!

Ea clătină ușor din cap, dar i se păru imposibil să-și reprime un zâmbet. Își lipi din nou nasul de buchet și inspiră mirosul de iarbă-neagră, amestecat cu parfumul plăcut al florilor de levănțică.

Probabilitatea unei alte astfel de întâlniri cu Gavin nu era doar neverosimilă, ci de-a dreptul imprudentă. Nu doar că era o femeie căsătorită care se ascundea de înalta curte a reginei, dar nici nu căuta să se implice într-o relație cu un alt bărbat șarmant și, la drept vorbind, devastator de chipeș.

Își învățase lecția de prima dată.

Cu toate acestea, nu putea să nu recunoască faptul că fusese destul de plăcut să se bucure de atențiile unui scoțian chipeș. În toți anii ei ca femeie căsătorită, stima de sine îi fusese știrbită considerabil de batjocurile viclene și de umilirile flagrante. Și, uneori, rănilor produse astfel se vindecau mult mai greu decât vânătăile cărnii. Menei i se părea că standardele de frumusețe de aici, din nordul verde luxuriant, erau foarte diferite de cele din Londra. Doamnele minione, suiple și delicate fuseseră mereu favoritele modistelor. Și, deși bărbații tinseseră să-i acorde Menei atenție în cele mai vulgare moduri, nu se arătaseră niciodată prea încântați de înălțimea ei neobișnuită sau de greutatea ei.

Gordon fusese lubric și nesățios la început. Dar, după aceea, nu fusese deloc mulțumit. Dimpotrivă, de fapt. Iar apoi, în timp ce mama și sora lui făcuseră tot posibilul să o transforme în femeia *pe care o voiau ele*, el devenise o bestie rece și crudă.

O mai abordaseră și alți bărbați, desigur. O doriseră. Socrul ei era un exemplu în acest sens. Apoi doctorul Rosenblatt și răposatul domn Burns. Dar pentru ei nu fusese nimic mai mult decât un obiect. O pereche de sâni neobișnuit de mari cu câteva orificii calde atașate, pe care le puteau folosi pentru plăcerea lor.

Dar scoțienii aceștia... ei umblau pe meleagurile lor sălbatice ca niște uriași, și printre ei se simțea... ei bine... se simțea mult mai mult ca o femeie decât ca un obiect. Ca o creatură feminină. Și s-ar fi mințit pe sine dacă nu ar fi recunoscut că îi plăcea lucrul acesta. Iar flirtul de care se bucurase în după-amiaza aceasta cu Gavin St. James i se părea cumva la fel de rar și de îmbucurător precum razele soarelui muribund. Plin de lucruri nepermise, desigur, dar totuși foarte plăcut.

Ajungând la marginea grădinii, văzu o tufă de trandafir ce era veșnic înflorită și îi atraseră atenția câțiva boboci de un roz prăfuit și unii înfloriți de culoarea rubinului. Se apropia vremea înghețului, și aceștia erau, fără îndoială, ultimii trandafiri pe care avea să-i mai vadă în sezonul acela.

Întinse mâna, rupse cu grijă firele de trandafir și le adăugă la buchetul ei. Închise ochii și savură parfumul lor dulce și aproape ostentativ, în timp ce se îndrepta spre castel. Poate că, după ce se schimba pentru cină, o putea ruga pe doamna Grady, menajera-șefă, să îi dea o vază. Sau poate improviza un săculeț de flori de levănțică pentru perna sa. Sau unul pe care să-l înmoaie în baie când...

Niște mâini mari o apucară de brațe la fel de strâns ca o menghină, abia ținând-o să nu se izbească de un piept mare și lat.

– Îmi cer iertare, nu mă uitam pe unde...

Măinile strânse în jurul brațelor ei tresăriră ori de furie, ori din cauza efortului pe care posesorul lor îl depunea ca să nu-i sfarme oasele în două. Ochi întunecați scăpărau de mânie în lumina ce pălea rapid, și Mena clipi ca reacție la măreția sălbatică a moșierului Ravencroft, care se încrunta în jos la ea cu o ostilitate abia ținută în frâu.

– Explică-mi, te rog, domnișoară Lockhart, mai exact ce *mama dracului* căutai singură în pădure cu omul *ăla*?

Capitolul 6

Gura ei era cea care îl termina, decise Liam, în timp ce privea în jos încruntat la guvernanta speriată pe care o prinsese în mâinile lui. O spionase plutind prin grădini ca o petală rătăcitoare în adierea vântului, cu buzele-i arcuindu-se ușor într-un zâmbet mic, ca și când parfumul florilor i-ar fi adus în minte un secret interzis. Gura ei nu numai că îi bântuia visele, dar și fiecare moment în care era treaz. Și, dacă ingraturul ăla nenorocit o fermecase pentru a-l lăsa să i le guste, Liam avea să incendieze până la temelii Inverthorne Keep.

Cu Gavin St. James înăuntru.

După ce petrecuse o zi plăcută în sat cu copiii lui, Liam fusese surprins să constate că era nerăbdător să ajungă înapoi acasă. Pentru că avea să o găsească acolo pe domnișoara Lockhart, unduindu-și șoldurile pe holurile castelului său într-o rochie superbă. Avea să fie acolo fermecându-i pe servitorii lui, ispitind bărbați și afișând acel zâmbet blând, dar misterios al ei.

Așteptase cu nerăbdare acel zâmbet toată afurisita de după-amiază.

Și, odată ce se întorseseră la castel, constatase în mod dezamăgitor că fătuca lipsea, și Russell îl informase că fusese văzută fugind singură în pădure, ca și când însăși moartea ar fi fost pe urmele ei.

Ravencroft era în general un loc sigur, dar în ultima vreme se întâmplaseră lucruri stranii și periculoase, și lui Liam nu-i plăcea deloc ideea ca o fătuică din Londra să umble singură prin pădurile din Wester Ross. Îngrijorat, își asumase responsabilitatea de a se duce după ea, din moment ce începea să se însereze. Și abia plecase s-o caute,

când auzise cadența muzicală a râsului ei plutind printre copacii din liziera pădurii.

Și apoi apăruse. Doar că nu singură.

Zâmbetul ei, cu care Liam așteptase întreaga după-amiază să se delecteze, era oferit altcuiva. Și nu oricui altcuiva, ci chiar omului care îl trădase deja o dată.

Iar atunci o furie familiară crescuse în interiorul lui. Și Liam se agățase de ea cu ambele mâini, scoțând la iveală demonul care fusese zămislit și călit în infernul mâniei sale, care înăbușea durerea și suspiciunea cu aroganță și superioritate. Nu-și putea permite să observe moliciunea cărnii ei sub mâinile lui aspre, în timp ce o ținea așa de brațe. Și nici nu se putea uita în jos ca să îi vadă fustele ude ce i se lipeau de picioare, subliniind fiecare curbă luxuriantă a acelui trup voluptuos.

– Răspunde-mi, femeie, mârâi el. Și imaginea ei rostogolindu-se sub Gavin St. James printre valuri trezi în el o furie criminală, care făcea să-i ia foc sângele în vene. Ce mama dracului căutai în pădure cu el?

– Am... am fost să mă plimb pe faleză, zise ea, și ochii săi căutau un loc unde să se așintescă, departe de ochii lui. Era să se înece un câțeluș, și am intrat în apă ca să-l salvez pentru biata Trixie, și domnul St. James își căuta și el câinele și s-a oferit să mă conducă acasă și... ăăă...

Cuvintele acestea i se rostogoliră de pe buze într-un haos disperat, lipsite de elocvența ce o caracteriza.

– E foarte periculos să mă minți, răcni el, scuturând-o strașnic.

În loc să-i prezinte și mai multe scuze, după cum se așteptase el, femeia se făcu albă ca varul, și i se umeziră ochii, în timp ce neliniștea îi încordă frumosele trăsături faciale.

Văzându-se față în față cu ceva ce semăna a vinovăție, Liam simți cum i se face rău fizic.

– Așa te porți dumneata? Imediat ce ești lăsată singură, te duci să preacurvești prin pădure cu un ticălos notoriu?

Ea smuci bărbia în sus, îi întâlni privirea, cu altceva decât lacrimi strălucindu-i în ochi – ceva ce Liam nu se așteptase niciodată să vadă de la o făptură atât de timidă.

Sfidare neînfricăată.

Asta îi transforma irișii într-o nuanță intensă de verde-azuriu, care scăpăra în sus la el cu toată puterea nestăvilită a unei furtuni pe mare, de parcă ar fi fost însăși Calipso pregătindu-se să-și dezlănțuie asupra lui întreaga mânie.

— O să-mi dai drumul imediat, domnule. Șopti acest ordin, încet, lent și apăsător, în timp ce se răsuca în strânsoarea lui producându-și, Liam știa prea bine, multă durere dacă el nu îi dădea drumul.

Așa că o eliberă și își încleștă mâinile de-o parte și de alta a corpului, deoarece resimțea un fel de pierdere dureroasă. O nevoie acută de a o atinge din nou.

Ea făcu un pas în spate și apoi încă unul, aducând buchetul în fața sa ca pe un scut, în timp ce trăsăturile îi deveneau mai dure și mai reci, cu fiecare mișcare de retragere. Chinuit, provocat, furios și uluit, Liam avansă, lucru care părea doar să-i alimenteze ostilitatea.

— Cum îndrăznești? scuipe ea, cu glasul scăzut într-o șoptă, care părea cumva să conțină toată greutatea unei bâte de luptă caracteristică vikingilor. Cum îndrăznești să-mi arunci astfel de acuzații, când nu ți-am dat nici un motiv să tragi o concluzie așa îngrozitoare?

Liam își manifestă indignarea, pentru a înăbuși rușinea pe care o simțea din modul brutal în care se purtase cu ea.

— Păi, ce alte concluzii te-ai aștepta să trag, domnișoară Lockhart?

— Păi, poate că ar trebui să aduni mai multe informații înaintea de a face asemenea acuzații ridicole și nefondate. Înainte să mă faci curvă.

Insinua că el considera că ea era o curvă, nu o guvernantă.

Dorința stranie care se născu în el îl șoca atât de tare pe Liam, încât următoarele cuvinte îi ieșiră pe gură mai dur decât intenționase:

— Negi că oricare dintre lorzii și doamnele dumitale din nobilimea din Londra ar suspecta același lucru după ce ar asista la un asemenea comportament?

— Și nu ai fost tocmai dumneata cel care m-a informat că ești diferit de ei? îl acuză ea.

Liam clipi, rămânând o clipă fără cuvinte. Nimeni nu îndrăzni-se să vorbească așa cu el de zeci de ani. Crezuse că fătuca aceasta plâpândă era o mielușică londoneză timidă. Și, deși chipul ei în formă de inimă era livid, în ochii ei ardea un foc de jad superb, alimentat de indignare.

— Domnul St. James m-a tratat cu mai multă politețe respectuoasă și a avut un comportament mai demn decât ai dovedit dumneata din ziua în care am ajuns aici, *moșierul meu*. Și el și-a ținut mâinile la locul lor.

— De unde știi eu asta?

Părase extrem de vinovată când o acuzase că îl mințise.

— Ai cuvântul meu de lady.

— Eu nu mă încred în cuvântul nimănui.

Și, în plus, ea nu era o lady din înalta societate, ci o guvernantă.

– Asta nu este în nici un fel vina mea! scui pă ea, sfidătoare. Cum zicea Shakespeare? „Suspiciunea bântuie mereu o minte vinovată“?!

Liam smuci capul într-o parte, ca și când tocmai primise o palmă de la ea. Nu o putu privi preț de o clipă și nu putea îndura să vadă focul din ochii ei, care egala fierbințeala ce ardea în el.

Nu ar fi fost responsabil pentru ce avea să facă.

Scrâșnind din dinți pentru a se împotrivi emoțiilor contradictorii care se învolburau în el, porni înainte, obligând-o să se retragă până spre zidurile castelului. Temperamentul lui de demon o voia încolțită. O voia neajutorată și tremurând în fața lui.

Își dorea ca ea să-l implore. Voia ca ea să *îngenuncheze* în fața lui. Voia...

O voia *pe ea*!

Sub el. Deasupra lui. Nu îi păsa. Gândul că ar fi putut fi cu un alt bărbat în afară de el, cu *acel anume* bărbat, îi făcea sângele de Mackenzie să-i clocotească în vene.

Pentru o fătucă atât de inteligentă, era clar că nu era suficient de deșteaptă să se teamă de el. Trebuia să schimbe asta, pentru binele ei.

Era un monstru, la urma urmei. Un demon. Și era cel mai bine pentru toată lumea ca ea să se ferească din calea lui.

Deși... nu el se dusese să o caute? Alungă repede acel gând din minte și îi aruncă acea privire care îi înspăimântase pe cei mai puternici dintre oameni și-i făcuse să cadă în genunchi în fața lui.

– Dacă dorești să-ți păstrezi poziția aici și dacă vrei ca domnul St. James să trăiască și să-și păstreze mâinile *atașate* de încheieturi, o să te asigur că vor rămâne departe de persoana dumitale. Nu accept să te mai vezi vreodată cu un asemenea om!

– Nu aveam nici cea mai mică intenție să fac asta, afirmă ea, cu ochii mari de uimire, în timp ce se lipea cu spatele de zidul castelului, care o împiedica să se retragă și mai mult. Și totuși, stătea în fața lui, cu bărbia ridicată trufaș și cu umerii atât de drepți, că se aliniau cu cărămizile din spatele ei. Dar, indiferent de intențiile mele, dumneata nu ai nici un drept să-mi dictezi cum să îmi petrec timpul liber. Sau cu cine!

Și atunci furia lui stăpânită cu greu izbucni și își croi drum, țâșnind la suprafață.

– Ba pe dracu'! *Eu* sunt moșier aici! răcni el, întinzând larg brațele ca să ilustreze anvergura domeniului său. Și, câtă vreme lucrezi pentru mine, o să mi te supui când îți poruncesc să...

Reacția ei transformă flăcările infernale ale furiei lui în cioburi de gheață. Cuvintele de furie i se blocau în gât, dintr-odată înăbușite de șoc și remușcări, și se transformară în cenușă.

Când gesticulase spre ea, Mina nu doar tresărise și se încordase, cum ar fi făcut cineva speriat, ci *se făcuse mică* de frică. Buchetul de flori se împrăștie la picioarele lor când mâinile ei zburară în sus ca să-i protejeze chipul, cu bărbia ghemuită strâns la piept și cu ochii-i minunați închiși strâns de frică. Se pregătea sufletește. Se aștepta ca el să o lovească.

Și asta nici măcar nu era partea cea mai rea.

Pentru că pe una din palmele ei tremurânde și desfăcute se vedeau picături mici de sânge. Ceea ce dezvăluia un adevăr odios. Nu fusese neînfricată în sfidarea sa, după cum presupusese el inițial...

Fusese curajoasă.

Strângând florile în mâini atât de tare că i se albiseră încheieturile degetelor, nici măcar nu tresărise în timp ce spinii îi străpunseseră carnea delicată. Pentru că, în tot timpul în care stătuse așa dreaptă și provocatoare în fața lui, fusese mult prea înspăimântată ca să observe măcar.

Orice urmă de suspiciune și – admise în sfârșit față de sine însuși – gelozie se scurse din el în timp ce privea cum o părăsea și pe ea curajul. Când valul roșu de furie se stinse și se ridică de pe ochii lui, observă detaliile care susțineau povestea ei. Mirosea a mare, a pădure și a ierburi de vară târzie. Și, sub toate astea, încă persista pe trupul ei și un miros de câine ud.

Avea fustele murdare și ude learcă, dar corsajul rochiei îi era uscat și avea părul prins ordonat într-o coafură complicată. Dacă s-ar fi tăvălit într-adevăr cu Gavin St. James, așa cum bănuise el, ar fi arătat mai răvășită. Prinse contur în mintea lui o imagine a ei cu buzele umflate de la sărutări apăsate, cu părul său luxuriant ciufulit și revărsându-i-se pe umeri. Cu carnea-i dezgolită îmbujorată de pasiune și implorând să fie atinsă și gustată – ba nu, *venerată*.

– Dumnezeu! șopti el.

Absolut niciodată în viața lui plină de regrete nu se simțise ca un dobitoc mai mare ca acum. Liam încercă să se oprească. Își ordonă sieși să se întoarcă de la ea. Să plece cu pași mari și să lase conversația aceasta pentru altă dată. Dar mâinile lui se întindeau din nou spre ea, și degetele lui se încolăceau în jurul încheieturilor ei cu toată blândețea pe care o putea invoca.

Ea nu opuse aproape deloc rezistență când el îi îndepărtă mâinile de la față, dezvăluind trăsături livide și încordate. Și ochii chinuiți și persecutați ai unui refugiat.

Văzuse aceeași expresie pe fețele victimelor din Orient, din India și din Africa. Nesiguranța întrebătoare din privirile lor oropsite, încărcate de epuizare și de disperare.

„O să fii tu următorul care să mă rănească?”

Să rănească oameni era ceva la care excelase dintotdeauna. Ceva ce superiorii săi din armată observaseră imediat. Îl transformaseră dintr-un tânăr violent într-o armă eficientă și apoi dez-lănțuiseră arma aceea asupra dușmanilor lor. Durerea devenise arsenalul și aliatul său. Și, în decursul vieții sale, rănise incredibil de mulți oameni.

Dar să-i facă ei rău i se părea ceva la fel de inimaginabil precum ștergerea păcatelor pe care le comisese în trecut. Și, în clipa aceea, Liam se ura pe sine aproape la fel de mult pe cât detesta pe oricine îndrăznise să-i pună umbrele acelea chinuite în ochi. I-ar fi făcut incredibil de mare plăcere să-și folosească vastele talente ca să aducă pentru acel om o nouă și teribilă percepție a cuvântului *durere*.

Strunindu-și furia, își îndepărtă mânia de pe chip, în timp ce băia după o batistă.

— *Mo àilleachd*, șopti el cu blândețe.

În ochii ei se citea neliniștea, dar rămase tăcută și nemișcată, în timp ce-l privea lipindu-și batista de picăturile mici de sânge din palmele ei.

— *Tha mi duillch... Maith mi!*

„Iartă-mă!”

Liam nu-și mai ceruse niciodată scuze pentru ceva și nu se putuse convinge pe sine nici acum să o facă altfel decât în limba lui maternă. Poate pentru că o parte din el știa că cerea prea mult? Că felul în care se comporta era de neiertat?

Că se întâmpla asta de ani întregi.

Domnișoara Lockhart îi cercetă chipul cu ochii aceia imenși și chinuiți ai ei. Tot trupul ei rămase nemișcat, și totuși pregătit în orice clipă să o ia la goană... La fel ca un iepure sub mângâierea unei mâini.

Scrâșnind din dinți ca și când și-ar fi măcinat mândria suficient cât să o poată înghiți, el îi aruncă o privire vinovată.

— Îți jur pe onoarea mea de moșier al clanului Mackenzie că nu am să te lovesc niciodată.

Ea îl privea cu prudență, testând parcă fiecare mișcare a mușchilor lui, evaluând fiecare schimbare din expresia lui.

– Nu mă îndoiesc de onoarea dumatăle, moșierule, dar se pare... se pare că nici eu nu mă pot încrede în cuvântul altcuiva.

Mai auzise astfel de promisiuni. Și fuseseră încălcate.

Așadar, în ce situație ajunseseră?

O șuviță din părul ei, care alunecă dintr-o agrafă, fu prinsă de adierea vântului și trasă peste trăsăturile ei minunate. Liam îi eliberă încheieturile rănite și ridică mâna ca să-i dea la o parte bucla aceea de pe față, de pe vânătaia de pe obraz care i se vindecase aproape complet.

Ea tresări, dar nu se smuci de lângă el.

– Am provocat suficient de multe astfel de răni la viața mea ca să recunosc una provocată de un pumn, murmură el.

Și-ar fi dorit să-i spună că el nu ridicase niciodată mâna asupra unei femei, dar o noapte teribilă din tinerețea lui l-ar fi transformat într-un mincinos. O rușine familiară îl gătui, lăsându-l tăcut. Mușchii gâtului ei se încordară când Mena înghiți apăsător, iar tensiunea mai scăzu.

– O să te cred când spui că plimbarea pe care ai făcut-o prin pădure cu Gavin St. James a fost nevinovată, fătucă, dacă recunoști că ai un secret pe care mi-l ascunzi.

Genele ei se pogorâră spre obraji livizi, și asta îl avertiză pe Liam că femeia din fața lui nu știa deloc să mintă. Iar aceasta era o trăsătură absolut adorabilă la o femeie.

– Asta nu a fost de la un accident de trăsură, zise el. Un nemernic te-a lovit, nu-i așa?

Degetele lui se ridicară ca să îi mângâie obrazul, și pielea ei era rece și incredibil de catifelată sub mâinile lui înăsprite de muncă. Ea rămase privind în gol în spațiul dintre ei câteva momente șovăielnice și apoi încuviință din cap, abia perceptibil.

– Spune-mi, o îndemnă el.

Trăsăturile ei deveniră indescifrabile.

– N-nu pot. Te rog, nu-mi cere asta!

Soarele aruncă o ultimă explozie de lumină, înainte de a se cufunda în spatele copacilor, făcându-i părul să strălucească precum un foc sălbatic. Ochii ei de jad deveniră luminoși din cauza lacrimilor nevărsate care îi năpădiră ochii. Și Liam se gândi că niciodată în viața sa nu mai văzuse ceva atât de sfâșietor de frumos. Îl tulbura incredibil de tare. Era aproape ca și când, atunci când se uita la el, nu

îl vedea pe bărbatul care se străduia el să fie, ci pe bărbatul care era cu adevărat.

Demonul pe care încerca din răspuțeri să-l țină închis în el, dar pe care aproape că îl dezlănțuise asupra ei.

Un instinct protector se născu undeva adânc în măruntaiele sale, ridicându-se până în pieptul lui. Era ceva nedrept și foarte periculos, dar incontestabil și inevitabil precum venirea nopții. Femeia aceasta – străina aceasta pe care i-o trimisese Farah Blackwell – era inteligentă, capabilă, nespuns de frumoasă...

Și fugea de ceva. De cineva?

Poate tocmai acesta era motivul pentru care privirea ei îl tulbura în asemenea măsură, făcându-l să se întrebe ce vedeau ochii aceia când se uita la el. Și de ce i-ar fi păsat? Până acum, nu-i mai păsase vreodată. De ce se uita acum în jos la ea și tânjea în adâncul sufletului să fie salvatorul de care în mod evident avea nevoie?

Pentru că nu fusese niciodată un salvator pentru nimeni. Ba, la drept vorbind, fusese mereu tocmai opusul. El fusese cel de care fugeau oamenii. Demonul Scoțian. Omul de care nimeni nu putea scăpa și nu putea fi salvat.

Numai durere.

Doamne, cât de tare se săturase! Se săturase de frica pe care o citea în ochii altora. De supunere. De așteptări.

Englezii îl iubeau pentru atrocitățile pe care le comisese pentru imperiul lor. Clanul său îl ura pentru atrocitățile comise de tatăl lui, dar avea nevoie de pământurile lui, așa că i se supunea. Oamenii îi evitau temperamentul exploziv pentru că mânia lui devenise legendară.

Dar ce se întâmpla dacă, *măcar o dată*, ar inspira și altfel de emoții? Dacă ar folosi ceea ce îl făcea dur și periculos pentru a proteja ceva blând și vulnerabil?

O persoană strălucită și superbă, cum rar exista vreuna.

Dacă, în semn de răsplată, ar găsi ceea ce căuta cel mai mult pe lumea aceasta?

Liniștea sufletească.

Testă o clipă între degetul mare și cel arătător șuvița aceea mătăsoasă de păr, după care i-o dădu după ureche.

– Știi cum se numea pământul acesta înainte să devină Wester Ross? Înainte să fie chiar și Scoția? Un nume care este șușotit și-n ziua de azi?

Sprâncenele ei se apropiară, creând un mic rid de încruntare confuză pe fruntea ei.

– Mărturisesc că nu știu, spuse ea prudentă, vădit nedumerită de felul în care schimbase el subiectul.

– *Comraich*. Șopti acest cuvânt cu toată reverența pe care o merita. Înseamnă sanctuar. Protecție. Oamenii urcă prin strâmtoarea Bealach na Bà Pass până în Wester Ross ca să se ascundă, de mii de ani.

Ea își prinse buza între dinți, și privirea lui Liam zbură imediat acolo.

– Asta ai făcut și dumneata, domnișoară Lockhart? Ai venit aici în căutarea unui refugiu?

Fața ei se întoarse spre degetele lui, ca și când ar fi căutat căldura pe care o putea găsi acolo.

– Nu știu ce să spun.

Ochii ei nesiguri îi întâlneau pe ai lui, căutând îndrumare. Asigurare și încredere.

– O să îl găsești aici, zise Liam, și își putea da seama că vorbele lui o uimiseră.

– De ce? întrebă ea. Nu poți să ai încredere în mine.

Oare voia să spună că ea nu era de încredere? Sau că el era incapabil să aibă încredere în cineva? Era ceva în legătură cu secretele ascunse în ochii ei care îi amintea de picturile renascentiste în care îngerii sugerau existența unui mister divin grandios.

Într-adevăr, de ce?

Pentru că o voia aproape. Pentru că sunetul vocii ei dulci și răgușite avea asupra lui efecte pe care nu reușiseră să i le provoace nici cele mai exotice târfe pe care le întâlnise în călătoriile lui. Pentru că tocmai făcuse ceea ce nimeni altcineva nu părea suficient de curajos să facă. Rezistase în fața mâniei lui. Îl pusese la respect.

Ea îi provocase furia, desigur. Dar apoi, cumva, tot ea i-o domolise.

– Pentru că în sângele meu, înainte de a fi marchizul de Raven-croft, un titlu britanic pe care l-am moștenit de la strămoșii mei, înainte de toate, sunt moșier al clanului Mackenzie din Wester Ross. Așa cum am spus, noi, căpeteniile de clan, am acordat sprijin oricui a venit aici în căutarea unui refugiu., chiar și dușmanilor noștri – în special împotriva britanicilor. Ospitalitatea scoțiană este datoria noastră sacră. Deși avea senzația că zâmbetul lui s-ar fi putut frânge în mii de bucăți, la cât de rar era folosit, încercă să afișeze unul. Și, judecând după schimbarea completă de pe trăsăturile ei, era destul de sigur că reușise.

Ochii ei deveniră imposibil de mari și un fior de neîncredere era urmat de altul.

– Dar și eu *sunt* englezoaică.

– Și am dreptate să presupun că la fel e și omul de care te ascunzi?

După o privire nesigură, ea încuviință scurt din cap. Era prima concesie pe care o făcea, și asta trezea în el o scânteie de speranță. Liam observă că mâna ei nu mai strângea așa tare batista lui și începu să-i tamponeze încet palma. Odată ce sângele uscat fu șters, era imposibil de știut că niște spini îi înțepaseră carnea.

– Credeam că o să mă... Înghiți apăsător când el se uită la ea, și păru să uite o clipă ceea ce voia să spună, așa că își concentră toată atenția asupra propriei palme. Credeam că o să mă dai afară.

Nu exista nici o șansă cât de mică în tot iadul blestemat să o lase să plece. În lumina acestui fapt, zise:

– Și lăsând la o parte chestiunea cu refugiul, cred că ești potrivită pentru Rhianna și Andrew.

– Serious? întrebă ea.

Lui Liam, uimirea din glasul ei i se părea deopotrivă șocantă și adorabilă.

– Tocmai am petrecut o zi întreagă cu copiii mei și, după numai o săptămână cu dumneata, s-au purtat mai frumos decât s-au comportat vreodată.

Bucuria pe care o simțea ca urmare a complimentului lui era aproape palpabilă, și Liam își permise să se delecteze cu mulțumirea ei de parcă ar fi fost un balsam alinător.

– Sunt încântată să aud asta. Mi-era teamă că progresul a fost... prea lent.

– Noi, scoțienii, suntem un popor încăpățânat și destul de inflexibil. În cazul nostru, progresele nu pot fi altfel decât lente.

– Nu mai spune!

Liam ridică privirea auzind urma de amuzament din glasul ei.

Și iată-l acolo! Zâmbetul *acela*. Cel care îi aducea în ochi strălucirea neasemuită a sculpturilor de jad pe care le văzuse în China. Iar asta era tot ce și-ar fi putut dori pe ziua aceasta – și el fusese motivul.

Liam se considerase mereu prea bătrân și prea cinic pentru a mai experimenta vreodată uimire și plăcere ca urmare a ceva ce realizase el însuși. Oare minunile nu aveau să se oprească niciodată?

Aparent nu, când venea vorba despre guvernanta lui.

Și abia atunci observă tremurul ei mic. Buzele își pierduseră o parte din culoarea roz luxuriantă, și câteva vinișoare deveniseră vizibile pe sub pielea ei pală, aproape translucidă.

Își dădu seama că îi era frig.

– Vino, fătuc, hai să mergem înăuntru!

– Da, sună grozav.

Se aplecă apoi și folosi mâna în care nu strângea batista ca să adune grămăjoara de flori și ierburi împrăștiate pe care le culesese din pădure.

Mustărându-se pentru comportamentul său de mai devreme, se aplecă și el ca s-o ajute. Ea îi aruncă o privire plină de recunoștință, și Liam observă că privirea ei zăbovi pe umărul lui, după care cobori spre locurile în care brațul lui se încorda sub mânecile jachetei pe care o purta.

– Fir-ar, zise ea și se încruntă, aruncând din mână firul de trandafir pe care îl ținea, laolaltă cu batista lui.

Îi rămăsese un spin în buricele degetului, și dădu să-l smulgă, tresărind.

– Au, fătucă! Liam se mișcă mai repede decât ea. Trandafirii ăștia sunt niște flori tare geloase. Îi cuprinse mâna într-a lui și își apăsă degetul mare în palma ei ca să i-o fixeze locului înainte să-i smulgă repede spinul, ca să o doară cât mai puțin cu puțință.

O picătură mică de sânge îi apăru la suprafața degetului. Liam nu mai avea altă batistă pe care să i-o ofere și nici nu voia să o folosească pe cea care căzuse pe jos, așa că făcu singurul lucru care îi trecu prin minte: îi ridică degetul și îl vârî în gura lui. Și, în timp ce buzele i se închideau peste rana ei insignifiantă, îi privi reacția cu o plăcere rară.

Ea încremeni, și ochii i se făcură și mai mari, semănând cu două luni strălucitoare. Iar reacția propriului lui trup veni la fel de uimitoare și la fel de instantaneu. Degetul ei era rece în căldura gurii lui, și îl cuprinse ușor cu limba, încălzind-o cu o mișcare blândă de supt. Simți o exaltare ca de prădător când ea respiră sacadat.

Avea gust de apă de mare. Și simțea un iz de sare, amestecat cu levănțică. Liam putea vedea cum îi accelerase pulsul pe sub pielea subțire și delicată de pe încheietură. În clipa în care îi supse din nou degetul, simți aproape palpabil cum un val de senzații calde porniră în sus pe brațul ei. Nu se mai scurgea sânge din rana aceea mică, altfel i-ar fi simțit gustul. Dar nu părea să îi poată da drumul. În schimb, dintr-un capriciu întunecat, își alunecă limba pe buricul degetului

ei și se delectă cu faptul că ei i se tăie răsuflarea de uimire și i se dilată pupilele.

Și abia atunci conștientiză ce greșală colosală comisese.

Nu ar fi trebuit să-și permită *niciodată* să o guste. Nu ar fi trebuit să privească *niciodată* cum i se lichefiau ochii și cum buzele pline i se întredeschideau și se înmuiau la atingerea gurii lui.

Privirea ei se smulse de pe buzele lui și îi întâlni ochii. Primul lui instinct – acela care îl transforma într-un criminal atât de eficient – identifică fierbințeala pe care o putea întrezări pe sub confuzia ei nevinovată. Frica ei, o emoție primară, se transformase și devenise o altă emoție, la fel de primitivă.

Și înțelegerea faptului că putea să transforme acea scânteie într-un infern îi făcea sângele să-i clocotească în vene. Își dorea să fie el răspunsul la toate întrebările pe care le vedea clădindu-se în ea. Își dorea să îi domolească fiecare curiozitate și să o învețe lucruri despre care nici măcar nu-i trecuse vreodată prin minte să întrebe. Să îi dea la o parte straturile ude de haine și să-i lipească trupul gol de al lui. Și apoi să distingă întocmai acel anume moment în care dărdăielile ei deveneau fiori de extaz.

Să lase dorința să îi mistuie pe amândoi.

Era la fel cum îi avertizase pe oamenii lui când le poruncise să se țină departe de casele de toleranță în care se fuma opiu și de palatele plăcerii din Asia. Era mai bine să nu faci *niciodată* primul pas.

Pentru că, odată ce ai gusta până și cea mai infimă parte din ceva atât de infinit de dulce, ai ajunge să-ți dorești și restul cu o foame obsesivă drăcească. Și ai fi gata să dai la schimb orice parte din tine ca să o savurezi din nou. Ai implora, ai fura sau chiar ai ucide pentru asta.

Domnișoara Philomena Lockhart era exact același tip de plăcere imposibilă. Interzisă.

Iar el tocmai o gustase pentru prima dată.

Cătușe de catifea începeau să se strângă sinuos în jurul oaselor lui, luându-i sufletul prizonier cu un sunet de finalitate de rău augur. Avusese mereu un apetit mai mare decât alți oameni. Înțelegea că avea nevoie de prea mult și prea des. Și fusese precaut. Avusese *al naibii* de mare grijă când venea vorba despre băutură, despre jocuri de noroc sau despre o multitudine de alte lucruri pentru care își pierdeau capul oamenii ca el.

Chiar și cu femeile.

Și tocmai din cauza acestei nevoi mistuitoare se ținea în frâu până în punctul în care își refuza anumite lucruri. Era un om masiv.

Mai mare decât restul. Și forța nimicitoare a temperamentului său era singurul lucru de care se temea – sau, mai bine zis, de ideea că nu își putea controla forța.

Și asta se întâmpla în mare parte din cauza farmecului unic al domnișoarei Lockhart. Încheietura pe care o cuprindea în mână era feminină, dar nu delicată. Îl intriga constituția ei voluptuoasă și sculpturală. Era puternică, senzuală și avea mai multe curbe și văi, mai multe umflături și gropițe decât femeile cu care era el obișnuit.

Se gândise că poate și-ar fi putut dezlănțui întreaga forță a dorinței sale nesățioase asupra unei femei ca ea, și că ea i-ar fi putut rezista. Nu părea fragilă sau ușor de frânt.

Dar asta era complet greșit, nu? Cineva încercase deja să o frângă și aproape reușise.

De parcă ar fi putut simți încotro se îndreptau gândurile lui, ea icni și-și retrase degetul dintre buzele lui, revendicându-și mâna și strângând-o la piept. Clipind rapid, se ridică.

– Mulțumesc, moșierule, pentru... ăă... pentru...

Liam o privi căutând în minte cuvintele potrivite, și și-ar fi dorit să o poată ajuta cumva. Regulile bunelor maniere dictau să se ridice și el când se ridica ea. Dar nu putea. Nu cu corpul într-o asemenea stare de excitare.

– Scuză-mă, te rog, murmură ea și trecu în grabă pe lângă el, uitând complet de flori, care rămăseseră împrăștiate la picioarele lui într-un haos de culori.

Liam privi încruntat la florile parfumate. Nu-și dădu voie să se uite după ea. Nu își putea permite să aprecieze felul în care i se unduia fundul generos în timp ce aproape că fugea de lângă el. Nu îndrăzneala să se ridice. Dacă stătea aici – așa ghemuit cum era –, poate că prădătorul din el nu simțea nevoia să îl zorească să o urmărească.

Pentru că știa că *ar fi prins-o*, și simțea că nu-și putea asuma răspunderea pentru ce i-ar fi făcut când se întâmpla asta. Ea va fi devenit un biet mieluşel în gura unui leu, și soarta ei ar fi fost aceeași cu a oricărei alte ființe frumoase și inocente la care îndrăznise vreodată să țină.

Și avea să sfârșească moartă.

Pentru că distrugerea era destinul a tot ce iubea el. Costul pe care îl plătea pentru gloria sa. Contraponderea faptului că devenise stăpânul acestui pământ străvechi. El era rezultatul unui număr neștiut de generații de cruzime. Și, pe măsură ce lumea devenea mai civilizată, el își găsea tot mai puțin locul în ea.

„Nu!” se muștră pe sine, în timp ce răcoarea serii îi pătrundea prin carne și i se cuibărea direct în suflet. Cu toate acestea, nici măcar frigul nu reușea să șteargă din el fiorul de dorință sau gustul cărării ei de pe limba lui.

Nu ar fi trebuit să își permită *niciodată* să o guste!

Capitolul 7

Chiar dacă se schimbase în haine uscate, Mena tot nu părea să se poată opri din tremurat. Cuibărită într-un fotoliu delicat, în fața șemineului, întinse mâinile spre foc, deși știa că tremurul ei nu mai avea absolut nici o legătură cu frigul.

Și absolut totul de-a face cu *căldura*.

Cu focul pe care îl văzuse strălucind în ochii marchizului când îi ridicase degetul la buzele lui. Cu fierbințeala gurii lui și cu atingerea mătăsoasă a limbii lui pe pielea ei rece.

Cum putuse permite să se întâmple așa ceva? Cum fusese posibil ca acea căldură blândă evocată de oferta lui de a proteja să fi explodat atât de brusc într-un infern al simțurilor, care o făcuse să se simtă... arsă pe dinăuntru?

Mena își simțea în continuare degetul cumva ciudat, astfel că se tot uita să verifice dacă el îi arsese la propriu carnea cu gura lui incredibil de fierbinte.

Strângând pumnul, Mena se lăsă pe spate în fotoliu și își lipi mâna în dreptul inimii. Să fie a naibii, dar senzația buzelor lui fusese atât de plăcută – prea plăcută –, și urmele lor, parcă impregnate cu fierul încins, i se infiltraseră în sânge și purtau căldura tot mai jos, înspre...

Un ciocănit blând răsună în ușă, smulgând-o din gândurile acelea tulburătoare. Mena se ridică pe picioarele nesigure, își netezi părul și își trecu mâinile în jos pe rochia verde cu dungi galbene pe care o purta, ca să se asigure să dantela de pe vesta sa nu era deranjată.

Când deschise ușa, o întâmpină zâmbetul strălucitor al lui Jani, iar efectul fu aproape la fel de orbitor precum strălucirea ținutei sale.

– Domnișoară Mena, ai primit o scrisoare, și am vrut să ți-o aduc personal.

– Mulțumesc, Jani, zise Mena, luând hârtia împăturită, și un fior de înțelegere o traversă când recunosc scrisul mic și caligrafic al lui Farah Blackwell.

Îi zâmbi apoi în semn de mulțumire și dădu să închidă ușa.

– Iartă-mi impertinența, domnișoară Mena... Jani se ridicase pe vârfuri și întindea gâtul ca să se uite în cameră în jurul ei. Dar nu am putut să nu observ faptul că ești aici de câteva zile și încă nu ți-ai despachetat complet cuferele.

Uitându-se peste umăr, Mena observă și ea că, într-adevăr, cuferele sale rămăseseră exact acolo unde fuseseră puse, la picioarele patului, și încă nu se ostenise să mute conținutul lor în gardero-bă. De fiecare dată când se gândise să le golească, ceva o oprise s-o facă. Ce se întâmpla dacă avea nevoie să fugă din nou? Dacă nu reușea să-l impresioneze pe marchiz și el avea s-o dea afară? Cu siguranță ar fi mult mai sigur dacă ar avea deja lucrurile împachetate în cufere.

– Mda... păi... ei bine, încă nu am avut timp să mă instalez de-a binelea aici.

În ochii lui ciocolatii se vedea bucuria unei idei geniale, și Jani împreună mâinile într-un gest de entuziasm. Și apoi, cu o mișcare fluidă de mătase violet, se strecură pe lângă ea și intră în camera ei.

– A! Păi, dă-mi voie să te ajut, domnișoară Mena. O să terminăm în timp util pentru cină.

– Chiar nu e nevoie, mulțumesc, zise Mena, strecurând scrisoarea în centura sa și învârtindu-se neliniștită prin cameră, în timp ce el se grăbi înspre garderobă și deschise ușile frumos ornate. Mena era nerăbdătoare să-și citească scrisoarea, așa că încerca să se gândească la o modalitate de a scăpa de el fără să-i rănească sentimentele.

– Am fost valetul moșierului Mackenzie cu mulți ani înainte să mă aducă aici la Ravenscroft, anunță Jani cu mândrie. Sunt excepțional de priceput la organizare.

– Sunt sigură că ești, dar...

– Pe vremea când era locotenent-colonel, am avut grijă de toate cele douăsprezece uniforme ale sale, împreună cu tot restul lucrurilor lui. Grăbindu-se apoi spre cuferele ei, descuie unul, deschise capacul și icni de parcă găsisese înăuntru un șarpe veninos.

– Ce este? întrebă Mena, cu inima bătându-i nebunește în piept. Ce s-a întâmplat?

– Oh, nu, nu, nu, domnișoară Mena... Nu, nu, nu! Aduce ghinion să pui o haină roșie lângă una albastră, zise el, foarte serios.

– A, serios? șopti ea, uitându-se în cuferele ei dezordonate, ca și când nu le mai văzuse niciodată.

– Da! întări el. În satul meu, sunt două culori despre care se spune că aduc noroc. Una reprezintă senzualitatea și puritatea, iar cealaltă reprezintă creația. Sunt foarte puternice. Și se luptă între ele, aducând astfel multe probleme proprietarului.

Mda, cu siguranță avusese parte de probleme, cugeta Mena.

– Se luptă între ele, repetă ea. În... în dulapul meu? întrebă Mena, aruncându-i o privire sceptică și gândindu-se cât de straniu și de curios i se părea că senzualitatea și puritatea erau considerate ca fiind foarte apropiate în cultura lui.

El încuviință din cap, la fel de serios.

– O să rezolv eu asta și o să-ți aranjez hainele în mod optim, în funcție de culori, de sezon și de accesorii. Luând apoi mantia ei roșie de lână din locul unde o înghesuisese, o desfăcu și începu să o netezească și să-i aranjeze nasturii.

Mena ar fi vrut să insiste asupra intimității sale, dar văzuse și cu alte ocazii expresia aceea de hotărâre serioasă și de bunăvoință empatică. O văzuse adesea pe fața tatălui ei și învățase că, în astfel de momente, nimic nu i-ar fi putut sta în cale. Și, la drept vorbind, nu fusese niciodată nevoită să despacheteze și să-și organizeze garderoba de una singură. Avusese mereu servitori care să facă asta pentru ea. Se simțea deopotrivă rușinată și recunoscătoare pentru ajutorul lui.

Își luă o clipă, se întoarse de la el și desfăcu scrisoarea, care părea să fi fost îndoită și desfăcută de mai multe ori. Inima începu să-i bată tare în piept, în timp ce sorbea efectiv cuvintele bine intenționate ale lui Farah.

Draga mea Mena,

Sper din tot sufletul că te-ai obișnuit cu noua ta poziție. Londra este într-o frenezie absolută din cauza pregătirilor care se fac pentru sezonul de sărbători, și bârfele deja au început să curgă. M-am gândit să îți spun ce se mai întâmplă, ca să nu te simți prea izolată acolo. Cea mai arzătoare poveste de pe buzele tuturor este cea a unei anumite vicontese care aparent a evadat de la Belle Glen, acum mai bine de două săptămâni. Se pare că a cam dispărut fără urmă. Nimeni nu știe ce să creadă despre asta.

Viconte și familia lui par înnebuniți de îngrijorare din cauza aceasta. Aproape că au întors întreg orașul cu fundul în sus

căutând-o și au amenințat că vor începe să facă cercetări și în străinătate, mergând atât de departe încât să angajeze detectivi. Cu toate acestea, mi s-a părut foarte straniu că socrul ei a făcut petiții la înalta curte, cerând să se înceapă procedurile de a o declara moartă. Și mă pomenesc sperând ca ea să fie prudentă, să nu cumva să fie găsită de acești oameni îngrozitori. Deși dragul meu soț a îmbunătățit pe cât s-a putut situația de la Belle Glen, nu mi-aș dori deloc să o văd înapoi aici.

Scrie-mi și povestește-mi cum ți se pare Scoția. Mi-e foarte dor de castelul Ben More. Poate că la vară, când ne vom întoarce, o să vin să te vizitez.

Te rog ai grijă de tine, dragă Mena.

Prietena ta sinceră,

Lady Farah Blackwell, contesa de Northwalk.

– Ai devenit dintr-odată foarte palidă, domnișoară Mena, observă Jani. Mă tem că ești pe punctul de a leșina.

Se întinse spre ea, dar Mena îl liniști.

– Nu. Nu, sunt bine, Jani, mulțumesc. Doar am primit niște vești nu tocmai bune, atâta tot.

– Vai de mine! A murit cineva? întrebă el, cu ochii întunecați plini de îngrijorare.

„Poate doar eu!“ cugetă Mena, băgând scrisoarea înapoi în centura ei lată.

– Nu, Jani, nu e nimic grav, minți ea. Scoase apoi din cufăr corajul rochiei verzi pe care o purtase în prima seară la cină și se duse și o aranjă pe umeras, imitând la perfecție mișcările lui Jani și sperând ca astfel să-i distragă atenția de la scrisoarea pe care o primise. Nu mă gândesc prea adesea la marchiz ca fiind locotenent-colonel, afirmă Mena, reluând conversația pe care o lăsase în aer mai devreme. Dacă am fi fost în Anglia, sigur așa i s-ar fi spus. Dar aici, la Ravenscroft, nu am auzit să facă cineva referire la gradul său militar.

– Păi, domnișoară Mena, asta e, pesemne, pentru că membrii clanului Mackenzie nu au o părere foarte bună despre britanici sau despre armatele lor și titlurile aferente, zise Jani, cu chibzuință, agățându-i mantia și apoi revenind la cufere.

– Posibil să ai dreptate, murmură Mena.

Trecuseră o sută de ani de la rebeliunea iacobinilor, și totuși, în locuri precum acesta, unde tradițiile se afundau până în măduva

oaselor fiecărui copilăș nou-născut, prejudecățile rămâneau puternice. Ei nu-i păsase niciodată prea mult de politică, dar își amintea și astăzi părerile vehemente ale tatălui ei împotriva a ceea ce considera el supraextinderea prin cucerire a Imperiului Britanic.

Curioasă în privința lui Jani și a relației pe care o avea el cu marchizul, Mena întrebă:

– De când lucrezi pentru moșier?

– De zece ani, îi răspunse el vesel.

– Și cât din acest timp l-ai petrecut aici, la castel?

– Foarte puțin, dar trebuie să recunosc că mă bucur foarte mult să rămân acum. Am văzut multe țări și multe războaie, și, dintr-un motiv necunoscut, toate păreau să se petreacă în locuri unde era foarte cald. Nu zic asta ca să mă plâng, Doamne ferește! Totuși, trebuie să recunosc că sunt destul de entuziasmat să văd zăpada, zise el, zâmbindu-i strălucitor înainte de a ridica din cufăr unul dintre furourile ei albe, examinându-l foarte curios. Mena i-l luă imediat din mână și-l ascunse la spate. Cu ochii-i negri strălucind, Jani permise să fie direcționat spre cufărul care conținea cutiile ei cu pantofi.

Sortându-și singură lenjeria intimă, Mena luă piesele în grabă și le îndesă în niște sertare, înainte de a se întoarce din nou spre el.

– Aș putea să te întreb dacă... adică... îți amintești ceva despre răposata marchiză de Ravenscroft? se aventură ea.

El încuviință din cap, așezând un teanc periculos de înalt de cutii pe brațul său.

– Lady Colleen. Era destul de nebună.

– Nebună? repetă Mena și simți cum îi tresaltă inima în piept. Adică, la modul că... locul ei era într-un azil...?!

– Da.

„Oh, nu, oh, nu!” Mena se întoarse de la el, ca nu cumva să vadă cum i se tensiona chipul de teamă, deși se cam îndoia că i-ar fi putut zări trăsăturile peste muntele de cutii pe care le ducea spre garderobă.

„Doamne, dar Millie LeCour cu siguranță s-a lăsat dusă de val când am fost la cizmar”, gândi apoi ca să-și distragă atenția. Mena își mușcă buza și se gândi la întâlnirea stranie pe care o avusese în dimineața aceea în bibliotecă. O întâlnire cu un demon? Sau cu propria nebunie?

Se strădui să-și păstreze tonul vocii cât mai nonșalant cu putință când întrebă...

– Ar fi îngrozitor din partea mea să întreb cum a... ăăă... cum a murit marchiza? Adică, i-am auzit pe copii discutând despre asta, dar nu sunt sigură de detalii, și mi s-a părut că ar fi o cruzime din partea mea să întreb mai multe.

– Ei bine, adevărul este că nici ei nu cunosc prea multe detalii despre circumstanțele morții ei, strigă el din spatele peretelui despărțitor. Pentru că sunt prea violente.

– Oh? se miră Mena, simțind cum inima îi bubuia în piept de neliniște. Ardea de curiozitate să afle mai multe, dar în același timp nu îndrăzneă să-l roage să detalieze, așa că rămase tăcută, sperând în sinea ei ca el să umple tăcerea.

Și, din fericire, el făcu întocmai.

– Avea crize de furie absolut îngrozitoare. Erau așa rele, încât marchizul s-a văzut nevoit să o țină departe de copii. Într-o noapte, s-a urcat pe pervazul ferestrei și s-a aruncat în gol.

„Oh, Doamne!”

– De ce? șopti Mena, îngrozită. Oh! Și copiii erau acasă?

Și oare marchizul fusese și el acasă?

Jani apăru din spatele peretelui, clătînând din cap.

– Copiii erau la Londra, cu bunica lor din partea mamei, iar eu și moșierul nici măcar nu eram în țară. Marchizul a fost chemat de urgență înapoi acasă din Rajanpour pentru înmormântare. Cred că s-a întâmplat acum mai bine de nouă ani. Totuși, copiii cred că mama lor a fost răpusă de o boală necruțătoare, și marchizul cu siguranță s-ar înfuria la culme dacă ar ști că au auzit altceva...

– Fii sigur că n-o să audă nimic de la mine, îi promise ea.

Așadar, care fusese semnificația întâlnirii fantomatice pe care o avusese în această dimineață în biblioteca întunecoasă? Era foarte obosită, la urma urmei, nu? De fapt, atât de epuizată, că poate chiar își închipuise totul. Poate că își amintea totul greșit, și era numai rodul unei imaginații excesiv de bogate.

Simțind nevoia să schimbe subiectul, Mena întrebă:

– Dar tu, Jani? Tu câți ani aveai acum zece ani?

– Eram destul de mic... Aveam probabil în jur de șapte ani.

Ajutându-l să scoată rochiile din cufere, zise:

– Doamne, chiar erai foarte tânăr. Și părinții tăi ți-au dat voie să lucrezi pentru marchiz la o vârstă așa fragedă?

– Părinții mei făceau parte din forțele rebele care au luptat împotriva Angliei și a Companiei Indiilor de Est. Au fost uciși când regimentul moșierului... a atacat satul. Au fost uciși *cu toții*, cu excepția

mea. Glasul lui rămânea amabil, ba chiar plăcut, deși trăsăturile lui se întunecară.

— Doamne, Jani! icni ea.

Vesta pe care o împăturea îi scăpă dintre degete și căzu într-o grămadă șifonată la picioarele ei. El clătină din cap, fără ca mișcările abile ale degetelor lui să șovăie fie și doar o clipă.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Timpul are oricum o capacitate aparte de a atenua tragediile. Și, după o vreme, devine mai ușor să uiți durerea.

Oripilată, Mena făcu tot posibilul să se concentreze la ceea ce făcea, dar pur și simplu nu putea îndura să nu întrebe:

— Dar, Jani, cum poți să lucrezi pentru el în condițiile astea? Adică să trăiești sub același acoperiș cu el și să-l servești așa?

Ochii lui întunecați și blânzi se concentrară asupra ei, și îi zâmbi cu tristețe.

— Pentru că mi-a oferit răzbunare.

— Poftim?

Menei aproape că nu-i venea să creadă ce auzea.

— Marchizul era căpitan pe atunci. El și locotenentul lui m-au găsit scotocind prin gunoaie, căutând de mâncare. Eram atât de furios încât, atunci când i-am văzut, am aruncat cu lucruri după ei, chiar și cu bucăți de sticlă spartă. Am țipat la ei și i-am scuipat. Superiorul lui a scos pistolul și era pe cale să mă omoare, dar Ravenscroft l-a oprit. Îmi amintesc că eram de-a dreptul înspăimântat când s-a apropiat de mine. Nu mai văzusem în viața mea un om așa mare ca el. Așa înalt și lat în spate... M-a subjugat imediat și m-a luat în brațe. După aceea, m-a dus în cortul lui și mi-a dat de mâncare. Eram teribil de furios, dar eram și foarte înfometat. Chiar și în lumina difuză a zilei muribunde, părul tânărului strălucea negru precum onixul și avea exact aceeași nuanță ca ochii lui. Și știi ce mi-a zis în timp ce mâncam?

Mena clătină din cap, uluită.

— Nu-mi pot *imagina*.

— Mi-a zis că, dacă voiam, putea să mă hrănească, să mă antreneze și să mă protejeze. Mi-a promis că, dacă furia mea ajungea să crească și să se transforme în ură pe măsură ce deveneam bărbat, avea să fie mereu lângă mine și că puteam să mă răzbun, dacă asta îmi doream cu adevărat. A zis că nu avea să se lupte cu mine.

Prăbușindu-se pe patul din spatele ei, Mena rămase acolo clătî-nând din cap.

— Fără îndoială, ai fost tentat...

Ochii lui Jani își mai pierdură o parte din strălucire în timp ce el privea în trecut.

– Obişnuiam să stau în patul meu, să mănânc cina pe care mi-o aducea el. Aducea mereu și un cuțit mare și ascuțit, chiar și atunci când nu aveam ce carne să tăiem, și stăteam și mâncam în tăcere. Ani în șir m-am culcat cu intenția de a-i tăia gâtul în timp ce dormea.

– Și ce te-a oprit? îl întreabă Mena, cu sufletul la gură.

– Cred că felul în care se uita la mine în fiecare noapte înainte să stingă felinarul...

Jani se opri o clipă din vorbit, uitându-se în sus la Mena, parcă amintindu-și că nu se cunoșteau foarte bine.

– Cum anume? întreabă ea, neputându-se opri.

– Ca și când și-ar fi dorit s-o fac. Jani luă o parte dintre fustele ei și le duse în garderobă, continuând să se uite lung după el, până când se întoarse la cufere.

– Dar are copii.

– Da, are. Expresia de pe chipul lui Jani deveni contemplativă. Dar nu le-a dat niciodată voie să îl cunoască cu adevărat.

Cu mișcări care i se păreau până și ei rigide și greoaie, Mena se ridică să-l ajute. În minte continua să adune întrebări.

– Dar, chiar și după atâția ani, probabil nu ai cum să... să-l fi iertat.

– Marchizul s-a ținut de promisiune. M-a luat cu el prin toată lumea și chiar m-a și trecut în testament, în caz că murea. Nu știu, domnișoară Mena, dacă el este responsabil pentru moartea părinților mei, dar ce știu fără urmă de îndoială este că am fost amândoi parte dintr-o mașinărie de război clădită cu mult timp înainte de ziua aceea. Jani se opri o clipă din ceea ce făcea și se uită pe fereastră, spre pădurea care cobora înspre mare. Prima dată când m-a adus în locul acesta, am înțeles că Ravenscroft a fost educat să fie războinic, că acesta era destinul lui. Se întoarse din nou spre ea cu un zâmbet care de data aceasta nu era la fel de strălucitor ca de obicei. Ți l-ai putea imagina altfel?

– Nu, recunosc Mena, și simți că inima îi sângera din cauza a tot ce auzise. Nu, chiar nu cred că pot...

– Nu am vrut să te neliniștesc, domnișoară Mena, zise tânărul cu sinceritate. Sunt mulțumit cu viața mea de aici, și există... și alte motive pentru care să rămân.

Și Mena se gândi că i se părea foarte straniu că, de când începuse ră conversația aceasta, acum Jani părea pentru prima dată cu adevărat trist. Și intuia motivul care se ascundea în spatele tristeții lui.

– Rhianna? zise ea, cu blândețe.

El se uită la ea, și inima îi deveni o carte deschisă.

– Ea îți împărtășește sentimentele?

– Ea nu știe nimic.

Frica își făcu loc pe chipul lui, și Mena se grăbi să îl aline.

– E în regulă, murmură ea, așezându-și mâna pe mâneca lui de mătase. Nu am menționat nimic nimănui. Și eu am secrete și nu aș trăda niciodată încrederea unui prieten.

El îi cercetă ochii preț de câteva clipe, după care încuviință din cap.

– Nu este menit să fie, domnișoară Mena. Fiica unui marchiz nu se căsătorește cu un valet – în nici un caz cu unul străin. Adică nu de-asta te afli tu aici? Ca să o înveți cum să fie soția unui nobil?

Mena ridică mâna spre obrazul lui neted și își odihni degetele acolo, simțind un nod de emoție în gât.

– Cred, dragul meu Jani, că s-ar putea să nu existe pe lume bărbați mai blânzi și mai nobili decât tine.

O luminiță ciudată îi străluci în ochii întunecați, înainte de a se întoarce cu spatele la Mena.

– Atunci, mă vei lăsa să-ți aranjez și biroul de scris ca să-ți sporesc eficiența, zise el, cu o vioioșie mimată. Când o să scrii răspunsul la scrisoarea pe care ai primit-o, o să te gândești la mine.

– Dacă trebuie,... zise ea, oferindu-i un zâmbet tremurător și permițându-i să schimbe cursul conversației lor.

Se duse înapoi la cuferele sale, ca să termine de sortat și de despachetat. Ea și Jani își continuară treaba într-o tăcere amiabilă, chiar dacă suspecta că gândurile lor erau oricum, numai nu liniștite. Clopoțelul care anunța cina îi întrerupse la scurt timp după aceea, și Mena decise că ea și valetul cel amabil făcuseră destule progrese.

– Domnișoară Mena! exclamă Jani când deschise ușa.

Ea ridică privirea de la măsuța de toaletă, unde se grăbea să-și aranjeze coafura.

– Acesta a fost lăsat pe coridor, la ușa camerei tale.

Și ceea ce se afla în mâinile lui domoli instantaneu colțurile ascuțite și dure ale gândurilor ei împovărate și îi reaminti de întâlnirea pe care o avusese cu marchizul, mai devreme în acea zi.

Și de fierbințeala de atunci.

Mena se ridică și se întinse după buchetul ordonat, deși aranjat destul de nedelicat, care era compus din florile pe care le abandonase ea în după-amiaza aceea. Nu existau nici un bilețel, nici o felicitare

și nimic altceva cu excepția unei panglici mici făcute din tartan în culorile clanului Mackenzie, ca să le țină laolaltă.

Cu toate acestea, nu exista nici cea mai mică îndoială cu privire la identitatea celui care le lăsase la ușa sa. În timp ce strângea degetele în jurul tulpinilor groase ale celor câteva fire de trandafir, Mena observă ceva care îi topi complet inima precută.

Ravencroft îndepărtase toți spinii.

Capitolul 8

Liam își trecu mâinile prin verdele molatic al ierbii proaspăt tăiate și încercă să nu o compare cu nuanța vibrantă a ochilor domnișoarei Lockhart. Oare acesta avea să fie noul chin în căutarea lui eternă după pace sufletească? Chiar nu putea să scape nicicum de fătuca asta? Nu mai putea nici măcar să examineze ceva atât de nevinovat și de inofensiv precum afurisitul de mușchi verde de turbă fără să invoce în minte o parte a ei. Era la Ravencroft de două săptămâni, și el abia dacă putea trece cu bine de cina din fiecare seară fără să fie nevoit să-și ascundă erecția sub masă.

Strivi în mână câteva fire proaspete și mârâi la Russell:

– *Mai exact, câte lăzi de mușchi de turbă a comandat Grindall?*

– Suficiente cât să prăjească întreaga recoltă, zise administratorul său, precaut. A spus că a discutat deja cu tine.

– Eu nu-mi amintesc așa ceva.

Russell își scoase pălăria, dezvăluind smocuri de păr portocaliu ciufulit, și se scărpină în cap, agitat.

– Ei bine, dacă nu te deranjează să spun așa, moșierul meu, ai fost un pic... distras în ultima vreme.

Distras de o gură voluptuoasă și de un fund rotund.

– *Ba mă deranjează*, zise el.

Pentru că era perfect adevărat. Fusesse întotdeauna un om concentrat, hotărât și ferm, și nici o fătuca englezoaică ispititoare nu avea să schimbe asta.

Distileria Ravencroft aproape că se dărmase de tot sub tirania bețivului său tată, și Liam nu avea de gând să adauge la moștenirea aceasta deja mănjită de sânge imposibilitatea atâtor oameni de a-și câștiga traiul.

Execută o tehnică de respirație pe care o învățase de la un guru indian și inspiră adânc pe nas, după care numără încet în minte, în timp ce își controla expirația din gât.

Russell făcu și el uz de o altă tactică.

– Livrarea asta a fost scumpă, și abia ne-am putut permite s-o plătim, din cauza cuptoarelor de cupru pentru orz pe care le-am achiziționat anul trecut, fără să fie nevoie să intrăm în chiriile oamenilor. Grindall a zis că mușchiul de turbă va întări arderea focului de orz și va face gustul mai afumat. Multe dintre distileriile din Scoția fac deja uz de practica asta.

„La naiba!” Își dorise ca distileria să își susțină singură costurile. Ar fi făcut orice pentru a evita să intre în celelalte surse de venituri. Liam se uită în dreapta sa și numără câteva cărămizi ale depozitului care adăpostea șiruri și șiruri lungi de butoaie din lemn de stejar, pline de whisky vechi. După aceea, se întoarse și privi spre foc, unde îl ajuta pe Thomas Campbell să ardă interioarele butoaielor de import pentru oferta de anul acesta de băutură spirtoasă. Munca aceasta era extrem de istovitoare pentru oamenii lui, dar Liam descoperi că el aprecia monotonia mentală oferită de acea activitate. Andrew fixa stinghiile ude de lemn de stejar pe inelul de metal de jos și i le dădea lui Thomas Campbell ca să ardă interiorul pe flacără. După aceea, Liam lua unul dintre butoaiele deja arse, îndoia stinghiile de lemn ca să încapă în inelele de fier și folosea ciocanul ca să le fixeze la locul lor. Îi plăcea că munca asta presupunea efort fizic și găsea un soi de ușurare în forța pe care trebuia să o depună.

O eliberare fizică de care avea mare nevoie.

Iar treaba cu mușchiul de turbă venise ca o întrerupere nedorită.

Inspiră adânc încă o dată și aruncă mâna de iarbă înapoi de unde o luase.

– Sunt trei – și nu mai mult de trei – ingrediente folosite în whisky-ul Ravencroft tipic scoțian. Care sunt acestea, Andrew?

Se întoarse spre fiul său, care se afla în spatele lui. Dispoziția tânărului era la fel de întunecată precum funinginea întinsă pe cămașa-i fină și pe trăsăturile lui încăpățănate și morocânoase. Îl adusesese aici pe Andrew ca să experimenteze și el frenezia veselă a muncii care venea după recoltarea orzului. Strivirea și măcinarea orzului, importarea și asamblarea butoaielor, fermentarea atentă a malțului în cuvele pentru brasaj, procesul de distilare și în cele din urmă așezarea butoaielor în locul unde aveau să stea nu mai puțin de trei ani și o zi și uneori mai bine de două decenii.

– Nu știu să zic care sunt, mormăi Andrew.

– Ba da, știi, băiete. Sunt aceleași de secole, zise Liam, încercând să nu-și arate enervarea.

Uitându-se încruntat la lăzile de mușchi de turbă, fiul său ridică dintr-un umăr.

– Nu mai țin minte.

Liam scrâșni din dinți din cauza frustrării pe care o simțea la adresa fiului său, a administratorului și a cumpărătorului său afurisit și îi oferi răspunsul, enumerând pe degete ingredientele.

– Malț de orz, apă din râul Glan și drojdie. Asta e tot, îi informă pe amândoi. Nu adaug la whisky-ul meu gustul cenușii a ceva colectat din mlaștini.

– Mușchiul acesta e special crescut pentru Scoția, zise Russell. Nu vine din mlaștini.

Nefiind obișnuit să se repete, Liam enumeră din nou ingredientele, foarte lent și apăsător.

– Orz. Apă. Drojdie.

Russell se uită o singură dată la Liam și începu să acopere lăzile.

– Și ce vrei să facem cu tot ăsta?

– Arde-l! Aruncă-l în mare! Șterge-te la fund cu el! Nu-mi pasă, mârâi Liam. Dar o să-l jupoi de viu pe orice om care îndrăznește să îl apropie de whisky-ul meu.

– Știi, domnule Mackenzie... O voce feminină blândă și răgușită răsună din spatele lui, vibrându-i prin tot trupul și făcându-i fiecare fir de păr de pe corp să i se ridice, până când dorința se scurgea precum uleiul cald în vintrea lui. Am auzit că mușchiul de turbă este un adaos excelent la compost. Poate că l-ai putea adăuga la îngrășământul pe care-l amesteci cu stratul superficial de pământ înainte de îngheț.

– Domnișoară Lockhart, Lady Rhianna, zise Russell, zâmbind strălucitor, apoi netezindu-și părul, rușinat, și punându-și înapoi basca. Ce surpriză neașteptată!

Nu exista nici o tehnică de respirație care să-l fi putut pregăti pe Liam pentru a o vedea pe domnișoara Lockhart îmbrăcată într-o rochie de zi într-o nuanță de auriu-închis, exact ca a orzului care se prăjea în cuptor. Purta drapat pe umeri și pe cap un șal de lână făcut din tartan în culorile albastru, verde și auriu. I se vedea foarte puțin din păr pe dedesubt, și asta îl făcea pe Liam să-și dorească să-și fi lăsat măcar câteva șuvițe despletite pe umeri.

„Oare cât de lung îl are?” se întrebă el. Și oare era cu adevărat la fel de mătăsos cum părea?

Sub cerul cenușiu de toamnă, ea era precum un apus de soare vibrant. Și, judecând după schimbarea bruscă a productivității în distilerie și în jur, nu era el singurul bărbat care observase asta.

Fătuca i se adresase lui Russell, dar privirea ei de smarald îl cerceta pe Liam din vârful părului său strâns lejer, de-a lungul cămășii murdare și până la ghetetele-i împutite. După ce își termină inspectia, ochii ei se întoarseră să-i întâlnească pe ai lui. Iar el nu ar fi putut spune ce anume văzuse acolo înainte ca ea să-și plece genele, dar cu siguranță corpul lui reacționează.

Violent.

Domnișoara Lockhart îi trase ușor un cot Rhiannei, care stătea lângă ea, cu buclele-i de abanos revărsate peste rochia de culoarea lavandei. Fata lui făcu un pas în față și execută o reverență perfectă.

– Domnule Russell, domnule Campbell, tată..., li se adresă ea tuturor. Bună ziua.

Liam se întinse spre fica lui, dar apoi observă că avea mâinile pline de funingine și la fel și cămașa, mânecile și kiltul, așa că se gândi că era mai bine să n-o atingă.

– Arăți ca o adevărată domniță astăzi, *nighean*.

Philomena Lockhart începuse să-i transforme fetița sălbatică și năzdrăvană într-o lady. Nu înceta niciodată să îl impresioneze.

„Fir-ar a naibii de treabă!”

Russell se apropie de guvernantă, cu un zâmbet întipărit pe chip, pe sub barba-i roșcovană.

– Da, domnișoară Lockhart...?! Ce spuneai despre faptul că mușchiul de turbă ar fi un compost bun?

– Ei bine, domnule Mackenzie...

– Noi pe-aici cam toți suntem „domnule Mackenzie” Te rog, spune-mi Russell. Îi oferi apoi un braț și cel mai șarmant zâmbet al său, care, la drept vorbind, îi adusese fete mult mai frumoase decât ar fi meritat.

– Atunci, te rog, să-mi spui și tu Mena. Acceptă brațul întins al lui Russell și porni împreună cu el spre lăzile de mușchi de turbă din curte.

„Mena.”

Liam fu nevoit să scrâșnească din dinți ca să se oprească să nu-i testeze numele cu voce tare. Cuvântul i se părea blând și rotund, frumos și feminin. Și la fel și totul de la ea, de fapt.

Imaginea mâinilor ei moi și curate odihnindu-se pe mâneca hainelor murdare de lucru ale lui Russell trezea un sfârâit de nerăbdare

prin el. Liam își abandonează imediat postul de lângă foc și îi urmă spre lăzi.

– Guvernanta, mecanic de trăsuri și acum și agricultor? Este ceva ce nu să nu știi, domnișoară Lockhart? Întrebă el.

Ea îi întâmpină antagonismul cu un zâmbet modest, care făcea ca gropița senzuală de lângă buzele ei pline să se adâncească.

– Nu sunt agricultor, dar e drept că tata mă pune să exerseze cititul dintr-o publicație americană intitulată *The Farmer's Almanach*. Și, deși nu-mi mai amintesc chiar tot ce am citit, știu că americanii cultivatori de orz obișnuiau să importe din Scoția mușchi de turbă pentru a fertiliza câmpurile și a ajuta solul să reziste pe timpul înghețului.

– Este extrem de inteligentă, nu-i așa, tată?! exclamă Rhianna, cu ardoare.

– Da, extrem de inteligentă, admise Liam și încuviință din cap, deși chipul i se tensionă. Dar uită faptul că solul nostru scoțian este deja plin de mușchi verde de la natură și că, punând și mai mult, poate crește cantitatea de amoniac.

– Mda, ar mai fi și asta, cedă Russell, aruncându-i Menei o privire apologetică și bătând-o ușor pe mână. Cu toate acestea, a fost o idee bună, mai ales venind de la o fătucă, așa ca dumneata.

Liam observă, cu mare plăcere, cum Mena își retrase blând, dar foarte ferm brațul de la brațul lui Russell. Aparent, se săturase de supremație masculină.

– Din câte știu eu, excesul de amoniac din sol ar putea fi ușor echilibrat cu un agent precum bicarbonatul de sodiu, zise ea. Care nu este foarte scump, și în zilele noastre o astfel de substanță se poate comanda de la orice depozit alimentar și este ușor adus apoi cu trenul. S-ar putea să vă întârzie cu câteva zile, dar banii pe care i-ați economisi ar merita efortul. Ca să nu mai zic despre beneficiile de care vă veți bucura anul viitor, având culturi abundente.

Afirmația ei fu urmată de o tăcere uluită, care păru să-i facă mare plăcere. Cu toate acestea, în loc să facă vreo remarcă îngâmfată – lucru la care el se aștepta –, se întoarse spre Andrew și îi ignoră pe ceilalți.

– Treaba asta pare foarte interesantă, zise adresându-i-se lui Andrew, cu un zâmbet îndrăzneț. Pun pariu că îți face plăcere să lucrezi aici cot la cot cu tatăl tău, în loc să conjughi verbe în franceză.

Andrew ridică din umeri și se întoarse și vorbi cu sora lui:

– Și tu ce cauți aici?

– Voiam să văd despre ce e vorba, insistă Rhianna. Nu e corect ca numai *tu* să ai voie să lucrezi la distilerie.

Russell o bătu ușor pe bărbie pe Rhianna.

– Băiatul o să moștenească într-o zi moșia Ravenscroft. Trebuie să învețe toate dedesubturile afacerii. Tu o să te muți în casa soțului tău, așa că nu e nevoie să-ți bați capul cu treburile murdare care se fac aici.

Cuvintele lui Russell îl enervară pe Liam, chiar înainte să o vadă pe guvernanta întinzându-se pe ascuns după fiica lui, înainte ca Rhianna să dea grai privirii revoltate care apărură în ochii ei. Liam își putea da seama că zâmbetul conciliant al Menei era îndelung exersat și că nu i se vedea și în privire.

– S-ar putea să fie adevărat ce spui, domnule, dar eu sunt de părere că le face bine tuturor oamenilor să învețe despre muncile care le asigură traiul, indiferent dacă sunt flăcăi sau *fătuci*.

Ochii lui Liam se ridară pe la colțuri de amuzament când auzi un cuvânt specific limbii materne a poporului său rostit într-o engleză atât de clară. Și, de asemenea, nu putea să nu recunoască faptul că această anume *fătucă* avea perfectă dreptate în ceea ce spunea. Toți ochii se întoarseră spre el, căutând ori o binecuvântare, ori un refuz, dar Liam nu putea simți decât o singură privire – și toată speranța conținută în luminozitatea aceea verzuie.

– Russell, zise el, luând în cele din urmă o decizie. Gavin e la distilator. Du-o pe Rhianna să îl vadă. Poate să înceapă de acolo.

Și simți imediat cum zâmbetul mulțumit și victorios al ficei sale îi încălzea sufletul.

– Oh! Mulțumesc din suflet, tată! Sări să-l îmbrățișeze, dar apoi își aminti cât de murdar de funingine era. Haide, domnișoară Lockhart!

– Domnișoara Lockhart o să rămână aici, zise Liam, savurând felul în care obrajii ei păleau. Am nevoie să stau puțin de vorbă cu ea.

– Da, tată, zise Rhianna și porni după Russell, țopăind de bucurie.

– Pot să plec *și eu*? întrebă Andrew.

Liam îi aruncă o privire tăioasă.

– Nu, nu poți să pleci. Mai e muncă de făcut, și nu pleci până nu se termină.

– Tu ai plecat, zise Andrew, gesticulând spre Campbell cu subînțeles. Și-n plus, asta e treaba dogarului, *nu* a noastră.

Liam strânse din dinți auzind impertinența fiului său și încleștă pumnii de-o parte și de alta a corpului, în timp ce mânia care fusese cândva unicul său tovarăș clocotea din nou prin el.

— Nu permit ca vreun fiu de-al meu să fie un leneș inutil. Dacă o să conduci afacerea asta, o să înveți fiecare detaliu și o să treci prin *fiecare* post de lucru!

— Dar...

— A trecut de mult timpul, Andrew, să înveți să fii responsabil și pentru altceva decât propriile dorințe egoiste, mârâi Liam. Ascultă bine ce-ți spun, băiete. N-o să plecăm de-aici până când nu-i asamblat fiecare butoi, ai înțeles?

Valurile vizibile de scântei fierbinți dintre ei puteau să fi fost produse de bătălia lor de voințe la fel de mult ca de flăcările din cuptoare.

— Da, zise fiul său, dezgolindu-și dinții încleștați, după care îi întoarse spatele.

Liam încuviință din cap spre Thomas Campbell, care rânjea deopotrivă aprobator și înțelegător, fiind și el tatăl a trei băieți la fel de încăpățânați.

— Urmează-mă, domnișoară Lockhart, mârâi el și porni prin curtea pătrată spre depozit.

Pantofii ei scoteau sunete mai rapide decât ai lui pe pământ, dar totuși Mena ținu pasul cu marșul lui pedepsitor până când intră pe sub arcada lată a ușii clădirii de cărămidă a depozitului. Liam lăsă răceala dată de cărămizi să îi răcorească atât trupul înfierbântat de muncă și de foc, cât și temperamentul. Se opri, se răsuci pe călcâie și aproape că o dărâmă pe guvernantă, care se opri chiar înainte să se ciocnească de el.

— *Băiatul ăla* o să mă omoare! răcni el, trecându-și mâinile prin păr. Tună și fulgeră prin castel ca un nor de furtună, uitându-se urât la toți cei care îi ies în cale. E încăpățânat, furios, drăcos, nervos... Dar se opri din vorbit imediat ce observă că îi apăruse din nou gropița din obraz. A, deci ți se pare amuzant, ei? mârâi el, încruntându-se la ea și încrucișând brațele la piept.

Mena își strânse mai tare șalul în jurul umerilor și ridică dintr-o sprânceană, cu subînțeles.

— Îmi pare rău, moșierul meu, doar că eram confuză cu privire la *care* dintre bărbații Ravencroft te refereai.

Un zâmbet blând se juca pe la colțul gurii ei pline și asta mai îmbuna întru câțva efectul pe care îl avea asupra lui adevărul cuvintelor ei.

Și, într-o clipită, toată mânia lui se evaporă, la fel cum s-ar fi în-tâmplat cu whisky-ul vechi și fin din oricare dintre butoaiele de acolo dacă ar fi fost vreunul deschis. Cum naiba reușea asta? Era ca un fel de vrajă feminină stranie, o magie care se activa și funcționa la simpla apariție a gropiței din obrazul ei și a acelei străluciri vesele din ochii săi verzi. Dintr-odată, flăcările mâniei sale se stinseseră și putea respira din nou.

Un sunet tăios și straniu îi scăpă din gâtlee, pe jumătate de amuzament și pe jumătate de uimire.

– Chiar sunt așa un câpcăun?

– Nu aș spune tocmai câpcăun, zise, și zâmbetul i se mări. Dar îmi amintesc de o poveste pe care am citit-o despre un trol foarte morocănos, care trăia sub un pod și îi speria pe toți cei care locuiau acolo, cu care e posibil să pot găsi oarece asemănări.

Un râset îi încălzi gâtul, dar nu reuși să iasă la suprafață, pentru că fu înăbușit de un alt sunet neputincios de frustrare. Se frecă pe frunte, unde începuse să se instaleze o durere, și apoi observă că încă avea mâinile murdare de funingine. Probabil așa cum era acum, acoperit de mizerie după o zi de muncă, chiar arăta ca un trol.

O batistă albă simplă de bumbac apărură în mâna lui, și Liam o ridică să-și șteargă mizeria de pe frunte, fără să gândească. Batista deveni pe dată neagră și pătată, și Liam descoperi că nu se putea convinge pe sine să-și smulgă privirea de la ce-i făcuse batistei ei curate și delicate.

– Am fost mereu mai bun ca soldat decât ca tată, recunosc eu sumbru.

– Sunt sigură că te pricepi excelent la amândouă, zise Mena, așezându-și încurajator mâna pe brațul lui, și Liam rămase holbându-se la ea și întrebându-se dacă mai făcuse cineva asta vreodată pentru el. Poate că să fii tată nu e tocmai diferit de a fi locotenent-colonel, poate că pur și simplu este nevoie de tactici diferite, separate.

Întreaga existență a lui Liam deveni greutatea mâinii mici și albe care îi apăsa carnea. Îi privea degetele lungi și elegante odihnindu-se pe mușchii lui și apoi și le imagină strângându-se în jurul... a ceva complet diferit.

Strângându-l. Mângâindu-l. Și dintr-odată mingea de foc ce amenința să-l mistuie, focul acela blestemat cu care se lupta în fiecare zi blestemată fură redirectionate.

În mădularul său.

Și, de parcă putu simți acea schimbare din el, ea își retrase mâna și fluidiză mișcarea plimbându-și degetele peste șirurile până

în tavan de butoaie, mângâind blazonul Ravenscroft de pe capac, unde ar fi trebuit să vină robinetul.

– Domnișoară Lockhart, începu el, întinzându-se spre șalul ei cu intenția de a-l da la o parte pentru a-i dezvălui părul. *Mena*, eu...

– Spuneai că vrei să discuți ceva cu mine? întrebă ea cu o seninătate falsă, retrăgându-se un pas.

Liam își lăsă mâna să-i alunece pe lângă corp, și orice ar fi vrut să-i spună se disipă precum aburul de whisky. Intangibil până când i se dădea foc.

– Jani mi-a menționat azi că ai primit niște vești proaste de la Londra acum câteva zile. M-am gândit că de-asta ai fost mai retrasă și am vrut să te întreb cum ești.

– O, n-a fost nimic. Te asigur. Doar... doar niște bârfe despre o cunoștință comună. Prostioare, de fapt.

Mințea din nou. Liam luase parte și fusese subiectul a suficiente interogatorii la viața lui ca să identifice cu ușurință semnele minciunii.

Jani îi mai menționase și că scrisoarea venise la cumnata lui Liam, Farah Blackwell. Și presupusese, desigur, că scrisoarea conținea doar banalități. Farah fusese cea care îi făcuse rost guvernantei de postul acesta, așa că, în sine, corespondența lor nu era cu nimic îngrijorătoare.

Cu toate acestea, neliniștea și suspiciunea prinseră contur în adâncul lui Liam. Un instinct pe care se bazase de nenumărate ori în cariera sa militară și care îi salvase viața de nenumărate ori. Și acum se aprinsese becul de alarmă. Pericolul pândeă prin apropiere. Putea simți asta până în măduva oaselor. O amenințare pizmașă bântuia prin castelul său, dar orice încercare de a o identifica era precum căutarea de umbre în întuneric.

Era ceva mai mult decât cuiul de osie tăiat intenționat la trăsura cu care ar fi trebuit să călătorească el ca să se ducă să o ia de la gară în ziua în care venise aici. Mai mult decât un incendiu care i-ar fi putut distruge întreaga cultură de orz. Mai mult decât violența pe care o comisese cineva împotriva guvernantei lui și mai mult decât durerea înspăimântată pe care o citise în ochii ei.

Și, peste toate astea, mai era și felul în care se uita Jani la fiica lui. Sau felul în care se uita Andrew la Liam. Sau cum se uitau Gavin și Russell la Mena.

Focul mocnit din ochii tuturor conținea riscul unei combustii inevitabile.

Ochii ei făceau excepție, pentru că ascundeau numai umbre.

– Mi se pare că toată lumea îmi ascunde câte ceva, zise el, sumbru, făcând un pas spre ea. Dintre toate secretele care simțea că bântuiau castelul Ravenscroft precum fantome de demult, descoperirea că pe ale ei își dorea cel mai mult să le descopere. La început, crezu că trăsăturile ei faciale erau schimonosite de spaimă pentru că se apropiase de ea, dar apoi sunetele de lemn sfărâmat precedară bubuitura asurzitoare și inconfundabilă a prăbușirii unui butoi de whisky.

Liam se aruncă în față, apucând-o de talie pe Mena și ridicând-o de la pământ. Inerția mișcării îi trimise pe amândoi în alcovul dintre rafturi și ușă, lipindu-i trupul de al lui, în timp ce butoiul de două sute de kilograme se rostogolea pe lângă ei într-o hărmălaie asemănătoare celei provocate de o herghelie de cai sălbatici.

Rămaseră așa nemișcați o clipă, el cu brațele poziționate de-o parte și de alta a capului ei. Cu piepturile îngreunate de respirații frenetice. Doamne, femeia asta chiar era la fel de moale și de catifelată cum fusese în fanteziile lui! Sâni ei luxurianți erau precum niște perne noi și primitoare pe pieptul lui ferm. I se ridică fiecare fir de păr de pe corp și nu doar din cauza pericolului căruia îi supraviețuiseră, dar și din cauza senzației electrice neașteptate pe care i-o producea faptul că trupul ei era lipit de al lui. Era sub el din toate punctele de vedere.

– Ai văzut ce s-a întâmplat? o întrebă el, gâfâind.

Ea rămase uitându-se în sus la el cu ochii mari și umezi cu o clipă mai mult decât ar fi trebuit, înainte să se dezlipească unul de altul și ea să clatine din cap.

– S-a întâmplat prea repede.

O larmă panicată răsuna din curte, dându-i de înțeles că butoiul se rostogolise drept afară pe ușile deschise și în curte. Avea să prindă viteză alunecând prin curte și să se îndrepte direct spre...

„Andrew!“

Liam sări ca ars de lângă Mena și se năpusti după butoi, năvălind în curte și urmărindu-l spre focul deschis folosit pentru asamblarea butoaielor. *Nu!* Dacă ajungea în flăcări, la cât alcool se afla înăuntru, consecințele aveau să fie la fel ca în cazul unui butoi plin de pulbere.

Răcnind numele fiului său, Liam se repezi spre butoi, pregătit chiar și să se arunce sub el dacă era nevoie, ca să se asigure că fiul lui avea să supraviețuiască. Din fericire, mai ajunseră și alți oameni la butoi în același timp și, împreună, reușiră să-l oprească la câțiva centimetri distanță de locul unde ardea focul.

Cercetând frenetic curtea distileriei, Liam strigă după Andrew. Nevoia de a-l vedea pe fiul său era prima și cea mai importantă în mintea sa.

– Unde e? ceru să știe de la Thomas Campbell.

– Nu știu să spui unde s-o dus, moșierule, zise Thomas, împleticindu-se afară din distilerie, pe picioarele nesigure, vădit zguduit de cât de aproape fusese să-și găsească moartea. A dispărut imediat după tine.

O frică bolnăvicioasă îi strânse stomacul lui Liam într-un ghem de ghimpi, și se grăbi înapoi spre depozit. Mena se lipi de ușă ca să se dea la o parte din calea lui când ne năpusti pe lângă ea ca să verifice umbrele și cotloane de mai jos de locul în care aterizase butoiul.

Nici urmă de Andrew. Era în siguranță. Fiul lui era bine. Dar, în timp ce Liam inspecta raftul de pe care căzuse butoiul de whisky, un lucru deveni zguduitor de limpede. Butoiul fusese împins de cineva. Și, dacă Liam nu ar fi făcut un pas spre Mena atunci când o făcuse...

Butoiul l-ar fi strivit.

Capitolul 9

– Andrew? Mena deschise ușa dormitorului băiatului și îl găsi stând aplecat în colțul camerei, frecând podeaua cu o perie și ținând alături o găleată. Ce faci acolo?

– Domnișoară Lockhart! Sări în picioare ca ars și se uită urât la ea. Ce cauți *dumneata* în camera mea? Și e și tatăl meu cu *dumneata*?

Mena citea ceva ascuns în spatele aversiunii din glasul său. Neli-niște, poate, sau vinovăție, ca și când îl surprinsese făcând ceva rău. Și, cu cât înainta mai mult în camera lui, cu atât mai îngrijorată devenea. Întreaga încăpere era decorată într-un amestec de roșu și negru, cu excepția fulgilor de gâscă ce acopereau acum podeaua și aproape toate celelalte suprafețe din camera altfel ordonată și curată. Fulgii zburau pe podeaua de piatră și pe covor, din cauza curentului de aer produs de fustele ei. Cadavrele eviscerate ale pernelor lui zăceau împrăștiate pe podea, la picioarele patului, și alte două erau agățate lângă garderobă.

– A avut loc un... un *incident* la distilerie. Tatăl tău se ocupă de asta chiar acum, îi explică ea. Nu se simțea tocmai în regulă să numească un accident ce se întâmplase. Pentru că era deja mai mult

ca sigură că nu fusese așa. Văzuse mai multe decât voia să recunoască. O siluetă în întuneric.

Să fi fost *brollachan*-ul?

– Andrew, spune-mi ce s-a întâmplat aici! Tu... ai făcut asta? întrebă ea, gesticulând spre haos, după care se aplecă să ridice un pantof care părea să fi fost sfâșiat.

Ce se întâmpla în castelul acesta străvechi, pentru numele lui Dumnezeu?

– Da. Eu sunt de vină. Nu se clintise de unde stătea, în colț pe podea, deși o privea cu expresia încremenită și nesigură a unui vinovat.

Cu inima strângându-i-se în piept de îngrijorare, Mena se opri la biroul lui de scris, de unde se uitau în sus la ea schițe în cărbune ale unor umbre negre cu ochii roșii, cu o familiaritate înspăimântătoare. Umbra aceea. O văzuse chiar înainte ca bara de lemn de susținere a butoiului de whisky din depozit să cedeze, fiind la un pas să-l strivească pe Ravenscroft. Doamne, era absolut îngrozitor să nu te poți încrede în ceea ce vedeau propriii ochi! Oare Andrew văzuse și el demonul? Oare avea ceva de-a face cu el?

– Andrew, ai putea să-mi explici, te rog, ce...?!

Doar că răsună o larmă care o întrerupse. Venea din garderobă – iar ușile grele de lemn se cutremurau, ca și când ceva ar fi stat lipit de el, luptându-se să se elibereze. Oare toată treaba asta era vreun soi de festă elaborată? Sau ceva mult mai sinistru?

– Domnișoară Lockhart, nu deschide...

Pregătită să termine cu misterul acesta o dată pentru totdeauna, Mena se grăbi la garderobă și deschise ușile. Și scoase imediat un țipăt speriat când o siluetă familiară se năpusti spre ea.

Și începu să o lingă pe față cu entuziasm.

Ușurată dincolo de cuvinte, Mena mângâie și dezmierdă cățelușul vesel din brațele ei, și totul începu dintr-odată să aibă sens.

– Mă bucur foarte mult să te revăd, drăguțule! zise râzând și delectându-se cu senzația pe care i-o lăsa blana lui moale, neagră cu maro, lipită de obrazul ei, cam la fel ca în ziua în care salvase biata creatură de pe stânca izolată în apă. Năzdrăvănie mică ce ești! Îl muștră ea cu blândețe! Uită-te și tu ce față ai... Nici un pic de vinovăție pentru haosul acesta absolut pe care l-ai provocat aici! Cuibări la piept cățelușul energic și se întoarse spre Andrew. Nu mi-ai spus niciodată că...

Dar lacrimile care șiroiau în jos pe chipul dezolat al lui Andrew o șocară atât de tare, încât amuți de uimire.

– Totul e un dezastru, plânse el, și peria din mâna lui tremura zgomotos pe podeaua de piatră. S-a dus totul! O să mi-o ia pe Rune acum! Singurul lucru pe care-l iubesc! Singura făptură care mă iubește! Și apoi o să plece din nou și o să pleci și dumneata, pentru că m-am purtat îngrozitor cu dumneata! Și Rhianna o să plece să-și găsească un soț. Și eu o să fiu complet singur!

Revenindu-și după șocul inițial, Mena se grăbi la Andrew și-și încolăci brațul cald în jurul umărului lui, dându-i-o pe micuța Rune, care se apucă imediat să-i lingă lacrimile de pe față.

– Nu văd de ce ți-ar lua-o tatăl tău, zise ea, pe un ton împăciuitor. Ce contează câteva perne distruse? Putem curăța mizeria asta cât ai zice pește. Și nu-ți face griji dacă a făcut pipi pe pietre, măcar nu a făcut pe covoare. Și oricum nu se simte nici un miros.

– Nu! Dumneata nu-nțelegi! se tângui el și vocea lui în proces de îngroșare tremura de emoție. O să mi-o ia. Mi-a zis că nu când l-am întrebat dacă pot s-o iau. Dar am mințit și i-am spus unchiului Thorne că tata a fost de acord.

– Am înțeles.

Îngrijorată, Mena îl conduse pe Andrew spre pat și curăță cuvertura de fulgii împrăștiați ca să se poată așeza acolo, păstrându-și în tot acest timp un braț în jurul umerilor firavi ai copilului. El se prăbuși pe pat lângă ea, cu obrazul îngropat în umărul ei, și plânse și tot plânse, strângând în brațe cățelușul agitat. Străduindu-se să-și reprime și ea tremurul bărbiei, Mena îl mângâie pe părul negru și des, care semăna foarte mult cu al tatălui său.

– Dragul meu, înainte de orice, lasă-mă să te asigur că eu nu plec nicăieri și nici tatăl tău. A renunțat la armată tocmai ca să stea aici cu voi, pentru că vă iubește. Vă iubește foarte mult. Ar fi trebuit să-l vezi astăzi când a căzut un butoi din depozit și a crezut că erai în pericol. Nu te găsea și a fost teribil de îngrijorat. De-a dreptul înnebunit.

– Mda, îngrijorat că n-o să-mi termin treaba.

Amărăciunea din glasul lui părea dintr-odată prea matură pentru cineva atât de tânăr, deși, în același timp, era complet adolescentină.

– Asta nu e drept, îi zise Mena, cu blândețe. Lucrurile pe care încercă să ți le împărtășească sunt cu adevărat importante. De fapt, deși eu și tatăl tău te învățăm lucruri diferite, să știi că scopul și motivele noastre sunt aceleași. Și știi care sunt?

Andrew clătină din cap, dar nu ridică privirea de la Rune, care tot încerca să-l înhațe de mână în joacă.

— Cu cât ai mai multe cunoștințe, cu atât mai bună și mai ușoară o să fie viața ta. Nu știu dacă tu ești conștient de asta, dar lucrurile se schimbă foarte mult în lumea largă, Andrew. Motoarele pe abur și fabricile fac lumea un loc mult mai mic. Pământul deja nu mai este cel mai de preț bun, iar viața unui lord nepăsător care trăiește numai de pe urma chiriașilor și a proprietăților sale va fi în curând ceva învechit. Tatăl tău încearcă să îți asigure o moștenire, *un trai* și să te învețe în același timp cum să faci și tu același lucru cu generațiile care vor veni după tine. Iar asta înseamnă să înveți cum să muncești din greu pentru a păstra ceea ce ai. Și crede-mă când îți spun că nu ar face asta dacă nu te-ar iubi foarte mult. Mena era chiar mai surprinsă decât Andrew că ea ajunsese să-i ia apărarea marchizului.

Lacrimi proaspete se revărsară din ochii lui Andrew, și își dezlipi chipul de umărul ei.

— Să nu-i spui despre Rune, o imploră el.

— Chiar nu mă simt confortabil să îl mint pe tatăl tău. Mai cu seamă că era oricum suficient de greu să-i ascundă moșierului propriile sale secrete. Tot o să afle la un moment dat, sublinie apoi, cu blândețe.

— E aici de două săptămâni și încă nu a aflat, argumentă el, cu fervoare. O scot în curtea din spate noaptea și când e el plecat la câmp. Dar nu am putut să fac asta cât am fost distilerie. Acum, a fost singura dată când și-a făcut nevoile pe podea. În plus a făcut pe pietre și astea nu-s greu de curățat. El a zis că trebuie să învăț să am grijă și de altceva în afară de mine. Și exact asta fac.

Iubirea sinceră din ochii lui pentru creatura micuță pe care o strângea în brațe mai că îi frângea inima Menei. De fapt, chiar se bucura că el avea acest animăluț de companie și că îi putea oferi iubire și protecție. Începuse să-și facă grijă că proasta lui dispoziție avea un alt motiv. Și anume, că era într-adevăr un om crud în devenire. Dar faptul că putea avea sentimente atât de tandre pentru un animal mic și neajutorat îi dădea speranțe.

— Nu e ca și când chiar ai putea s-o ascunzi pe biata Rune aici în camera asta pentru tot restul vieții sale, spuse ea, încercând o abordare diferită. O să înnebunească. Are nevoie să alerge liberă pe afară.

Andrew încovoie umerii, dezamăgit, dar Mena putu vedea în ochii lui momentul în care acceptă adevărul cuvintelor ei.

— O să-i spun, consimți el. Dar mai lasă-mă câteva zile, măcar până îi trece furia după ziua de azi. Mi-a cerut să nu plec, dar trebuia să vin să văd ce face.

Mena căzu pe gânduri câteva clipe. Ce se întâmpla dacă moșierul avea să descopere între timp secretul lor? Dacă avea s-o dea afară?

Andrew o luă de mână.

— Te rog, domnișoară Lockhart! O să fac orice. O să-mi fac iar te-mele la aritmetică, o să citesc orice carte îmi spui, chiar și pe alea care sunt ridicol de plictisitoare!

— Și mai exact ce anume ți se pare atât de plictisitor la literatura clasică?

— *Totul!* pufni el, disperarea lui deznădăjduită fiind înlocuită de dezgust. Citesc romane de groază, pentru că în ele pot găsi intrigi, monștri și crime. Toate lucrurile care incită și inspiră. Noi citim despre iubire și melancolie, dar mie mi se pare chinuitor de plictisitor.

— Serios? Întrebă Mena, în vreme ce o idee începea să prindă contur în mintea ei. Și ce părere ai avea dacă ți-aș spune că îți voi păstra secretul pentru trei zile dacă citești trei opere separate pe care le aleg eu special pentru tine?

— O s-o fac. Andrew oftă și se uită în jos la Rune, care tocmai îi linsese o urmă de salivă de pe pantaloni. Care cărți? Întrebă el, sceptic.

— Dacă ți-aș spune că într-una dintre ele o femeie este violată de doi bărbați, care apoi îi taie mâinile și limba ca să o oblige să păstreze secretul? Și că apoi tatăl ei îi omoară pe amândoi și le coace rămășițele într-o plăcintă cu care îl hrănește pe dușmanul său? Asta ți s-ar părea interesant?

— Da, zise Andrew, încuviințând din cap vehement și cu ochii mari de uimire.

— Ei bine, așa e cu Shakespeare!

— Nu! exclamă el, extrem de neîncrezător.

— *Titus Andronicus*, răspunse Mena și încuviință din cap, simțindu-se încântată că reușise să capteze atenția cuiva care înainte fusese mereu posac. Sau ce zici de un roman care spune povestea unui om care este trădat de un răufăcător ticălos și ajunge să fie închis pe nedrept, pentru că ar fi bonapartist. Omul acesta evadează din închisoare și apoi începe o războiare îngrozitoare și pe alocuri chiar violentă asupra celor care l-au nedreptățit.

— O s-o citesc și pe asta, da, zise Andrew, încuviințând din cap.

— Normal, replică Mena, afișând un zâmbet victorios. Dar să știi că nu poți citi romanul *Contele de Monte Cristo* decât în franceză.

Băiatul se îmbufnă, într-un soi de acceptare.

— Bine, domnișoară Lockhart, ai câștigat! O să învăț franceza!

– Excelent! Mena se ridică și-i zâmbi strălucitor. Mulțumesc că ești așa drăguț și îți promit că poți avea încredere în mine să-ți păstrez secretul... timp de *trei* zile, Andrew. Asta e tot ce îndrăznesc să-ți ofer.

Andrew încuviință din cap solemn.

– Trei zile, da.

Mena se uită apoi în jur prin camera murdară și își îndepărtă de pe fuste un fulg de găscă rătăcit.

– Păi, atunci, hai să ne apucăm să facem curățenie aici, nu crezi? Înainte ca vreunul dintre servitori să descopere secretul nostru și să ne dea de gol.

– Da. Andrew așeză cățelușul pe podea, și Rune învârti un ghem de fulgi până când ajunse sub pat.

– Știi, domnișoară Lockhart, murmură el, în timp ce se duse înapoi la găleată și luă peria. Chiar mă bucur că ești aici.

– Mulțumesc, Andrew, zise ea și se întoarse ca să-și ascundă ochii dintr-odată încărcați de emoție și umeziți de lacrimi. Și eu mă bucur. Mă bucur foarte mult.

Liam nu fusese niciodată genul de om care să îngenuncheze. Nici măcar într-o biserică. Strana veche de lemn de stejar scârțâi sub greutatea lui când luă loc și se uită prin capela Ravenscroft, ca să se asigure că era singur acolo. Trecerea secolelor făcuse candelabrul imens și ornamentat să-și piardă din strălucire, și lumina de după-amiază târzie se infiltra prin vitraliile ferestrelor care îl înconjurau pe trei părți. Ferestrele înfățișau un Mântuitor iubitor și plin de compasiune, înveșmântat în robe de culoare roșie, care strălucea în mijlocul unor reprezentări ale Sfântului Gheorghe, sfântul patron al războinicilor, și ale Sfântului Andrei, sfântul patron al Scoției.

Liam știa că el nu ar fi fost bine-venit în prezența lor iluminată. Însăși existența sa reprezenta un afront față de omul numit Prințul Păcii. Dar ceva din sufletul său neliniștit îl atrăsese dintr-un motiv sau altul în acest loc liniștit și sfânt. Poate că vinovăția. Un sentiment de căință, pătat de pustiu. Când un om era bântuit astfel de fantomele trecutului sau când se confrunta cu posibilități înfricoșătoare, unde se putea întoarce ca să obțină un pic de claritate?

Nu-i venea în minte nici un alt loc.

Pentru că nu o fantomă încercase să îl omoare în acea zi. Ci un om. Cineva suficient de puternic încât să împingă butoiul de la locul său de pe raft.

Și cugetările asupra tuturor oamenilor care l-ar fi putut vrea mort fuseseră lucrul care îl împinsese să vină în acest loc, sub care erau îngropate mai multe generații de moșieri Mackenzie. Pentru că variantele nu erau nici pe departe îmbucurătoare.

Fratele său Thorne, care încă îl vedea pe tatăl lor atunci când se uita la Liam. Fratele său, care îl învinuia pentru foarte multe lucruri, inclusiv pentru moartea lui Colleen.

Veșnic prezentul Jani, care îl zărise pe Demonul Scoțian mai mult decât orice alt om de pe acest pământ. Băiatul acesta blând curățase de pe uniforma lui Liam de mult prea multe ori sângele propriilor săi conaționali. Oare așteptase răbdător, până când Liam se simțea nu doar în siguranță, ci și plin de afecțiune la adresa lui, ca să-și revendice răzbunarea bine îndreptățită?

Și apoi, mai era și propriul său copil. Moștenitorul său. Deși Andrew era mai mic de statură decât el, se apropia cu pași repezi de maturitate. Era voinic, dar oare suficient de puternic? Poate că ura care îi dlocotea în suflet îi oferise forța necesară pentru a împinge butoiul. Poate că nu era dispus să aștepte până când îl putea privi în ochi pe Liam de la egal la egal, ca să-i lanseze o provocare și alegea să-și folosească intelectul și șiretenia, nu forța brută și abilitățile fizice.

Ideea i se împlântă în piept precum un țărnuș bătut de un ciocan, până când Liam simți că nu mai putea îndura. Pieptul său pur și simplu refuza să se mai umple de aer. Vinovăția și regretul erau mantale grele, care îl sufocau. Pierdut în lupta sa, Liam abia observă șoapta unor pantofi moi pe covorul lung și violet care ducea în sus pe culoarul dinspre naos, până când o întrezărire a unor fuste aurii se insinuă în raza lui vizuală.

Nu voia să se uite la ea. Ea era o ispită care nu avea ce căuta în acest loc sfânt. Să se uite în sus la ea însemna să comită cel puțin douăsprezece păcate în același timp. Cum era posibil ca Dumnezeu să ofere unei femei un trup sculptat atât de angelic, zămislit pentru nimic altceva decât pentru păcate?

— Iartă-mă dacă te deranjez. Vocea guvernantei lui se răsfrânse prin tăcere, încălzind zidurile reci de piatră cu o tonalitate muzicală sacrosanctă. Era precum cântecul unui serafim pus în formă vorbită. Mărturisesc că nu mă așteptam să te găsesc aici.

De ce ar fi venit Demonul Scoțian într-o biserică? Nu exista nimic pentru el aici – nici iertare, nici izbăvire... Depășise aceste etape cu mai mult timp în urmă decât își putea aminti.

– Nu sunt prea des de găsit aici. Liam nici nu se mișcă și nici nu îndrăzni să se uite în sus la ea. Își dorea ca ea să plece, dar nu la fel de mult pe cât își dorea să rămână.

– Pot să plec dacă...

– Nu, zise el, vorbind mai grabnic decât intenționase. Nu, spune-ți rugăciunile în tihnă, fătuc. Eu plec.

Dar, când ar fi vrut el să se ridice, se așeză ea. Materialul moale și alunecos al fustelor ei se lipea de cel aspru al kiltului său. Liam se holba la lâna kiltului său, în timp ce se ridica parcă spre a-i atinge fustele mătăsoase, atrase spre ea parcă de un fel de curent electric nevăzut. Adică întocmai cum se simțea și el.

– Ai venit să te spovedești? îl întrebă ea, șovăielnică.

Pufnetul lui Liam răsună aspru și amar de pe pietrele lustruite.

– Nu țin nici un preot la Ravencroft. Nu avea nici cea mai mică dorință de a-și mărturisi păcatele unui om care ar fi luat asupra lui responsabilitatea de a-l proclama demn sau blestemat. În viața lui, oamenii erau judecați numai în băătălie, unde nu exista bine sau rău, ci numai putere și slăbiciune. El nu avea nevoie de preoți. Știa foarte bine ce era și înțelegea foarte bine încotro se îndrepta după ce își încheia socotelile cu viața.

– Atunci, vii aici ca să fii mai aproape de Dumnezeu?

– Nu, fătuc. Doar ca să fiu mai departe de demonii mei.

– Oh, șopti ea.

Rămaseră acolo în tăcere un moment prelung, în timp ce ea netezi o cută imaginară de pe fustele sale, înainte de a-și împreuna la loc mâinile în poală. Și atunci, îi veni în minte lui Liam că poate ea venise acolo în căutarea unui preot.

– Ai păcate de care vrei să te spovedești, domnișoară Lockhart?

Se îndoaia că era catolică, dar adevărul era că știa curios de puține lucruri despre femeia misterioasă de lângă el.

– Vin uneori aici ca să mă rog pentru iertare.

– Pentru iertare?! repetă el. Ce posibile atrocități ai fi putut comite dumneata ca să ai nevoie de iertare?

– Poate că nu mă rog atât să fiu iertată, cât să mi se acorde abilitatea de a ierta.

Se uita la el serios când Liam ridică privirea într-un sfârșit. În încăperea aceea slab iluminată, în care singura sursă de lumină era oferită de razele soarelui care se infiltrau prin vitralii, ea era un studiu

caleidoscopic al blasfemiei. Nici un artist de pe întregul pământ nu ar fi putut oferi chipului ei o formă mai de heruvim, însă voluptatea buzelor ei pline aducea în minte numai cele mai profane acte pe care și le putea închipui un om. În clipa în care privirea lui coborî spre buzele ei, Mena întoarse capul și plecă ușor capul.

– Asta nu înseamnă că sunt fără de păcat, continuă ea. Cu toții avem lucruri pe care le-am făcut în trecut și care ne bântuie până în ziua de azi. Lucruri de care ne este rușine.

„Unii mai multe decât alții!” cugetă el sumbru.

– Și dumneata crezi, domnișoară Lockhart, că putem fi ierțați pentru păcatele noastre? Că vom putea lăsa vreodată trecutul în urmă?

Ea clătină din cap.

– Noi putem încerca să uităm de trecut, dar mă îndoiesc să trecutul ne părăsește vreodată cu adevărat. Pentru că face parte din noi. Și ne formează a fi cine suntem. Așa că tind să cred că nimeni nu poate scăpa de soarta aceasta, moșierul meu.

„Atunci, fără îndoială sunt blestemat!” Se uită în cele din urmă în sus spre fereastră și întâlnește privirea unui chip pictat care nu mai părea deloc plină de compasiune.

– De ce te consideri blestemat?

Pe Liam îl speria faptul că ea tocmai dăduse glas gândului său. Dacă ar fi știut, ar fi fugit din locul acesta mâncând pământul. Ar fi fugit de el.

– Ai auzit cum mi se spune, nu-i așa?

– Da. Demonul Scoțian.

Rostită cu glasul ei mioros, porecla aceasta nu mai părea nici pe departe la fel de înspăimântătoare.

– Chiar și aici, în țara mea, oamenii cred că am fost posedat de *brollachan*. Și dumneata crezi asta despre mine?

S-ar fi așteptat ca o femeie așa pragmatică să nege asta. Așa că, atunci când ea ridică mâna la frunte și o lăasă să-i alunece în jos pe obraz într-o mișcare neliniștită, Liam chiar se pomeni surprins.

– Sinceră să fiu, moșierul meu, nici eu nu mai știu exact ce anume cred în perioada asta. Nu prea mai am deloc încredere în ochii mei. Clipi ca și când ar fi vrut să mai spună ceva, dar apoi se răzgândi. Chiar ai făcut ceea ce se spune? Te-ai dus la răscruce de drumuri și ai făcut un târg cu un demon?

El scoase un sunet plin de amărăciune.

– Nu, fătuc. Asta e doar un mit despre mine. Deși asta nu înseamnă că nu sunt posedat de un demon. Cred că a fost cu mine

încă de când m-am născut. Că există în sângele meu murdar și transformă într-un păcat tot ce fac. Nu a existat niciodată vreun soi de mântuire pentru mine.

– Doar nu crezi asta cu adevărat, nu-i așa? icni ea, cu sufletul la gură.

– Ba da. Chiar cred asta.

– De ce?

Un fior rece și sumbru îi înjunghie sufletul când câteva dintre cele mai întunecate fapte ale sale îi apărură nedorite în ochii minții.

– Pentru că, fătucă, există păcate atât de grele pe umerii mei, încât m-ar ucide pe loc să mă întorc și să le înfrunt.

– Atunci, este un lucru bun, moșierul meu, că ai putere suficientă în umeri ca să le porți.

Lipsa de gravitate din glasul ei îl uimi atât de tare, încât se uită în jos la ea. Se uita și ea din nou la el, cu un zâmbet mic arcuindu-i buzele ispititoare. Liam se delectă cu acest zâmbet, la fel ca un murgur care sorbea lacom și fericit primele raze de soare ale primăverii. Lumina albastră de la ferestre îi mângâia părul, conferindu-i cea mai fabuloasă nuanță de violent. Fășii luminoase de verde și de auriu îi îndulceau și mai mult trăsăturile și îi iluminau ochii pali, într-o asemenea măsură, că păreau aproape incendiari.

Nu arătase niciodată mai frumoasă decât în momentul acesta.

– Cum ar putea să existe salvare, *izbăvire*, dacă nu există mai întâi un păcat? întrebă ea, cu chipu-i blând plin de îngrijorare. Diavolul se ascunde în fiecare dintre noi, asta cred. Și tocmai asta ne face oameni, mai degrabă decât ființe divine. Eu consider că există un echilibru foarte fin între mântuire și damnare. Nu poți să o ai pe una fără a testa mai întâi limitele celeilalte. Nu există lumină fără să cucerești mai întâi întunericul. Nu există curaj fără să te lupți mai întâi cu temerile. Nu există milă, fără să experimentezi mai întâi suferința. Se întoarse apoi și se uită la crucea aurită de pe altar, cu buzele strânse într-o linie fermă. Nu există iertare fără să existe mai întâi cineva care să te fi nedreptățit.

– Și pe dumneata cine te-a nedreptățit? o întrebă Liam, uitând pentru o clipă scurtă de propriile sale probleme. Pentru cine vii să te rogi aici?

Și de ce se pomenea dintr-odată dorindu-și incredibil de mult să trimită acea persoană să-și întâlnească judecata de apoi?

– Nu m-ai crede dacă ți-aș spune, murmură ea, cu privirea ațintită la mâinile pe care le ținea împreunate în poală.

– Încearcă-mă, se oferi el, surprins de cât de mult își dorea ca ea să aibă încredere în el și să îi mărturisească secretele sale.

Să i se spovedească.

– Tot ce pot spune, moșierul meu, este că am și eu demonii mei. Îi întâlni din nou privirea, și ochii îi străluceau de o vagă suspiciune. Și datorită protecției dumitale, a... *comraich*¹-ului dumitale, îmi place să cred că nu mă pot găsi aici la Ravenscroft.

Liam simți ceva topindu-se în interiorul său în clipa aceea. Poate că era din cauza limbii sale native care suna atât de adorabil pronunțată stâlcit de limbajul ei britanic. Sau poate că era acel zâmbet sfios care evidenția din nou gropița aceea pe care el își dorea să o exploreze cu buzele. Sau poate cuvintele ei, cuvinte care provocau un mic sâmbure de lumină într-un subiect pe care îl crezuse de mult lipsit de speranță. O parte din Liam ura efectul acesta pe care îl avea asupra lui, faptul că îi înmuia inima și îi întărea trupul. Deși acest sentiment de anticipare dintre ei, această senzație de lucru inevitabil aveau, cumva, un caracter înălțător.

Se întoarse apoi din nou spre altar și se aplecă mai mult spre marginea stranei. Se îndepărta de el, distrugând efectul acela.

– Tocmai am fost pe la Andrew, zise ea, afișând un zâmbet strălucitor. Se descurcă mult mai bine.

Încruntarea lui Liam deveni atât de accentuată, încât se temea și el că propriile trăsături ar fi putut ceda din cauza tensiunii.

– La el, simt că nu există pic de iertare pentru mine. Își scărpină scalpul cu degete grele când își trecu, frustrat, mâna prin părul desfăcut. N-am fost altceva decât un om nemilos. Un mesager al cruzimii, al întunericii și al fricii. Toată viața mea, n-am adus altceva decât distrugere. Presupun că de-asta m-am și întors la Ravenscroft. Ideea de a crește lucruri, de a clădi o viață și de a lăsa în urmă o moștenire înfloritoare pentru copiii mei – cele două ființe la zămislirea cărora am ajutat – mi s-a părut dintr-odată incredibil de atractivă. De parcă, făcând așa, aș putea găsi cumva măcar eliberare, dacă nu izbăvire. Poate să mai alung cumva amintirile teribile care bântuie pe aici. Dar mă tem că e prea târziu.

– Nu e *niciodată* prea târziu pentru a îndrepta lucrurile.

Era clar că ea nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.

– Domnișoară Lockhart, Mena, nu pot să nu te întreb... Ai văzut cumva ce s-a întâmplat astăzi? E posibil ca Andrew să fi fost cel care a împins butoiul ăla?

¹ În galica scoțiană, în original, „sanctuar” (n.tr.)

De parcă ar fi priceput dintr-odată ce îl îngrijora de fapt, care era cea mai mare teamă a lui, Mena făcu ochii mari și clătină din cap, cu vehemență.

— Încă nu știu sigur ce am văzut, dar sunt pe deplin sigură că nu a fost el, moșierul meu. Știu că fiul dumitale a fost ca un nor de furtună, întunecat și furios. Dar l-am găsit pe Andrew în camera lui, imediat după incident. Se grăbi să-și întărească spusele, ca să-i înăbușe orice urmă de scepticism. Ba, de fapt, am împărtășit câteva momente de-a dreptul splendide, și pot spune că am făcut un progres fără precedent. Cred că vei fi foarte mulțumit de el în zilele ce vin. Te va aborda, știu sigur, și atunci vei avea o bună ocazie de împăcare.

Liam se lăsă pe spate în strană, mai ușurat decât se așteptase să fie.

— Nu poți nici măcar să te gândești că fiul dumitale ar iniția vreodată vreo acțiune care să-ți facă rău, zise ea.

Nu ar fi fost primul fiu Mackenzie care să procedeze așa. Liam plecă ușor capul.

— Sunt înclinat să cred că ești un înger trimis aici să aibă grijă de ei, Mena. Echilibrul venit să domolească diavolul care i-a născut.

Nu putea fi sigur, dar i se păru că vede o îmbujorare acaparându-i obraji.

— Nu sunt deloc un înger, șopti ea și păru să se aplece spre el într-un fel care-i dădea lui Liam de înțeles că nu era conștientă de acțiunea pe care o făcea. Copiii dumitale s-au simțit îngrozitor de singuri fără dumneata. Ar fi impardonabil din partea mea să te întreb ce anume te-a ținut departe de ei în toți anii aceștia?

Inima îi bătea atât de tare în piept, încât Liam se întrebă dacă nu cumva o putea auzi și ea. Nimeni nu îndrăznise niciodată să îi pună o asemenea întrebare. Privirea lui tășni prin capelă, până când poposi pe cabina de spovedanie de lemn închis la culoare, nefolosită de mult timp, cu draperii de un albastru-închis. Poate, cugeta Liam, că acum era momentul ideal pentru mărturisire. Poate că ar fi putut, măcar o dată, să-și despovăreze sufletul. Își simțea saliva precum nisipul în gât când dădu glas celor mai întunecate gânduri ale sale:

— După cum am mai spus, *există* un demon, la modul figurativ, care a pângărit sângele bărbaților din familia asta timp de multe generații de-a rândul. Și ne mistuie precum un foc neiertător, până când nu mai rămâne nimic altceva decât cenușă și cărbune. Am purtat nenumărate bătălii la viața mea, dar nici una la fel de grea ca aceea pe care o port cu mine însumi. Nu ai cum să știi cum e să trăiești

cu atât de mult foc distrugător în tine. Cu atât de multă furie și ură, încât te macină până când nu mai rămâne nimic altceva decât un abis întunecat. Aș vrea să-i salvez pe copiii mei de la a gusta genul acesta de cruzime. Aș vrea să îi protejez de violența abjectă pe care o atrage după sine. Timp de multe decenii lungi, am crezut că abisul acesta întunecat mă va înghiți cu totul și, până când nu m-am îndepărtat de marginea prăpastiei, nu mi-am permis să risc să-i trag și pe ei după mine. Așa că am făcut tot ce a trebuit să fac ca să-i țin departe de asta, chiar dacă a însemnat să... să mă țin pe mine însumi departe de ei.

– Nu cred că i-ai fi rănit vreodată, îl asigură ea, după o clipă de gândire.

El clătină din cap.

– Dar nici nu mă puteam întoarce până când nu eram sigur de asta.

– Și ce anume s-a schimbat? întrebă ea cu blândețe. Când te-ai convins că nu se va întâmpla?

Liam știa cu exactitate care fusese acel moment. Pentru că era imprimat în sufletul său. Și încă îi bântuia fiecare coșmar.

– Când l-am pierdut pe fratele meu.

– Pe Hamish?

Lui Liam îi scăpă un sunet mic de amărăciune. Era normal să fi auzit despre Hamish. În fond, făcuse parte din clanul său. Făcuse parte din viața lor. Rușinea, nu atât de secretă, a tatălui lor și omul pe care părintele lor l-ar fi preferat ca moștenitor în locul lui Liam.

– Batalionul nostru a fost trimis într-o misiune, să elimine o grupare secretă de insurgenți irlandezi care se ascunsese în Canada de la Rebeliunea Feniană¹. Deturnaseră un vas plin cu oameni și-l umpluseră cu explozibili. Planul lor era să-l navigheze până într-un port englez și să-l detoneze, ucigând nenumărați oameni nevinovați. Nu am putut să oprim vasul, dar am urcat la bordul lui și i-am executat pe revoluționari, iar Hamish a reușit să conducă vasul înapoi în larg, în timp ce noi, restul, îi evacuaam pe civili. Ne-a luat mai mult decât am crezut să-i ducem la o distanță sigură de raza exploziei. Tocmai mă întorceam după Hamish, când mi-am dat seama că era prea târziu. Avusese loc un incendiu la bord, care aprinsese și fitilul bombeii, și în momentul acela am știut că, dacă

¹ Mișcare de rezistență a fenienilor, membri ai unei organizații revoluționare irlandeze create în SUA în 1858 (n.tr.)

aș fi urcat la bord, nu aș fi scăpat cu viață. Că Demonul Scoțian rămăsese fără noroc.

— Bietul Hamish, murmură Mena.

— Da.

— A fost un om bun?

— Nu, nu chiar. Dar nici eu nu sunt. Am fost amândoi crescuți de același tată brutal, așa că presupun că ai putea spune că ne lega treaba asta. Liam își lăsă umerii să se ridice și să coboare, sub o respirație adâncă și împovărată. Am vrut să mă întorc după el. Și m-am gândit foarte serios să o fac, chiar dacă ar fi însemnat sfârșitul meu. Dar singurul lucru la care mi-a zburat mintea în clipa când explozia a spulberat vasul a fost că trebuia să-mi revăd copiii. Că trebuia să mă revanșez față de ei pentru multe lucruri. Mâna lui se încleștă în pumn la amintirea fratelui său cerând ajutor. Implorând să fie salvat. Ceva s-a schimbat în mine în ziua în care Hamish a... Și am știut că trebuia să mă întorc acasă.

Când Mena își așează mâna pală și elegantă peste degetele lui aspre, se simțea ca un miracol.

— Îmi pare sincer rău pentru toate câte ai suferit și pentru toate câte ai pierdut. Dar, în ciuda tuturor frământărilor legate de copiii dumitale, le este mult mai bine acum că te-ai întors la ei. A fost cea mai bună și mai importantă alegere pe care ai făcut-o vreodată. Cu siguranță știi și dumneata asta!

Ardoarea din glasul ei îi aducea un nod în gât lui Liam, și, pentru a doua oară pe seara aceea, își mută privirea de la ea.

— M-am asigurat că ei nu îl vor cunoaște niciodată pe tatăl meu. I-am ferit de nebunia mamei lor. Tot ce au cunoscut vreodată din familie am fost eu – și Thorne, presupun. Dar nu vreau ca ei să se întâlnească *vreodată* cu demonul meu. Cea mai mare temere a mea este că ar putea fi martori la răul pe care sunt capabil să-l înfăptuiesc. De care *m-am dovedit* deja capabil în repetate rânduri.

Ea îl strânse ușor de mână.

— Când ești supus la atâtea nenorociri, este dificil pentru oamenii care îți sunt cei mai apropiați să înțeleagă, pentru că altfel pari doar un om normal. La exterior, pari aceeași persoană care ai fost mereu, pari cine vrei să le arăți că ești. Dar, pe dinăuntru, ești schimbat atât de profund și de iremediabil, încât poate nu te mai recunoști nici tu. Cealaltă mână a ei i se alăturase primei, și le strânse în jurul palmei lui, în timp ce vocea ei devenea tot mai înflăcărată. Cred că, odată ce vei descoperi cine alegi să fii, atât copiii dumitale, cât și oamenii dumitale vor ajunge să-l cunoască pe omul acela. Ești un om bun,

moșierule Mackenzie, în ciuda a ceea ce crezi! Și sunt de părere că și copiii, și clanul dumitale știu asta mai bine decât dumneata.

Și apăru din nou acel zâmbet liniștitor. Arcuirea ușoară a buzelor ei senzuale, care făcea să-i apară groșița adorabilă în obraz. Doamne, chiar îi plăcea la nebunie să se uite la ea. Iar să fie atins de ea, asta era ceva de-a dreptul divin.

Să fie binecuvântată pentru părerea pe care o avea despre el. Dar, din păcate, Liam știa mai bine cum stăteau lucrurile. Vârtejul de emoții care începu să se involbureze prin el din cauza mărturisirii pe care i-o făcuse se aprinse dintr-odată într-un infern mistuitor. Demonul lui explodase în flăcări de dorință. Liam știa că ea putea citi asta în ochii lui, pentru că îi dădu drumul la mâini, cu un icnet șocat, și vru să se ridice. Să se retragă.

Ei bine, dacă tot era deja damnat, putea măcar să-și urmeze impulsul păcătos până direct în iad. Măcar așa avea ocazia să o guste din nou.

Liam sări spre ea, o apucă de încheieturi și o trase înapoi jos lângă el. Își afundă degetele în părul ei luxuriant, slăbindu-i coafura complicată, și îi cuprinse capul între palmele lui puternice în timp ce îi revendica gura cu a lui. Iar în acea unire a buzelor lor, Liam găsi ceea ce venise să caute aici, în capelă. O sărută pe Mena cu o reverență pe care nu o simțise nicicând în viața sa. Conduc de o foame care se involbura din cele mai întunecate și eretice adâncimi ale sufletului său, înțelese că găsise într-un final ceva demn de venerația lui.

Deși nu-și dorea să facă asta cu rugăciuni blânde și cuvinte umile. Își dorea să îi aducă un omagiu în cel mai primitiv mod la care ar fi apelat strămoșii lui picți. Cu tobe ce băteau ritmul agresiv și frenetic al inimii sale. Cu un foc ce lungea cerul negru, atâtat de forța intensă a fierbințelii care se revărsa în vintrea sa. Pasiunea – negată ani lungi de-a rândul – se involbura la suprafața voinței lui de fier în timp ce se înfrupta din ea. În timp ce îi lua cu asalt toate turnurile de apărare, la fel de viguros și de nemilos cum făcuse cu multe ziduri de fortificații și cu multe armate. Își folosi cruzimea care înfrânsese legiuni întregi de inamici până când el era singurul om rămas în picioare în mijlocul celor căzuți.

Măinile ei se strânsă pe încheieturile lui. Dar nu se retrase, deși Liam știa că ar fi vrut s-o facă. Și amândoi știau că *ar fi trebuit* să o facă. În schimb, îi scăpă un sunet mic de supunere, arcui gâtul și întredeschise buzele ca să-l accepte.

O fierbințelă triumfătoare se revărsă prin el, în timp ce o revendica cu limba lui, și un fior delicios de exaltare străpunse acel loc

întunecat din sufletul său, în care își imaginase întotdeauna că sălășluia demonul Mackenzie. Dulceața ei îl copleșea și îl stupefia, și Liam înțelese în clipa aceea că, dacă exista pe lume ceva sau cineva care l-ar fi putut înșenunchea vreodată, ea era aceea. Ea îl putea accepta adânc în trupul ei și poate și în sufletul ei. Ea i-ar fi putut tempera întunericul, în timp ce îl ilumina.

Doamne, Liam arsesse pe parcursul întregii sale existențe, și totuși nu simțise niciodată cu adevărat căldura până în acel moment.

Și simți cu adevărat ce înseamnă pierderea abia când ea își smulse buzele de pe ale lui și îi trase mâinile departe de fața ei. În aerul dintre ei vibra o frenezie plină de dorință. Lacrimile înspăimântate din ochii ei nu puteau decât să domolească focul unei nevoi de ea care nu s-ar fi putut stinge niciodată cu adevărat.

— *Mena*, șopti el, și numele ei veni ca o rugăciune.

Ca o litanie.

— Iartă-mă, șopti ea, sărind în picioare ca arsă și întorcându-se de la el. Dar *nu ai de unde* să știi cât de greșit este ce s-a întâmplat.

Și apoi luă cu ea toată căldura aceea când își adună fustele și fugi.

Capitolul 10

În fiecare zi la răsărit, moșierul Liam Mackenzie flirta cu moartea.

Își puna bocancii din piele de căprioară și alerga cei câțiva kilometri de mlaștină, până când era nevoit să escaladeze Ben Crossan, muntele pe care trebuia să-l ocolească râul Crossan ca să poată ajunge să se reverse în mare. Deși calea aceea era stâncoasă și adesea periculoasă, adevăratul pericol nu începea decât atunci când ajungea pe creasta abruptă numită Craeg Cunnartach, adică „Stâncă periculoasă”

Multe tinere nefericite în dragoste și cu inima sfâșiată se aruncaseră să-și găsească moartea, chiar din acest loc. Se spunea, în rândul clanului Mackenzie, că aceste femei ajungeau să devină *Fuathan*, vrăjitoare ale apelor, și că, dacă un bărbat se aventura prin apele lor, spiritele acelor fătuțe răzbunătoare îl târau în adâncurile apelor și-l devorau în timp ce se îneca, încercând să umple abisul pustiu din inimile lor frânte. Chiar și pescarii, scafandrii

și negustorii evitau gura râului Crossan și apele care se învolburau mai jos de Craeg Cunnartach.

Liam, desigur, nu credea în superstiții. Dar știa că în apele adânci, împânzite de rechini, stânci ascuțite și numeroase alte primejdii, curentul era puternic. Și, la cum vedea el lucrurile, considera că îi datora diavolului o ocazie de a-l lua. Și mai înțelegea și că nu era un om ușor de ucis, așa că, implicit, căuta unicul loc în care putea să nu mai fie prădătorul alfa, războinicul dominant sau Moșierul Ținutului.

Așa că mării îi încredința viața lui.

Aproape.

Rămas fără suflu, așa cum era după ce urca marginea stâncii abrupte, nu ezita niciodată să sară, folosindu-se de inerția momentului ca să se depărteze de orice rădăcini sau proeminențe de pe fațada stâncii care și-ar fi putut întinde tentaculele să-l înhațe în cădere. Pentru că, la vasta experiență pe care o avea cu moartea, tocmai momentul de ezitare era acela în care un om comitea cele mai letale greșeli. A spune că îi dădea Prințului Întunericului o șansă să-l ia nu sugera și că intenționa să îi facă ușoară sarcina de a-și colecta datoria. Războinic cum era, Liam se lupta cu curentul cu toată puterea sa îndelung acumulată. Și, odată ce ieșea la suprafață, aștepta răbdător să-și recapete suflul – din moment ce apa rece ca gheața îi tăia mereu respirația – înainte de a înota spre Ravencroft Cove cu mișcări energice și puternice.

Nu măsurase niciodată distanța aceea cu exactitate, dar, în majoritatea zilelor, îi lua cam o jumătate de oră de înot viguros. Își stabilise ritualul acesta încă de pe vremea când era doar un flăcău. Din acea dimineață în care biciuise carnea unei nevinovate. Primul lui păcat adevărat comis împotriva altei ființe umane.

Primul din multe.

Când fusese plecat în străinătate cu regimentul său, se aruncase în ce ape putuse, ori de câte ori i se ivise ocazia. Și învinsese apele împânzite de crocodili din junglele sălbatice, lacurile glaciare prusace și cam orice ocean de pe hartă.

Dar colțul acesta scoțian de coastă era locul său favorit. Cufundat în marea care înconjură casa lui, apa pe care o binecuvântaseră druizii și pe care o profanaseră strămoșii săi vikingi și picti cu sângele străbunilor, își transforma bătălia existențială într-una fizică, în timp ce se lupta cu tot ce amenința să-i curme viața. Cu toate primejdiile care ar fi vrut să-l tragă în adâncurile întunecate

și să îl sufoce. Vinovăția. Durerea. Ura. Toate poverile pe care le purta cu el zi de zi.

Se simțea ca și când invita zeii să-l trăsnească sau diavolul să vină să-l ia, și, când nu se întâmpla, se ridica în apa sărată cu un sentiment de oarece pace și, dacă îndrăznea să spună, chiar de îngăduință. Nu așa ca un botez, care i-ar fi putut curăța sufletul, ci mai degrabă ca o baie figurativă. Va mai trăi și va mai trudi încă o zi, și mizeria, pământul și murdăria îi vor fi pictat sufletul negru din nou și astfel va repeta ritualul a doua zi dimineață.

În această dimineață, termină călătoria în probabil cel mai scurt timp pe care și-l putea aminti. O neliniște stranie îl hăitua în susul muntelui, iar el alerga cu o asemenea viteză, încât picioarele cu mușchii arzând de efort îl propulsau să se miște și mai repede.

„Nu ai de unde să știi cât de greșit este ce s-a întâmplat...”

Vântul de toamnă îi urla cuvintele ei prin canion, până când îi biciuiau carnea cicatrizată și îi înțepau pleoapele deja chinuite. Fugea și înota fără cămașă, chiar dacă frigul îi făcea pielea să devină albă cu roz, în timp ce fluxul sangvin i se orienta spre interior ca să-i protejeze inima și organele vitale.

Avea o lecție de învățat de aici. Ar face bine să-și protejeze inima. Și la fel și pe a ei.

Mena era în siguranță aici, departe de toți cei care i-ar fi dorit răul.

De toți cu excepția lui.

Se înșelase guvernanta lui, pentru că *chiar înțelegea* cât de greșit fusese să o sărute și să trezească la viață dorințe aproape violent de arzătoare. Dar curiozitatea aceasta obsesivă și păcătoasă pe care o avea în legătură cu ea era soră cu profanarea. Îl făcea să-și dorească lucruri. Lucruri întunecate. Îl făcea să cugete asupra unor păcate, care nu doar că ar fi condamnat sufletul lui, dar și pe al ei.

Mena Lockhart.

Un nume? O stare de a fi? O femeie cu inima încuiată.

Oare inocența sau misterul ei era ceea ce-l atrăgea așa tare? Mințea ei ascuțită? Secretele ei îngrijorătoare? Înțelegerea profundă din ochii ei sau adâncimea trupului său cald și voluptuos?

Își dorea totul. Și-o dorea pe ea toată. Să-i însemneze pielea cu pecetea lui și să vadă acea dorință violentă oglindită în ochii ei. Da, știa că era ceva foarte greșit în asta. Știa că trebuia să-și stăpânească aceste gânduri păcătoase și să-și tempereze pornirile lumești până când nu izbucneau într-un infern și-l mistuiau cu totul.

Îl excita foarte tare femeia aceasta! Îl stârnea atât de tare, încât nu mai putea gândi.

Dar îl și împlânzea în același timp. În spațiile acelea goale din sufletul său în care construise ziduri și fortărețe, în jurul acelor locuri și amintiri, păcatele și durerile zăceau împrăștiate precum cioburile unui geam spart într-o cameră întunecată, așteptând o victimă nebănuitoare să se aventureze înainte. Și chiar acolo se afla pericolul.

De fiecare dată când mâna ei îi găsea pielea sau când buzele lui îi gustau gura, ceva forjat în oțel rece de fierbințeala furiei lui se... topea. Iar problema era că el nu ridicase acele ziduri doar ca să-i țină afară pe cei pe care îi iubea, ci și ca să țină ceva înăuntru, să nu evadeze.

„Diavolul se află în fiecare dintre noi, cred...”, asta zisese.

„*Nay, mo ailleachd.* Nu, frumusețea mea!”, cugetă el în timp ce se arunca de pe creasta Craeg și lăsa apele de gheață ale Atlanticului să-i fure răsuflarea din plămâni și focul excitației. „Nu în noi toți...”

„Numai în mine...”

Deși nu mai dormise de două zile, o agitație atotpătrunzătoare și tulburătoare o făcea pe Mena să rătăcească pe coridoarele castelului Ravenscroft, precum o fantomă care nu-și găsea liniștea. Știa cauza, desigur. Inevitabilul moșier Mackenzie. Un războinic ce nu cunoștea înfrângerea, cu răni profunde și adâncimi ascunse.

Era aproape ca și când ar fi însemnat-o cu fierul încins. Ca și cum își arsesse gustul masculin încântător în buzele ei și îi însemnase pielea cu simpla atingere blândă a mâinilor sale mari.

Mena fusese însemnată și învinețită de soțul ei, Gordon, de multe ori de-a lungul timpului, și acele răni puteau rezista o săptămână sau chiar mai mult. Durerea, desigur, zăbovea însă aproape înzecit în carnea și în sufletul ei. Dar impactul de netăgăduit al sărutului lui Liam Mackenzie era infinit. Ar fi putut să trăiască o mie de ani și încă să simtă posesiunea buzelor lui. Și ceea ce o tulbura cel mai tare era modul în care nu-i permitea nici o clipă de scăpare. Când nu era ocupat la distilerie, părea să fie pretutindeni unde era și ea. În ziua trecută îi întrerupsese lecția de vals cu copiii și o condusesese pe fiica sa la câteva dansuri. Se dovedise a fi un dansator mai mult decât acceptabil, dar uneori îi mai puneia piedică fără să vrea Rhiannei și apoi o prindea, blestemându-și picioarele stângace, în timp ce fata îl muștra pentru că o făcea în mod intenționat.

Răsetele răsunaseră, umplând castelul cu cea mai frumoasă asociație de sunete, și o făcuseră pe Mena să simtă un junghi în inimă, dintr-un motiv pe care nu îl putea defini.

Și Ravenscroft se apucase și să vină să bea ceaiul cu ei în timp ce se relaxau în solariu citind din *Contele de Monte Cristo* în limba franceză. Și stătea și asculta cu o atenție fascinantă, fără să pună vreodată întrebări sau să ceară clarificări pentru cuvinte, așa cum făceau copiii. El doar stătea și se uita la ea cu ochii aceia negri tulburători ai săi și cu maxilarul cuibărit în palmele-i mari și aspre.

El umbla în jurul ei precum o felină mare. Iar trupul lui uriaș umplea fiecare încăpere, astfel că Mena se simțea înghesuită și surescitată. În prezența lui, corpul ei era într-o permanentă stare de conștientizare. Privirea lui, la fel de tangibilă precum o mângâiere, făcea să i se ridice firele de păr de pe ceafă și să i se facă pielea de găină, ca un avertisment tacit, de fiecare dată când intra el în încăpere. „Iată o creatură foarte periculoasă“, îi spuneau instinctele ei primitive. O fiară. Un prădător. Ar fi făcut bine să fugă.

Să se ascundă.

Mena ridica adesea privirea și îl găsea uitându-se fix la buzele sau la sânii ei. Cuvintele i se blocau în gât, și era nevoită să se oprească pentru a-și reveni. În ochii lui dăinuia o promisiune întunecată și sexuală, care reușea să o deposeze de orice gând rațional. Și totuși, nu zicea și nici nu făcea nimic. Când îi întâlnea privirea, el nu-și ferea ochii și nici nu încerca să ascundă în vreun fel aprecierea sinceră pe care o avea pentru ea. Ci doar se uita la ea cu suficientă fierbințeală încât să topească și zidurile de piatră ale castelului, în timp ce rămânea nemișcat și tăcut precum o statuie sculptată de mâinile iubitoare ale unui artizan. Dur. Fin.

Fără nici un defect.

Lua-l-ar naiba să-l ia pentru că o sărutase!

Și să o ia naiba și pe ea pentru că își dorea să o facă din nou.

Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, prezența lui constantă o împiedica să discute în secret cu Andrew despre cățelușul pe care îl îngrijea. Trebuiau să născocească tot soiul de modalități inventive de a scăpa de compania lui.

Și apoi mai era și incidentul din această dimineață, după care Mena nu părea să-și fi revenit complet.

– Trebuie să-i spui, Andrew, îi amintise Mena băiatului, în timp ce o duseseră pe Rune la plimbarea ei de dimineață. Măine este a treia zi.

— O să-i spun, jurase el. O să mă duc cu ea în biroul lui mâine-dimineață. Strigând-o pe Rune să se întoarcă, din moment ce se aventurase prea departe prin curte, Andrew zisese apoi: Lucrurile merg mult mai bine cu el, nu crezi? Cu tata. Aceste ultime două zile au fost, ei bine, au fost chiar grozave, nu-i așa?

— Da, Andrew, chiar au fost, răspunsese Mena, zâmbindu-i cu afecțiune și întorcându-se spre el. Și să știi că pot spune același lucru și despre tine. Te-ai descurcat admirabil. Cum ți se pare *Contele de Monte Cristo*? E așa cum ți-am promis? Îți place?

— Da, zisese el cu fervoare, încuviințând din cap. E mult mai interesantă și mai incitantă decât orice ne-ar fi lăsat să citim oricare dintre celelalte guvernante pe care le-am avut.

În clipa aceea, o trecuse un fior de îngrijorare.

— Vai, mie! Crezi că pe tatăl tău îl deranjează că o citim? Se întrebese cu voce tare, în timp ce privise razele răsăritului presărând străluciri aurii peste iarba deja maronie de toamnă. Îmi închipui că mi-ar fi spus ceva dacă ar fi avut o problemă cu conținutul cărții.

— Domnișoară Lockhart..., începuse Andrew, cu cea mai curioasă expresie întipărită pe chip. Era un amestec de năzdrăvănie și dezvăluire. Tata nu știe despre ce e vorba în carte.

Mena făcuse ochii mari de uimire.

— Ce vrei să spui?

— Păi, el nu știe franceză.

Venea acolo în fiecare zi ca să-i vadă *pe copii*. Aceasta era singura explicație plauzibilă pentru faptul că li se alăturase în timp ce citeau dintr-o carte pe care nu o înțelegea. Luase literalmente cuvintele pe care i le spusese ea în capelă. Atâta tot.

Nu era așa?

Și, dacă alternativa nu i-ar fi tăiat deja răsuflarea, Mena cu siguranță ar fi rămas trăsniță de uimire de ultimele cuvinte ale lui Andrew.

— Domnișoară Lockhart, vine încoace tata!

— Poftim?! icnise ea.

Și, panicată, se grăbise să o ia pe Rune și s-o împingă în brațele lui Andrew, aproape împingându-i apoi pe amândoi pe ușă, înainte de a se întoarce ca să evalueze situația, să vadă dacă fuseseră prinși asupra faptului sau nu.

Ravencroft era doar un spectru printre copacii ce marcau liziera pădurii, dar silueta lui era inconfundabilă. Marchizul alerga cu o viteză surprinzătoare și cu o cantitate uimitor de mare de piele dezgolită în fața toamnei. Din locul în care stătea, Mena nu-și putea

da seama unde se termina trunchiul său ca de oțel și unde începeau pantalonii lui de culoarea pielii de căprioară.

Fusese un uriaș de carne caldă masculină și sânge scoțian fierbinte. Și, cu cât se apropiase mai mult, cu atât mai inevitabilă păruse conversația lor. Și, judecând după cum se terminase ultima lor discuție, cu gura lui cucerind-o pe a ei, Mena știuse că ar fi fost mai bine să se retragă. Nu era nici o rușine în a face asta, așa își spusese. Nu când nenumărate armate făcuseră același lucru când văzuseră apropierea Demonului Scoțian.

Nu se putea avea încredere în el. Și, judecând după ritmul accelerat al bătăilor inimii ei și după tremurul care puneia stăpânire pe trupul ei la vederea lui – chiar și așa de departe –, fusese mai mult decât evident că nici ea nu era de încredere.

Nu se putuse abține să nu îl privească un moment, în timp ce alerga din direcția golfulețului. Nu s-ar fi putut spune că ținea capul plecat, ci doar înclinat într-un anume fel ce sugerase că se îndreptă țintă spre un loc din fața sa, spre următorul petic de pământ pe care avea să-l cucerească.

El nu o văzuse încă, dar ea cu siguranță îl putuse vedea – mai mult decât ar fost cuviincios.

Și, cu cât se apropiase mai mult, cu atât mai multe detalii descoperise Mena. Fâșiile vizibile de mușchi sinuoși și puternici care se agățaseră de oasele lui grele se încordaseră și vibraseră cu fiecare mișcare. Discurile late de mușchi de pe pieptul lui tresăriseră cu fiecare pas apăsător. Picioarele-i lungi înghițiseră efectiv distanța dintre ei, într-un ritm fără cusur. Avusese părul desfăcut, și i se agățase ud pe umeri, ca și când abia ce ar fi înotat în mare. Mena știuse că ar fi trebuit să se întoarcă, să nu cumva să fie surprinsă holbându-se așa la el, doar că pantofii ei păruseră efectiv lipiți de pământ, iar ochii ei, la fel de lipiți... *de el*. Și apoi el o salvase de la o altercație când virase la stânga, înspre gardurile vii și apoi își croise drum spre distilerie.

În clipa aceea, Mena mai făcuse o descoperire șocantă. La un anumit moment în viața sa, marchizul de Ravenscroft fusese torturat. Cicatrici lungi și odioase îi mutilau pielea altfel netedă a spatelui. Și trebuiau să fie destul de mari ca ea să le poată vedea și de la distanța aceea. Mâna îi zburase imediat în dreptul inimii, încercând parcă să tempereze o durere ciudată care înflorește acolo.

Cu sufletul la gură, Mena se refugiase în castelul Ravenscroft, asigurându-se că Andrew și Rune reușiseră să fugă și să se ascundă în siguranță, înainte de a începe lecțiile de dimineață cu copiii. Încercase

să păstreze o zi normală de lecții cu ei, dar asta se dovedise complet inutil. Oare cine îl rănise atât de teribil și de chinuitor pe Raven-croft? Poate că fusese prizonier de război la un moment dat în armată. Poate că fusese torturat pentru informații. Sau biciuit pentru insubordonare. Dar cu siguranță armata nu avea obiceiul de a folosi practici precum biciuirea unui ofițer... A unui nobil! Mai ales a unuia care avea un rang atât de înalt.

Mena nu se putuse abține, și un sâmbure de tandrețe încolțise și înflorise în sufletul ei, pe sub teama și suspiciunea pe care le simțea față de moșierul clanului Mackenzie. Oare marchizul avea să mai apară și astăzi, cu aceeași senzualitate carnală și aceleași priviri pline de subînțeles? Și, când nu apăruse, nu-și putuse da seama dacă ceea ce simțea în piept era ușurare sau dezamăgire. Dar, după o vreme, devenise atât de încordată și cu nervii atât de întinși, încât chiar și un singur cuvânt rostit prost în franceză amenința să o facă să explodeze. Așa că inventase câteva scuze vagi și rătăcise pe holurile castelului Ravencroft, recunoscătoare că avea o clipă în care să fie singură cu gândurile sale, cu temerile sale și cu fanteziile care amenințau să o mistuie într-un vârtej copleșitor de emoții.

Mena se pomeni în capătul scării grandioase care ducea spre intrarea principală, în timp ce examina îndeaproape tapiseriile luxoase care încălzeau zidurile reci de piatră ale castelului. Afară, cerul devenise ca o cortină nesfârșită de oțel inoxidabil care acoperea soarele, în timp ce o furtună învăluia pământul cu o ostilitate ritmică. Se îmbrăcase într-o rochie groasă de lână cenușie, care avea nasturi mici de perle pe partea din față. Cu părul prins în creștetul capului într-un coc lejer, i se părea că era o oglindire macabră a dezlănțuirii elementelor naturii. Reprezentativă pe jumătate pentru vreme și pe jumătate pentru propria dispoziție întunecată.

Și apoi ceva îi atrase atenția, și privirea ei căzu pe o pânză în ulei uriașă și impunătoare, care se afla deasupra mijlocului scării grandioase. Era la fel de înaltă ca ea și probabil de zece ori mai mare ca lățime. Înfățișa o bătălie îngrozitoare, în care o căpetenie de clan Mackenzie – un bărbat masiv și cu aspect fioros conducea la luptă un batalion de scoțieni care purtau kilturi din tartan, împotriva invadatorilor englezi. Cu săbiile lor enorme cu două tăișuri ridicate spre cer și cu pletele desfăcute, fluturându-le sălbatic în bătaia vântului, păreau să inspire venerație și aveau un aer impunător. Poate că era o reprezentare a bătăliei de la Culloden? Oare cum, pentru numele lui Dumnezeu, fuseseră înfrânți niște oameni atât de aprigi și de feroși?

Și-l imaginea pe marchiz aruncându-se în focul unor bătălii străvechi, o siluetă întunecată a răzbunării și a curajului, incomparabil de neînfricat din cauza forței lui neasemuite și a corpului magnific. Ochii lui negri misterioși s-ar fi aprins de furie în focul bătăliei, și părul lui de abanos i-ar fi fluturat dezordonat în jurul feței în timp ce își înfrângea dușmanii în luptă mortală și sângeroasă.

Vrăjită de frumusețea reprezentărilor din acest tablou, întinse degetele-i tremurânde și atinse ilustrarea înspăimântătoare a străvechiului șef de clan. Fusese pictat cu o mână grea, numai cu unghiuri întunecate și colțuroase și cu atingeri apăsate de pensulă. Era aproape întruchiparea vie a imaginii actualului moșier Mackenzie. Același foc. Aceeași ferocitate.

Aceeași frumusețe neîmblânzită.

Și, în timp ce le permitea degetelor ei să absoarbă striatiile aproape insesizabile ale vopselelor, Mena constată că o parte din ea regreta că nu-i permisesese marchizului un sărut mai profund. Nici un alt bărbat de pe lumea asta nu-i trezea furnicături de dorință așa cum se întâmpla cu fizicul minunat întruchipat de Liam Mackenzie. Și se pomeni întrebându-se dacă i-ar fi simțit cicatricile de pe spate prin materialul cămășii dacă și-ar fi încolăcit brațele în jurul lui. Oare i-ar fi împărtășit el și alte intimități din trecutul său, adăugând un nou fir la împletitura complexă de emoții pe care începuse să o țese în ea?

Doamne, bărbatul acesta ascundea în el toate curiozitățile și primejdiile fascinante ale unei furtuni dezlănțuite. Sigur că își câștigase un soi de reputație de proporții aproape epice, pentru că miturile erau modalitatea prin care oamenii obișnuiți se străduiau să explice ceva extraordinar.

Fusese o prizonieră voită a mâinilor lui. A buzelor lui. El îi cuprinsese fața în palme cu o tandrețe infinită, dar propria dorință și propria tentație curioasă fuseseră elementele care o transformaseră într-o prizonieră a celui moment. Pentru că gura lui aspră fusese mai moale pe buzele ei decât și-ar fi putut închipui vreodată. Și, s-o ajute Dumnezeu, dar își imaginase cum ar fi să se întâmple din nou. De mai multe ori, de fapt. Dar nimic din ceea ce ar fi putut inventa mintea ei visătoare nu se putea apropia măcar de fierbințeala lui ilicită și primitivă, de care nu se putea elibera de două zile afurise.

Căldura aceea tulburătoare o ținea trează nopțile mai mult decât orice altceva. Era o senzație surdă de arsură care începea imediat sub abdomenul ei și se prelingea mai jos, până când membrele sale erau

înfierbântate, și ea se zvârcolea de dorințe pe care nici nu putea începe să le accepte. La care nici nu își permitea să se gândească. Ea avea prea multe secrete. Secrete care ar fi amărât atât de mult pământul, încât nimic nu ar fi putut încolți măcar, darămite crește ceva între ei. Pentru că, deși ea nu avea să se mai întoarcă niciodată la soțul ei, era o femeie măritată și ar fi făcut bine să țină minte asta.

Ceea ce se întâmplase între ei nu se putea repeta. Consecințele unei astfel de încurcături erau pur și simplu mult prea drastice.

Dar, oh, cât de mult și-ar fi dorit să...

— Englezoaico!

Mena smuci imediat mâna de lângă tablou, cu o sperietură vinovată, ca urmare a exclamației mulțumite care răsună de lângă ea. Și și-ar fi pierdut echilibrul și s-ar fi rostogolit în jos pe scări dacă o pereche de mâini mari nu s-ar fi întins ca s-o stabilizeze.

Ochii verzi de culoarea mușchiului de copac zâmbeau în jos la ea de pe chipul alarmant de frumos al lui Gavin St. James. Stătea cu două trepte mai sus de ea, și Mena nu-și putea da seama cum ajunsese atât de aproape de ea fără să-l audă. Nu se putea să fi fost chiar atât de captivată de tablou, nu? Nu, neatenția ei nu avea absolut nimic de-a face cu tabloul, zicea o voce interioară urâcioasă. În schimb, avea totul de-a face cu moșierul scoțian care deținea acel tablou.

— Ți-am zis eu că o să ne mai vedem, englezoaico, șopti scoțianul, cu glas mătăsoș. Și dă-mi voie să-ți spun că a fost o mare plăcere să-ți salvez viața.

— Nu ai făcut așa ceva, îl contrazise Mena, deși nu putea ascunde zâmbetul de răspuns pe care-l trezea în ea.

— Te-ai fi rostogolit cu capul înainte pe scări dacă nu te-aș fi prins eu, se laudă el.

— Da, doar că tu ai fost cel care s-a furișat de la bun început și m-ai speriat de moarte! A fost foarte răutăcios din partea ta, zise ea îmbufnată.

— Eu nu m-am furișat deloc! Tu erai prea absorbită de gândurile tale. Chicoti apoi, cu ochii strălucindu-i de o încântare jucăușă, în timp ce se uita spre tablou. Deși asta nu înseamnă că n-aș fi un om crud.

— Oh, de asta nu mă îndoiesc absolut deloc, zise ea râzând. Nu că nu mi-ar face realmente plăcere să te întâlnesc din nou, domnule St. James, dar trebuie să te întreb, ce cauți aici, îmbrăcat așa dichisit?

Expresia de pe chipul lui deveni sfioasă, în timp ce-și aranjă lavaliera asortată la costumul său scump și elegant.

– O mică treabă cu distileria, atâta tot. Tocmai m-am întors de la Londra cu niște vești bune pentru marchiz. Se aplecă apoi spre ea, conspirativ, și continuă: Deși ar fi nevoie de un afurisit de miracol ca să scoți un compliment cât de mic de la țăpul ăla bătrân, dacă mă întrebi pe mine!

– E, haide și cu tine acum, zise Mena, înăbușind cu greu un râs nervos, scandalizată de impertinența lui.

– Să înțeleg că nu mai e nevoie de nici o prezentare.

Glasul cavernos și rezonant al lui Ravenscroft ar fi putut transforma Scoția verde luxuriantă într-un deșert arid fără nici cea mai mică dificultate. Mena simți cum tot sângele îi părăsi extremitățile și observă că Gavin St. James încă o ținea de braț, chiar de deasupra cotului, de când se repezise să o ajute să se stabilizeze. Se retrase imediat de lângă el, întinzându-se după soliditatea binecuvântată a balustradei de piatră ca să se susțină, din moment ce picioarele-i brusc tremurătoare nu mai păreau suficient de capabile pentru a face asta.

Marchizul stătea în capătul scării, cu picioarele drepte și ferm ancorate în podea și cu brațele încrucișate peste pieptul său lat, în timp ce se uita urât în jos la ei, cu un soi de condamnare disprețuitoare. Deși era îmbrăcat într-un costum elegant, impecabil, și avea părul de abanos pieptănat și strâns la spate într-o coadă ordonată, părea la fel de dur și de sinistru ca oricând. Mena se pomeni făcându-și griji pentru integritatea costumului său, din moment ce încordarea vizibilă din mușchii lui forța toate cusăturile. Acum, știa ce frumusețe magnifică se ascundea pe sub acele veșminte, așa că se simți obligată să-și mute privirea, ca nu cumva să roșească.

– De fapt, te înșeli în privința asta, Liam. Eu și frumoasa ta guvernanta am mai avut parte de o întâlnire, dar încă nu am fost prezentați oficial. Îi făcu apoi cu ochiul Menei, care se gândea serios să se arunce în jos pe scări decât să se uite în sus, unde încruntarea nimicitoare a lui Ravenscroft era, fără îndoială, concentrată asupra lor.

Cine era omul acesta de i se adresa marchizului într-o manieră atât de informală? Și de ce insista să facă insinuări jucăușe despre „întâlnirea” pe care o avuseseră ei doi în pădure? Ea aproape că fusese dată afară din cauza aceasta!

Dar Gavin nu-i dădu timp să-și revină din șoc, ci îi luă mâna și făcu o plecăciune teatrală deasupra ei.

– Dă-mi voie să mă prezint, englezoaico. Sunt Lord Gavin St. James, contele de Thorne și fratele vitreg al *celui mai ilustru* mar-chiz de Ravenscroft, moșierul Liam Mackenzie din Wester Ross.

Își lipi buzele de mâna ei, dar Mena abia putea simți atingerea aceea, pentru că ar fi putut jura că auzise un mârâit demonic din capătul scârilor. Își retrase mâna rapid dintr-a lui și tresări din cauza privirii pe care i-o arunca contele pe sub genele-i de chihlimbar.

– Frate? izbucni ea, împungându-l acuzator cu degetul pe Lord Thorne. Mojicule! M-ai făcut să cred că nu ești nimic mai mult decât un muncitor de la distilerie.

– Iartă-mă, englezoaico, dar chiar nu te-am mințit niciodată, zise el aruncându-i zâmbetul acela răscolitor de atrăgător, și Mena se pomeni iertându-l pe loc, nu că ar fi fost cu adevărat prea furioasă pe el de la bun început. Am spus adevărul când am zis că muncesc la distilerie. Dacă ai fi întrebat despre mine, ai fi aflat și singură că sunt în parte proprietar și restul detaliilor. Thorne ridică din umeri, cu ochii strălucindu-i de veselie. Și trebuie să recunosc că mă simt un pic rănit că nu ai făcut-o.

– Chiar și așa, tot a fost o minciună, prin omisiune, Thorne, interveni Ravenscroft în timp ce cobora scările cu ochii mijiți de suspiciune, privirea lui mohorâtă mutându-se de la unul la altul.

Și Mena chiar se retrase în jos cu o treaptă, tresărind pe dinăuntru, din cauza poziției clare pe care o adopta el cu privire la subiectul minciunii prin omisiune.

„Frați“, se minuna ea. Deși se gândea că putea vedea o oarecare asemănare, acum că stăteau așa aproape unul de altul. Din câte își putea da seama, aveau o înălțime asemănătoare, deși Ravenscroft domina clar acest aspect, fiind mai masiv. La fel ca Dorian Blackwell, Liam era oacheș, în timp ce părul lui Gavin strălucea mai arămiu ca înainte, acum că nu mai era întunecat de apa mării.

Ceva electric păru să facă aerul dintre cei doi bărbați să trosnească, încărcând atmosfera cu o asemenea tensiune masculină, încât Mena abia mai putea respira.

Din fericire însă, chiar atunci sună clopoțelul care anunța că mai era o jumătate de oră până la cină, disipând într-o oarecare măsură valurile de agresivitate care sfârâiau între cei doi frați, și Mena îl binecuvântă în sinea sa pe bucătar pentru obiceiul de care se ținea cu strictețe.

Adoptând în mod vădit un aer de cordialitate, Lord Thorne se întoarse din nou spre Mena.

– O să te văd la cină, englezoaico?

– C-cred că da, răspunse Mena, uitându-se nesigură la angajatorul ei.

– În casa mea, i te vei adresa cu „domnișoară Lockhart“, după cum se cuvine, îi porunci marchizul. Și eu nu te invit *niciodată* la cină.

– Mda, și totuși, eu rămân mereu să iau masa, zise Gavin, aruncându-i fratelui său un zâmbet șmecheresc. E, haide, acum, Liam, doar nu ai vrea să-mi privezi nepoții de compania mea încântătoare, nu-i așa? Și acum, scuzați-mă, vă rog, dar mă duc să văd ce minuni culinare mi-a pregătit pentru seara asta bucătarul ăla francez al tău.

Se răsuci apoi pe călcâie și o porni iute în jos pe scări, îndreptându-se în direcția bucătăriei. După părerea Menei, nu era tocmai o retragere în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă una strategică. Și, judecând după mânia care strălucea în ochii de abanos ai marchizului, chiar aplauda decizia lui Lord Thorne.

Cu mâna încleștată atât de strâns pe balustradă că i se albiseră degetele și cu o venă pulsându-i chiar deasupra maxilarului încordat, marchizul îi întâlni privirea fără a-și ascunde furia. Nu spuse nimic, dar îi cercetă trăsăturile, căutând răspunsul la o întrebare pe care nu îndrăznea să o rostească.

Mena privi fascinată cum un spectru îngust de emoții se jucă o clipă pe expresia sălbatică de pe chipul lui. Iritare, suspiciune, furie și... amărăciune cruntă? Și era de la sine înțeles că ultima dintre ele îi cauza o cantitate semnificativă de confuzie și agitație.

– Moșierul meu, eu...

– Nu te plătesc să-ți petreci zilele cu copiii mei, domnișoară Lockhart?

Insinuarea că se sustrăsese și că își neglija responsabilitățile o ustura al naibii de tare. Era șocată dincolo de cuvinte, așa că doar încuviință scurt din cap.

– Păi, bine atunci, mârâi el și se retrase, coborând restul scărilor câte două deodată, ca și când una nu ar fi fost suficient de provocatoare pentru pașii lui mari.

Mena nu se putu convinge pe sine să se clintească din loc până nu tresări din cauza zgomotului unei uși trântite.

Pentru prima dată, Mena nu se putea convinge pe sine să mănânce. Stomacul i se strângea de agitație, și tot continua să se uite spre lingșitorul conte de Thorne, care insista să spună câte ceva cu iz de flirt la fiecare câteva minute. Și apoi arunca o otheadă spre marchizul amenințător de tăcut, a cărui încruntare conținea în ea mai mult foc întunecat cu fiecare reumplere a paharului său de whisky.

Deși aroma supei de praz și păstârnac cu pește alb și smântână îi tenta apetitul, Mena abia dacă putea înghiți ceva fără să aibă senzația că i se făcea rău de la stomac. Nu numai că era neliniștită din cauza acestei dinamici stranii dintre cei doi frați Mackenzie, dar mai era și Andrew în dreapta ei, agitându-se pe scaun, neștiind dacă Lord Thorne avea să zică sau nu ceva despre cățelușă lui.

Toată lumea părea să fie la fel de încordată precum un arc. Sunele ploi care biciuia ferestrele și clinchetul argintăriei erau singurele zgomote care frângeau tăcerea apăsătoare ce atârna deasupra mesei precum o pătură grea.

Rhianna era singura care mânca entuziast, fără a băga de seamă tensiunea din jurul ei, în timp ce stătea în celălalt capăt al mesei față de Ravenscroft, care îi studia cu mare atenție pe toți, încercând, în mod evident, să-și dea seama ce anume îi scăpa.

– Unchiule Gavin..., începu Rhianna, după ce-și potoli foamea și încetini ritmul atât cât să poată purta o conversație. Ai cunoscut vreă doamnă rafinată și eligibilă cât ai fost la Londra?

Contele zâmbi indulgent spre nepoata lui.

– Nici una pe care să vreau s-o fac contesă. Se șterse la gură cu un șervet și afișă apoi un zâmbet șmecheresc, ce părea să-i intensifice strălucirea din ochi. Și nici una la fel de rafinată precum domnișoara Lockhart, aici de față.

– Da, domnișoara Lockhart este *foarte* sofisticată, aprobă iute fata, cu bucurie. Este prima guvernantă care *a reușit să-l oblige* pe Andrew să citească, zise și-i trase cu putere un cot fratelui ei.

– Nu *mă obligă* în nici un fel să citesc, Rhianna, o contrazise Andrew. Pur și simplu m-a făcut să-mi doresc eu să citesc. Am făcut o înțelegere.

– Da, fără îndoială, e o guvernantă foarte distinsă, murmură Lord Thorne. Deși nu părea așa rafinată când am cunoscut-o eu.

– Nu ai zis că îl cunoșteai dinainte pe unchiul Gavin! exclamă Rhianna, fără a băga de seamă interesul avid al tuturor de la masă față de remarcă ei. Când v-ați cunoscut?

Dacă Mena ar fi mâncat în clipa aceea, fără îndoială s-ar fi înecat cu supă. Îi adresă o privire rugătoare contelui, fără să îndrăznească să arunce măcar o ocheadă spre capătul mesei.

Dar încurcătura ei păru să-l încurajeze și mai mult pe nemernic.

– Am dat din întâmplare peste o fătucă în golfuluțel Kinross Cove. A înotat aproape până la jumătatea mării, ca și când mai făcuse asta de un milion de ori până atunci, cu fustele ridicate până la genunchi, ca să-ți salveze piticania de...

— Nu am menționat nimic pentru că la vremea aceea nu știam că este unchiul tău și mi s-a părut ceva de *minimă* importanță, zise Mena, întrerupând ceea ce ar fi fost în esență o dezvăluire nedorită despre existența cățelușului.

Era ceea ce se putea numi o inducere în eroare. Care se traducea printr-un ghem în stomac și o inimă cât un purice. Nu ar fi trebuit niciodată să permită să fie atrasă în așa ceva. Și, dacă reușea să supraviețuiască acestei seri, avea de gând să termine totul a doua zi dimineață.

Mena îi aruncă o privire amenințătoare, sperând că asta avea să funcționeze mai bine decât o rugămințe tăcută. Ce naiba credea că făcea? Chiar nu înțelegea că poziția ei de guvernantă depindea de afișarea unei imagini de virtute și respectabilitate?

— Ei bine, pentru mine, n-a fost chiar așa de lipsită de importanță. Mi-a făcut extraordinar de mare plăcere să te însoțesc acasă. Guvernanta voastră e la fel de inteligentă și de amuzantă pe cât este de frumoasă.

— Ar trebui să o auzi cum citește, interveni Andrew, pe un ton aprobator. Ne face foarte mare plăcere compania sa, tot timpul.

Copilul acesta era un adevărat înger.

— Da! Și m-a învățat și să dansez vals! adăugă Rhianna, ca să nu se lase mai prejos.

— Toată lumea de aici de la Ravenscroft este de acord că domnișoara Lockhart este o adăugire excelentă și încântătoare la personal, zise Russell, alăturându-se conversației, în timp ce barba lui se deschidea pentru a dezvălui un zâmbet fermecător. Ne face bine nouă, barbarilor din Scoția, să vedem cum arată adevăratele bune maniere, nu-i așa, moșierule?

Mena își adună tot curajul și se uită la angajatorul ei. Dar își dori imediat să n-o fi făcut. Ravenscroft stătea complet nemișcat în capătul mesei, cu cuțitul într-o mână și cu furculița în cealaltă, cu o îmbucătură de mâncare încremenită în mijlocul mestecării. Se uită urât la fratele lui, cu ochii-i de abanos strălucindu-i răutăcios.

— Sunteți cu toții prea amabili, zise Mena, într-o șoaptă grăbită.

— Chiar trebuie să-mi spui când intenționezi să mai mergi să înoți în mare, domnișoară Lockhart, zise contele, pe un ton de insinuant.

Tacâmurile lui Ravenscroft se loviră zgomotos de farfuria sa.

— Da! Și trebuie să ne iei cu tine! insistă Rhianna cu o ardoare aproape palpabilă. Poți să mă înveți și pe mine să înot!

Mena fu nevoită să lase furculița pe masă, ca să nu vadă toată lumea cum îi tremura mâna. Nu-și amintea când se mai simțise atât

de tensionată și de neliniștită la o cină de la ultima masă pe care o luase la Benchley Court.

– Cred că o să fie prea frig pentru înotat ceva vreme de-acum încolo. Invocându-și apoi tot așa-zisul rafinement, se agăță de un subiect de conversație salvator, care era, fără îndoială, mai puțin controversat. Climatul în partea aceasta a Scoției este mereu atât de imprevizibil în sezonul de toamnă, nu-i așa, Russell?

– Mă tem că da, răspunse Russell încet, aparent la fel de ușurat de această schimbare a subiectului cum se simțea și ea. Studie o clipă nuanța de roșu care începea să se ridice de sub gulerul cămășii lui Ravenscroft pe sub sprâncenele-i stufoase și încruntate, înainte de a se întoarce să i se adreseze în continuare: O să vină înghețul în curând, dar sper ca norul de ploaie de pe lângă insula Skye să se mai ridice pe la Samhain, după cum se întâmplă de obicei.

– Samhain? întrebă Mena, curioasă.

– Oh, da! Festivalul meu preferat din tot anul! exclamă Rhianna, zâmbind cu gura până la urechi!

– Da, zise Andrew, cu trăsăturile faciale mai animate decât le văzuse vreodată Mena. Când spiritele morților se ridică să facă necazuri, și invocăm vrăjile druide ca să ținem demonii la distanță – Halloween.

– Cunoscută, de asemenea, și sub denumirea de All Hallows's Eve, adăugă Lord Thorne.

– Și ziceți că este un festival? întrebă Mena.

– Da, marchează sfârșitul recoltei, al muncii la distilerie și însă-mânțarea recoltelor de iarnă, îi explică Russell. Atunci, deschidem un butoi sau două de whisky pentru toți membrii clanului Mackenzie din Wester Ross și pentru alte câteva clanuri și căpeteniile lor, care vin în vizită, și ținem un festin și un ritual.

– Și se dansează și se joacă jocuri! exclamă Rhianna și mai entuziasmată, aproape dărâmându-și paharul.

– Și sacrificăm animale la un foc de tabără, adăugă Andrew.

– E mai degrabă o petrecere în jurul focului decât un sacrificiu propriu-zis, îl corectă Russell, rânjind.

Mena zâmbi pentru ceea ce i se părea prima dată pe seara aceea.

– Sună absolut încântător. Abia aștept primul meu Samhain aici, în Scoția.

– Va trebui să-mi păstrezi și mie un dans, englezoaico, zise Thorne, luând o îmbucătură de mâncare și aruncându-i un zâmbet îndrăzneț. Și poate chiar o să te învăț câte ceva.

Ravencroft își propti pumnii în masă cu suficientă forță cât să zguduie porțelanurile și argintăria, făcându-i pe toți mesenii să tresară. Scaunul lui scoase un zgomot ascuțit de frecare pe podea când se ridică și porni în jurul mesei spre Thorne.

– Hai s-avem o vorbă, mârâi el, printre dinții-i încleștați, înșfăcându-l de umăr pe fratele lui mai mic și aproape dărâmându-l de pe scaun.

Thorne își păstră zâmbetul pe buze în timp ce în parte mergea și în parte era târât spre ușă de furiosul Ravencroft.

– Nu-ți face griji! Conteale încearcă mereu să-l enerveze pe moșier. Se întâmplă așa de când erau copii.

– Oh?

Mena își împreună mâinile în poală și se îndreptă și mai mult în scaun. Întregul schimb de vorbe – și nu numai – i se părea destul de tulburător. Ba, de fapt, nu știa dacă avea să se mai poată liniști vreodată. Nu până când nu lămură definitiv lucrurile cu moșierul Mackenzie și cu Lord Thorne.

– Domnișoară Lockhart, zise Andrew, apropiindu-se să-i șoptească la ureche. Aș vrea să fiu scuzat. Nu mă simt prea bine, zise făcându-i semn din ochi spre camera lui.

Rune trebuia scoasă afară înainte de culcare, și acesta era momentul perfect pentru asta.

– Bine, Andrew. Dă-mi voie să te însoțesc!

Îi ură noapte bună Rhiannei, sărutând-o pe obraz, și apoi se scuză și de la Russell.

– Trebuie să-i spui, îi aminti cu înverșunare lui Andrew, odată ce se pomeniră singuri pe coridor. Altfel, va trebui să-i spun eu.

– O să-i spun, promit! Dar cred că e cel mai bine să aștept până dimineată. Andrew îi oferă galant un braț când ajunseră în fața scării din spate și o însoți la etaj. Domnișoară Lockhart, ai idee de ce ar putea fi atât de furios tata pe unchiul Gavin pentru ce a spus?

La drept vorbind, Mena chiar nu înțelegea ce anume voia Ravencroft de la ea. Sau ce vedea în ea. Sau de ce ar fi... *Cum?* Gelos? Cu siguranță putea vedea și el că ea nu-i întorcea flirturile contelui de Thorne.

– Sinceră să fiu, chiar nu-mi pot închipui, murmură ea.

Andrew îi aruncă o privire grăitoare pe sub gene, și gura lui subțire se arcui într-un zâmbet mic.

– Eu, da.

Capitolul 11

Liam fu la un pas de a-l îmbrânci pe fratele său în birou, dar se stăpâni și trânti ușa în spatele său. Îi tremurau mâinile de nevoi întunecate și impulsuri criminale. Furia îi făcea sângele să-i clo-cotească în vene, purtată de valurile whisky-ului pe care îl băuse în timpul cinei ca să se abțină să nu arunce în Thorne cu cuțitul pentru friptură.

Se învârti prin cameră, luptându-se în același timp cu fiara care se zbătea în el, croindu-și drum spre suprafață. Biroul era prea mic. De ce naiba alesese să facă asta aici? *Ah, da*, pentru că asta era singura încăpere din tot castelul în care nu plutea esența *acelei* femei. Aici, ea nu intrase niciodată. Nu lăsase niciodată în urmă mirosul acela dulce al ei, care să-i invoce amintiri ale pielii ei angelice.

Doamne, se simțea de parcă fusese posedat de-a binelea. Când venea vorba despre Mena, o varietate de păcate mortale se conturau și se involburau prin ființa lui. Mândrie, invidie, lăcomie, dorință desfrânată. Și în clipa de față... *mânie*. Nici măcar nu se putea uita la fratele lui cel îngâmfat, căci se temea de cum ar fi putut reacționa și ce i-ar fi putut face. Gavin St. James era chipeș într-un mod dezarmant, genul după care se topeau toate fetele. Fusese mereu așa. Și, de fiecare dată când se uita la el, Liam și-o imagina pe Mena Lockhart lipită de el.

Oare acesta era motivul pentru care fugise ea de Liam după ce o sărutase? Și de ce îl evitase după acea întâlnire din capelă? De ce păruse atât de vinovată și de secretoasă în noaptea aceea, ca și când s-ar fi temut să nu fie dată în vileag? Oare era ceva între fratele lui și guvernanta lui? Oare fusese și era în continuare mințit?

Din nou?

– I-ai tras-o atunci în pădure, Thorne?

Rosti întrebarea aceasta cu o voce atât de joasă și de apăsată, încât nici el *însuși* nu era sigur că se auzise corect.

– Poftim?

– Guvernanta mea, bastard nemernic și idiot ce ești! Ți-ai pus mâinile alea împuțite pe ea? tună el.

Oare gustase din dulceața ei? Buzele ei se întredeschiseseră sub cucerirea lui, la fel cum făcuseră sub asaltul gurii lui Liam? *Avea nevoie* să știe, chiar dacă era foarte posibil ca adevărul acesta să-l împingă dincolo de limita sănătății mintale.

– Tehnic vorbind, sunt copil legitim, așa că nu sunt un *bastard* în adevăratul sens al cuvântului...

Frivolitatea laconică din tonul vocii lui Thorne aprinse alcoolul care curgea deja prin venele lui Liam.

– Nu mai spune atâtea tâmpenii blestemate ca să încerci să faci pe inteligentul, mârâi el.

– Nu știu ce să zic, frate, poate ar trebui să încerci și tu asta cândva.

Liam se răsuci spre el. Thorne încă nu își ștersese de pe buze rânetul acela superior extrem de enervant. Cu toate acestea, când Liam făcu un pas spre el, îi dispăru orice urmă de zâmbet.

– Ascultă-mă bine, Gavin, o să-ți smulg șira spinării fără să-mi pară rău dacă ai...

– Bine, bine, zise contele, ridicând mâinile într-un gest de supunere, știind că faptul că Liam i se adresa pe numele mic însemna că ajunsese la capătul răbdării. Nu. Am lăsat femeia la fel de neatinsă cum am găsit-o, îți dau cuvântul meu.

Liam se aplecă spre el. Abilitatea lui aproape nefirească de a identifica o minciună cu o claritate obiectă devenise înnebunitor de obscură.

– Atunci, de ce vorbeai cu ea, de parcă ai făcut-o amanta ta, în casa mea, la masa mea? ceru să știe, printre dinții-i înțeleștați.

Thorne ridică din umeri, într-un gest ce se voia împăciuitoare.

– Flirtam un pic cu ea, atâta tot, Liam. Îmi place un pic fătucă. E o doamnă frumoasă, cu o pereche de țâțe cum probabil n-o să mai am vreodată ocazia să...

Într-o clipită, Liam îl apucă de jachetă cu ambele mâini și aproape că-l doborî de pe picioare.

– Dacă mai deschizi o dată gura aia spurcată să vorbești despre ea așa, o să-ți văd mâțele vărsate pe jos!

Ochii verzi ai lui Thorne se măriră deodată. Nu doar de frică, ci și de neîncredere.

– O vrei, se minună el.

– *Haud yer wheesht*¹, mârâi Liam și îi dădu drumul suficient de brutal încât fratele lui să se clatine pe picioare, apoi se întoarse la biroul său, străduindu-se din răspuțeri să liniștească ritmul frenetic în care îi bubuia inima în piept.

– *Dumnezeule*, Liam! După atâta vreme de izolare și singurătate autoimpuse, ți s-a sculat după *guvernantă*?

¹ Traducere din galica scoțiană, „Tacă-ți fleanca!” (n.tr.)

– Am zis *haud yer wheesht!* Nemaiputând suporta ce se întâmpla, Liam dădu să apuce obiectul cel mai apropiat de el. Un teanc de hârtii, prespapierul de alamă de deasupra lor și o cutie de instrumente de scris zburară spre biblioteca din spatele biroului, se izbiră de lemn și apoi căzură la pământ. Străduindu-se să-și umple plămânii în ciuda presiunii constrângătoare care îi chinuia coastele precum o chingă de fier, Liam se repezi la bufet, unde scoase dopul carafei în timp ce căuta un pahar suficient de mare cât să-și potolească setea disperată.

– Începi să ai probleme cu băutura, frate? întrebă Thorne pe un ton rece.

– Singura mea problemă e că nu am ce bea.

„Dă-l dracului de pahar“, își zise Liam și ridică imediat carafa la buze, luând o înghițitură zdravănă din whisky-ul care purta numele titlului său. Lăsă focul acela lichid să-i alunece pe gât și până în piept, ajutându-l să respire. Probabil respirația lui era în acel moment inflamabilă, dar nu îi păsa. Avea de ales între băutură și fratricid. Și nu voia ca Jani să fie nevoit să șteargă sângele de pe podeaua biroului său.

– Un bărbat ca tine nu poate avea o femeie ca ea, Liam.

Puțini oameni pe lumea asta îndrăzneau să-i nege lui ceva și apoi să mai trăiască să vorbească despre asta. Și, la drept vorbind, chiar îl surprindea pe Liam că fratele său avea îndrăzneala de a face așa ceva.

– Orice om care se uită la ea își poate da seama că cineva s-a purtat rău cu ea. În mâinile tale, ar fi distrusă... La fel ca orice femeie care a îndrăznit vreodată să iubească un moșier de Ravenscroft.

Cuvintele fratelui său i se înfipseră în spate asemenea unor pumnale. Adevărul îi spinteca oasele, carnea și se împlânta direct în centrul inimii. Da, limba fratelui său era o spadă mânuită cu grozavă măiestrie. La fel ca întotdeauna, de altfel.

– Crezi că nu știu asta? întrebă Liam pe un ton întunecat și grav, căutând în continuare un pahar pentru whisky. Și crezi că ar avea o soartă mai bună în mâinile tale? Ale unui parior ca tine? Ale unui libertin? Ale unui desfrânat care colecționează femei ca pe zorzoane? Ale unui bărbat care nu are nici o mustrare de conștiință s-o ia pe soția propriului său frate?

Încordarea de pe chipul lui Thorne îi dădea foarte clar de înțeles lui Liam că și sabia cu care lovise el nimerise drept la țintă.

– N-o băga pe Colleen în asta. Se împinse de pe brațul fotoliului, de care se prefăcuse a se sprijini. Dacă îți amintești bine, frate, tu ai luat-o de la *mine* primul.

– Știi foarte bine că nu aveam habar că era femeia ta. Tata mi-a ascuns treaba asta, și nici tu nu ai zis nimic, și așa... De-a lungul timpului, Liam se luptase cu multe lucruri îngrozitoare legate de răposata lui soție. Dar nu îndrăznise niciodată să le spună cu voce tare, ca să nu lase să escaladeze ostilitatea periculoasă care se formase de mult între ei doi. Iar acum nu ar fi însemnat altceva decât să-i vorbească de rău pe morți. *Femeia* aceea s-a însurat cu mine, nu cu tine pentru că eram marchiz, iar tu, doar un amărât de conte. O interesa fratele care avea să moștenească totul. Cum ai putut s-o mai iubești după aceea?

Gavin își mută privirea și o durere profundă îi spintecă expresia veșnic sardonică de pe chip.

– Nu ai cum să-ți oprești sufletul, odată ce-și întâlnește perechea. Și știm *amândoi* că nu era bine. Că era ceva... în neregulă cu ea. Dar au existat și zile în care a fost lucidă. Când era... luminoasă. Lui Thorne i se îmbună expresia în timp ce privea spre trecut. Și zilele acelea au meritat toată durerea pe care-am purtat-o în numele ei. Ridică apoi privirea și se uită la Liam. Părul îi strălucea în culoarea malțului din orz pe care îl scoteau din cuptoarele de prăjit, iar ochii săi păreau întunecați de o seriozitate rară. Îmi place să cred că, dacă ar fi fost... în toate mințile, s-ar fi căsătorit cu mine.

– Crezi ce vrei. Liam se întoarce și se uită la fratele lui, în timp ce mai luă o înghițitură mare de whisky. Mai avuseseră discuția asta o dată, cu mai bine de zece ani în urmă. Colleen fusese nebună, și nebunia o transformase într-o creatură detestabilă. Dușmănoasă. În ceva... ce nu mai era pe deplin o ființă umană. Poate că însăși dualitatea umanității ei fusese ceea ce devenise prea mult pentru ea. Sau poate că pur și simplu nu învățase să țină sub control acea ticăloșie din sufletul ei, așa cum făceau majoritatea. Puteai s-o iei liniștit, mârâi el. *La naiba, ai și luat-o, oricum.*

Ochii lui Thorne străluciră ca o pătură de fulgere peste mlaștini de smarald.

– *O singură noapte*, Liam! Fusesesi plecat așa mult timp! Ea se simțea singură, și eu eram îndrăgostit. Nu s-a întâmplat decât în acea noapte.

– Așa zici tu.

– Așa este. Am mai discutat despre asta, frate. I-am spus că am făcut o greșeală. Că trebuia să-ți mărturisesc păcatul pe care

I-am comis împotriva ta. Thorne strângea din dinți, iar trăsăturile frumoase ale feței lui erau schimonosite în ceva crud și malițios.

– Am sângerat pentru tine, zise Liam, atât de încet, încât vorbele lui abia erau mai mult de o șoptă. Gata, o spunea. Adevărul crud lăsat să putrezească între ei. Liam purta pe spate cicatricile ce fuseseră menite pentru fratele său. Îndurase atât de multă cruzime și atât de multă durere pentru băiatul pe care încercase să-l protejeze de tatăl lor malefic. Am sângerat pentru tine, și tot m-ai trădat.

– Am sângerat cu toții mai mult decât suficient, zise Thorne pe un ton la fel de șoptit și de periculos.

– Nu știi nici jumătate din tot ce-am făcut... Nu se putea convinge pe sine să rostească acele cuvinte. Erai prea mic să-ți amintești...

– Oh, fii sigur că-mi amintesc multe dintre faptele tale, frate. Îmi amintesc cum ai biciuit-o pe târfă. Îmi amintesc că n-a mai văzut-o nimeni de atunci...

– Mă acuzi cumva că...

– Îmi amintesc cum a reacționat Colleen când i-am zis că trebuia să-ți spunem adevărul. Îi era îngrozitor de frică de tine, de *Demonul Scoțian*, încât s-a aruncat de pe acoperiș decât să facă față mâniei tale. Așa că ce-ți spune asta despre ce fel de soț i-ai fost? Ce-ți spune asta despre ce fel de om ești?

Spre surprinderea lui Liam, un sentiment amar de amuzament răzbi din furia sa alimentată de durere și alcool.

– Înțeleg *exact* ce fel de om sunt. Sunt un monstru. Un monstru care *și-a câștigat* titlul de *demon*. Am ucis mai mulți oameni cu mâinile goale decât au avut majoritatea soldaților șansa de a lua în colimator în luptă. Am comis fiecare faptă rea care mi s-a cerut, fără să pun nici o întrebare. Fără nici o ezitare. Am șters de pe fața pământului *neamuri întregi*, Gavin, și am călărit prin nenumărate orașe ca un înger al morții. Am vărsat suficient de mult sânge cât să colorez marea în roșu. Am auzit suficiente țipete cât să umplu pe deplin eternitatea cu ecourile lor. Strânse mai tare în mână paharul. *M-am săturat* să mi se amintească tot timpul exact cine și ce sunt, nu pentru că nu vreau să-mi amintesc, ci pentru că n-am uitat vreodată. Și nici nu intenționez să uit. Liam se desfăta privind încruntarea întunecată de pe trăsăturile de obicei relaxate ale lui Thorne. Dar înțeleg la fel de bine ce ești și tu și prefer să te știu spânzurat înainte să te văd cu domnișoara Lockhart. Așa că dă-mi ascultare când îți poruncesc să o lași în pace.

– Adică să ți-o las ție? scuipă Thorne, și focul din el explodează în spatele măștii de amabilitate. Eu nu sunt unul dintre soldățeii tăi

slugarnici, Liam. Pe mine nu mă poți sancționa. Nu mă poți da afară de la distilerie. Și al naibii de sigur nu-mi poți ordona să stau departe de orice persoană cu care vreau să am de-a face.

L-ar putea omori pe nesăbuit! Nu era prima dată când cugeta asupra acestui fapt.

— Ea este angajata mea. În plus, se află sub protecția mea.

— Oh, ce nobil din partea ta! îl batjocori Thorne. Dar mă îndoiesc sincer că tu știi care-i diferența dintre protecție și comandă. Și, dacă vine ea de bunăvoie să-mi caute compania, nu ai cum s-o oprești să facă asta.

— Nu te las s-o iei, mârâi Liam. Nu de data asta.

Zâmbetul lui Thorne fu mult prea larg.

— Cum era zicala aia absolut încântătoare? Oh, da, totul e permis în dragoste și-n război.

Liam înaintă încet, până când ajunse aproape nas în nas cu fratele său, al cărui zâmbet fusese înlocuit de un rânjet sardonice, malițios. Cu toate acestea, Liam reuși să privească dincolo de aparențe. Reuși să vadă ceea ce ascundea fratele său în spatele bravadei și al mândriei.

Era frică. Și poate și regret, dacă se uita suficient de în profunzime. Dar dragoste?

— Ar fi ultima greșeală pe care ai face-o vreodată, *frățiorule*. Să te războiești cu mine.

Rânjetul superior și arogant reveni.

— Ar fi un război care s-ar încheia cu mult înainte să înceapă, Liam. Deși este o femeie blândă și bună la suflet, Philomena Lockhart ascunde multe secrete. O fată ca ea nu și-ar putea pune niciodată inima în niște mâini ca ale tale. Și un bărbat ca tine n-ar putea iubi niciodată o femeie în care nu are încredere. Ai domina-o, ai sufoca-o și în cele din urmă ai frânge-o. Ai dezamăgi-o și în cele din urmă *ai distruge-o*. Thorne se îndreaptă de spate, și ochii pe care și-i folosea pentru a fermeca și a dezarma atât de multe suflete nevinovate străluceau cu un subînțeles inconfundabil. La fel cum ai distrus-o și pe Colleen. La fel cum l-ai dezamăgit și pe Hamish. La fel cum *tatăl nostru* le-a frânt iremediabil pe amândouă mamele noastre. Mai bea ceva, moșierul meu, semeni tot mai mult *cu el* pe zi ce trece.

Și monstrul din Liam răcni ca o fiară sălbatică.

— Ieși, urlă el.

— Cu plăcere. Thorne îi aruncă o privire plină de dispreț, după care porni spre ușă cu pași mari. O deschise și se opri o clipă cu mâna pe mâner. Și, deși nu se întoarse, își aduse bărbia deasupra umărului,

în mod vădit neînțelegând cât de aproape de moarte se afla. Se întâmplă trădări în castelul ăsta, Liam. Ceva infam și îngrozitor se petrece chiar sub nasul tău, și tu ești ori prea orb, ori prea mândru ca să vezi asta. *Cineva* încearcă să te saboteze, să-i întoarcă împotriva ta pe cei la care ții. Eu m-aș uita la apropiații mei. M-aș întreba în cine pot avea încredere.

— Crede-mă, fac asta deja. Mușchii lui Liam se încordară atât de tare, încât erau pe punctul de a ceda. Era aproape ca și când îi putea simți transformându-se în piatră pe sub piele. Furia lui era un vulcan, a cărui lavă îl mistuia și îl împietrea și care se clădise strat peste strat, până când devenise o ființă vie de sine stătătoare.

— Stai singur în vârful unui munte singuratic, moșierul meu, continuă Thorne. L-ai fortificat suficient cât să îi poți ține afară pe toți dușmanii tăi și te-ai baricadat în spatele țițetelor și al sângelui vărsat în trecut. Dar nu mai e nimeni înăuntru aici cu tine, Liam și o să mori singur. La fel cum s-a întâmplat și cu tatăl nostru.

— Am zis să ieși dracului *afară!* răcni el. Și apoi ușa se trânti în spatele fratelui său exact la timp ca paharul de whisky al lui Liam să se izbească de lemn, nu de căpățâna lui Thorne.

Și apoi chiar *era* singur. Singur și clocotind de mânie. Precum cărbunii aruncați pe un foc deja încins, o multitudine de amintiri, nevoi și dezamăgiri se adăugară pe focul furiei lui, transformându-l în ceva familiar și letal.

Dar aici nu avea pe nimeni pe care să-l ucidă.

Amețit de furia alimentată de alcool care exploda în el, Liam rămase privind în flăcările din șemineu, singurul sunet care se mai auzea în încăpere fiind cel al trosniturilor focului care devora aerul din jur. Cât și-ar fi dorit să poată controla infernul din el, să-l închidă într-o căsuță de mortar și de piatră. Și să îl poată hrăni doar atât cât să-i poată ține la căldură și în siguranță pe cei pe care îi proteja. Pe cei pe care îi iubea.

Ce n-ar fi dat să poată împiedica această furie de nepotolit să-l mistuie cu totul. Ce bine ar fi fost dacă propria lui carne nu ar fi ars din cauza ei, devenind roșie ca iadul și topindu-se sub fierbințeala flăcărilor. Îi clocotea sângele în vene. Rănile îl ardeau. Simțea mâncărimi și înțepături pe spate, ca și când rănile s-ar fi deschis din nou.

Îi pulsa capul în același ritm cu bătăile inimii.

Nemaiputând îndura să se holbeze la flăcări și să permită demonilor săi să răcnească la el prin tăcere, Liam se duse la bufet să mai ia niște whisky. Găsi carafa goală, așa că se gândi că probabil cea mai apropiată sticlă plină se afla în bibliotecă. În timp ce bântuia

prin propriul său castel, i se părea că zidurile se legănau și se unduiau în umbre răuvoitoare. Chipurile demonilor săi care așteptau nerăbdători să-l târască spre judecata finală se ascundeau în spatele fiecărei tapiserii. Se furișau pe sub covoare și pe sub marmura rece a podelelor. Se aflau în picăturile de ploaie, aruncate agresiv spre turnurile castelului de un vânt neiertător. Fulgerele spintecau furtuna, infiltrându-se pe coridoare și împrôșcând un coșmar cu pete sinistre de alb.

Spectrul unei siluete înveșmântate într-o mantie neagră și cu ochii roșii ca de demon pândeă la nici doi pași în fața sa. Fulgerele se stinseră, cufundând din nou coridorul în întuneric.

Liam se trezi cu un pumnal în mână înainte ca un tunet răsunător să zguduie pietrele castelului.

— Ești diavolul care-a venit după mine? ceru el să știe. Sau poate era *brollachan*-ul, căutând să se adăpostească de furtună? Liam simți fiori de vigilență și de avertizare. Duhoarea apăsătoare și respingătoare a morții îi asalta toate simțurile, aproape ca și când însăși Doamna cu Coasa ar fi respirat în direcția lui.

Ochii aceia! Silueta aceea! Fuseseră atât de familiare și totuși pe deplin străine.

— Mă întrebam dacă o să fii tu cel care să vină să mă târască în iad, bâigui Liam, simțindu-se în același timp ușurat și neliniștit, în timp ce whisky-ul părea să i se reverse prin sânge, tot dintr-odată, făcându-i lumea să se clatine.

O voce feminină subțire spintecă întunericul, din direcția bibliotecii, împreună cu un răspuns masculin blând, dar neinteligibil. Un fulger brăzdă din nou cerul, și Liam se pomeni singur pe coridor, cu sângele accelerându-i prin vene cu toată forța și furia ciocanului unui fierar.

Oare starea lui alterată de conștiință fusese ceea ce invocase acea apariție fantomatică?

— Tată? strigă Rhianna din bibliotecă. Tu ești acolo?

Liam străbătu cei câțiva pași până la ușa încăperii și se întinse după cadrul de lemn, ca să se echilibreze.

Rhianna și Jani stăteau față în față, deasupra unei table de șah. O ceașcă aburindă de ceai cu mirodenii indiene se afla în dreptul fiicei sale și un foc plăcut trosnea în șemineu. Jani sări în picioare și se îndepărtă de masă cu vigilența unui nemernic vinovat. Rhianna, care era complet relaxată, se răsuci în scaunul ei și îi aruncă un zâmbet strălucitor.

– Știi că nu pot să dorm pe timp de furtună, zise ea, aruncându-și pe spate buclele de abanos. Așa că Jani mi-a făcut un ceai, și îl învăț să joace șah, un joc la care este amuzant de nepriceput.

– Serios? zise Liam, întâlnind ochii întunecați ai lui Jani, din celălalt capăt al bibliotecii.

Focul din șemineu arunca scântei de lumină în părul lui negru, în timp ce se reflecta strălucitor de pe kurta auriu cu bej pe care o purta. Liam petrecuse nenumărate nopți jucând șah cu valetul său, și Jani nu doar că învățase de mult cum să joace, dar chiar reușea să-l învingă adesea. Miji ochii la băiatul acela pe care îl cunoștea mai bine decât pe propriul său fiu. Reprezenta încă unul dintre păcatele pe care le purta cu el. O amintire constantă a damnării sale – dar una pe care o prețuia.

Crezuse că ura se stinsese din ochii băiatului de-a lungul anilor. Dar Jani devenea bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Oare era cu putință doar să fi învățat s-o ascundă de el? Părea puțin probabil, din moment ce Jani nu reușise niciodată să-și țină vreo emoție pentru el și să nu i se citească pe chipul său expresiv. Mai cu seamă acum, când ochii îi străluceau de vinovăție și de neliniște.

– Ai nevoie de ceva, moșierule? întrebă Jani.

Dintr-odată, Liam se pomeni că nu-i plăcea ca valetul și fiica lui să fie singuri în noapte, împreună.

– Unde e domnișoara Lockhart? întrebă el, uitându-se chiorăș prin cameră și dorindu-și ca umbrele să înceteze să se mai fâțâie atât, căci îi făceau mintea amețită de alcool să se învârtă și mai tare.

Se gândise că, dacă avea să dea peste cineva aici, persoana aceea avea să fie guvernanta lui. Venea adesea în încăperea aceasta. Liam o spionase de mai multe ori, citind titlurile cărților și vorbind cu volumele ca și când i-ar fi fost vechi prieteni.

„Ei bine, tu sigur pari foarte interesantă”, obișnuia să șoptească în timp ce frunzărea paginile. „Dar s-ar putea ca acum să nu am dispoziția pentru ceva atât de volubil. Hmm, ia să vedem ce-i cu tine?” continua, alegând un alt titlu. „Un mister s-ar putea să fie exact ce-mi trebuie.” Liam o observase așa, când nu știa că era privită, în timp ce așeza cu precizie fiecare carte în locul de unde o luase, aranjând cotoarele la milimetru. Nu citea niciodată în bibliotecă, ci prefera sera, care avea vedere spre dealul care cobora spre mare.

Mda, fără îndoială domnișoara Lockhart era o creatură a luminii soarelui. Și simpla amintire a vocii ei îl liniștea și îl excita în același timp.

— Domnișoara Lockhart l-a condus la culcare pe Andrew imediat după ce ai plecat dumneata, îl informă Jani.

— Așa e, confirmă Rhianna. A zis că nu se simțea tocmai bine, ceea ce ne ajută să mai rezolvăm un mister, pentru că au mai dispărut de două ori azi amândoi și nu i-am găsit. Probabil s-au dus jos la bucătărie să caute prin dulăpiorul cu medicamente...

Liam încuviință din cap, săgetat dintr-odată de vinovăție la gândul că fusese prea preocupat ca să observe că fiul său nu se simțea bine.

— Mă duc să văd cum se simte acum, mormăi el, dar apoi intimitatea confortabilă în care era cufundată încăperea îi atrase atenția: focul care trosnea în șemineu, lumina slabă și difuză, condimentele aromate.

Strălucirea din ochii lui Jani când se uita la Rhianna.

— Sper că nu veți mai sta până foarte târziu, zise el, precaut. O să o trimit jos pe domnișoara Lockhart, să vă țină companie.

De fapt, ca să se asigure că nu rămâneau singuri prea mult timp.

— Am putea să ne oprim din joc chiar acum dacă ai prefera, zise Jani.

— Nu! protestă Rhianna. Vrei să ne oprim numai pentru că pierzi. Domnișoara Lockhart spune că nu o să înveți niciodată dacă nu duci jocul până la capăt. Acum, stai jos la loc și înfruntă-ți soarta ca un bărbat!

Jani rămase în picioare, cu privirea fixată spre Liam, în timp ce aștepta să audă ordinele lui. Respectuos, la fel ca întotdeauna. Loial. Orice suspiciune pe care ar fi avut-o se topi într-un fel de mârâit de afecțiune, și Liam își dresese glasul, blestemând în sinea sa faptul că alcoolul îi aducea mereu la suprafață emoții care amenințau să dea pe dinafară.

— Fii blândă cu el, *nighean*, zise Liam, invocând un zâmbet pentru fiica lui.

— Ha! Niciodată! Arată apoi spre locul lăsat gol de Jani și zise: O să te fac praf! O să vezi tu!

Liam se întoarse apoi și plecă, gândindu-se amărât și ursuz că nimeni nu se uitase niciodată la el cu tandrețea răbdătoare pe care o iluminase focul din șemineu pe trăsăturile fine și tinerești ale lui Jani când se uitase la Rhianna.

Era dintr-odată destul de îngrijorat pentru Andrew, și asta îl făcu să urce scara grandioasă ce ducea spre etajul superior, îndreptându-se spre aripa vestică, unde se aflau camerele familiei sale. Unde se afla și guvernanta, de altfel. Pașii fermi îi șovăiră o clipă când trecu pe lângă

ușa închisă a dormitorului ei. Lumina lumânărilor se strecura pe sub ușă, revărsându-se pe coridorul întunecat, și Liam se pomeni întrebându-se, nu pentru prima dată, ce făcea Mena în intimitatea camerelor sale. Și-o imagina acolo, desfăcându-și părul și pieptănându-l cu mișcări lungi și atente. Sau poate că se afla în baie, săpunindu-și pielea translucidă și umerii, sâni, coapsele albe. Și mai sus. Trecându-și degetele prin cârlionți castanii-roșcați, cu câteva nuanțe mai închise decât părul ei, și alunecându-le printre faldurile...

Liam mârâi când o tresărire de dorință îi asaltă mușchii de mai jos de centură, conducându-i sângele în jos în asemenea măsură, încât scrâșni din dinți când deveni conștient de umflătura de sub kilul său. Nu era momentul pentru asta acum. De fapt, nu avea să fie niciodată timpul pentru asta. Nu când era vorba despre ea.

Camerele lui Andrew se aflau la trei uși distanță de dormitorul guvernantei, și Liam ciocăni încet mai întâi, în caz că băiatul era treaz. Cum nu primi nici un răspuns din interior, deschise ușa dormitorului.

– Andrew? zise el, și vocea sa răsună cu ecou prin întunericul tăcut.

Înaintă prin cameră și examinează scurt cearșafurile dezordonate de pe patul gol al fiului său. O inspirație profundă urmă, ca întotdeauna, culmea unei suspiciuni ilogice. Liam încercă să îndepărteze nesiguranța aceea din mintea lui, doar că i se implantă în creier precum capătul ascuțit al unei săgeți, cu o asemenea forță, că pur și simplu tresări.

Din ziua aceea din curtea distileriei, când butoiul de whisky *căzuse*, Andrew și frumoasa lui guvernantă deveniseră prieteni la cataramă. Credeau că Liam nu observase privirile complice pe care și le aruncau unul altuia. Iar căldura și plăcerea care își făceau loc pe buzele Menei când îi zâmbea fiului lui îi stârnise lui Liam nu de puține ori tot felul de gânduri îngrijorătoare și nerezonabile. Inițial, crezuse că sentimentul acela de invidie fusese cauzat de afecțiunea care înflorea vădit între cei doi. Din cauza distanței și a răcelii ce exista între Liam și fiul său și din cauza apropierii dintre el și domnișoara Lockhart. La drept vorbind, lejeritatea și afecțiunea cu care se purtaseră cei doi unul cu altul în ultimele zile chiar fusese ceva demn de invidiat.

Dar dacă fusese orb la ceva mult mai ilicit decât crezuse? Ce se întâmpla dacă, orbit de propria dorință lascivă pentru femeia aceasta senzuală, nu observase o relație care nu era numai îngrijorătoare, ci de-a dreptul prădalnică?

Prima experiență sexuală a lui Liam fusese cu o femeie mai în vârstă decât el. La fel ca Andrew, fusese și el un băiat înalt pentru vârsta sa. Chipeș, bine făcut și vorace. Atrăsese atenția fetelor și a femeilor și învățase destul de repede ce voiau acestea de la el.

Și ceea ce putea lua el de la ele.

Un ghem de senzații întunecate și brutale făcu să i se strângă stomacul. Un junghi de furie criminală care făcea o gelozie stacojie să sângereze în rană. Oare o femeie ca Mena Lockhart ar fi îndrăznit să se joace cu fiul Demonului Scoțian? Nu era sigur de răspuns. Și nu zisese chiar Rhianna că Andrew și Mena dispăruseră împreună mai devreme în acea zi? Liam însuși observase că păruseră să-l evite, și nu doar o dată.

Amețit de whisky-ul pe care îl băuse la cină – și nu mai știa dacă fuseseră trei sau patru pahare – și de ceea ce mai fusese în carafa din biroul său, Liam ieși din dormitorul fiului său și își îndreptă pașii spre lumina care se vedea pâlپând pe sub ușa dormitorului Menei Lockhart. Lăsă groaza care îi împovăra interiorul să înflorească și să explodeze într-o mânie familiară pe care în mod normal se străduia să o înăbușe, dar de care acum nu se feri.

Castelul Ravenscroft era plin de secrete, și, unul câte unul, era hotărât să le scoată la lumină.

Și apoi să asigure o dreptate rapidă și punitivă.

Capitolul 12

Mena tocmai se pregătea să se schimbe de culcare, așa că se pomeni complet goală când ușa dormitorului ei fu deschisă cu o asemenea forță, că se cutremurară toate zidurile castelului.

Și fu prea șocată și speriată fie și ca să țipe măcar.

Confuzia îi vlăgui membrele când ea recunoscuse silueta întunecată care îi umplea cadrul ușii. Era de mărimea unui munte. La fel de negru ca noaptea care îl înconjura și la fel de năvalnic. Privirile li se întâlneau, și zburară scânteii, în timp ce Liam stătea la fel de neclintit în pragul ușii ei. Ochii ei erau măriți și înspăimântați, iar ai lui mijii și strălucind de furie.

Era sălbatic de masculin. Necruțător. De neoprit. Preț de o clipă, Mena stătu acolo, iluminată de felinarul solitar de pe biroul ei de scris, și nu se putea convinge pe sine să se miște. Foamea pură

și dezgolită vizibilă pe trăsăturile lui cizelate o făcu să rămână cu respirația tăiată cu o secundă mai mult decât ar fi trebuit. Niciodată în toată viața sa nu văzuse pe nimeni uitându-se așa la ea. Ca și când dorința îi cauza o durere fizică reală. Pielea părea să i se strângă și mai tare pe oasele-i ascuțite, oferind intensității privirii lui o notă desăvârșită de cruzime.

Gura aspră i se înmuie în clipa în care o văzu, și pieptul i se cutremură de parcă s-ar fi chinuit să-și umple plămânii cu aer. Părea la fel de barbar și de sălbatic precum scoțianul din pictura de pe scări. Părul i se revărsa până pe umeri și în ochi îi strălucea ferocitatea unui prădător alfa, iar mușchii i se încordau cu o forță incomparabilă. Nici un centimetru din corpul lui nu se clintea cu excepția nărilor care se umflau în timp ce se uita la ea și inspira profund.

Ochii lui atinseră fiecare bucată din ea. Chiar și părți care poate nu mai fuseseră niciodată atinse. Străluceau ca o furtună de fulgere, revărsându-se pe terminațiile ei nervoase precum valuri de curent electric de fierbințeală. Un tunet aprig și fierbinte de răspuns explodează în ea, invocând o furtună atât de puternică și de neașteptată, încât aproape că se simți trădată de propriul corp.

Sfârcurile ei, deja întărite de la răcoarea din încăpere, se tensiionară în muguri dureroși. Și senzația aceea îi smulse un icnet șocat, în timp ce prin corp i se revărsa dinspre sâni spre vintre, pentru a se aduna apoi într-un val de umezeală între coapse.

Doamne, Dumnezeu, ce naiba făcea? Oare ce credea el?

Se ridică din pat împleticindu-se și se duse în spatele lui, trăgând cuvertura odată cu ea și acoperindu-se până la gât, străduindu-se să înfășoare materialul în jurul trupului ei expus. Poate că interpreta-se greșit privirea lui. Cu siguranță era mânie, nu foame. Acum, că o văzuse fără corset, îi remarcase negreșit moliciunea abdomenului, curbele prea rotunde ale șoldurilor și felul grotesc în care îi tremurase carnea pe ea când se repezise să se acopere.

– Ce... ce naiba faci aici?! icni ea cu sufletul la gură, abia pronunțând cuvintele din cauza nodului de umilință pe care îl simțea în gât.

Cizmele lui scoaseră un sunet amenințător și apăsător, când, în loc să-și ceară scuze sau să-i dea o explicație, el păși înăuntru. Mintea ei golită de șoc deveni pe dată frenetică de groază. Oare aflase cine era? Venise aici ca să-i ceară răspunsuri? Să o oblige să se întoarcă la Londra și din nou în captivitate? Dumnezeu, despre ce era vorba?

– Unde este? tună marchizul, cu voce suficient de puternică încât să facă ferestrele să se zguduie în rame.

Mena putu înțelege întrebarea, deși capetele cuvintelor se alipeau, ca și când i-ar fi fost dificil să le rostească.

– La cine te referi? întrebă ea, în timp ce ochii lui se smulseră de la ea și cercetară încăperea într-o căutare frenetică.

– Știi foarte bine la cine mă refer. Porni spre garderoba ei și deschise ușile.

– N-am... nici cea mai vagă idee despre cine vorbești, articulă ea cu greu, căci senzațiile pe care le experimenta amenințau să-i paralizeze limba.

– Nu te juca cu mine, o amenință el, începând să scotocească printre mătăsurile, crinolinelile și muselinele pe care le găsea, depărtând pliurile grele ale fustelor sale, cum ar fi făcut cineva cu un desiş dens. Voi doi ați fost prieteni la cataramă. Nici nu știu cum de naiba n-am observat mai devreme.

Peste măsură de tulburată, Mena se străduia din răspuțeri să dea un sens acuzațiilor lui, în timp ce smulgea cuvertura de pe pat ca să și-o înfășoare mai strâns în jurul corpului. Oare Gavin – Lord Thorne – îi turnase minciuni despre ce se întâmplase sau, și mai corect spus, despre ce *nu se întâmplase* între ei? Închise ochii strâns, încercând să țină în frâu un val copleșitor de panică, și se rugă în sine ea să nu se fi întâmplat așa.

– N-o să-l găsești aici, zise ea, urând disperarea pe care o auzea în propriul glas. Sunt complet singură.

El trânti ușa garderobei ei, care rămase întreagă numai datorită măiestriei cu care fusese construită.

– Știu că îmi ascunzi ceva, tună el, și pașii lui mari anulară distanța dintre ei, până când Liam se înălța deasupra ei, la numai câțiva centimetri distanță.

Mena simți cum se face mică sub dominația lui, și lacrimi de spaimă îi năpădiră ochii precum mii de ace.

El se lăsă în genunchi și ridică așternuturile, ca să verifice sub pat.

– Îți dau cuvântul meu de onoare că nu e nimeni în camera asta cu excepția mea și a ta. Te rog, îl imploră ea. Te rog, pleacă!

– Știu ce-ai făcut, mârâi el și apoi, într-o mișcare fluidă și grațioasă, se ridică și o apucă strâns de brațe. Nu atât de tare încât să o doară, dar suficient cât Mena să-și dea seama că nu avea nici o șansă de scăpare. Mărturisește, și o să fiu îngăduitor, dar, dacă mă minți...

Lăsă finalul frazei în aer, deși ochii lui jurau răzbunare.

Menei i se înmuieră membrele de frică, și simți cum i se uscă gura. Mai fusese amenințată și altă dată. Lovită. Împinsă. Și chiar

și strangulată o dată. Își amintea sunetele îngreșătoare ale pumnilor care se izbeau de carnea ei. Cum dura o clipă prelungă înainte să simtă efectiv durerea. Imaginea propriului ei sânge. Gustul alcalin al acestuia în gura ei. Cum durerea obișnuia să o bulverseze și să o uluiască. Fusese tratată cu atât de multă blândețe în copilărie și își dorise mereu să facă bine. Să îi mulțumească pe cei pe care îi iubea și pe cei cu care locuia.

Dar învățase destul de repede. Să se aștepte la durere, să îi anticipeze venirea. Să o vadă apropiindu-se și să încerce să reducă daunele. Astfel de deprinderi s-ar fi dovedit inutile în fața uriașului cu trăsături brutale ale cărui mâini o țineau cu fermitate. Ar fi putut-o ucide cu o singură lovitură. I-ar fi putut frânge oasele cu o simplă mișcare din încheietură.

– Spu-spune-mi ce crezi tu că se întâmplă aici, țipă ea. Îți jur, moșierul meu, că n-a călcat nimeni niciodată aici cu mine!

Chiar și în starea avansată de ebrietate în care se regăsea, el păru să observe teroarea din vocea ei, pentru că îi dădu drumul.

– Atunci, unde e fiul meu? ceru el să știe. Unde e Andrew?

Ea clipi. Deschise gura, apoi o închise. Și clipi din nou.

– Andrew? repetă ea, aproape mută de uimire. Oare zisese el greșit? Nu se referea la fratele său, Gavin St. James?

Răsucindu-se de la ea, Liam se îndreptă și porni spre ușă.

– Nu e nici în camera lui și nici la parter. Mi s-a spus că i-a fost rău. Trebuie să-l gălesc pe fiul meu.

O groază complet nouă o copleși pe Mena în timp ce scoțianul beat dispăru pe hol, clătînându-se. Cel mai probabil Andrew era încă afară cu Rune, și dacă Liam era așa în alertă...

– Ce mama dracului mai e și asta? răzni marchizul.

„Oh, nu!” Mena lăsă cuvertura să-i alunece din mâini când se năpusti prin cameră spre cuierul unde avea halatul agățat. Îl apucă, și-l trase pe ea și fugi spre ușă într-o mișcare frenetică.

– Nu fi furios, tată, zicea Andrew când Mena aproape că se împiedică de propriile picioare în graba de a ajunge la ușă.

O luă pe după colț și-l găsi pe Andrew cu fața spre ea, cuibărind strâns la piept un cățeluș agitat și încrucișând celălalt braț peste trunchiul său, într-o încercare de a o proteja pe Rune de infama mânie a tatălui lui.

– Furios nici măcar nu începe să descrie modul cum mă simt, mârâi apăsător Ravencroft. De cât timp îmi ascunzi animalul ăsta?

Părul negru-albăstrui al celor doi, care erau în mod inconfundabil tată și fiu, strălucea sub lumina felinarelor de pe coridor, și Mena

distingea în ochii mai deschiși la culoare ai lui Andrew o furie care putea ajunge s-o egaleze pe a tatălui său.

– E în castel de două săptămâni, afirmă băiatul. Și nici măcar n-ai observat. Ce ar fi așa rău dacă aş păstra-o?

– Două săptămâni?! răsunară acele cuvinte, mârâite de undeva de sub cutia toracică a marchizului.

O neclintire nefirească acapară umerii uriași ai lui Ravenscroft, precum un giulgiu al morții, și Mena se grăbi să se poziționeze între băiat și tatăl său fumegând de furie.

De îndată ce Mena veni față în față cu Demonul Scoțian în acea confruntare, înțelese fără doar și poate că, pe măsură ce el stătea tot mai nemișcat, și pleoapele i se deschideau mai tare peste ochii-i adânciți în orbite, pericolul cu care se confruntau devenea mai mare și mai real.

Doamne, dar chiar era un bărbat incredibil de fioros! Dacă Andrew nu s-ar fi aflat în spatele ei, fără îndoială s-ar fi retras câțiva pași. Dar făcu tot posibilul să adune orice curaj și putere putea invoca pentru a-l proteja pe băiat de furia tatălui său.

Acesta era cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla. Cel mai grav mod în care le-ar fi putut descoperi secretul. Și acum, nu îi venea în minte altceva decât faptul că trebuia să amâne cumva discuția lor îngrozitoare până în zorii zilei.

– Moșierul meu, poate că ar fi mai bine să lăsăm conversația asta pentru mâine-dimineață, sugeră ea, pe un ton liniar.

Ravenscroft o studie cu niște ochi aproape suficient de vicleni cât să pară liniștiți.

– Tu știai. Era o afirmație, nu o întrebare, deși o îndreptase spre sâni ei mai degrabă decât spre ochii ei.

Mena se uită în jos și observă că încă avea sfârcurile întărite pe sub halatul de mătase de culoarea piersicii pe care îl purta. Își încrucișă brațele la piept peste sâni și îl privi încruntată. I se părea de necrezut că ar fi putut observa așa ceva într-un astfel de moment.

– Am aflat de curând, recunosc eu. Am vrut ca Andrew să-ți spună el singur, nu să vin eu să-l părăsc. Și, de fapt, chiar plănuia să discute cu dumneata despre asta mâine.

– Mâine. Mda, foarte convenabil, mârâi Ravenscroft, și încruntarea de pe chipul lui se adânci. Ce-ai făcut e de neiertat, Andrew. Regula a fost și va fi mereu fără animale în casă. Fără animale de companie. În special nu câini. Și acum, scapă de el!

Mena se încruntă și ea îngrozitor, intuind disperarea băiatului din spatele ei și putând simți cum se aduna furtuna, gata-gata să se dezlănțuie.

– Hai să nu ne grăbim, încercă ea să-l convingă. Andrew a avut foarte mare grijă de micuț și a dat dovadă de responsabilitate.

– Responsabilitate? A mințit!!

– Și... chestiunea aceasta trebuie într-adevăr rezolvată, încuviință ea, simțindu-și inima bătându-i cu putere. Dar ai spus cu gura dumitale că ar trebui să învețe să aibă grijă și de altceva în afară de propriile dorințe, și s-a străduit foarte mult să...

– Unchiul Thorne a zis că pot s-o iau, interveni Andrew, găsind în el curajul și aruncând acest argument peste umărul Menei.

Mena închise imediat ochii strâns. Era cea mai proastă scuză pe care ar fi putut-o rosti băiatul. Știa ce avea să vadă odată ce deschidea din nou ochii și se pomeni din nou înfruntând furia de foc ce ardea în ochii marchizului, în timp ce-i vedea mâinile încheștându-se în pumni cu atâta forță, că i se albiseră încheieturile degetelor.

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce ți-a zis *Gavin!* răcni el, gesticulând sălbatic. *Eu sunt tatăl tău și eu ți-am zis deja nu!* urlă, după care se bătă cu pumnul în piept pentru a sublinia ideea.

– Ce mai tată, mormăi Andrew.

În clipa aceea, fiecare mușchi din corpul Menei se încordă.

– Ce-ai zis? mârâi Liam, făcând un pas periculos spre ei, și tot focul din ochii lui se transformă în gheață în timp ce se uita la fiul său ca și când ar fi fost un străin, un intrus.

– Cu un asemenea tată, aș prefera să fiu orfan, scuipe Andrew și probabil strânse involuntar și mâinile de furie, deoarece cățelușul din brațele sale scoase un scâncet.

– *Andrew!* icni ea, cu sufletul la gură, deși ochii-i zburară imediat spre chipul marchizului, ca să-i vadă reacția.

Nu îi dispăruse furia, însă ceva mult mai chinuit și mai sumbru temperase focul care îi ardea în ochi.

– Exact! Vocea lui Andrew își adună putere și curaj, deși tremura de mânie și probabil de multă frică. Îmi doresc să nu te fi întors niciodată acasă. Sau să fi murit în război, astfel încât toți anii în care ne-a fost dor de tine, în care te-am urât pentru că ne-ai părăsit să fi însemnat ceva!

„Până aici!” Mena se săturase până peste cap de scoțienii temperamentali și iuți la mânie. Era timpul să intervină rațiunea englezească rece, pentru a face ordine în tot haosul acesta.

Mena se răsuci spre Andrew, îndreptându-se și înălțându-se la toată statura sa impunătoare, ceea ce în clipa aceasta însemna că era doar un pic mai înaltă decât el.

– Să nu mai vorbești *niciodată* așa cu tatăl tău! Cum *îndrăznești*?

Băiatul rămase cu gura căscată de uimire, o oglindire perfectă a reacției de șoc pe care o afișase și tatăl său cu doar câteva clipe mai devreme.

Mena scutură din degete spre el, cam în aceeași manieră în care obișnuise să facă tatăl ei mult iubit în rarele ocazii în care o certase pe ea.

– Trăiește ca să protejeze moștenirea ta. Ca să te protejeze pe tine și să te țină în siguranță și fericit, și tu efectiv refuzi. Tatăl tău este un soldat... Nu!... Un *erou*! Și, deși a trebuit să faci și tu anumite sacrificii, merită pe deplin măcar respectul tău, dacă nu și admirația ta! Fu copleșită de suferință amintindu-și pierderea propriului ei tată, și mai că îi venea să se prăbușească sub greutatea împovărătoare a durerii. Reuși totuși să țină la distanță lacrimile care amenințau să-i năpădească ochii și să o copleșească, agățându-se de indignarea sa îndreptățită ca de un colac de salvare. Într-o zi, el n-o să mai fie, și, cu voia lui Dumnezeu, o să ai și tu copiii tăi. Și atunci, o să vezi ce se află în lumea aia întunecată și crudă. O să știi ce rău pot să-și provoace oamenii și de ce lucruri odioase să-i protejezi. Și o să fie atâtea cuvinte pe care o să vrei să le rostești atunci! Atât de multă recunoștință pe care o să vrei s-o exprimi și atât de multe întrebări pe care o să vrei să le pui, și infinit de multă înțelegere pe care o să vrei s-o împărtășești cu el, și... și el n-o să mai fie. Așa că o s-o iei pe Rune și o să te duci în camera ta chiar acum, și mâine-dimineață, când te trezești, o să îi prezinți tatălui tău cele mai sincere scuze pe care le-ai rostit vreodată în viața ta, m-ai înțeles, Andrew Mackenzie? Liniștea se instalează pe coridor până când ea își puse ferm mâinile în șolduri și zise: *Așadar?*

După o clipă, băiatul încuviință din cap pe muțeste.

– Și tu! zise, direcționându-și mânia înapoi spre moșierul Mackenzie, care se uita la ea ca și când devenise o ciudățenie cum nu mai văzuse în viața sa. Uluirea îi netezi expresia de furie, înainte ca privirea lui să coboare iar spre sânii ei. Ea încrucișă din nou brațele la piept și se uită urât la el. Nu înțelegi că nu-i nimic mai bun și mai util pentru un copil singuratic decât un animal de companie iubitor? Poate dacă ai fi avut și tu parte de compania și dragostea necondiționată a unui câine atât de dulce, nu ai mai fi tot timpul așa un câpcăun incurabil!

Ravencroft lăsă genele să-i umbrească privirea cu aceeași bosumflare băiețească pe care o afișase și fiul său mai devreme.

– Bun. Și acum..., începu ea, ancorându-și ferm picioarele în podea între cei doi masculi, care se uitau la puncte identice din covor. *Tu ești beat*, zise gesticulând spre Ravencroft. *Și tu ești obosit*, spuse arătând spre Andrew. *Și toți avem nevoie să vedem cum o să ne ocupăm de treaba asta după o noapte bună de somn. Așa că, gata, la culcare, amândoi, astfel să mă ajute Dumnezeu*, adăugă ea, lăsând amenințarea aceea să plutească în aer, în principal pentru că nu avea nici cea mai mică idee ce curs de acțiune avea să adopte dacă vreunul dintre ei o sfida.

Liam ridică ochii negri și o fixă cu cea mai stranie privire preț de o clipă tensionată, înainte să se răsucescă pe loc cu precizia unui general de brigadă și să se îndepărteze. Mena se întoarse din nou spre Andrew, care se uita la ea cu ochii măriți. Fără să mai spună un singur cuvânt, ea îi făcu semn spre cameră și îl urmă în timp ce-și târșăia picioarele cu aerul unui om care se îndrepta spre spânzurătoare.

– Nu am vorbit serios, zise băiatul după o perioadă îndelungată, după ce Mena intră în urma lui și-i netezi cuvertura pe pat, înainte de a o da de tot la o parte, întrucât avea nevoie să se miște pentru a scăpa de tensiunea care se acumulase în ea.

– Știi asta, zise ea tăios, deși furia începuse să i se mai domolească. O parte din ea era uluită de propriile sale acțiuni. Toată viața ei nu fusese altceva decât o lașă, un iepure fricos. Și iat-o acum înfruntând nu una, ci două persoane. Ba chiar doi bărbați. Dintre care unul era renumit pentru faptul că ucidea fără milă sau remușcare oamenii care îl înfuriau, așa că se gândea că pe el trebuia să-l socotească de două ori.

– Crezi că știe și el asta? întrebă Andrew sfios, lăsând pe podea căteșul, care se așeză pe covor, cu un scâncet scurt. Că nu-mi doresc cu adevărat să fi murit...?!

– Cred că da, îl alină ea, într-un final, scuturând pernele de pe patul său. Dar cuvintele pe care le-ai spus au fost incredibil de rele și de crude, și cred că l-au rănit pe tatăl tău. Cu toate acestea, el dintre toți oamenii înțelege că, la furie, spunem lucruri pe care nu le simțim cu adevărat.

– Ai fost foarte curajoasă! zise el, și venerația din vocea lui smulse un sunet mic și ironic de la ea.

– Am fost nesăbuită, replică ea oftând și se întoarse spre el. Îmi pare rău că am vorbit atât de aspru.

El ridică din umeri, în semn de iertare.

— A fost îngrozitor de furios.

— Da, așa e, confirmă ea, știind că nu avea nici un sens să nege.

— Ce crezi c-o să facă?

Mena rămase cu privirea ațintită spre creatura aceea mică și adorabilă care își ronțăia fundul, rostogolindu-se pe o parte, apoi pe alta de atâta exuberanță. Inima i se strânse în piept de groază.

— S-ar putea să vadă altfel lucrurile în legătură cu Rune mâine la lumina zilei. Este un om foarte iute la mânie, dar este totuși un om rezonabil. Așa că mai există speranța să...

— Nu, zise Andrew, grăbindu-se spre ea, cu ardoare. Vreau să zic, crezi că o să te dea afară? Crezi că o să îți ceară să pleci?

— Ah! Se întreba și ea asta. Poate că mersese prea departe. Poate că avea să se trezească a doua zi dimineată cu Jani la ușa ei, oferindu-se să-i facă bagajele și zorind-o să plece.

Ar fi trebuit să fie mai precaută. Oare ce naiba o apucase de reacționase așa? Cum ce făcea că își găsisse glasul, că își găsisse curajul și puterea de a se apăra, în cel mai prost moment cu putință?

Emoționată de îngrijorarea care se citea în ochii lui Andrew, Mena se întinse spre el și-l strânse de umăr, încurajator.

— Chiar nu știi, dragule. Dar sper că nu.

Trăsăturile băiatului se înăspriă.

— N-o să-l iert *niciodată* dacă face asta. Se lupta vizibil cu lacrimile de mânie, care-l făceau să tremure din toate încheieturile. Asta o jur! Dacă îți cere să pleci, o să-l urăsc până-n ziua morții sale, indiferent de ce ai spus dumneata.

O durea inima văzând ardoarea de pe chipul băiatului, așa că Mena îl trase în brațele ei și îi sprijini capul pe umărul său, simțindu-și ochii umeziți de lacrimi.

— Asta ar fi o adevărată tragedie, Andrew, zise ea, întrebându-se de ce îi venea instinctiv să-i ia apărarea tatălui lui. I-am trădat încrederea. Așa că ar avea tot dreptul să mă trimită de aici. Tocmai de-asta e așa îngrozitor să minți. Înțelege acum?

Minunat! Acum nu era doar mincinoasă, ci și o ipocrită! Doamne, ce dezastru de proporții provocase!

— Da, zise Andrew, încuviințând din cap pe umărul ei.

— Haide acum, bagă-te în pat, îl alină ea, retrăgându-se de lângă el. Se aplecă apoi spre Rune și luă creatura aceea micuță de la po-dea și o așeză în brațele lui. Și, desigur, micuța începu imediat să-l lingă pe gât. Totul o să se vadă mai bine dimineată, după o noapte bună de somn. Nu-ți face griji!

Lacrimile încă i se revărsau în păr lui Andrew când puse capul pe pernă și îi permise Menei să-l învelească. Ea îl mângâie cu blândețe pe păru-i mătăsos și zise:

– Orice s-ar întâmpla, să ții minte că sunt de partea ta, da, dragule? Și că, în cele din urmă, așa e și tatăl tău. Amândoi ne dorim ce e mai bine pentru tine.

Andrew strânse buzele într-o linie fermă, dar încuviință din cap. Mena se duse și stinse felinarul, apoi se retrase.

– Noapte bună, domnișoară Lockhart.

– Noapte bună, Andrew.

Se opri la timp, înainte de a-i spune că îl iubea, deși simțea asta cu adevărat în sufletul ei.

Ce băiat minunat zămislise Ravenscroft!

Închizând încet ușa în spatele ei, Mena scoase un oftat zguduitor și se uită în josul coridorului, prin lumina difuză a felinarelor. Descoperi că era gol – fără demoni și fără marchiz –, așa că răsuflă oarecum ușurată și porni spre ușa dormitorului său.

Andrew nu era singurul îngrijorat în privința sorții care o aștepta a doua zi. Și o noapte întreagă de așteptare avea să fie sinonimă cu tortura. Știa deja că somnul urma a o ocoli la fel de eficient ca un hoț precaut. Poate ar fi fost mai bine să se ducă în bibliotecă și să caute o carte cu care să-și distragă atenția. Mena se hotărî să nu facă asta, înțelegând că nu ar fi putut fi atentă la nici o carte de pe lumea aceasta în momentul de față. În plus, încăperea aceea încă îi producea o stare de neliniște, după acea... *întâlnire*. Sau poate halucinație? Reverie cu ochii deschiși?

Găsi întredeschisă ușa camerei sale, iar din zăvor nu mai rămăsese altceva decât un ghem de așchii. O împinse totuși și se strădui să o facă să stea închisă, chinuindu-se să uite acuzațiile suspicioase pe care i le aruncase Ravenscroft mai devreme. Fusesse extrem de nesăbuită să-l lase pe Andrew să o convingă să fie de acord cu toată nebunia asta. Se lăsase orbită de afecțiunea care înflorise între ea și băiat și îl mințise pe angajatorul ei. Din nou. Aparent, odată ce fusesse de acord să se angreneze în această farsă, era mai ușor să se lase purtată de val și să adauge tot mai multe secrete și minciuni. Dar cel mai tare și mai tare se temea să nu-și piardă complet integritatea.

La drept vorbind, nu îl putea învinui pe marchiz pentru nemulțumirea sa. Sau pentru că fusesse suspicios că exista ceva între ea și contele de Thorne. Spre deosebire de ea, *el* nu era deloc nesăbuit și își dăduse seama că îi ascundea ceva. Și s-o ajute Dumnezeu dacă afla Ravenscroft vreodată cu adevărat profunzimea înșelăciunii ei.

Lumânarea din odaia ei se stinsese. Lumina argintie a lunii se revărsa pe fereastra mare a dormitorului ei, pictând o cruce strâmbă de umbre pe covor. Mena se duse la geam ca să admire globul strălucitor, fascinată de norii cenușii translucizi, care permiteau vântului toamnă să-i împingă în fața lunii. Fâșiile acelea pufoase îi fragmentau strălucirea, reușind să ilumineze peisajul luxuriant al Wester Rossului și al mării de dincolo de el.

Mena își strânse brațele în jurul corpului și cugetă asupra situației sale cu o disperare melancolică. Doamne, în ce încurcătură se regăsea! Inițial, crezuse că minciunile ei nu aveau să dăuneze nimănui și că nu serveau nici un alt scop decât să o țină în siguranță. Că avea să se ascundă în fortăreața aceasta gotică scoțiană până când pericolul avea să treacă. Atunci când fusese pierdută în frica și durerea ce o chinaseră chiar și după ce scăpase de la Belle Glen, viitorul nu fusese altceva decât o miasmă de întuneric și nesiguranță. Fugise cât de repede putuse și se aruncase cu capul înainte în orice sanctuar i se oferise. Nu se așteptase niciodată să se atașeze atât de mult de acest loc sălbatic și magnific. Și – pentru că deja nu se mai putea minți pe sine, aici, acum, singură în întunericul și siguranța relativă a camerei sale – trebuia să recunoască faptul că și de moșierul sălbatic și neîmblânzit care îl stăpânea. De copiii lui, de personalul său și chiar și de pietrele reci ale acestui castel. Și acum, era posibil să fie obligată să plece din cauza propriei idioțenii.

Poate că în seara aceasta obținuse o victorie personală înfruntând temperamentul furibund și complet nerezonabil al marchizului. Dar costul unei astfel de victorii se putea să fie regretabil de mare.

– Ai greșit.

Durerea și rușinea infuzate în vocea aceea masculină profund rezonantă spintecă nemișcarea nopții cu suficientă forță cât să producă o rană reală. Mena duse imediat ambele mâini la gură ca să se abțină să nu țipe și se răsuci în direcția vocii. Lumina lunii contura în argintiu silueta întunecată a marchizului. Chipul lui rămânea ascuns de noapte, deși trupul lui imens făcea fotoliul pe care se odihnea să pară incredibil de mic, chiar și așa, ascuns de umbrele care păreau să-l îmbrățișeze ca fiind de-al lor.

Demonul Scoțian nu era genul de om care să aștepte până a doua zi dimineață, când ar fi răzbit judecata sănătoasă și rațiunea. El nu ar fi amânat să răspundă unei provocări.

Mena înghiți apăsător, încercând să îndepărteze nodul pe care îl simțea în gât din cauza fricii. Nu. Avea să-i spună acum, în întuneric, ce soartă îi hărăzise.

Capitolul 13

– Ai greșit, repetă Liam, deși nu voise să spună nimic.

Nu, își dorise să fie o fantomă, un spectru invizibil care să fie martor secret la ritualurile ei feminine misterioase de pe timp de noapte. Dar știa că ea tot s-ar fi întors și l-ar fi descoperit la un moment dat, și fiecare clipă care trecea între ei fără să-și spună nimic devenea din ce în ce mai periculoasă pentru amândoi.

Pentru trupul ei. Pentru sufletul lui.

Ea era o zeiță înveșmântată în raze argintii. Goală pe sub halatul de mătase pe care îl purta, curbele luxuriante ale corpului ei fiind perfect subliniate de lumina lunii care pătrundea prin materialul subțire.

Liam știuse că era o femeie voluptuoasă și speculase adesea în momentele lui de singurătate în privința corpului care se putea ascunde pe sub corsetul constrângător și pe sub fustele ei voluminoase. Dar nimic din ceea ce trăise până atunci în viața sa nu l-ar fi putut pregăti pentru ceea ce văzuse cu doar câteva minute înainte de scandalul de pe coridor. Iar silueta ei dezgolită reprezenta imaginea care avea să rămână pe vecie imprimată pe interiorul pleoapelor lui. Umerii ei catifelați strălucind în lumina lumânării în timp ce părul său bogat și luxuriant i se revărsa liber în valuri unduitoare pe spate, la fel de vibrant precum un apus de soare reflectându-se dintr-o cascadă. Știuse că sânii ei erau generoși, dar îl mâncau palmele din cauza amintirii perfecțiunii lor desăvârșite, cu vârful rozalii, care tremuraseră din cauza șocului pe care îl trăise.

Sânii aceia ar fi putut umple și niște mâini atât de mari precum ale lui, ba poate chiar i s-ar fi revărsat din palme, senzual. Gândul acesta îl făcea să saliveze, așa că închise ochii strâns, într-o încercare de a înfrâna dorința neasemuită care îl cutremura până în miezul ființei sale.

Nu era drept. Să o vadă astfel era ca și când unui suflet damnat i s-ar fi permis să întrezărească un colțisor de rai binecuvântat. Care urma să-i fie pe vecie negat. Iar cruzimea aceasta era aproape suficient de copleșitoare cât să-l distrugă.

– Știu.

Mărturisirea ei umilă îl nedumeri o clipă, și deschise ochii. Și o văzu desprinzându-și mâinile de pe buze și strângându-le în jurul taliei sale.

Am greșit. Am greșit *cumplit* când i-am păstrat secretul lui Andrew și ți-am ascuns adevărul. Decizia mea nu are nici o scuză și...

Nu. Ridică mâna, făcându-i semn să se oprească din vorbit și observă felul în care Mena tresări din cauza gestului său, deși îi separa lungimea întregii camere. Își putea da seama că era un gest reflex, și asta îl făcu să scrâșnească din dinți. Mă referam că ai greșit cu ce ai zis... te-ai înșelat... *Am avut* un câțel ca animal de companie pe vremea când eram flăcău.

Luna o ilumina din spate pe Mena, așa că Liam nu îi putea distinge expresia, deși uimirea ei părea la fel de tangibilă precum podeaua pe care o avea sub picioare.

– Serios? întrebă ea.

– Da.

– Și... ai venit aici ca să-mi spui acest lucru?

Liam detesta liniaritatea precaută a glasului ei. Nesiguranța și teama de acțiunile lui se învolburau în interiorul ei. Și și-ar fi dorit ca acest lucru să se oprească, dar tot ce făcea genera efectul opus și îi exacerba teama de el.

– Da, răspunse el din nou.

– Că am greșit?

– Da. Nu. Adică... nu *numai* asta... eu..., începu el, scotocind printre gânduri la fel de întunecate și de neclare precum aerul nopții.

Tot alcoolul pe care îl băuse părea să i se fi urcat la cap, și tot sângele din corp părea să i se fi retras în vintre și nimic nu părea să funcționeze așa cum ar fi trebuit.

– Atunci, din ce alt motiv ai venit, moșierul meu? întrebă ea cu blândețe. Ce cauți aici, așa, pe întuneric?

– Am..., începu el, știind că le datora amândurora un răspuns la întrebarea aceea.

După ce-l uimise complet înfruntându-l în mijlocul castelului său, picioarele lui porniră ferm în direcția camerelor sale, care se aflau în capătul opus și îndepărtat al aripii vestice. Dar, cu cât picioarele îl purtasera mai departe de ea, cu atât mai rece și mai gol se simțise pe dinăuntru, cu atât mai greu cântăriseră poverile pe umerii săi, până când își simțise spatele și gâtul pe punctul de a ceda din cauza tensiunii. Așa că făcuse cale întoarsă, fără a putea cuprinde cu mintea acțiunile pe care le întreprindea, și se pomenise înapoi în camera ei.

Mirosul de levănțică și trandafiri plutea în aer, și aproape că îi cedaseră complet genunchii când zărise buchetul, acum uscat, de flori pe care i-l trimisese el, legat de o decorațiune de metal a măsuței

de toaletă. Uscat, dar la fel de parfumat. Și expus precum o comoară prețioasă.

Se așezase acolo în fotoliu, știind că registrul răgușit al vocii ei avea să poată alina fiara neîmblânzită și agitată din interiorul lui. Știind că prezența ei feminină avea să-i aducă aminte că era uman. Că nu era capabil numai de furie, foc și distrugere, ci și de amuzament, de tandrețe și de... de orice era acea senzație care creștea în pieptul lui când ea se afla prin apropiere.

Mena părea să fie locul moale în care aterizau gândurile sale de fiecare dată când rătăceau. Iar glasul ei dulce era sunetul de care se agăța ori de câte ori demonii trecutului începeau să răcnească și să urle în capul lui. Când se gândea la frumusețe, îi apărea în minte chipul ei. Când se simțea dur și rece precum oțelul, fantezia maleabilității ei suple era ceea ce îi încălzea sângele în vene. Și ea părea să fie unica ființă de pe lume care să poată domoli și tempera flăcările mistuitoare ale furiei sale.

De fapt, ce anume făcea aici pe întuneric? Adevărul era că nu știa nici el. Tot ce înțelegea era că își urmase un fel de instinct straniu de a o găsi, la fel ca un animal rănit care căuta un loc unde să fie în siguranță.

– Numele lui era Brutus, și tata l-a omorât.

Mărturisirea aceasta se rupse de pe buzele lui Liam înainte să poată opri conștient cuvintele și rămase atârând în aerul dintre ei, cu o vibrație apăsătoare. Ea lăsă brațele să-i cadă de o parte și de alta a corpului, și Liam se întrebă în sinea lui dacă își dădea seama că făcuse un pas mic în față, spre el.

– Pe... câinele tău?

El încuviință din cap, simțindu-se dintr-odată prea chinuit de durere și prea expus ca să își dea seama că era posibil ca ea să nu-i vadă mișcările în întuneric. Și-ar fi dorit să-și retragă cuvintele și să se închidă din nou în el. Dar amintirile acestea trăiau acolo, împreună cu altele, și nu le dorea compania în noaptea aceasta.

Doar a ei.

– De ce ar fi făcut tatăl tău ceva așa îngrozitor?

Curiozitatea din vocea ei nu trăda milă, și asta îi dădu lui Liam puterea de a-i răspunde.

– Pentru că Brutus era ceva ce eu iubeam, și tatălui meu îi făcea mare plăcere să distrugă orice lucru la care țineam sau pe care-l prețuiam, să îmi nege orice îmi doream și să mă pedepsească dacă arătam orice urmă de slăbiciune sau de atașament.

Din gâtul ei se rupse un sunet slab de simpatie care îl mângâie pe Liam precum un balsam ce era aplicat pe o rană dureroasă.

– Tatăl meu voia să mă frângă complet și să distrugă tot ce eram, ca să mă poate reclădi după asemănarea sa. Își dorea ca răul său să aibă un complice și un urmaș. O copie maniacală a cruzimii lui. N-am încetat niciodată să mă lupt cu el. Dar mă tem că în unele feluri a reușit să mă facă să fiu ca el. Un om foarte mare, foarte puternic și foarte *violent*. După toate loviturile de bici pe care mi le-a aplicat și după toate oasele pe care mi le-a frânt, pierderea lui Brutus mi-a produs cea mai mare suferință.

Dumnezeule, de ce naiba îi spunea toate lucrurile astea? Nu era numai un bărbat matur, ci deja unul îmbătrânit, unul care îngropa astfel de lucruri în întunericul deceniilor trecute și le ascundea sub atrocități și mai mari. Poate că băutura era cea care îi slobozise limba. Băutura sau noaptea, sau luna, sau vreun soi de magie feminină, care îi extrăgea această poveste din gât. O parte panicată din el și-ar fi dorit să se oprească. Dar mai era o alta, care îl împingea să continue, partea aceea simțea cum poverile se ridicau de pe umerii săi odată cu confesiunile rostite.

Mena se aventură și mai aproape de el, înaintând pe covoarele luxuriante cu o senzualitate precaută pe care Liam nu era sigur că știa cum să o gestioneze. Aproape că își dorea ca ea să rămână acolo unde era – în siguranță și departe de el. Dar faptul că ea se apropia era un lucru aproape la fel de miraculos precum proverbiala apropiere a mielului de leu.

– Cicatricile pe care le ai pe spate... ți-au fost produse *înainte* de armată. De către propriul tău tată?

– Majoritatea, da, răspunse el sincer, abandonându-se și îngrozindu-se de mila ei.

Doar că ea nu-i arată nici un pic de milă, ci doar făcu o pauză scurtă și înghiți apăsător.

– Îmi dai voie să te întreb ceva?

Liam se gândi imediat că ar fi putut să spună orice voia, câtă vreme continua să folosească același ton suav care se insinua printre umbrele și amintirile lui ca să îi mângâie și să-i aline tensiunea din mușchi, din țesuturi și din oase. Cum el nu îi dădu nici un răspuns, ea continuă:

– Dacă cruzimea tatălui tău ți-a produs asemenea răni, l-ai putea răni și tu pe Andrew în același fel?

El încremeni și simți cum i se încordează fiecare celulă din corp.

– Nu, fătuco, tu chiar nu înțelegi că încerc să-l protejez pe Andrew de o asemenea pierdere? Eu l-am avut pe Brutus mai puțin de un an înainte să fie... măcelărit în fața ochilor mei. Ce s-ar întâmpla dacă fiul meu ar ajunge să aibă un asemenea atașament timp de zece sau cincisprezece ani, și apoi fiara aia mică ar muri sau ar fugi de acasă? Nu este mai blând din partea mea să-l feresc de la bun început de o asemenea durere?

– Nu a fost Lord Tennyson primul care a zis că e mai bine să fi iubit și să fi pierdut, decât să nu fi iubit deloc?

Ușor, guvernanta se așează pe scăunelul de la măsuta ei de toaletă. Acum, se afla la un braț distanță de el, și Liam își ținea mâinile, încheștate în pumni, în poală.

– Nu știi, fătuco. Nu am citit eu multă poezie la viața mea.

– Ei bine, acesta este un aspect care trebuie remediat. Oftă încet și se aplecă spre el prin întuneric. Sinceră să fiu, mi se pare că această idee pe care o ai este o mare nebunie, dar simt că încep în sfârșit să te înțeleg mai bine, moșierule Ravenscroft.

O umbră de zâmbet îi îndulcea și îi încălzea vocea, și Liam se gândea că, dacă stătea foarte nemișcat, aproape că putea simți căldura care radia dinspre pielea ei, chiar și fără să-l atingă. Liam se încruntă, încercând să-și dea seama dacă afirmația ei îl mulțumea sau îl ofensa.

– Știi că mă cunosc cu Farah Blackwell, contesa de Northwalk, continuă ea.

– Da.

– Ei bine, o să-ți mărturisesc acum că m-a luat în cercul ei de încredere și că știu că ea nu-ți este o simplă cunoștință, ci este cumnata ta. Vezi tu, am înțeles că tatăl tău a fost un om nemilos dinainte să vin aici, pentru că Farah mi-a spus că a plătit ca fratele tău... ca propriul său fiu, să fie omorât în bătaie în închisoarea Newgate, unde era încarcerat.

Mena reușise să dezvăluie o altă vină grea pe care el o purta încuiată în pieptul său împovărat. Ceva ce poate ar fi putut preveni sau opri dacă ar fi acționat mai devreme. Dacă ar fi devenit Demonul Scoțian pe vremea când Dougan Mackenzie – băiatul care devenise ulterior Dorian Blackwell – avusese nevoie de el, poate că l-ar fi putut salva pe fratele său de la a deveni Inimă Neagră din Ben More?

– M-a durut extrem de tare ce i s-a întâmplat fratelui tău cu mulți ani în urmă. Menei i se frânse vocea o clipă, după care își dresе glasul, ca să îndepărteze emoția care o gătuia. Jelesc pentru toți copiii maltratați și ilegitari ai lui Hamish Mackenzie și ai oamenilor ca el.

Dar, dacă aceasta a fost soarta îngrozitoare a unui băiețel *nedorit*, mă întreb cum trebuie să fi fost pentru copiii care au fost obligați să *locuiască* cu un astfel de om.

Nimeni, nici măcar însuși Liam, nu se gândise vreodată la asta. El jelse întotdeauna nenumăratele victime ale tatălui său. Nu se gândise niciodată că și el se număra printre ele. Fusesse moștenitorul evident. Problema legitimă care măcar moștenise un castel, pământuri fertile și o afacere, una pe care o ridicase din pragul falimentului și o făcuse să înflorească din nou. Considerase întotdeauna că, dintre toate progeniturile lui Hamish Mackenzie, el primise cea mai mare compensație și, implicit, era cel mai puțin îndreptățit să se plângă.

Liam își trecu mâinile prin păr, înainte de a le lăsa să-i cadă înapoi în poală, constatând că îi era imposibil să ridice privirea. Pentru prima dată de când era copil, se simțea fragil. Friabil. Ca și când ar fi fost întins pe un pat de tortură și nu mai lipsea decât o singură mișcare pentru a-i fi îndepărtate membrele de corp.

— L-am urât pe tata, mărturisi Liam. Mi-am jurat că n-o să devin niciodată ca el, și totuși, deși nu l-am lovit niciodată pe fiul meu la mânie, tot mă dorește mort.

Șoapta atingerii ei îl mângâie înainte ca mâna ei să se odihnească prudent în palma lui deschisă. Și se pomeni din nou obligat să închidă ochii strâns, chiar și pe întuneric, întrucât i se părea că luna strălucea prea tare.

— Tatăl tău s-a comportat cumplit cu tine, și îmi pare foarte rău pentru asta. Degetele ei se strânsă ușor în jurul mâinii lui, aplicând o presiune blândă și alinătoare. Vocea ei încălzea seara aceea rece. Ceea ce știi fără doar și poate este că Andrew este fiul *tău*. Temperamental și încăpățânat, dar în același timp tandru, din aceleași motive. Și cred că vorbele lui au venit mai degrabă dintr-un loc rănit decât din convingere.

— Cum aș putea să-i spun că Gavin a avut dreptate? Că am stat departe pentru că, deși tatăl meu e mort, pare că prin mine încă poate să distrugă totul și orice îmi iese în cale... Un vid dureros se deschise în pieptul lui Liam, tăindu-i răsufierea. Unul câte unul, își lăsă degetele să se strângă în jurul alor ei. Am devenit Demonul Scoțian pentru *ei*, înțelegi? Nu pentru gloria imperiului. Sau a clanului Mackenzie. Nu ca să-mi fac un renume sau ca să-mi adun avere. Vezi tu, când eram tânăr, am crezut mereu că, dacă aș muri în război, dacă aș părăsi lumea aceasta ca erou, copiii mei și-ar aminti de mine cu drag. Și nu numai atât, dar că viitorul lor în societate ar fi asigurat. Și acesta-i motivul pentru care am condus mereu toate atacurile.

Pentru care m-am aruncat mereu cu capul înainte în cele mai periculoase circumstanțe, fără să stau pe gânduri. Fiecare misiune... *fiecare bătălie*... mă așteptam să fie ultima. Cred că atât eu, cât și Andrew ne gândeam că n-o să fiu mai mult decât o simplă amintire pentru el, nu un om iute la mânie, cu care să fie nevoit să locuiască în aceeași casă. Cineva despre care și-ar fi dorit să nu se întoarcă niciodată acasă...

– Nu a vorbit serios, îi spuse ea alinător.

– Are tot dreptul să își dorească asta, murmură Liam, tulburat și în același timp fascinat de mâna mică și moale cuibărită într-a lui.

– Ba nu, nu are. Ea îl strânse mai tare de mână, și în mod straniu el simți că un pic din acea presiune din pieptul lui se disipă, lăsându-l să inspire adânc. Te iubește. Și tocmai de aceea și e atât de furios. Vrea să te iubească. Vrea să învețe de la tine. Cred că are nevoie să știe că poate să fie un copil dificil și că tu n-o să-l abandonezi pentru asta.

Liam se agăța de ea ca de unica lui salvare în vârtejul mistuitor și nimicitor de emoții, pe care nu-și permitea niciodată să îl examineze.

– Și dacă e prea târziu? mormăi el, și frica lui se transformă în ceva solid. Tangibil.

După ce îi dăduse glas, creștea cu o forță suficientă pentru a-l distruge cu totul.

– Nu consider că în seara aceasta s-a întâmplat ceva cu Andrew care să nu poată fi reparat la fel de rapid și de eficient precum ușa camerei mele.

Vorbise pe un ton glumeț, și Liam presupunea că făcea asta pentru a mai destinde un pic atmosfera. În ciuda acestui fapt, rușinea curba în jos colțurile gurii lui Liam, în timp ce se gândea la forța fizică pe care o folosisese pentru a deschide ușa camerei ei. Singura ei iluzie de siguranță.

– Nu ar fi trebuit să mă comport ca un barbar. Nu vreau să-ți fie frică de mine, fătuco. O să pun să ți se repare ușa mâine-dimineață.

Ea rămase tăcută o clipă.

– Nu te mai gândi la asta, zise ea. Sper că vom putea șterge amândoi acest incident din memoria noastră și vom putea merge mai departe.

Liam spera al dracului de tare ca ea să poată face asta, deși știa că el avea să fie torturat multe zile de-aici încolo de amintirea cărnii ei somptuoase. Ochii lui se obișnuiseră cu lipsa de lumină și, indiferent de ce ar fi ascuns umbrele sub mantiile lor, amintirea perfecțiunii ei umplea aproape palpabil toate golurile.

— Știi că acesta e un subiect sensibil între noi, continuă ea. Dar chiar nu pot cuprinde cu mintea ce ar fi putut spune Lord Thorne ca să te facă să crezi că i-aș permite să intre în camera mea, și te asigur că nu am nici un fel de intenție cât de mică față de fratele tău, și nici măcar nu mi-ar trece vreodată prin minte să mă comport într-un mod care să...

— Știam că Gavin nu era în camera ta, o asigură Liam. Nu ar îndrăzni să facă una ca asta. I-am interzis să te mai deranjeze și a plecat.

— I-ai interzis? Liam își putea da seama că Menei nu îi plăcea acel cuvânt, din felul letargic și târăgănat în care-l rostise. Dacă el a plecat, cine credeai că putea să fie...? În clipa aceea mintea ei avu nevoie de doar două secunde rapide să pună lucrurile cap la cap. Își smulse mâna dintr-a lui. Ai venit în *dormitorul* meu căutându-l pe... *Andrew*? Mi-ai doborât așa ușa pentru că ai crezut că *fiul* tău era aici cu *mine* în toiu! nopții? Trecuse de la uluire la indignare șocată, și Liam se văzu nevoit să sape adânc prin gândurile sale încetoșate de whisky, căutând ce să-i spună. Oh, Doamne!

Sări în picioare ca arsă și se întoarse de la el, retrăgându-se câțiva pași și încleștându-și din nou brațele în jurul taliei, într-un gest protector. Pierderea atingerii ei alinătoare îl făcu pe Liam să se ridice la fel de brusc.

— Rhianna a zis că ați urcat amândoi, să vă duceți la culcare, în același timp. Și voi doi m-ați evitat zile de-a rândul. Când nu vă furișați împreună, vă sușoteați secrete. Și în momentul acela nu mi-am imaginat că era vorba despre un amărât de cățel.

Ea se răsuci ușor cu fața spre el, și Liam se bucura în sinea lui că nu văzuse ce emoție îngrozitoare conținuse privirea ei cu câteva clipe mai devreme.

— Așadar, ai crezut că eu... Doamne, nici măcar nu pot să rostesc așa ceva!

Mâna îi zbură imediat la frunte, și se șterse ferm, ca și când ar fi încercat să șteargă cumva acel gând jignitor.

Liam scotoci după ceva de care să se agațe, ceva care să o poată face să înțeleagă.

— Starea mohorâtă a lui Andrew a gonit eficient toate guvernantele pe care le-a avut. Și dintr-odată a început să se poarte cu tine ca și când l-ar fi prins pe Dumnezeu de-un picior.

— Se numește afecțiune, șuieră ea, indignată. Afecțiune! Pentru că putem simți asta, să știi, fără să existe vreun soi de perversiune la mijloc!

— Înțeleg asta acum. Făcu un pas spre ea, însă Mena se retrase din nou. Dar este un flăcău chipeș, pe punctul de a deveni bărbat, care se gândește la puține alte lucruri în afară de femei, și tu ești tânără și al naibii de atrăgătoare. Nu poți să mă învinuiești că am suspectat că...

— Trebuia să simți un pic mai mult decât *suspiciune* ca să-mi dobori așa blestemata de ușă!

Liam nu zise nimic. În primul rând pentru că nimeni nu îndrăznea vreodată să-l întrerupă și în al doilea pentru că nu-și putea aminti să o mai fi auzit vreodată vorbind urât. Fătuca avea dreptate, desigur, fusese mai mult decât suspicios.

Fusese gelos.

— Ar trebui să plec, șopti ea, cu mâna încă lipită la frunte, ca și când s-ar fi temut că gândurile sau mintea i-ar fi fugit dacă ar fi dezlipit-o de acolo.

Liam se frecă pe puntea nazală. Transforma o simplă neînțelegere într-o catastrofă de proporții.

— Nu. O să plec eu. Mai discutăm despre asta dimineată.

Avea să clarifice lucrurile după răsăritul zorilor, când avea să gândească mai limpede. În el clocoteau toate emoțiile, unele cu care se lupta constant, precum dorința, furia, nevoia și regretul, dar și altele pe care le îngropase odată cu tatăl său. Și era mai bine să aștepte lumina zilei înainte să înceapă să le sorteze și să le gestioneze. Mai cu seamă că existau acolo și alte emoții noi, care îi erau complet străine, pe care avea mare nevoie să le analizeze. Unele mai moi, mai tandre, aproape...

— Nu, se lamentă ea, atrăgându-i din nou atenția spre ea. Nu avem ce discuta în privința asta. *Trebuie* să plec la prima oră a dimineții. Nu mai pot rămâne aici. Nu acum.

Un sentiment de panică explodează în el.

— Adică să pleci de la Ravencroft?

— Da, să plec de la Ravencroft. Se grăbi spre garderoba ei, cu pași tremurânzi și nesiguri, se întinse și scoase de acolo un braț mare de haine. Era prea întuneric în cameră ca să poată vedea vreunul din ei ce culori aveau, dar Menei nu părea să-i pese câtuși de puțin în timp ce deschidea un cufăr de la picioarele patului ei și începea să le îndese acolo, haotic.

Când păru gata să meargă să mai ia și altele, Liam se postă în calea ei.

— Rămâi, îi ordonă el.

Dar ea pași pe lângă el.

– Dacă ai o părere atât de proastă despre mine încât să crezi că aş putea profita așa de un *copil*, treaba asta nu va funcționa *niciodată*. O să îmi gălesc altă slujbă.

– Eu am... Nu voia să-i spună că *greșise*, deși știa că acesta era cel mai potrivit cuvânt. O urmă în garderobă, întrebându-se cum de reușise să oprească armate și legiuni întregi de războinici și să facă mii de oameni să încremenească în loc, dar această guvernantă firavă refuza să coopereze. Nu pleci nicăieri. Încercă să-i dea o poruncă, pe un ton adecvat. Asta ar fi trebuit să funcționeze.

– Dar trebuie! exclamă ea, grăbindu-se pe lângă el și înghesuind un al doilea braț de haine în cufăr.

El închise ferm ușile garderobei și se repezi spre ea.

– Nu voi permite așa ceva, o amenință el. Vei *rămâne* aici în slujba mea, și acesta e ultimul meu cuvânt în această problemă.

Ea se răsuci ca o vijelie și porni în direcția lui, până când se întâlniră în mijlocul camerei, sub fâșiile argintii de lumină ale lunii care se infiltrau pe fereastră. Ar fi putut fi zeița Danu în toată splendoarea sa, cu păru-i de foc învolburându-i-se în jurul umerilor și cu halatul de mătase fluturând în acord perfect cu forța mișcărilor ei hotărâte.

– Să nu ai impresia nici măcar *pentru o clipită* că poți să-mi ordoni mie ce să fac, de parcă aş fi unul dintre subordonații tăi! Vorbea rar și apăsător, enunțându-și cuvintele indignate cu o claritate detestabilă. Poate că ești un moșier scoțian și *poate că ești* un marchiz, dar asta nu-ți dă nici măcar un dram de dominare asupra mea, Liam Mackenzie.

Sânii i se ridicau și coborau în ritmul respirației grele și puternice. Îi tremura vocea de furie, și ochii ei pali de culoarea jadului străluceau de mânie în lumina lunii. Era ceva în legătură cu temperamentul ei care îi dădea lui Liam cea mai chinuitoare erecție pe care o avusese vreodată. Făcu un pas în față, dorindu-și să se întindă după ea, dar, pentru fiecare mișcare pe care o făcea el să se apropie de ea, Mena făcea un pas în retragere.

– Poate că mi-e frică de tine, mărturisi ea, și vocea sa își mai pierdu un pic din ardoare, în vreme ce el o forța să se retragă în întuneric. Dar ascultă bine ce-ți spun, n-o să mă mai înjosesc *niciodată* în fața unui bărbat. Sunt stăpâna propriei mele ființe. Sunt o femeie cu o voință liberă și independentă. Merit să nu trăiesc pentru capriciile și plăcerile nimănui altcuiva în afară de ale mele și nu trebuie să-ți ascult poruncile.

Spatele ei ajunsese lipit de perete, și dintr-odată nu mai avea unde să se mai retragă. Liam știa asta. Și știa și ea asta.

– Fă ce vrei, brută arogantă, încăpățânată și intimidantă ce ești, dar, dacă vreau să plec, nu mă vei pu...

Liam o făcu să se oprească din vorbit găsindu-i gura cu a lui.

Era o mișcare născută din panică și instinct. Nu gândise. Doar că pur și simplu... nu mai putea îndura să o audă spunând că pleca.

O mai sărutase o dată, dar tot fu luat prin surprindere de complexitatea dulceații pe care o găsi pe buzele ei. Îl inflama. Îl umilea. Îl ținea captiv într-o vrajă, de sub care știa foarte bine că nu avea să poată scăpa niciodată. Așa că iată-l acum aici, un sclav de bunăvoie al propriei lui dorințe. O victimă neajutorată a dorinței incredibile și istovitoare care ardea în vintrea lui și îi făcea sângele să-i clocotească în vene. Mădularul lui erect era la fel de tare precum un diamant, iar articulațiile și mușchii șoldurilor lui tânjeau să se lipească de moli-ciunea abdomenului ei.

Liam nu s-ar fi saturat niciodată de ea – nici dacă li s-ar fi lipit așa gurile pentru eternitate. Fiecare atingere îmbătătoare a buzelor lor nu făcea altceva decât să-i intensifice foamea de ea. Ronțăindu-i buza de jos, gustă din aroma pielii ei, cerând în tăcere să fie primit în căldura dulce ca mierea pe care urma să o găsească înăuntru.

Îi înghiți icnetul șocat și o prădă cu limba lui ca și când ar fi fost un obiectiv pe care căutase o viață întreagă să-l cucerească. Își înfip-se degetele în coastele ei ca să se abțină să nu ia mai mult decât îi oferea ea.

Și ea nu era singura căreia îi era frică. Liam era absolut îngrozit.

Că ar putea-o pierde.

Că ar putea-o iubi.

Și, în clipa aceasta, exista pericolul să se întâmple ambele.

Capitolul 14

Gustul buzelor lui Ravencroft o împinse pe Mena de la șoc la o stare de absolută nebunie. Nu era neapărat maleabilă, cât complet uluită. Nu îl săruta înapoi, dar nici nu îl împingea de lângă ea.

Usturimea dulce a whisky-ului de pe limba lui îi cauza înțepături prin gură, în timp ce se pomenea copleșită de o sete ce făcea să-i lase gura apă. Strânse buzele ca să înghită convulsiv, și imediat mâinile lui erau acolo, degetele lui mari îi depărtau colțurile gurii, ca să-și poată aluneca limba abilă înapoi în gura ei.

Un mârâit i se frânse din gât, transformându-se rapid într-un soi de geamăt straniu. Bătăturile de pe palmele lui îi zgâriau pielea când îi cuprinse chipul, ridicându-i capul spre el.

Poate că el era cel beat, dar Mena știa că *ea* era cea care se afla pe punctul unei beții carnale pure.

Era imposibil de spus ce era mai tare... zidul din spatele ei, omul care o ținea lipită de el sau lungimea mădularului lui fierbinte ca un fier încins care pulsa lipit de vintrea ei. Ereția lui era la fel de exagerat de mare precum tot restul trupului său și era suficientă pentru a-i trimite gândurile să zburde pe cele mai indecente făgașe. Scopul ei era inconfundabil, iar dorința lui părea imposibil de evitat, și Mena se pomeni cutremurându-se atât de tare sub senzațiile pe care i le producea, încât se temea că și-ar putea pierde cunoștința. Fiori amețitori îi zguduiau trupul, făcând-o să tremure din toate încheieturile, ca și când ar fi fost lăsată afară într-un frig de nedescris. Însă o fierbințeală lichidă se răspândea prin ea, cui-bărindu-se în miezul ființei sale și cauzându-i o explozie alarmantă de umezeală.

Fusese furioasă adineauri, nu? Umilită, rănită și... pe punctul de a pleca. Fusese speriată. Ar trebui să fie speriată. Era ceva greșit, deși nu-și putea aminti sub nici un chip de ce. Într-un fel sau altul, Liam Mackenzie reușea să-i dizolve gândurile veșnic turbulente într-o băltoacă de nimic. Cu un singur sărut, reușise să o modeleze într-o creatură la fel de instinctuală și de primitivă ca el, căreia îi era la fel de dificil să-și controleze nevoile cele mai secrete.

Mirosul înțepător al săpunului său și cel de mosc, ce se ridica de la ceva mult mai întunecat și pământesc, îi invadează toate simțurile, și Mena îl inspiră cu nesaț, făcându-l parte din ea. Sărutul lui se îmblânzi, devenind, din animalic, doar neînduplecat. Mișcările lui pe buzele ei erau lacome, dar în același timp ciudat de tacticoase și fără grabă, în timp ce o penetra adânc, căutând adâncimile gurii ei cu un fel tandru de agresiune.

Mena așteptă să simtă repulsia inevitabilă care venea odată cu intimitatea, așteptă să simtă reținerea, deznădejdea și teama. În timp ce mâinile lui mari se plimbau pe pielea fragilă a gâtului ei, evocând în urma lor fior după fior, mai că nu îi venea să creadă că acele emoții teribile nu apărură deloc. Simțea o nerăbdare nefamiliară învolburându-se prin ea, în timp ce degetele lui mari și puternice se strângeau pe umerii ei.

— Sărută-mă, Mena, gemu el încet, pe gura ei, și răsuflarea lui fierbinte și dulce sufla senzual peste umezeala de pe buzele ei. Atinge-mă! Învăță-mă cum să-mi țin demonii sub control!

În lumina slabă din cameră, nu putea vedea decât albul ochilor lui, care încercuia negrul obsidian al irișilor lui într-un mod ce părea de-a dreptul demonic. Ea ridică degetele-i tremurânde, ca să testeze ușor forma masculină a maxilarului său proeminent. Un început de barbă îi zgăria degetele, în timp ce îi explora trăsăturile dure și aspre, pe care își dorise dintotdeauna să le studieze mai îndeaproape, dar la care nici măcar nu-și permisesese până atunci să se uite prea mult, de teamă că ar fi fost pierdută.

Cât de aprig era tot timpul! Cât de puternic, de capabil și de izolat trebuia să fie. Să nu arate niciodată nici cea mai mică slăbiciune și să nu-și permită nici un dram de vulnerabilitate.

Cu excepția acestui moment. Cu ea.

Întoarse ușor capul, lăsându-se în mâinile ei, căutând mai mult din atingerea ei, în timp ce un sunet primitiv i se răsfrânse din gât.

Era pierdută. Niciodată în viața sa nu fusese capabilă să izgonească un animal rănit.

Și Liam Mackenzie nu era cu nimic diferit. Cicatricile pe care le purta în sufletul lui erau la fel de cumplite și de adânci precum cele pe care le avea pe spate. Unele dintre răni rămâneau deschise și sângerânde, otrăvind-i orice șansă de a cunoaște fericirea sau pacea sufletească.

Ce tragedie erau amândoi! Răniți și bătuți de cei care ar fi trebuit să îi iubească și să îi protejeze. Aruncați într-o mare necruțătoare de cruzime și obligați să-și caute un refugiu în lumea aceasta neiertătoare. Căutând un sanctuar, dar sperând în secret la izbăvire.

Tremurând cuprinsă de pasiune, Mena se ridică pe vârfuri, lipindu-și buzele de linia aspră a gurii lui. De data aceasta, limba ei o întâlni pe a lui cu o fierbințeală bine-venită când își alunecă mâinile mai jos pe umflăturile pieptului său și în jurul trunchiului său masiv, ca să-i cuprindă în brațe cât de mult putea din silueta impunătoare. Mâinile ei căutară un loc unde să se odihnească, ușoare ca niște aripi de fluturi la început și apoi, când îl trase mai aproape de ea, puternice și dornice.

Un fior de plăcere îl făcu să se cutremure când își alunecă degetele în jos pe pantele puternice ale spatelui său. Mușchii lui lați tresăriră și se încordară sub atingerea ei, și își gemu aprobarea într-un mârâit satisfăcut în gura ei. Mena simțea cicatricile de pe spatele lui,

desigur, dar ceea ce îi incita toate simțurile era bărbatul care avea acele cicatrici.

Foamea lui deveni un lucru tangibil, făcându-l să respire din ce în ce mai greu și mai repede. Măinile lui erau peste tot, cuprinzându-i sânii și frământându-i, în timp ce sfârcurile i se transformară imediat în muguri tari și dureroși sub palmele lui. Îi testa carnea aplicând tensiune blând și insistent, modelând-o până când nu mai putea gândi din cauza valului de senzații.

Un scâncet mic de uimire îi scăpă de pe buze când șoldurile i se încordară și zvâcniră dintr-un impuls de dorință de care nu se crezuse vreodată capabilă. Ud și tumefiat, trupul ei îl chema pe al lui.

Și al lui răspunse.

Aerul răcoros al nopții îi sărută încet gleznela, în timp ce mâinile lui îi strâneau halatul subțire de mătase, desfăcându-i-l. Genunchiul lui își făcu loc cu blândețe între picioarele ei, în timp ce o cotopea cu sărutări profunde și ametoare. Greutatea lui o imobiliza de perete, iar halatul ei cedă sub mâinile lui convingătoare, căzând și lăsându-i carnea pradă mâinilor lui.

Marchizul îi înghiți icnetul care îi scăpă Menei când observă că și kiltul lui se ridicase între trupurile lor și că, dintr-o singură mișcare lină și sinuoasă, el îi depărtase picioarele și-și lipise pielea coapsei lui goale de sexul ei expus.

El murmură o înjurătură într-o limbă pe care ea nu o cunoștea, în timp ce se atinge de trupul ei, înlocuindu-i scânteia de spaimă cu una de plăcere. Dintr-odată, mușchiul încordat al piciorului său era ud și alunecos când se undui din nou, creând o frecare stranie și delicioasă. Mena știa că își dorea să o pătrundă și că, dacă se deschidea pentru el, avea să-și îngroape în ea fiecare centimetru de carne fierbinte, cât putea de adânc.

– Stai, șopti ea.

Sau poate nu zisese nimic, din moment ce el nu slăbi nici o clipită presiunea gurii sale, nici când buzele ei se mișcau, încercând să articuleze cuvinte. Voia ca el să se oprească. Și nu își dorea să se mai oprească *niciodată*.

Și apoi mâna lui era acolo, degetele lui abile alunecau prin fanta umedă a sexului ei, atingând-o într-un loc secret căruia până atunci nimeni nu-i dăduse vreodată atenție. Și el trezi astfel o frenezie în sângele ei, cu atingeri iritant de lente. O căldură stranie începu să prindă formă în miezul ființei sale și explodează rapid într-un ghem incendiar de senzații.

Mena se zbătea neajutorată sub el, călărindu-i coapsa puternică, în timp ce și mai multă fierbințeală crea și mai multă frecare, care la rândul ei atâta și mai tare flăcările pasiunii din interiorul ei. Ce fel de magie păgână mai era și asta? Cum era posibil ca niște mâini atât de aspre și de brutale să creeze niște senzații atât de blânde și de mătăsoase, pe cel mai sensibil petic de carne al corpului ei?

Se întâmpla... ceva. Își simțea mușchii din corp încordându-se și pulsând. Corpul ei părea să se deschidă, să se pregătească și să o avertizeze să se pregătească sufletește și să se agațe de puterea lui susținătoare, pentru că nu avea să poată opune rezistență împotriva a ceea ce urma să-i facă. Măinile ei se agățară de spatele lui, apoi de umerii lui, înfigându-și degetele în carnea lui și apoi împingându-l. Dar el ignoră zbaterile ei plâpânde, ridicând-o ușor cu piciorul, până când se văzu obligată să se sprijine de forța lui nemărginită, pentru că picioarele ei nu păreau să mai fie în contact cu podeaua. Și o ținu acolo, suspendată la marginea splendidă a unui abis întunecat și necunoscut. Îl putea simți întinzându-se după ea, o uitare vibrantă care nu cunoștea limite și care nu-i dădea nici o clipă de răgaz.

Și tot ce trebuia să facă era să se lase purtată de val.

– Termină pentru mine, fătuco!

Îi șopti pe gât acest ordin, mângâindu-i pielea cu respirația lui febrilă, în timp ce-și plimba buzele pe coloana gâtului ei.

Și ar fi făcut-o dacă degetele lui nu s-ar fi încurcat în părul ei. Un fior de frică o traversă ca o săgeată de gheață și-i scurse toată fierbințeala din oasele-i aproape lichefiate.

Gordon obișnuia să o tragă de păr.

Folosise asta ca pe o unealtă de supunere, să-i blocheze capul acolo unde voia el și s-o oblige să stea nemișcată, în timp ce pătrundea cu forța în gura ei. Uneori, firele de păr i se smulgeau din scalp, și sunetul acela îi răsuna cu ecou în urechi, dinspre interior.

Și orice sunet dezolat și înspăimântat scoase când își dezlipi gura de pe a lui și întoarse capul într-o parte fu suficient ca să-l smulgă din starea sa de excitație amețită.

– Te rog, îl imploră ea, într-o șoaptă chinuită. Nu pot.

Și se pomeni eliberată la fel de brusc cum fusese îmbrățișată și mai mult ca sigur s-ar fi prăbușit la pământ dacă nu ar fi susținut-o peretele.

Ravencroft se aruncă în celălalt colț al camerei, unde își propti mâinile pe perete. Capul îi atârna mai jos de umeri, în timp ce spatele lui impresionant se mărea și se cutremura cu fiecare respirație grea.

Copleșită de un vârtej de frică, dorință carnală și rușine, Mena apucă strâns faldurile flasce ale halatului și le înfășură înapoi în jurul trupului ei, legând cordonul.

– Iartă-mă, zise el în cele din urmă. Am băut prea mult. Nu gândeam limpede.

Glasul lui era mai gros decât de obicei și accentul, mai pronunțat. Cele câteva secunde de tăcere dintre ei păreau o eternitate, în timp ce Mena se străduia din răspuțeri să-și pună ordine în gândurile-i răspândite și rătăcite prin încăperea la fel ca jucăriile unui copil neascultător.

– Nu poți pleca, Mena, îi ordonă el.

Ei nu-i venea în minte nimic ce să spună. Să plece ar fi fost mai sigur în multe feluri și complet periculos în alte sensuri. Soțul ei era undeva acolo, căutând-o.

Dar dacă rămânea...

– Andrew poate să-și păstreze animalul, mormăi el, împingându-se de la perete și ducându-se spre ușa dărâmată.

Mena rămase nemișcată, încă încercând să-și recapete suflul, străduindu-se să ignore vibrațiile de dorință care încă pulsau între picioarele ei și junghiurile de teamă care amenințau să-i oprească inima.

– Și..., continuă Ravenscroft, încă refuzând să se întoarcă și să se uite la ea. Nu-ți voi dicta cum să-ți petreci timpul liber... sau cu cine.

Spuse acestea ca și când rostirea acelor cuvinte îl costase enorm. Uluită, Mena tot nu știa ce să-i răspundă, până când îi scăpă un politicos „Mulțumesc”.

– Nu pleca. Probabil era cea mai blândă poruncă pe care o dăduse el vreodată, cel mai apropiat lucru de o rugămintă pe care-l auzise ea vreodată de la Demonul Scoțian. Nu-i abandona, așa cum am făcut eu. Așa cum a făcut toată lumea.

Folosise cea mai vicleană și mai eficientă armă din arsenalul său, ca să obțină ceea ce voia de la ea. Copiii lui. Ei chiar aveau nevoie de ajutorul ei, și chiar ea avea nevoie de ei. Avea nevoie de Ravenscroft. Nu doar de omul în carne și oase, ci și de zidurile de piatră ale fortăreței din jurul lor. Rămânea o fugară. Fugea de Coroană, și era exclus să se întoarcă în Anglia.

– O să rămâi, insistă el. Și eu o să... te las în pace.

Treaba asta ar fi trebuit să o facă să se simtă mai bine, dar nu era așa.

– O să rămân, șopti ea și nu-și permise să alunece în jos pe perete și să se prăbușească la podea până când el nu părăsi încăperea, închi-zând ferm în urmă ușa ruptă.

Mena îl visă pe *brollachan* în noaptea aceea. Se zvârcoli și se răsuci în pat toată noaptea, ca și când ar fi fost chinuită de o febră îngrozitoare. Niște mâini aspre și pline de bătăături o alinară, până când se potoli din chin, devenind doar agitată.

– Liam? șopti ea prin miasma compusă din ceață de vis și lumină a lunii.

– Nu, fătuco, îi șopti înapoi o voce răgușită, întunecată. Ar fi mai bine să pleci. Pleacă din locul acesta. Dacă rămâi cu Demonul Scoțian, asta o să însemne sfârșitul zilelor tale.

În vis, era în patul ei, doar că nimic nu era ca înainte. O pâclă rece se răspândea prin cameră. Fragmenta lumina lunii și îi întuneca vederea. Plămânii i se umplură de gheață, și răceala i se răspândi prin sânge, transformându-se în frică.

– Vine să mă rănească? șopti Mena în întuneric, în timp ce ochii ei cercetau ceața după ochii aceia roșii demonici înspăimântători.

– *Da!* Cuvântul răsună din spatele ei, dar nu îndrăznea să se întoarcă din poziția în care stătea ghemuită pe o parte. El ia ceea ce-și dorește și apoi distruge lucrul acela. Nu se poate abține să n-o facă, fătuco. E în *sângele* lui. Vocea părea din ce în ce mai aproape și mai puternică. Tu ești obiectul dorințelor lui acum, și asta înseamnă că ești în pericol. Fugi înainte să te revendice și pe tine.

Mena clătină din cap, într-un gest stăruitor de negare.

– El nu vrea să mă revendice. A fost doar beat, și eu am fost slabă, dar n-o să se mai întâmple nimic. Eu sunt doar o guvernantă.

– Știm amândoi că ești mai mult decât atât.

Lacrimi de panică îi năpădiră ochii, și tânjea să o ia la goană, dar, în visul acesta, mușchii nu păreau să-i mai funcționeze.

– Cine ești? șopti ea, în timp ce lacrimi de spaimă i se revărsau pe obraji. Cum... de unde știi ce sunt eu?

Mena simți șoapta unei respirații pe șuvițele de păr de la baza cefei. Îi scăpă un icnet înspăimântat ce sună ca un scâncet.

– Eu sunt întruparea îngrozitoare a infinitelor păcate ale celor din neamul Mackenzie. Sunt spectrul demonului lui. Nu va scăpa de promisiunea pe care mi-a făcut-o.

– Ce ți-a promis? întrebă ea, pentru că nu se putu abține.

– Totul, fătuco. *Totul!* Și o să iau ce mi se datorează.

A.M Capitolul 15

A doua zi dimineată, Liam se dusesese în dormitorul fiului său și făcuse tot ce-i stătuse în putință să îndrepte lucrurile, înainte să plece cu treabă, în după-amiaza aceea. El și fiul său își ceruseră scuze unul față de celălalt – iar acesta era un lucru care, cel mai probabil, nu se mai întâmplase în casa Ravenscroft de generații întregi.

Și apoi plecase simțindu-se mai împovărat, dar mai plin de speranță decât se simțise în toată viața sa, iar emoțiile acestea conflictuale îl lăsaseră mai agitat ca oricând. Pe tot parcursul călătoriei sale de la Strathcarron la Dingwall, Liam avusese nevoie de tot timpul pentru a se decide cu ce femeie urma să se culce ca să scape de amintirea Philomenei Lockhart. Cum, pentru numele lui Dumnezeu, avea să reușească să facă față întâlnirii plictisitoare a Consiliului pentru Agricultură al Moșierilor din Scoția, când era la fel de distras și de agitat ca un adolescent? Nu exista nici o șansă ca Liam să se poată concentra asupra rapoartelor despre culturile de vară târzie sau asupra problemei înșămânțărilor de iarnă, ori să decidă asupra prețurilor de export, sau să se întâlnească cu reprezentatii francezi, conduși de moșierul Fraser, ca să cumpere butoaiele din lemn de stejar necesare pentru anul viitor, dacă nu putea să-și stăpânească libidoul năbădăios.

Acesta era și motivul pentru care plecase cu două zile mai devreme de la Ravenscroft. Avea să fie nevoie să petreacă cel puțin pe atât în pat cu altă femeie ca să își ștergă din memorie amintirea trupului ei incomparabil și a dorinței ei umede de pe piele.

Mary Munroe deschise ușa înainte ca el să apuce măcar să ciocănească. Cu chipul ei frumos, luminat de un zâmbet primitiv, și făcându-și vânt cu evantaiul într-un mod foarte cochet, femeia îi făcu cu ochiul.

– Ce să vezi?! Dacă nu e însuși Demonul Scoțian, venit aici în persoană, ca să-mi răpească virtutea, zise Mary, răsucind pe deget o buclă de abanos și apoi râzând de propria-i glumă. Se numărau deja ani buni de când Mary Munroe nu mai era virgină – sau virtuoasă, de fapt.

Femeia era cea mai scumpă curtezană din Scoția. Și se zvonea că trăia la Dingwall pentru că lordul de la castelul Tulloch era cel care o ținea în aceste apartamente luxoase. Dar, atât timp cât era disponibilă oricând avea el chef, era liberă să se ocupe de restul

„programărilor“ sale. Mary Munroe păstra numai cea mai exclusivită clientelă, și Liam era suficient de norocos cât să se numere printre clienții săi. Nu îi plăcea numai priceperea ei, ci și compania acesteia. Și putea spune asta despre foarte puțini oameni.

Femeia chicoti încântată când el o înghesui înapoi în apartamentul ei, o lipi de perete în interior și o sărută aprig.

Asta era ce își dorea, nu? O partidă de sex plină de transpirație și de disperare. Și ea avea să-l lase să-și facă de cap. Mai făcuse asta. Dar, în timp ce înfloreau pentru el, învărtindu-și limba prin gura lui cu mișcări de expertă, Liam înțelese dintr-odată că nu buzele ei erau cele după care tânjea. Sub mâinile lui cercetătoare, sânii ei păreau prea mici și deloc excitanți. Corpul lui era tare și pregătit, încă din urmă cu o noapte. Și atunci, de ce trebuia să închidă ochii și să și-o imagineze pe Mena pentru ca simpla idee de a se culca cu cea mai frumoasă și dorită femeie din Scoția să i se pară mai atractivă?

Ea rupse sărutul fără tragere de inimă și rămase o clipită studiindu-l cu ochii ei de culoarea whisky-ului.

– Bine, moșierule Mackenzie, cine este?

El făcu un pas în spate când ea îl împinse ușor.

– Cine? întrebă voit ambiguu, în timp ce-și aluneca mâna peste părul pe care și-l legase pe timpul călătoriei.

– Femeia pe care încerci s-o uiți.

Ridică dintr-o sprânceană și apoi porni în jos pe coridor, cu fustele-i voluminoase fluturând în jurul său.

Mena arcuia spatele în același fel, și Liam știa că ea sigur nu avea nevoie de o tonă de material ca să ajungă la forma aceea corporală pentru care domnișoara Munroe și numeroase alte femei plăteau bani buni ca să o obțină prin artificii de croitorie și să o etaleze pentru a se face mai dezirabile. Fundul Menei era de o perfecțiune desăvârșită. Și dacă doar și-ar fi putut strânge mâinile în jurul feselor ei delicioase, ar fi fost un om fericit.

Se încruntă, infuriat de făgașul nedorit pe care tot intrau gândurile sale. O urmă pe curtezană în salonul ei de primire a oaspeților, o apucă de la spate și o răsuci cu fața spre el.

– Nu vorbi prostii, femeie!

Buzele ei colorate se arcuiră într-un zâmbet.

– Sunt pricepută la multe lucruri, moșierul meu, dar să vorbesc prostii nu se numără printre talentele mele. Dacă vrei o curvă fără minte, va trebui să te duci să cauți în altă parte.

– Nu pentru mintea ta te plătesc, fătuc. Și acum, scapă de asta, zise, și degetele lui zburară spre șnururile rochiei ei.

Ea îi acoperi mâinile mari cu cele mici și fragile ale ei, și lui Liam îi veni destul de greu să privească expresia înțeleghătoare din ochii ei.

– Te cunosc de mult timp, Liam Mackenzie. Și te-am dorit de dinainte să vii tu prima dată la mine, de pe vremea când încă îi erai fidel soției tale bune.

– Ai grijă, fătuco, o avertiză el și-și retrase mâinile.

– Și tu mă doreai, mă voiai al naibii de tare, dacă îmi amintesc bine. Ea se întoarse de la el și se aventură și mai departe, în salonul somptuos al casei sale, unde se întinse confortabil și languros pe un divan de culoare verde-deschis, a cărui nuanță se asorta la perfecție cu draperiile aurii. Chiar și camera era decorată într-o manieră menită să-i accentueze frumusețea. Paleta deschisă de culori îi ilumina trăsăturile întunecate, care contrastau cu bronzul rochiei pe care o purta. Flutură din evantai de câteva ori, făcându-și buclele lejere de abanos să i se legene în jurul feței cu o eleganță exersată. Am știut asta când ai venit în sfârșit și m-ai luat prima dată, am știut că o să fie genul de întâlnire după care o să am nevoie de timp de recuperare. Și, la fel ca întotdeauna, am avut dreptate. N-am mai mers la fel de bine o săptămână după aceea, zise, și fața îi strălucea datorită amintirii extrem de plăcute.

Păi, și atunci de ce mai pierdeau timpul?!

– Dezbracă-te, și o să am eu grijă ca picioarele tale să nu mai atingă podeaua câteva zile bune.

Dar ea clătină din cap, cu ochii strălucindu-i de regret și de un soi de compasiune afectuoasă.

– Nu. Dacă nu ești deja îndrăgostit de ea până peste cap, ești pe cale să fii. N-aș apuca să te am decât o dată, după care ai fi atât de măcinat de regrete și de rușine, că ai pleca. Și nu aș vrea să ne despărțim așa.

– Treaba asta cu ghicitul viitorului se plătește la fel de bine precum prostituția? o întrebă el, răutăcios.

– Nu fi crud doar pentru că am dreptate, îi răspunse ea tăios.

El se uită urât la ea, și Mary îi răspunse cu aceeași monedă:

– Stai jos, moșierul meu, să-ți torn ceva de băut, îl invită ea. Poți să-mi povestești despre ea.

– Nu, mulțumesc. Nu-i mai ardea de băut.

– Un ceai atunci, zise ea, făcându-i semn spre ceainicul din fața sa, și Liam fu de acord, așezându-se în fotoliul de piele din fața șemi-neului, singura piesă de mobilier existentă acolo pentru un vizitator masculin.

Mary turnă ceaiul încet, și el o privea în acest timp, simțind cum i se strânge vintrea de dorință, disperare și, dacă era complet sincer cu el, cel mai probabil ușurare. Luă de la ea ceșcuța delicată de porțelan, când ea i-o întinse peste măsuța din salon, și făcu tot posibilul să nu dea pe gât conținutul dintr-o singură înghițitură. Nu băuse niciodată prea mult ceai la viața lui și nici nu se simțise confortabil ținând în mâini ceva atât de casant. Când ridică privirea, ea îl privea cu o afecțiune vicleană.

– Îmi place că nu prea reușesc să te citesc niciodată cu adevărat, zise ea. Tu ești locotenent-colonelul Mackenzie, Demonul Scoțian. Te arunci în bătălie fără nici o ezitare și pornești la atac în cele mai periculoase situații, fără ca măcar să clipești. Dar să ții la o *femeie*... asta te sperie suficient de tare încât să dai bir cu fugiții?

Liam nu zise nimic, ci doar lăsă jos ceașca. Pentru că adevărul era că nu fugise numai de Mena. Ci și de el însuși. De umilința pe care i-o produsese mărturisirea pe care i-o făcuse pe întuneric. Îi împărtășise o parte dintre secretele lui. Își împărtășise durerea cu ea. Dezlănțuise forța sălbatică a dorinței lui...

Și asta o înspăimântase.

Așa că îi promisese că avea să o lase în pace, dar, chiar în timp ce rostise acele cuvinte, știuse să mințea. Pentru că nu ar fi avut cum să o lase în pace nici dacă ar fi vrut. Domnișoara Lockhart devenise cumva o parte din el.

– E iubire? întrebă Mary cu blândețe.

– E... complicat.

– Iubirea e *mereu* un lucru complicat, dragule, zise ea și râse scurt. E unul dintre motivele pentru care și eu fac ceea ce fac, în loc să mă îndrăgostesc de cineva care să merite. Complicațiile sunt odioase și incomode, mai puțin atunci când le trăiește altcineva, desigur.

Liam se gândi că probabil atitudinea ei nonșalantă față de situație era ceea ce îl determină să îi mărturisească acum ceva de care se temea, dar începuse să bănuiască.

– Ea nu-l vrea pe Demonul Scoțian.

– Mai ai multe alte titluri, îi aminti ea.

– Nu pare să fie interesată nici de alea. Era un lucru pe care descoperise că îl admira la Mena, deși s-ar fi folosit de el bucuros ca să obțină ceea ce voia de la ea dacă ar fi crezut că asta ar fi ajutat la ceva.

Femeia ridică din umeri.

– Atunci, fii Liam Mackenzie, zise ea simplu. Bărbatul și atât.

– Eu... nu cred că știu cine e omul ăsta.

– Dacă e o femeie bună, o să te ajute ea să-l descoperi.

Dar el nu putu face altceva decât să clatine din cap, în timp ce-și simțea inima din ce în ce mai grea în piept.

– A fost maltratată în trecut și știe că sunt un om violent. E înspăimântată de mine...

– Și totuși? ceru să știe Mary.

– A *țipat* la mine, zise el, încă nevenindu-i să creadă. Au trecut zeci de ani de când n-a mai îndrăznit cineva să facă asta. Mi-a zis că nu pot să îi dau ordine și că e o femeie cu o voință liberă și independență. M-a numit o brută intimidantă.

– Oh, Doamne! exclamă ea, mascându-și un zâmbet și un chicot cu ajutorul evantaiul. Și tu ce i-ai răspuns la asta?

– Am sărutat-o. Și ea m-a sărutat înapoi.

– Căsătorește-te cu ea, Liam, îi porunci ea, închizând evantaiul printr-o mișcare foarte fermă. Cât mai curând posibil. Măine dacă se poate.

– Nu m-ar vrea, zise el, destul de confuz.

– Nu fi ridicol! Orice femeie te-ar vrea! zise Mary, aruncându-i o privire curioasă peste buza ceșcuței ei de porțelan.

– Nu și ea. Are multe secrete. Secrete dureroase. De fapt, cred că mă evită intenționat. Dar uneori... se uită la mine ca și când...

Ca și când îl dorea. Ca și când îl înțelegea.

– Fiecare femeie are secretele ei. Mary scoase un oftat nerăbdător și lăsă ceașca pe masă lângă a lui, după care îl bătu ușor peste încheietura degetelor cu evantaiul închis, ca să-i atragă atenția. Este un șoc pentru mine că asta *încă* vă surprinde foarte tare pe majoritatea bărbaților, ca niște idioți adorabili ce sunteți, dar chiar nu înțelegeți că o femeie care nu vă vrea doar titlurile și nu-i o vânătoare de averi își dorește să fie curtată și cucerită?

– Curtată și cucerită? Cuvintele astea îi lăsau pe limbă un gust la fel de straniu precum era această idee pentru mintea lui. Te referi la cadouri, bijuterii și...

– Nu, la naiba! exclamă ea, întrerupându-l și lipindu-și mâna de frunte într-un gest dramatic de uimire. Cele mai prețioase lucruri pe care i le poți dărui unei femei – unei femei *demne* – sunt intimitatea, timpul, adevărul, siguranța și prietenia.

– Prietenia? repetă el, ridicând mâna și lipindu-și-o de tâmplă, în locul unde simțea că începea o durere de cap.

– Vorbește cu ea. *Cunoaște-o mai bine* și las-o și pe ea să te cunoască. Intimitatea nu se rezumă la dormitor, dacă nu știi. Ca să vă iubiți cu adevărat, trebuie mai întâi să vă *placă* unul de altul. Ție îți place de ea?

Liam cugetă asupra întrebării ei. Îi plăcea felul în care se comporta și în care vorbea cu copiii. Îi plăcea faptul că era o femeie pragmatică, dar totuși idealistă. Îi plăcea felul în care mânca, cu poftă, dar și cu maniere alese. Îi plăcea cum își coafa părul și cum strâmba din nas și îi plăceau cărțile pe care le citea, chiar și cele pe care nu le înțelegea. Îi plăcea faptul că îi putea mărturisi secretele lui în întuneric și că nu îl făcea niciodată să se simtă rușinat sau vinovat de nimic. Îi plăcea că îl trata cu simpatie și înțelegere și niciodată cu milă. Îi plăcea felul în care reacționa inima lui când îi auzea tocurile pe podelele castelului său. Nu-i venea în minte nici măcar un singur lucru care să nu îi placă la ea.

Bănuia totuși că putea încadra secretele ei în categoria aceasta. Orice îi pune a acele umbre în ochi și o făcea să-i fie frică de el.

– Da, recunosc el. Îmi place de ea.

– Atunci, trebuie să te duci la ea și să o revendici imediat ca fiind a ta! zise și se ridică, de parcă ar fi fost pregătită să-l dea afară din casa ei.

– Faci totul să sune atât de simplu, zise el, ridicându-se la rându-i și simțindu-se mare și stânjenit în salonul ei pretențios.

– Nimic care să merite nu e simplu, i-o tăie ea. Ai ajutat la dezmembrarea Companiei Indiilor de Est. Ai luat cu asalt castele și ai schimbat din temelii regimuri întregi de tirani. Și, dacă va fi să ți se împotrivescă, ia-i cu asalt toate defensivele și escaladează-i zidurile! Nu e ca și când nu ai ști cum să faci asta.

Replica aceasta îi smulse lui Liam un sunet sec de amuzament.

– Nu pot să plec acum, particip la un summit de o săptămână, care are loc chiar aici, în Dingwall. E o obligație pe care o am față de poporul și față de clanul meu, pe care nu o pot ignora sub nici o formă.

– Atunci, ai o săptămână la dispoziție să-ți dai seama cum să-i cucerești inima, moșierule Mackenzie. Și îți sugerez s-o folosești cu înțelepciune.

Russell avusese dreptate în privința ploii, cugeta Mena în timp ce stătea pe acoperiș, pe cel mai nordic parapet de la castelul Raven-croft și contempla celebrările ce aveau loc jos. Briza răcoroasă de octombrie aducea umezeală în aer, dar până acum nu căzuse nici măcar o picătură de ploaie.

Moșierul Mackenzie se întorsese de la Dingwall cu două zile în urmă și se părea că adusese cam toți scoțienii acasă cu el pentru sărbătoarea de Samhain. Mena nu avusese ocazia să-l vadă pe Raven-croft sau să vorbească cu el între patru ochi, întrucât fusese tot

timpul înconjurat de oaspeți sau plecat cu o treabă sau alta. Iar astăzi îi dusesese pe copiii săi, împreună cu moșierii oaspeți, Monroe și Fraser, împreună cu familiile lor, în vizită în satul Freanloch, lăsând-o pe Mena liberă să facă orice voia în ziua aceea.

Ea își petrecuse timpul ajutându-i pe Jani și pe menajera-șefă, doamna Grady, care nu-și mai vedeau capul de treburi, să se ocupe de sarcinile gospodărești, pentru a mai ușura întru câtva povara personalului domestic. Destul de repede, se pomenise însă mai degrabă încurcând decât ajutând, așa că își luase câteva clipe de singurătate înainte de începerea sărbătorii din seara aceea.

Moșia Ravencroft prinsese viață, înțesată cu scoțieni – și de rând, și nobili. Mulți dintre ei dormeau în camerele de oaspeți elegante, dar chiar mai mulți își ridicaseră corturi colorate și grandioase în curte, aprinzând focuri de tabără ca să se încălzească. Deja curgeau râuri de whisky și bere peste tot, suficient cât să înece o întreagă corabie de pirăți.

Mena îl rugase pe Jani să o ajute să se familiarizeze cu stemele și steagurile, expuse cu mândrie pe corturile și pe tartanele oamenilor. Oaspeți din clanurile învecinate MacDonnell și MacBean se înfruptau din festine laolaltă cu membri ai clanului MacKinnon din Skye și cu cei ai clanului MacNeil din Outer Hebrides. Membri ai familiei Campbell se plimbau printre ei și la fel și câțiva din familiile Ross și Frasier.

Mena nu avea un costum de Halloween. În schimb, îmbrăcase mantia sa neagră, cu guler din blană de vulpe, pentru această ocazie specială, peste cea mai elegantă rochie verde de mătase pe care o avea.

Cu zidurile sale grandioase și străvechi din cărămidă roșie, cu terenurile vaste și cu turlle înalte, ce se ridicau să spintece cerul gotic cenușiu, castelul Ravencroft era locul ideal pentru această sărbătoare macabră. Deși, din ce putea vedea Mena din locul unde era, petrecăreții costumați erau mult prea veseli și distrați pentru a fi considerați cât de puțin fioroși.

Cândva, demult, Menei îi fusese frică de înălțimi. Dar, după ce petrecuse mult timp încuiată în camera sa micuță de la Belle Glen, ajunsese că aprecieze cerul liber. Tânjise după el în orele nemiloase de întuneric. Iar în dățile în care fusese încuiată singură în celulă câte o zi întreagă, privise cum soarele alunecase un cerculeț micuț de lumină pe podea printr-o fereastră poziționată mult prea sus ca Mena să ajungă să se uite afară. În zilele acelea, tânjise după

frumusețea unui apus sau după o întrezărire a unei nopți luminate de lună.

Acum, Mena inspira adânc aerul parfumat de seară în timp ce privea soarele alunecând în spatele copacilor și al insulelor de dincolo de ei, dorindu-și să fi putut fi corbul pe care îl văzuse planând deasupra focurilor de tabără care punctau meleagurile tomnatice din Wester Ross. Înspre est, cerul devenise negru, iar cele mai apropiate stele nu păreau mai mult decât gămălii de ac strălucitoare pe cerul scoțian întunecat. În timp ce urmărea cu privirea spre vest arcada cerului în amurg, Mena observă panglica azurie care încă ilumina orizontul deasupra umbrelor din Hebride. Stelele nu erau mai mult decât o sugestie a luminii, și Mena plănuia să rămână aici până când cerurile scânteiau de constelații, căci nu le văzuse în întreaga sa viață decât de aici, din Scoția.

Copacii și zidurile castelului îi protejau pe petrecăreți de vântul rece, dar acolo sus, pe parapet, unde stătea ea, briza se întetea considerabil, jucându-se cu șuvițele părului ei și cu tivul rochiei sale. Simțindu-se dintr-odată prostuță și visătoare, Mena își descheie mantia și lăsă vântul să facă materialul să plutească sub brațele ei larg deschise, imaginându-și că avea cu adevărat aripi.

Aerul rece îi trimitea fiori delicioși prin corp, și scoase un țipăt scurt și încântat când se uită în jos, și înălțimea amețitoare la care se afla față de pământ chiar îi intensifica înzecit senzația de libertate. Dacă trupul ei nu putea zbura, măcar sufletul ei o putea face, și îl eliberă în vântul tomnatic, cu un suspin mulțumit.

Când frigul deveni din revigorant inconfortabil, se așeză pe zidul de piatră care îi ajungea până la talie și se uită în continuare în noapte. Când auzi trântindu-se ușa grea de lemn a turnului, fu șocată și speriată și mai că se aruncă pe spate peste parapet.

Inima începu să-i bubuie în piept când îl zări pe Ravenscroft încadrat de arcada de piatră, cu pieptul și cu umerii zguduindu-i-se de parcă tocmai parcursese în fugă o mare distanță. Arăta ca un fel de zeu păgân, cu părul lui negru precum pana corbului lăsat liber și fluturându-i în jurul umerilor lați, cu excepția a două împletituri care i se legănavă în vânt imediat deasupra tâmplelor. Pe sub mantaua pe care o purta, se vedeau o cămașă albă, o vestă neagră și un kilt.

Ochii lui de onix străluceau la ea, iluminați de jos de numărul de focuri în continuă creștere. Cizmele lui grele răsunau pe piatra rece, în timp ce se apropia de ea.

Ar fi trebuit să se ridice și să facă o reverență în fața lui, apoi să se întoarcă și să fugă, dar ușurarea vădită din ochii lui o ținea ca hipnotizată.

– Ți-am văzut umbra pe acoperiș, zise el, răsufând greu. Întinzându-ți mantia ca și când intenționeai să-ți iei zborul, și am crezut că...

Mena icni și se muștră pentru prostia nesăbuită de care dăduse dovadă. Nu se așteptase să o vadă nimeni aici, sus, din moment ce bucata de cer ce se întindea în spatele ei era complet întunecată. Dar se părea că umbra ei fusese totuși vizibilă de jos, și oricine s-ar fi uitat în sus în clipa aceea și-ar fi putut face grija că era posibil ca ea să cadă de pe acoperiș.

Sau să sară, așa cum făcuse răposata Lady Ravencroft.

Liam găfâia și abia își putea trage răsufarea pentru că alergase de jos din curte până sus în turnuri ca să-i salveze viața!

– Moșierul meu, îmi pare îngrozitor de rău, încep ea, cu sinceritate. Nu am intenționat nici o clipă să-ți cauzez vreo neliniște, trebuie să mă crezi... eu niciodată nu așa... adică... eu nici nu m-aș gândi să... ăă...

El se opri la un braț distanță de ea, în timp ce ea se răsuca cu fața spre el. Umbrele se jucau pe maxilarul lui încordat, în timp ce privirea lui o atingea din vârful capului și până jos la tivul rochiei, care flutura, umflată de vânt.

– Iartă-mă, te rog, îl imploră ea, cercetându-i trăsăturile sălbatice și încercând să-și dea seama cât de furios era pe ea.

Spre profunda ei uimire, expresia de pe chipul lui se relaxă și la fel făcură și umerii lui mari, deși intensitatea din ochii lui de abanos nu se diminuează nici o clipă.

– Fătuc, să știi că ți-aș ierta aproape orice, așa, îmbrăcată în rochia asta.

Mena se îmbujoră și-și strânse mai tare mantia în jurul corpului, ascunzându-și gâtul în gulerul de blană și acoperind eficient decolteul un pic cam prea adânc al rochiei sale.

Liam se încruntă, însă nu zise nimic.

Neputând să se uite la el fără să i se taie răsufarea, Mena se întoarse înapoi spre peisajul care se desfășura mai jos de ei, și un fior de fericire îi săgetă inima în clipa în care îl zări pe Andrew țopăind și zburdând prin curte, cu Rune alergând după el.

– Pot să mă alătur ție? murmură Ravencroft lângă ea, și respirația lui caldă făcu norișori mici de abur în răcoarea serii.

– E castelul tău, răspunse ea.

Și-ar fi dorit să nu rămână, și totuși nu-și dorea nici ca el să plece. Ultima dată când fusese singură cu el, îi permisesese să-și ia cele mai ilicite dintre libertăți. Liam Mackenzie o transforma într-o persoană care îi era total necunoscută până și ei. Fiecare moment pe care îl petrecea în prezența lui era încărcat de o intensitate electrizantă și de o emoție care îi fura răsuflarea și îi făcea inima să se oprească în piept.

Mena nu îl privi când își trecu pe rând picioarele peste zid, așezându-se lângă ea pe parapet, suficient de aproape încât brațul să i se lipească de umărul ei. Ar fi trebuit să se tragă ca să poată păstra o distanță respectabilă de el, dar, deși asta dictau regulile bunei-cuviințe, știa că ar fi fost un gest incredibil de nepoliticos din partea sa.

Orice ar fi făcut nu avea cum să câștige, și Mena avea senzația că el o pusese intenționat în poziția aceasta. Aruncându-i o otheadă pe sub gene, descoperi că nu își putea dezlipi privirea de la el. Și nu putu să nu se întrebe cum era pentru el să stea așa în vârful unui castel atât de grandios și să stăpânească tot ce se întindea mai jos de el. Fiecare suflet din sat, fiecare fir de grâu din câmpuri, fiecare animal din izlaz și din pădure, toate se bazau pe pământul lui, pe voința lui, pe onoarea lui și pe cuvântul lui. Nu era de mirare că Ravenscroft supraveghea întreaga scenă cu o expresie de posesiune aprigă, la fel de impasibil și de stoic precum un gargui de piatră și în aceeași măsură de formidabil.

– Probabil așa arăta lumea și la începuturi, zise el cu o voce la fel de suavă precum mătasea și la fel de solidă pentru fierul.

Și ea înțelegea întocmai la ce se referea. Oare cum fusese pe vremea când plăcerile nopții și seducția focului culminau în petreceri și dezmățuri orgiastice ce nu erau îngădite de structurile societății?

– Și poate că tot la fel va arăta și la sfârșitul ei, presupuse ea, simțindu-se straniu de nesăbuită, ca și când spiritul acestei sărbători era cumva contagios.

– *Ce faci*, de fapt, aici sus, domnișoară Lockhart? o întrebă el, fără a se uita în jos la ea. De ce nu ești cu ceilalți la petrecere?

La fel de repede cum îi părăsese pielea, o căldură plăcută începu să o acapareze din nou pe sub mantie.

– O să mă crezi ridicolă...

– Niciodată, șopti el, și sunetul îi scăpă cu o răsuflare, prea blând să fie un cuvânt și prea adânc să fie un simplu oftat.

– De fapt, vin aici adesea, mărturisi ea. Unul dintre lucrurile mele preferate pe lumea asta este să privesc cum ziua se pierde în noapte. Mai întâi, strălucitul apusului, apoi cântecul mlădios al amurgului

azuriu și apoi momentul final. Înclină ușor capul pe spate ca să se uite în sus și își simți mușchii gâtului întinzându-se în cel mai plăcut mod. E ca și când cerul dispare cu totul și un soi de cortină divină este ridicată, dezvăluind stelele. Unii oameni consideră melancolic cerul pe timp de noapte, dar pentru mine stelele reprezintă un fel de prieteni vechi, care sunt mereu exact acolo unde trebuie să fie. Cred că, într-un fel, asta îmi dă un sentiment de stabilitate și de continuitate. Mena coborî ușor bărbia și se uită într-o parte, de unde Ravencroft îi studia gâtul cu cea mai ciudată expresie întipărită pe chip. Și apoi ridică ochii și-i întâlni privirea. Ți-am spus..., zise ea, coborând genele și simțindu-se un pic stânjenită și de-a dreptul minusculă pe lângă el. E o prostioară. Anostă chiar.

– Nu. Să știi că înțeleg exact la ce te referi, fătucă. Ravencroft se aplecă în față și arcui și el gâtul în aceeași manieră, întorcându-și chipul spre cer. Mă simt de parcă am fost pretutindeni prin lumea asta mare. Și au fost zile, când eram în război sau când eram pe vreo corabie, când mă gândeam că poate „acasă” nu-i nimic mai mult decât o amintire sau un vis. Erau nopți în care mă trezeam speriat că am uitat de unde vin sau cine eram cu adevărat. Credeam că o să-l pierd pe Liam Mackenzie în favoarea Demonului Scoțian. Și atunci, am început să studiez constelațiile.

– A fost de ajutor? îl întreabă Mena cu voce tare.

El se uită în jos la ea, ca și când întrebarea ei îl încântase.

– Da, chiar m-a ajutat. Într-o lume în care oamenii pictează pământul cu sânge, stelele mi-au dat un motiv să mă uit în sus. Ele formează o hartă atunci când ești pierdut sau rătăcit și sunt puncte de lumină care te ghidează în întuneric. Așa că pot să înțeleg de ce consideri că asta le face să pară prietenoase.

– Da, aprobă ea. Și cred că într-un fel îmi amintesc de faptul că lumea continuă să se învârtă. Că lucrurile se schimbă constant. Că momentul acesta, că fiecare moment, indiferent dacă e unul bun sau rău, va trece și va dispărea în uitare, așa că trebuie să trăiesc mai departe. Că trebuie să duc lucrurile la bun sfârșit. Și că în cele din urmă va veni o nouă zi. O altă șansă la ceva mai bun.

Mena se gândi că imaginea chipului său din acest moment – care era pe jumătate întors în lumină și pe jumătate în întuneric – ar fi trebuit să-i amintească faptul că discuta cu Demonul Scoțian, omul periculos pe care promisese să-l evite. Dar era ceva în expresia pe care o formau trăsăturile lui care îi îndepărta toate reținerile. Buzele lui păreau mai pline, din moment ce nu mai erau strânse într-o linie fermă, ba, dimpotrivă, păreau curbate într-un zâmbet mic și leneș.

Forma ochilor lui și unghiul sprâncenelor de deasupra lor nu trădau nici încruntare, nici asprime, ca de obicei, ci erau relaxate și cumva liniștite, dacă nu cumva o înșelau ochii. Și părea un pic nesigur, sau – să îndrăznească să gândească asta?! – un pic timid.

Părea mai tânăr așa, cu părul desfăcut și cu umerii relaxați și eliberați de tensiunea obișnuită. Mena se gândi că, atunci când zâmbea, probabil era cel mai chipeș bărbat pe care îl hărăzise Dumnezeu pe acest pământ. Înghiți apăsător, făcând tot posibilul să ignore căldura care strălucea și se învolbura undeva adânc în măruntaiele ei. Și mai jos.

– Cred că m-aș simți mai în largul meu într-un întuneric perpetuu, murmură el.

– De ce?

Umerii lui se ridicară și coborâră când răsuflă adânc, lipindu-se și mai tare de ea.

– Tu crezi că vom da socoteală la lumina zilei pentru lucrurile pe care le-am făcut pe întuneric?

– Așa sper, zise ea și încuviință din cap.

El îi cercetă chipul și ridică mâna să-i îndepărteze o șuviță de păr pe care i-o deranjase vântul și i-o lipise de obraz.

– Poate pentru că tu ai conștiința curată.

– Nu am. Te asigur că nu.

Se depărtă de atingerea lui, neputând îndura dulceața fără seamăn a amintirii pielii lui lipite de a ei și nevrând să dea glas mesajului din ochii lui. El lăsă mâna înapoi în poală.

– Atunci, poate pentru că sperî că cineva va da socoteală pentru răul pe care l-a comis împotriva ta.

Lacrimi fierbinți îi năpădiră imediat ochii, și Mena plecă ușor bărbia în piept. Pusese în cuvinte cea mai întunecată dorință din inima ei. Ca soțul ei să răspundă și să plătească pentru toate dațile în care îi cauzase teroare și durere.

Cum ghicise el asta?

– Pentru că, zise el cu blândețe, făcând-o să se alarmeze că rostise întrebarea aceea cu voce tare, știu și eu cum este să te temi de întuneric, Mena, și știu cum e să-l urăști pe omul care te-a bătut până când ți-a insuflat frica asta.

Mena îi simți degetele aspre plimbându-se ușor peste obrazul ei întors. Când ajunsese la bărbie, i-o cuprinse cu blândețe cu degetul mare și cel arătător, ridicându-i fața spre a lui.

– Mă regăsesc în mijlocul unui dans pentru care nu știu deloc pașii, recunosc el. În ochii lui strălucea o lumină păgână, în timp

ce îi cerceta chipul, căutând ceva ce ea nu îi putea oferi. Când ești prin preajma mea, nu știu ce să spun sau cum să mă comport. Nu știu ce banalități aș putea să-ți adresez. Nu am învățat niciodată cuvintele acelea tandre care ar putea trece dincolo de zidurile pe care le-ai construit în jurul inimii tale...

Deși nu își permise să clipească, Mena putea simți lacrimile adunându-i-se în ochi. Avea nevoie ca el să se oprească. Ar fi trebuit să se îndepărteze de el. Dar, s-o ajute Dumnezeu, nu-și putea smulge privirea de la frumusețea păgână a chipului lui.

– Nu știu la ce pornire să dau curs și pe care s-o reprim, dar adevărul e că te vreau cu o intensitate pe care nici măcar zeii n-o pot cuprinde cu mintea... deși nu-mi pot da seama întotdeauna dacă ceea ce se reflectă în ochii tăi este frică sau dorință.

Pentru că erau amândouă. Frică de el. Frică de dorința pe care o simțea pentru el. De lucrurile pe care și-ar fi dorit să le facă din nou pe întuneric.

– A fost scris în stelele alea să ne întâlnim. Vocea lui atingea o frecvență joasă și tandră, care făcu să se desprindă ceva în interiorul sufletului Menei. Suntem legați într-un mod inexplicabil și inevitabil tu și eu. Am știut asta de când te-am văzut prima dată în rochia aia.

Mena își dori să nege asta. Să poată clătina din cap și să-l împiedice să rostească orice avea să-i spună în continuare. Dar știa că nu putea face asta. Deși inima îi bubuia în piept, amenințând să o ia la goană, la fel ca un armăsar sălbatic pornit la galop, trupul ei era încremenit în loc. Era o prizonieră a mâinii lui calde și blânde.

– Nu, șopti ea, ca o rugămintă torturată, strângându-și degetele în jurul încheieturii lui, cu intenția de a-i îndepărta mâna. Este imposibil.

Era căsătorită. Era o fugară. Nu era demnă de un bărbat așa formidabil ca el.

– E imposibil să negi ce se întâmplă, fătucă. Îi zâmbi apoi, și Mena înțelese dintr-odată că un om putea simți razele calde ale soarelui chiar și în întunericul nopții. Oricât ai încerca să-mi rezisti, te vreau, Mena, și n-o să te revendic ca fiind ca mea, până când nu cedezi tu de bunăvoie. Dar nu o să mă opresc până când și ultimul dintre zidurile tale de apărare zace sfărâmat la picioarele mele.

Jos, în curte, răsună un corn mare, suficient de tare și de prelung încât să rupă vraja aceasta pe care el o aruncase asupra ei.

– Mă cheamă, fătuco. Și, înainte ca ea să apuce măcar să se clinească, el își atinse buzele de ale ei, după care se răsuci pe parapet și sări în picioare. Și la fel o să faci și tu, înainte să termin cu tine.

Capitolul 16

Două focuri de tabără gemene trosneau și ardeau în mijlocul spațiului alocat festivităților, flăcările lor înălțându-se cât un conac londonez cu două etaje și pe jumătate la fel de late. Mena sorbi din cidrul aromat pe care îl amestecase cu whisky, sperând că nu observase nimeni asta. Scoțienii păreau să fie foarte ferm împotriva amestecării whisky-ului lor fin cu nectare sau alte băuturi... Simțea că încă nu îl putea bea așa simplu, dar încerca să-și dezvolte rezistența.

O mulțime de câteva sute de invitați se învârteau în jurul celor două focuri imense, în timp ce fermierii și paznicii vitelor își ghidau cele mai de preț animale printre cele două infernuri ca să purifice și să binecuvânteze cirezile pentru iarna care urma. Oase de vaci, de porci și de diferite păsări de pe lângă gospodărie, folosite pentru hrănirea atât de multor oameni erau uscate, sărutate, binecuvântate și aruncate în flăcări, conferind aerului o aromă succulentă. Dacă Mena nu ar fi fost deja plină până la refuz după cina copioasă pe care o servise mai devreme, cu siguranță i-ar fi plouat în gură.

– Ai noroc, domnișoară Mena! Tocmai se pregătesc să începă ritualul! zise Jani, apărând lângă ea, în seara aceea înveșmântat ca un maharajah, în auriu strălucitor.

Turbanul său strălucea de pietre prețioase, dintre care cea mai mare se afla poziționată în mijloc și din spatele ei pornea o pană de păun foarte înaltă.

– Oh, Jani! Arăți absolut regal în seara asta! exclamă Mena.

Pielea lui tuciurie se încălzi de mulțumire, căpătând o aură roz plăcută.

– Ești foarte amabilă, domnișoară Mena, dar pâlesc pe lângă frumusețea dumitale.

– Oh, dragul de tine, dar, te rog, nu te opri... zise ea, înghiontindu-l glumeață și apoi reîncepu să urmărească ceremonia aceea complet necunoscută, care se desfășura sub ochii ei. Despre ce ritual e vorba mai exact? N-am mai văzut niciodată ceva asemănător.

Ochii întunecați ai lui Jani reflectau lumina focurilor de tabără, căpătând o nuanță aproape complet aurie.

— Chiar și în aceste vremuri moderne, scoțienii au rămas un popor foarte superstițios. Iernile scoțiene aspre sunt deosebit de periculoase pentru animale, și acest ritual pe care se pregătește să-l înceapă clanul Mackenzie este menit să ceară zeilor să le protejeze vitele și oile.

— Aha, înțeleg, șopti ea cu sufletul la gură, înainte să nu mai fie deloc capabilă să vorbească.

Răsună apoi un corn singuratic, aruncând mulțimea în tăcere cu cântecul strident și melodios. Și apoi apărură moșierul Mackenzie între cele două focuri, și un ecou de șoapte reverențioase se răspândi în noapte.

Iată-l pe barbarul ei antic în carne și oase. Personajul din tabloul de pe scări. Purtând nimic mai mult decât kiltul și cizmele, Liam Mackenzie radia o putere primitivă și primordială. Brațele și trunchiul lui erau plămădite din și mai mulți mușchi decât își amintea Mena, iar pielea lui strălucea precum catifeaua de culoarea bronzului în lumina flăcărilor.

Un fior întunecat și nedorit se involbură în trupul Menei, încordându-i carnea cu un soi de foame primordială și înmuindu-i mușchii feminini, pregătiți să-l primească. Se lupta cu această idee, după ce o avertizase în legătură cu intențiile lui imposibile, sus pe acoperiș, un pic mai devreme. Dar privindu-l așa cum era acum, o reîncarnare a unui străvechi războinic druid, nu-și mai putea aminti nici un obstacol care să stea în calea posesiunii lui absolute asupra ei.

Flăcările luminau runele negre și albastre care îi împodobeau pieptul și brațele, pornind de undeva de mai jos de cutia lui toracică și urcând în cercuri înnodate în jurul sfârcurilor, a umerilor, a gâtului și în cele din urmă împodobindu-i maxilarul frumos sculptat.

Un fel de cercuri, făurite din aur masiv, erau prinse deasupra bicepsilor masivi și îi împrejmuiau încheieturile și gâtul. Părul lui de abanos dansa în bătaia vântului, dar la cât de aproape de flăcări stătea, nu exista nici o modalitate imaginabilă să poată simți frigul serii. Abanosul fluid al părului său desfăcut îi cădea ca o cascadă până la mijlocul spatelui și se asorta la perfecție cu începutul de barbă care îi umbrea maxilarul. Cele două cozi împletite care îi cădeau peste umăr păreau să se joace cu clavicula împodobită cu rune.

Studiindu-și poporul cu mândrie țăntoșă și satisfacție vădită, Liam o găsi acolo unde stătea, la marginea mulțimii. Iar privirea pe care i-o aruncă fu atât de încărcată de promisiune senzuală, încât

trupul Menei fu străbătut de un val umed de excitație, care îi făcea coapsele să se încordeze.

Cum era posibil să o provoace astfel cu o singură privire? Cum, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi trebuit să reziste vreodată unei asemenea tentații?

„Pentru că trebuie!”, își spuse ferm, muștrându-se.

Și orice citi el pe trăsăturile ei îi inspiră o expresie atât de triumfătoare și de mulțumită, încât Mena se pomeni dintr-odată dorindu-și să arunce cu ceva după el.

Cu ceva... ceva cum era corpul ei, poate.

Jani îi făcu cu mâna lui Liam, complet neștiutor față de interacțiunea lor mută.

– Moșierul nu a ratat vreodată decât un singur Samhain de când a murit tatăl său, o informă Jani. Și în anul acela s-a abătut nenorocirea asupra castelului. Așa că oamenii au cerut ferm ca el să fie prezent aici în fiecare an pentru ritual.

Mena își smulse cu greu privirea de la imaginea copleșitoare și intimidantă care era moșierul clanului Mackenzie.

– Doar nu crezi cu adevărat că mânarea câtorva vite printre focurile de tabără și rostirea unor incantații are ceva de-a face cu supraviețuirea cirezilor de animale, nu-i așa? întrebă ea, sceptică.

Jani ridică din umeri.

– Cine poate ști cu siguranță, domnișoară Mena? Legenda spune că Liam Mackenzie, tatăl lui și toți moșierii Mackenzie din Wester Ross sunt descendenți direcți ai unei străvechi linii de sânge regal de picți, care s-au împreunat cu invadatori din nord. Se spune că poartă mai departe în vene sângele *berseker*-ului¹ Lachlan.

– *Berseker*? întrebă Mena.

– Da, un războinic nordic legendar, care când vede sânge capătă puterea a zece luptători și o ferocitate incomparabilă. Îi aruncă o privire plină de subînțeles. Îți sună vreun pic cunoscut?

– Eu credeam că se spunea că a fost posedat de *brollachan*...

Jani mai ridică o dată din umeri, la fel de rapid ca de obicei.

– Scoțienii spun multe lucruri. Să spună povești este una dintre modalitățile lor favorite de a-și petrece timpul.

Mena se uită înapoi spre moșierul Mackenzie, care ridică fața spre stele, la fel ca toți oamenii săi, și începu să cânte spre cer cu un glas baritonal surprinzător de frumos, în limba aceea lirică

¹ Erou nordic din străvechi timpuri, care lupta cu o frenezie nebună, dezlănțuind furia și violența poporului scandinav asupra dușmanilor (n.tr.)

și melodioasă pe care Mena nu o înțelegea. Accentul său delicios confera o senzualitate atât de virilă acelei rugii, încât ar fi putut fi la fel de bine un amant care își seducea iubovnica, decât o căpetenie de clan care rostea o binecuvântare simbolică pentru cirezile de vite.

Mena era uluită nu doar de splendoarea lui masculină, dar și de frumusețea oamenilor adunați în jurul său, cu fețele încălzite de whisky, bere și venerație vădită, în timp ce repetau părți din versetele minunate rostite de conducătorul lor și aclamând în timp ce fiecare cirezar termina să-și conducă cele câteva animale alese simbolic printre cele două focuri de tabără pentru a finaliza ritualul de binecuvântare.

Ritul nu era lung, formal sau greoi și plictisitor, precum slujbele protestante blajine la care participase copilă fiind și, înainte să-și dea seama, vraja se și terminase. Răsună apoi tare un cimpoi și apoi încă unul, până când patru cimpoaie – așezate strategic în punctele de nord, sud, est și vest ale cercului de oameni – se porniră în cânturile lor tânguitoare, într-o sincronizare perfectă.

O copilă micuță țopăi prea aproape de unul dintre focurile de tabără, și Ravenscroft o prinse imediat, ridicând-o și aruncând-o sus în aer, înainte de a o așeza pe fetița care chicotea pe umerii săi masivi. Ignoră cu blândețe felul în care îl trăgea jucăușă de cele două cozi lungi împletite, în timp ce una câte una, femeile de vârstă mijlocie sau bătrâne și zbârcite veniră în față, aprinzând torțe de la flăcări, înainte de a conduce alaiuri de familii întregi în urma lor.

– Ce fac acum? îl întrebă Mena pe Jani.

Jani îi făcu semn spre femeile în vârstă și îi explică:

– Mama conducătoare a fiecărei familii trebuie să ia focul ritualic și să-l ducă acasă în vatra casei. Dacă are casa aproape, o să ducă focul în sat chiar în seara asta. Dacă nu, o să-l ducă în cortul familiei sale și să aprindă cărbuni, de care apoi trebuie să se îngrijească în decursul călătoriei și apoi să aprindă focul în vetrele lor stinse. Focul de Samhain e binecuvântat de druizi că îi va ține în siguranță și îi va apăra pe timpul iernii care urmează.

– Ce frumos! murmură Mena, în timp ce se minuna cât de repede mulțimea începea să se împrăstie, fiecare familie urmându-și femeia cea mai venerabilă spre locul în care trebuia să ducă flacăra binecuvântată.

Observă că tânărul tată al copilăiei zglobii, care în clipa aceea stătea așezată pe umerii lui Liam, își croise drum spre moșierul său. Liam o mai aruncă o ultimă dată în aer pe micuță, făcând-o să scoată un ultim țipăt de încântare, înainte de a o pune înapoi în brațele

tânărului recunoscător. Cei doi bărbați făcură schimb de ceea ce-și închipuia Mena că erau zâmbete paterne și cuvinte de exasperare cu privire la năzbâtiile fiicelor, înainte să-și strângă antebrățele, într-un gest tradițional de prietenie.

Mena simți cum i se adună în gât o emoție, materializată sub forma unui nod, care nu voia să se lase înghițit. Oare Ravencroft își mai dorea mai mulți prunci? Oare i-ar fi plăcut să aibă încă o șansă de a-și crește niște copii de la începutul vieții lor? Dacă ar fi fost să se mai căsătorească vreodată, cu siguranță era suficient de viril să mai aducă pe lume niște micuți dulci și negricioși, așa ca el.

Micuți pe care ea, una, nu i-ar fi putut avea niciodată.

Lacrimi fierbinți de frustrare îi năpădiră ochii. Dar nu conta! Sau cel puțin așa își aminti sieși cu stoicism. Nimic din toate astea nu conta, din moment ce o relație între ei era ceva la fel de irealizabil și imposibil de atins precum stelele de pe cer. Ea știa asta și în cele din urmă o va ști și el.

Îl privi cu inima încărcată de tristețe cum se perinda printre oamenii din clanul său. Femeile se înghesuiau în jurul lui, folosindu-se de orice scuză ca să-i atingă pielea dezgolită, care avea aceeași culoare cu whisky-ul pe care îl producea. Din punctul din care privea, avea o imagine oarecum de ansamblu și își putea da seama că unii oameni se temeau de el, că femeile îl doreau și că bărbații îl respectau. Indiferent dacă era *brollachan*-ul sau *berseker*-ul din povestirea lui Jani, poporul său fără îndoială înflorește sub conducerea sa și îl iubeau pentru asta. Cum era posibil ca el să nu fie conștient de acest lucru?

Un bărbat ca el era ușor de iubit.

Și odată ce acest cuvânt se materializă și prinse contur din imposibilitățile viitorului și din faliile înspăimântătoare ale trecutului, Mena înțelese că era complet pierdută.

Nu se îndrăgostise de Liam Mackenzie. Nu, nu căzuse cu capul înainte în acest sentiment, ajungând să fie îndrăgostită până peste cap... nu... plutise în acest sentiment cu schimbări și mișcări subtile. Momentul în care se cunoscuseră fusese precum șoapta unei furtuni care săruta o zi fierbinte și umedă, cu o răcoare binecuvântată. Promisiunea a ceva întunecat și excitant se aduna la orizont, iar Mena privise furtuna apropiindu-se tot mai mult cu fiecare clipă pe care o petrecuseră împreună. De fiecare dată, ea ațâțase și mai tare focurile care se învolburau în ochii lui. De fiecare dată, el aprinsese o scânteie în plus de căldură în inima ei rece. Îi smulsese o parte din rezistență și o înlocuise cu pasiunea lui primordială și nestrunită.

Împărtășise cu ea lucruri pe care oamenii arareori le împărtășeau unui alt suflet și își dezvăluise cele mai întunecate părți din el în fața ei. Și le iluminase nu doar pentru ochii ei, ci și pentru ai lui și pentru ai copiilor lui, într-o încercare de a fi un om mai bun. Voia ca ea să-l înțeleagă mai bine, ca să îi fie mai puțin teamă de el.

Și Mena îl iubea pentru asta.

Îl iubea!

Oh, sfinte Doamne, Dumnezeu! Ce ar fi trebuit să facă acum?

– Domnișoară Lockhart! Jani!

Un strigăt animat o trezi pe Mena din revelația sa uluitoare, când îl simți și pe Jani încordându-se lângă ea.

Rhianna alerga în sus pe colina domoală, îndreptându-se spre ei, înveșmântată într-un costum de zeiță greacă. Efectul era un pic diminuat de mantia groasă din lână de miel pe care o purta, dar pe o vreme atât de răcoroasă ca aceasta, era ceva inevitabil. Încadrată de o parte și de alta de alte două fete, la fel de roșii la față și de exuberante, aproape că se ciocni de Jani, dar el o opri la timp, așezându-și mâinile ferme și sigure pe brațele ei.

Și de îndată ce o stabilizează pe față, el lăsă mâinile pe lângă corp, înleștându-și pumnii.

– Ce chipeș ești în seara asta, Jani!! chicotiră fetele mai tinere, aruncându-i tânărului indian priviri cu subînțeles, deloc subtile.

Mena nu putea să nu recunoască faptul că Jani era într-adevăr un tânăr chipeș de o frumusețe exotică și aproape că i se rupea inima că el nu avea ochi decât pentru pupila ei complet neștiutoare. Mai ales din moment ce observa că *el* cu siguranță se afla în atenția multor tinere domnișoare.

– Ești bine, domnișoară Lockhart? Arăți de parcă ai fi pe punctul de a izbucni în plâns, observă Rhianna cu lipsa ei de tact obișnuită, deși ochii ei negri erau încărcăți de o îngrijorare sinceră.

– Da, cred că doar mi-a intrat în ochi un pic de cenușă din foc, minți Mena și se grăbi să le salute pe prietenele Rhiannei, amintindu-și că numele lor erau Liza și Kayleigh, deși nu își putea aminti nici în ruptul capului care era care. Ce-i asta aici? întrebă ea, făcând semn spre rămășițele carbonizate a ceea ce concluziona că era o coajă de măr în mâinile fetei.

– Este un „C”, domnișoară Lockhart! Și „C” vine de la Campbell!

Coaja de măr cu aspect trist îi fu apoi îndesată sub nas pentru o inspecție mai atentă și, în timp ce o examina, își dădu seama că părea într-adevăr să fi fost încovoiată sub forma unui „C” Deși exista

un cârlig mic și suspect dedesubt, care ar fi putut fi un „J” dacă era întors.

Rhianna îi explicase mai devreme că o tradiție veche de prezicere de Samhain susținea că dacă o fată descojea un măr și apoi stătea cu spatele la focurile de tabără ceremoniale și arunca peste umăr coaja de măr în flăcări, aceasta va arde și va scrie prima literă a numelui viitorului ei soț.

– Campbell, zici, ei? zise Mena, zâmbind chipului strălucitor al Rhiannei și apoi aruncând o otheadă spre Jani, care se încrunta la coaja de măr ca și când ar fi fost dușmanul său.

– Adică de la Kevin Campbell, o tachină bruneta, pe o voce melodioasă.

– Nu, Rhianna, nu e de la Kevin Campbell, o contrazise imediat roșcata, despre care Mena credeam că era Kayleigh. Litera reprezintă inițiala prenumelui viitorului tău soț, așa că numele de familie nu se pune.

Rhianna se îmbufnă imediat la prietena ei.

– Dar o coajă de măr nu ar avea sub nici o formă cum să devină litera „K”! protestă ea, vehementă. Deci trebuie să mai existe și excepții, nu-i așa, domnișoară Lockhart?

Trei perechi de ochi tineri, curioși și plini de speranță se întoarse-ră brusc spre ea, și Mena nu se putu abține să nu izbucnească în râs, dintr-odată, extrem de recunoscătoare pentru această distragere a atenției neașteptată.

– Mda, îmi imaginez că într-un asemenea caz s-ar putea face o excepție. Altfel extrem de mulți bărbați nefericiți cu nume care încep cu litera „K” ar fi foarte singuratici...

– Exact!

Cu părul ei precum pana corbului strălucind în lumina focului, Rhianna ridică triumfătoare coaja de măr, ca și când ar fi fost un trofeu de război și începu să țopăie ca o sălbatică.

– Dar dumneata, domnișoară Lockhart? întrebă bruneta, pe care probabil o chema Liza, destul de timidă. Ce literă a format coaja dumatăle de măr? A mea a fost un „N”... sau mă rog, cred că putea să fie și un „S”!

Mena se forță să mai râdă un pic.

– Oh, dar eu sunt mult prea bătrână pentru astfel de jocuri! Și-n plus, nu am de gând să mă căsătoresc.

Pentru că adevărul era că era deja căsătorită, și treaba asta fusese un adevărat coșmar.

— Aa! Păi nu contează! insistă Rhianna, cu ochii-i negri strălucind de năzdrăvănie. Nu e ca și când *trebuie neapărat* să te căsătorești. Coaja de măr îți spune numai cu cine *te-ai căsători...* știi dumneata, dacă *ai vrea s-o faci*, zise repetându-i cuvintele și chicotind amuzată.

— Oh, nu, serios acum, eu...

— E, haide, domnișoară Lockhart! o rugară fetele la unison, trăgând-o de mâneci și aproape târând-o așa spre focurile de tabără.

— Da, încearcă măcar o dată!

— O să fie amuzant!

— Te rugăăm?!

Simțindu-se destul de agasată și totuși savurând valul de atenție pe care îl primea de la tinerele energice, Mena ridică din umeri. În fond ce rău ar putea face?

Se uită spre Jani, care încă mai studia coaja de măr cu o expresie aprigă și fioroasă întipărită pe chip. Deși când se întoarse înapoi spre el, afișă un zâmbet un pic formal, care nu i se vedea deloc și în ochi.

Mena se întinse și-l strânse ușor de mână.

— Andrew! țipă Rhianna, într-un mod total nepotrivit pentru o lady, strigăt ce răsună până peste focurile de tabără și la fratele ei, care lenevea împreună cu Rune, lângă mesele frumoase, încărcate de mâncare. Prinde un măr și pentru domnișoara Lockhart!

Cu părul negru deja strălucind de umezeală, Andrew afișă un zâmbet foarte rar, îi aruncă lui Rune ce ronțaise până atunci și băgă entuziasmat fața în cel mai apropiat butoi plin cu lichid închis la culoare. În strădania de a prinde un măr cu dinții, lovea comic din picioarele foarte subțiri, și chiar și solemnul Jani râse la spectacolul pe care îl oferea.

După ce scoase capul din butoi victorios, își mai dădu o dată pe spate părul ud și luă un cuțitaș de pe masă. Mergând și descojind mărul în același timp, Andrew se apropie și-i oferă Menei un zâmbet strălucitor și o coajă roșie, netedă și frumos tăiată a unui măr de toamnă.

— Trebuie să o arunci peste umăr și să nu te uiți, până când nu ia foc, altfel n-o să meargă, șopti el.

— Am înțeles, zise Mena, după care îi făcu cu ochiul și se întoarse cu spatele la foc, gata să arunce coaja aceea peste umăr.

— Stai! țipă Rhianna, oprind-o. Trebuie să spunem vraja peste coajă mai întâi.

Și toate fetele încuviințară din cap, într-o aprobare solemnă.

— Vraja? repetă Mena, mirată.

*La zeița fecioară a acestui pământ ne rugăm,
și la vrăjitoarea cea bună să binecuvânteze cu a sa sacră mână!
Din acest fruct al Mamei Glee pe care-l aducem în lumină,
Numele viitorului meu suflet-pereche acum îl invocăm!*

Glasurile mlădioase ale tinerelor se îmbinară minunat, în timp ce rosteau versetul, și Mena se gândi că probabil vraja aceea ar fi trebuit să conteze și pentru coaja ei. Se apropie de foc cu spatele până când îi simți dogoarea încălzind-o prin mantie și prin rochie. Închise ochii și aruncă peste umăr coaja de măr și fu recompensată imediat cu un șuierat.

Iar când deschise la loc ochii, toți cei care înainte fuseseră în fața sa, dispăruseră fără urmă. Se întoarse spre foc mirată și-i găsi pe toți aplecați peste flăcări, cât de aproape îndrăzneau și chinuindu-se să-i citească viitorul noroc ipotetic.

– Uite! E un „C”, la fel ca la mine! zise Rhianna, trăgând-o mai aproape de ea.

Și în timp ce sfârâia și se cocea, coaja chiar părea să se curbeze.

– Nu e un „C”, uită-te la colțul acela! strigă Kayleigh, gesticulând spre o bucată din coajă, care o făcea să prindă un unghi ascuțit foarte distinct. Mie mi se pare mai degrabă c-ar fi un „L”!

– Stai să mă uit eu! ceru Andrew, aplecându-se și mai aproape și examinând coaja de măr cu ochi critic.

Menei îi bubuia deja inima în piept, când se întoarse spre ea, cu o expresie de certitudine solemnă întipărită pe chip.

– Da, fără îndoială este un „L”, confirmă el.

Fetele chicotiră imediat și începură să înșire nume care începeau cu litera „L”.

– Lucas sau Lionel, sugeră Kayleigh.

– Da, aprobă Rhianna, foarte vehementă, enumerând în continuare alte nume pe degete: Sau Lawrence, sau Logan, sau Lucius...

– Liam, propuse Andrew, în șoaptă.

Mena încremeni când grupul făcu imediat legătura și începură să se uite unii la alții, încercând să concluzioneze în tăcere care ar fi trebuit să fie reacția lor. Moșierul clanului și guvernanta? Îndrăzneala cineva să sugereze asta măcar?

După o clipă de stat cu sufletul la gură, chipul lui Andrew se topi în cel mai afectuos și strălucitor zâmbet pe care îl văzuse ea vreodată, și Mena simți cum i se frânge inima în mii de bucăți. Înghiți apăsător, ca să îndepărteze nisipul pe care îl simțea pe limbă, și se obligă să afișeze un zâmbet.

– Liam este prescurtarea de la William, dragule, îi aminti ea, zâmbitoare. Nu cred că se pune asta.

– Și-n plus, ea are nevoie de numele unui britanic, interveni Kayleigh, care pretindea că le știa pe toate.

Se aplecară din nou toate peste coaja de măr care ardea în flăcări, dar ceva din ochii lui Andrew îi dădea de înțeles Menei că băiatul nu era complet convins.

În timp ce oamenii începeau să părăsească locul, zgomotele de la cai și căruțe și pălăvrăgelile copiilor entuziasmați și ale părinților epuizați începură să se risipească și ele. Așa că Liam se duse să-și caute și el familia. După numai o clipă în care cercetă chipurile luminate de flăcări, chicoti scurt la vederea a șase funduri ridicate, aplecate într-un șir strâns la baza focului din punctul nordic. Un fund în mod special îi atrase atenția, unul înveșmântat într-o fustă verde și care era delicios de rotund față de celelalte. Picioarele elegante ale Menei erau mai lungi decât cele ale copiilor și cele ale lui Jani. Iar acest lucru îi împingea fundul rotund delicios și mai sus, făcându-l ispititor de accesibil.

Liam se apropie de grup în tăcere, până când se pomeni stând fix în spatele obiectului dorințelor lui. Dacă îndoia genunchii doar un pic și își împingea pelvisul mai în față, mădularul lui s-ar fi pomenit imediat cuibărit în fanta dulce dintre fesele ei. Clătină din cap și făcu un pas în spate, amintindu-și că nu ar fi fost deloc cuviincios să se transforme într-o tornadă furibundă de dorință carnală primordială în fața oamenilor din clanul său, a copiilor săi și a tuturor nobililor scoțieni veniți în vizită.

Chicoteli animate izbucniră de la fete, care continuă să vorbească încet între ele, studiind un punct nedefinit din foc.

– Așadar, ce se întâmplă aici? întrebă el, păstrându-și glasul înșelător de relaxat.

Șase trupuri tresăriră simultan de șoc, întorcându-se spre el, dar fără a rupe linia. Mena nu îndrăznea să-i întâlnească privirea, așa că își ținea ochii îngroziți fixați spre pieptul lui gol.

– Tată! Noi tocmai ce ne... începu Rhianna, dar fu imediat întreruptă de fratele ei.

– Doar ne jucam un joculeț stupid *de fete*, zise Andrew, aruncându-i surorii sale o privire de muștrare, și Liam observă cum confuzia și apoi revelația se jucară pe trăsăturile fiicei sale.

Privirea fetei zbură spre el, după care rapid spre domnișoara Lockhart, care încă nu se mișcase deloc.

– Ce faceți, domnule Mackenzie? explodară prietenele Rhiannei, plecându-se în reverențe identice.

– Bună seara, fetelor, zise el și le zâmbi cu blândețe. S-a făcut destul de târziu, și sunt sigur că vă caută familiile voastre.

Expresiile plăcute de pe chipurile fetelor îi dădeau de înțeles că ele nu știau ce se întâmpla în minților copiilor lui și că implicit, nu i-ar fi fost de nici un folos.

Își luară apoi rămas-bun și plecară, îmbrățișându-se cu Rhianna și făcând schimb de promisiuni cu fiica lui.

– Tocmai aruncam în foc coji de măr, tată, zise Rhianna veselă, luându-l de braț și ghidându-l în jurul domnișoarei Lockhart, care părea să fi rămas încremenită în loc.

Inițiala numelui soțului meu este „C“, uite! zise arătându-i în foc, unde Liam zări o coajă de măr încovoiată, care era periculos de aproape de a se transforma în cenușă.

Liam se uită în foc și se prefăcu să studieze coaja de măr, cu o expresie încruntată.

– Bun, acum știi inițiala numelui bărbatului pe care o să-l omor. Rhianna își așeză imediat fermă mâinile în șolduri.

– Tată!

– Dar dacă nu mă înșală ochii, coaja aia seamănă mai degrabă cu un „L“, decât cu un „C“, zise el, gesticulând spre colțul ascuțit.

Copiii lui făcură schimb de priviri entuziasmate și apoi se îngheșuiră lângă el, făcând un adevărat spectacol din a studia și ei înșiși mai îndeaproape coaja de măr.

– Hmm... Asta fu tot ce răspunse Rhianna, încuviințând din cap într-un gest exagerat. Mda, așa se pare.

– Dumneata ce părere ai, domnișoară Lockhart? întrebă el, întorcându-se ca să o includă și pe ea în discuție, însă silueta ei care se retrăgea ajunsese deja prea departe ca să-l mai audă, în timp ce se îndrepta cu pași repezi spre orașelul crescând de corturi din celălalt capăt al curții.

– Și ei i s-a părut că semăna tot cu un „L“, murmură Andrew serios, uitându-se cu ochii mijiti după guvernanta lui.

– Păi un „L“ este, zise Liam, oferindu-i brațul Rhiannei, așezându-și o mână pe umărul fiului său și punându-și întrebări cu privire la comportamentul lor ciudat și vinovat. Bun... și-acum ce-ar fi să vă ducem la culcare pe voi, zurbagiilor?! Aproape că e timpul pentru balul mascat de la miezul nopții.

– Nu pot să rămân și eu anul ăsta, tată? îl rugă Rhianna. *Te roooog*, tată, te rog! Am deja șaptesprezece ani... nu-s destul de mare odată?

Dar Liam clătină din cap.

– Anul viitor, *nighean*, îi promise el. Și acum, hai, vino cu mine!

Încuviință din cap scurt spre Jani și îi conduse pe copiii săi spre castel, observând în același timp că fratele lui, Gavin, se pornise în direcția meselor spre care evadase Mena, pentru a căuta compania respectabilă a doamnei Grady.

„Totul e permis în dragoste și în război!”, îi răsună în minte chinuitor vocea fratelui său.

O înțelegere întunecată se răspândi prin ființa sa, din locul secret unde sălășluia demonul său. În noaptea aceea va porni cea mai importantă bătălie pe care o dusesese vreodată.

Cea pentru câștigarea inimii Menei.

Capitolul 17

După ce bătrânele familiilor duseseră flăcările ceremoniale spre vetrele caselor lor, Mena crezuse că se terminaseră festivitățile pe seara aceea.

Dar, Doamne, cât de tare se înșelase!

În ultima vreme se înșela în destul de multe privințe, nu era așa? Ravenscroft ar fi trebuit să fie un loc al evadării liniștite și nu al trezirii senzuale. Moșierul ar fi trebuit să fie un ofițer bătrân și pensionat și nu acest munte de om intimidant și viril al întrupării păcatului și tentațiilor.

Și orice ar fi fost în noul ei pahar ar fi trebuit să fie cidru, deși avea o bănuială puternică că era orice altceva decât asta.

Torțele își croiau drum prin noapte și, odată ce erau lăsate la locurile lor, bărbații și femeile din Wester Ross ieșeau din nou din corturi, din case sau conace, pentru a se aduna în orașelul din pânze fine care apăruse ca prin magie pe dealul vestic al moșiei Ravenscroft.

– Copiii au fost duși la culcare și sunt în siguranță de orice ciudățenii ale nopții. Acum încep *adevăratele* festivități! Gavin St. James, contele de Thorne, țopăi ca să o prindă din urmă, venind la pas lângă ea, cu mersul său mare, în timp ce Mena se ducea să cerceteze mulțimea adunată mai sus. Ce părere ai despre asta, englezoaico?

Flutură din mână într-un gest menit să cuprindă toate pangliciile, flamurile și toate celelalte forme de decorațiuni boeme care împodobeau așezământul acela ce se asemăna foarte mult cu o tabără

nomadă țigănească, unde corturile erau aranjate în cerc pe cinci sau șase rânduri. Iar în mijlocul cercului aceuia imens se afla un alt foc de tabără. Deși nu era la fel de mare precum celelalte două care arse-seră mândre lângă castelul Ravenscroft, acesta era însoțit de mai multe torțe plasate strategic, ce confereau festivităților serii o strălucire mai întunecoasă și cumva mult mai intimă.

– Ce fac acolo? întrebă Mena. Și ce înseamnă „ciudățeniile nopții“?

O melodie veselă de vioară și flaut răsună prin noapte, ajungând până la urechile ei, acompaniată de un ritm de tobe ce i se strecura atât de tare în suflet, încât o dureau picioarele de dorința de a dansa.

Gavin luă o mască de pe masa pe care o prezida doamna Grady și și-o legă peste trăsăturile frumoase, zâmbind în tot acest timp. Apoi vocea lui căpătă o tonalitate fantomatică și spectrală, în timp ce îi explică:

– Înainte să vină creștinii, noi, scoțienii, aveam două jumătăți într-un an... jumătatea de lumină și jumătatea de întuneric. Jumătatea de lumină aparține celor vii. Iar jumătatea de întuneric aparține celor morți și spiritelor ce trăiesc pe Lumea Cealaltă.

– Oh? Mena se uită în jur, observând oameni îmbrăcați în mantii negre și cu pielea pictată, acoperindu-și fețele cu măști. Rochii demne de cele mai luxoase săli de bal din Londra și rochii simple, croite în casă căpătau un aspect exotic datorită șalurilor purtate de femei peste șolduri și a bijuteriilor ciudate. Lasă-mă să ghicesc... Samhain marchează începutul jumătății întunecate a anului și de aici și expresia cu „ciudățeniile nopții“

Ecouri de tobe și flaute începură să răsună într-un ritm sumbru, ce nu avea vreun început sau sfârșit clar. Berea și whisky-ul scoțian și alte băuturi spirtoase curgeau râuri-râuri printre petrecăreți, conferind festivităților un soi de frenezie apocaliptică. Unele doamne se eliberaseră cu totul de constrângerea corsajelor și dansau în jurul focului cu cămășutele de corp atârându-le lejer de pe umeri și abia acoperindu-le sânii liberi pe sub materialele subțiri.

Nimeni nu părea tocmai scandalizat din pricina asta, așa că Mena hotărî că nu va fi nici ea. Măștile negre asortate purtate de toată lumea ofereau un soi de anonimitate ocaziei și implicit păreau să creze un cadru propice pentru astfel de comportamente bizare.

– Ce fată deșteaptă, șopti Gavin, făcând rost ca prin farmec de două pahare de cidru, pe unul schimbându-l pentru cel aproape gol pe care îl avea ea în mână. Samhain se traduce literal prin „sfârșitul

verii". Măine este 1 noiembrie și este Noul An tradițional al nostru. Noi, cei de aici din Scoția, suntem atât circumspecți, cât și respectuoși față de granițe și tradiții. Podurile, granițele între clanuri, răscrucile de drumuri, acestea sunt locurile sfinte pentru noi. Locuri în care cei de pe Lumea Cealaltă tind să zăbovească mai mult. Și în aceeași măsură, amurgul, răsăritul, sărbătorile de Samhain și de Beltaine, care marchează trecerile anilor, sunt cele mai mistice și mai primejdioase perioade pentru noi.

Mena acceptă masca pe care i-o întinse el, jucându-se cu panglicile.

– Cu alte cuvinte celebrați aceste momente pentru că vă temeți de ele? concluzionează ea.

– Da, exact. El rânji, masca neagră de deasupra buzelor lui senzuale creând un efect oarecum fantomatic. Când vine miezul nopții ne transformăm tocmai în acele lucruri de care ne temem și bem și dansăm și ne facem de cap ca și cum n-ar mai exista ziua de mâine. Facem asta ca să urăm bun venit fantomelor, demonilor și zânelor și ca să convingem vrăjitoarele să vină de partea noastră, în speranța că nu-și vor întoarce vrăjile împotriva noastră când vor fi cel mai puternice. De asta *acest* moment este al *ciudățeniilor nopții*.

Un fior delicios de nerăbdare o traversă pe Mena, în timp ce privea arendași, fermieri, crescători de vite, lăptărese, proprietari de terenuri și șefi de clanuri deopotrivă devenind spectre purtătoare de măști negre ale misterioasei Celeilalte Lumi a Scoției. Locul în care își aveau originea toate binecuvântările și ghinioanele și, implicit, locul unde diavolul putea suporta consecințele acestei nopți.

Surescitată de conținutul îndoielnic al paharului ei de cidru, Mena se abandonează și ea spiritului vesel și nesăbuit ce părea să dlocotească prin mulțime și îi permise lui Gavin să o ajute să-și fixeze masca pe față.

– Tu știi vreun cadril scoțian, fetițo? o întrebă Gavin în timp ce ajungeau la marginea cercului de petrecăreți, care începuseră să danseze în jurul focului de tabără.

Mena rânji.

– Dacă știi dansuri? șopti ea cu superioritate, începând să bată din picior ritmul vesel și rapid al muzicii. *Te rog!* Sunt din Hampshire! Noi am inventat cadrilul.

– Credeam că ai zis că ești din Dorset, interveni un petrecăreț mascat, pe care însă barba roșie și zâmbetul vesel îl identificau fără echivoc ca fiind administratorul moșiei, Russell.

Mena aproape că scăpă din mână paharul de cidru, tresărind și albindu-se la față din cauza greșelii pe care o făcuse.

— Așa este, așa am zis, rosti ea cu sufletul la gură, căutând o modalitate de a se corecta.

O femeie voluptuoasă se învârti în pași de dans din brațele partenerului ei prea entuziast și se lovi de Gavin, făcându-l să-și verse băutura pe cămașă. Chicotind și mormăind neinteligibil un șir de scuze, femeia se grăbi să-și treacă mâinile în jos pe vesta care acoperea trunchiul muscular al bărbatului, după care își strecură un deget obraznic de-a lungul centurii săculețului pe care îl purta căzut pe talie peste kilt.

— Stai liniștită și crede-mă că-i totul iertat, fetițo, murmură Gavin cu o intonație mieroasă și plină de insinuări.

— Vino să mă cauți, dacă te răzgândești, zise ea, aproape cântând acea invitație. Promit să mă revanșez față de tine...

Îl sărută direct pe gură, fără nici o rușine, în timp ce accepta mâna întinsă a partenerului ei de dans care se clătina pe picioare, lăsându-l apoi să o poarte de acolo în pași de dans și lăsându-i pe Russell și pe Gavin să chicotească în fața uimirii vădite a Menei.

— Dacă nu mă înșel, cred că domnișoara aceea tocmai ți-a propus... *ceva*, se minună Mena.

— Cred că ai dreptate, aprobă Russell, râzând vesel.

— Și te-a și sărutat! Și încă în fața soțului ei! exclamă ea, din ce în ce mai șocată. Sunt uimită că nu te-a provocat la un duel!

Râsul lui Gavin se îmbină cu al lui Russell, dând naștere unui sunet cald și puternic masculin.

— Oi, fetițo, acela nu-i soțul ei, el e acolo, o lămuri el, gesticulând cu paharul spre marginea pădurii, unde un bărbat scund și îndesat cu păr deschis la culoare ținea o femeie înaltă lipită de trunchiul unui copac, înfruptându-se din gâtul ei precum una dintre creaturile din romanele de groază ale lui Andrew.

— Doamne, Dumnezeu! exclamă Mena, pentru că nu îi venea nimic altceva în minte ce ar fi putut spune.

— E haide, haide, nu-ți face griji, fătuc! Gavin se aplecă spre ea ca să-i șoptească la ureche, și pielea i se înfioră în mod plăcut, datorită respirației lui calde. Nimeni nu mai știe că e căsătorit de Samhain! Și de Beltaine e și mai rău!

— Zeii să binecuvânteze sărbătoarea aia decadentă a fertilității! interveni Russell pătimaș și ridică paharul.

Gavin îi întâlni invitația la toast, cu o urare de *slàinte mhath*, plină de ardore.

Neștiind ce altceva ar fi putut să facă, Mena își ciocni paharul de ale lor. Cu toate astea, gândul nefericit că moșierul Mackenzie nu se număra printre petrecăreți îi cam întuneca dispoziția.

Cu sau fără mască și mantie de costum, marchizul ar fi fost inconfundabil. Dar silueta lui înaltă și masivă lipsea cu desăvârșire. Oare se făcuse nevăzut în pădure cu vreo muierușcă pentru a profita la maximum de sărbătoarea aceea bahică? Poate creând niște „ciudățenii ale nopții” numai ale lui, între coapsele vreunei femei ușoare?

Gândul acesta nedorit o făcu să se încrunte, și un fior surprinzător de nemulțumire o traversă.

– Și zi așa, englezoaico, ai vrea să mă înveți un cadril de-al tău? o întrebă Gavin, cu ochii verzi strălucindu-i a năzdrăvănie din spatele măștii. Indiferent dacă-i din Hampshire sau din Dorset, sau de unde o fi fundul ăla frumos al tău?

Mena își așază mâna în palma întinsă a lui Gavin, gândindu-se că atingerea lui nu îi pricinuia aceiași fiori de conștientizare prin aceleași locuri pe care i le trezea Liam și, implicit, cel mai probabil avea să fie în siguranță să danseze cu el. Era acceptabil. Dacă toată lumea bea, dansa, flirta și își... făcea de cap, de ce să nu facă și ea același lucru? Ora vrăjită aproape că venise și se părea că, pe măsură ce înainta ceasul în bătăile sale, creștea exponențial și destrăbălarea serii.

Și dacă aici în Scoția, de Samhain, nimeni nu mai ținea minte că era căsătorit, va adera și ea la aceeași credință.

Lui Liam nu îi fu deloc dificil să o găsească pe Mena în mulțimea aglomerată de petrecăreți, în timp ce se plimba pe marginea cercului de dansatori scoțieni. Mena era inconfundabilă. Își prinsese părul castaniu-roșcat strălucitor într-o coafură elegantă, dar care acum era un dezastru ciufulit. Partea din față a coafurii ei rămăsese intactă, dar partea din spate i se revărsa pe spate, aproape ajungându-i până la talie în valuri despletite și lucioase. Lumina focului se reflecta lucios de pe panglicile de culoarea smaraldului care îi țineau laolaltă bucățica aceea de dantelă ce trecea drept corsaj. Sâniile ei de alabastru erau mângâiați de lumina aurie, în timp ce dansa în jurul focului de tabără într-un cerc de patruzeci de oameni, iar în stânga și în dreapta ei se afla câte un bărbat care o zorea în pași animați de dans.

Copiii lui avuseseră dreptate. Chiar era o dansatoare desăvârșită.

Mena râse veselă când se împiedică, iar sunetul acela gutural și relaxat de amuzament provocând zâmbete pline de dorință din partea bărbaților din jurul ei. Iar mâinile lor nu se sfiau deloc să o atingă în timp ce o ajutau să-și recapete echilibrul.

Liam simți mii de pumnale negre chinuitoare răsucindu-i-se în măruntaie în timp ce o privea bucurându-se de toată atenția masculină pe care o primea. Cine ar fi crezut vreodată că guvernanta lui dulce și cuviincioasă își putea mișca trupul acela voluptuos cu grația somptuoasă a unui sucub¹?

Iar esențialul în acest gând era faptul că o considera *a lui*.

Oare nu făcuse deja suficient de clar tuturor – atât ei, cât și tuturor membrilor clanului său – că avea intenția de a o revendica pentru el?

Cu ochii lipiți de silueta ei voluptuoasă, se strecură în liniște pe la marginea taberei, urmărind-o în timp ce țopăia în ritmul muzicii și râdea. Și adora felul în care flăcările strălucitoare îi făceau părul să capete culoarea focului.

Gavin veni în spatele ei și se strecură în cerc, apucând-o de mână și zâmbindu-i, ca și când ar fi fost absolut hipnotizat și fermecat de ea. Iar zâmbetul Menei era în aceeași măsură de strălucitor când întoarse capul ca să-l salute. Cercul de dansatori din jurul focului se rupse, și fiecare își găsi câte un partener, în timp ce începea cea mai ritmată și animată parte a dansului, care făcea cuplurile să se învârtă în toate părțile într-un ritm în care abia mai reușeau să-și țină corpurile să țină ritmul cu picioarele lor săltărețe.

Inima îi bubuia în piept asurzitor, și fu nevoit să-și strunească fiecare gram de stăpânire de sine ca să se abțină să nu-l omoare pe fratele lui și pe ea să n-o târască înapoi acasă, de părul ei luxuriant.

Aceasta era epoca iluminării, și femeia modernă avea nevoie de o seducție mai subtilă.

Trebuia să fie curtată.

Furișându-se pe la marginea taberei, Liam luă o mască de pe una dintre mese, și-o legă la ochi, în timp ce își croia drum spre muzicanți. Un flautist, un toboșar și doi scripcari cântau în întunericul aproape desăvârșit al nopții, prudenți să nu-și apropie instrumentele prea mult de flăcările fierbinți. Încuviință din cap spre ei și ceru care să fie melodia următoare, după care nu se grăbi, așteptând ca prezentul cadril să se termine.

Încă nu purta nici mantie, nici cămașă, expunându-și cu mândrie runele pictate în simboluri străvechi pe care le purta pe piept. Se simțea ca un druid. Se simțea întocmai precum miticul Rege Cerb, aflat pe punctul de a-și revendica femela.

¹ Demon cu aspect feminin, care, potrivit demonologiei se unește sexual cu un strigoi sau cu un bărbat posedat (n.tr.)

Mulțimea se despărți în fața lui, în timp ce notele lente și senzuale ale unui vals începeau să se reverse din instrumente, înlocuind cadrulul vesel de mai înainte. Clanul său își exprimă exclamațiile și uralele, când veni în spatele Menei și își așază mâna pe umărul ei.

Mena se întoarse spre el și zâmbetul ei strălucitor se domoli, după care dispăru.

— Îmi acorzi plăcerea acestui dans, doamna *mea*? îi șopti el, făcând o plecăciune în fața ei cu toată deferența pe care ar fi arătat-o un discipol în fața stăpânului său.

Sau stăpânei sale, după cum era cazul de față.

Ea făcu ochii mari, și asta îi dădu de înțeles că observase negreșit felul în care subliniase, deloc subtil, cuvântul ce îi marca posesiunea.

Mulțimea din ce în ce mai veselă și din ce în ce mai îmbibată de alcool se delecta cu această întorsătură de situație și chicoteau cu toții și se înghesuiau în spatele ei, zorind-o mai în față, până când aproape că o împinseră de tot în brațele lui.

— Nu știu cum aş putea refuza, murmură ea.

Liam se încordă când trupurile lor se uniră în mai multe puncte electrizante. Și la fel se întâmplă și cu ea. Fiecare bucățică din carnea lui în care pielea înfierbântată se lipea de rochia aceea infernală a ei pulsa de conștientizare. Sfârcurile sânilor ei incredibili se frecau un pic mai jos de pieptul lui. Coapsele ei erau lipite de ale lui și faldurile kiltului se pierdeau printre valurile fustelor ei voluminoase.

O luă de mână, iar pe cealaltă o strecură pe talia ei, ajungând pe partea de jos a spatelui. Și o lipi și mai tare de el. Ar fi fost șold în șold, dacă el nu ar fi fost atât de înalt... cu toate acestea, ea tot se potrivea în brațele lui, ca și când ar fi fost special plămădită pentru el. Curbele generoase ale trupului ei se mulau perfect pe unghiurile ascuțite și pe zonele tari al corpului lui.

Începură să urmeze pașii ritmici, și trupurile lor se mișcau grațios și elegant, deși Liam își putea da seama că o tulburase vădit. Mâna ei trecu tremurândă peste pielea goală a brațului lui, precum aripile unui fluture diafan, care nu dorea să aterizeze nicăieri.

Mena înghiți apăsător de câteva ori, după care îl întrebă:

— Nu ar trebui să-ți pui o cămașă? Cu siguranță nu poate fi cuvințios să umbli așa...

Un chicotit întunecat reverberă din gâtul lui. Mereu o fătucă demnă și cuviincioasă... așa fusese întotdeauna încântătoarea lui domnișoară Philomena Lockhart.

– Uită-te un pic în jurul tău, femeie, o provocă el. Să dansezi cu un marchiz pe jumătate dezbrăcat este cel mai neînsemnat lucru necuviincios care se întâmplă în clipa asta.

În timp ce o conducea în dansul acela lent și fluid, Mena aruncă o ocheadă și spre alte cupluri și apoi către periferia orașelului de corțuri și chiar spre pădurile de dincolo, unde umbrele întunecate erau înțesate de întâmplări și mai hedoniste, compuse din siluete tremurânde și sunete suspecte.

Ea se împiedică, distrasă, și Liam se folosi de ocazie pentru a o stabili, folosindu-se de trupul său și trăgând-o și mai strâns în îmbrățișare.

– Ce crezi că faci? întrebă ea, cu glas întretăiat, în timp ce încerca fără succes să recâștige o distanță respectabilă între ei.

– Doar am grijă de degetele tale de la picioare, fătuc, îi răspunse Liam, cu o inocență prefăcută, savurând tulburarea ei mai mult decât ar fi trebuit. Uneori sunt un câpcăun stângaci și din topor și s-ar putea să te rănesc.

– Știu că nu m-ai răni niciodată, zise ea, ascunzându-și privirea sub genele lungi și senzuale.

– Mă crezi un dansator mai bun decât sunt, glumi el.

– Nu. Cuvântul ei sună mai degrabă ca o tânguie și nu reuși să se relaxeze în brațele lui, în ciuda tuturor eforturilor lui de a mai de-tensiona atmosfera. Tu mă consideri *pe mine* mai bună decât sunt... Vocea i se subție brusc și dădu să se îndepărteze de el. Scuză-mă, te rog, milord, dar cred că ar trebui să mă retrag pentru seara asta.

Liam o strânse și mai tare în brațe, refuzând cu fermitate s-o lase să scape.

– Nu fugi de asta! Nu fugi de noi!

– Nu *există* nici un „noi”, șuieră ea. Și acum, te rog, lasă-mă să plec fără să facem o scenă!

– Mai întâi de toate o să mă ascuți ce am de zis, femeie, îi porunci el. Și pentru prima dată, ea i se supuse, deși pe chipul ei apăru o încruntătură revoltată îndreptată însă spre clavicula lui. El își mai îndulci tonul vocii și alege să îi vorbească din inimă: Am vorbit foarte serios cu ceea ce am spus... că vreau ca Ravenscroft să fie sanctuarul tău. Își păstra vocea blândă și la fel și mâinile, deși felul în care o ținea era absolut implacabil. Pietrele astea. O să fie mereu aici. Ele reprezintă clanul. Au o mare forță și integritate și au rezistat în fața armelor a nenumărați dușmani. Acesta este un loc în care poți să-ți construiești o viață, Mena. Și asta este o noapte a noilor începuturi.

– Pentru mine *nu există* noi începuturi, zise ea pe un glas atât de scăzut, încât Liam trebui să facă un efort ca să audă ce spunea. Ar fi mai bine pentru tine, pentru noi amândoi, dacă te-ai opri acum, înainte să mai fie rănit cineva.

– Eu nu o să mă opresc până când n-o să-mi poruncești s-o fac, și probabil nici atunci, recunosc el, lipind-o și mai tare de trupul lui excitat, ca să o lase să simtă pulsul dorinței lui. Spune-mi că nu-ți dorești *asta*. Spune-mi că nu ai simțit furtuna asta clocotind între noi din prima zi în care ne-am cunoscut. Că o parte din tine nu știa că treaba asta dintre noi era ceva inevitabil. Eu am știut din prima clipă în care te-am văzut că era destinul meu să te revendic ca fiind a mea, aici în negura nopții. Și trebuie să mă accepți și să mă iei, Mena, să mă iei cu tot ce sunt. Trebuie să-mi ceri ceea ce-ți dorești. Și să revendici pentru tine plăcerea pe care sunt dispus să ți-o ofer.

Trupul ei se înfioră la auzirea cuvintelor lui. Mușchii ei se încordară și părură să se umfle pe sub rochie. Mâna ei nu mai rămase precaută pe brațul lui, ci îl apucă strâns, aproape agățându-se de el, într-o încercare de a se menține în picioare.

Iar când ridică ușor fața spre a lui, ochii ei de culoarea jadului străluceau de lacrimi nevărsate. Iar disperarea primordială pe care o citea în ei îl surprindea și îl stupefia în același timp. Dintre toate efectele pe care se așteptase să le aibă asupra ei cuvintele lui, acesta cu siguranță nu se număra printre ele.

– Eu... ăă... trebuie să-ți mărturisesc ceva care s-ar putea să te facă să-ți schimbi sentimentele. Lacrimile amenințătoare deja îi năpădiseră glasul, făcându-i vocea să tremure într-o șoptă, și Liam o învărti în pași de dans departe de dansatori și de petrecăreți, spre spațiul umbros de lângă o masă abandonată, încărcată cu două butoaie și nenumărate halbe goale.

– Nimic din ce mi-ai putea spune nu...

– A existat un bărbat, zise ea, cu fervoare. Pe vremea când eram la Londra, și...

Liam își lipi un deget aspru de buzele ei pline.

– Știu asta, îi șopti el, pe un ton alinător.

Dar ea răsuci gâtul și își îndepărtă fața de atingerea lui.

– Ba nu, *nu știi*. Nu ai avea de unde să știi. M-a revendicat *deja*, nu înțelegi? M-a rănit, Liam, dar nu m-a silit. Eu l-am lăsat. Am fost nevoită să-l las. Nu am avut de ales... Și el a făcut lucruri trupului și sufletului meu, lucruri care m-au schimbat complet.

Demonul din Liam se trezi în interiorul lui, și el făcu tot ce-i stătea în putință să-l țină sub control.

— Spune-mi numele lui și o să-ți pun la picioare cadavrul lui frânt și sângerând!

Dar ea clătină din cap, făcând un pas în spate și retrăgându-se din fața mâinii pe care o văzuse probabil involburându-se pe trăsăturile chipului său.

— Nu. Nu, nu înțelegi? Singura mea cale de scăpare a fost să fiu altcineva decât eram. Știi că am un secret. Un secret îngrozitor. Și nici nu-ți poți închipui cât de înfiorător și grav este în realitate. Nu-ți poți imagina despre ce este vorba. Tu nu știi nici ce sunt... ce am devenit. Și să-ți spun toate astea ar însemna sfârșitul meu... Ultimele cuvinte i se rupseră de pe buze, într-o șoaptă gâtuită.

Și totuși el nu se lăsă, ci o trase din nou aproape. Liam își dorea să șteargă fiecare amintire urâtă din mintea ei chinuită. Își dorea să-i aline fiecare teamă și să-i strivească toți balaurii, până la ultimul. Își dorea să îl distrugă pe acest bărbat care îi provocase atât de multă durere și rușine. Dacă ea i-ar fi oferit mijloacele prin care să poată face acest lucru.

Nu se putea porni la război, după cum urla în continuare instinctul lui, așa că în schimb, alese să încerce să îi ofere o umbră de liniște.

— Și eu am secrete ale mele, fătucă. Secrete îngrozitoare. Genul de secrete care m-ar blestema la focurile veșnice. Așa că haide să ne lăsăm amândoi secretele în trecut, acolo unde le e locul, și să ne bucurăm de acest moment. Măine este mâine, și ieri a fost ieri. Dar noaptea asta... noaptea asta este pentru noi.

Ei îi cercetă ochii, ca și când nu i-ar fi recunoscut defel chipul.

— Nu-ți mai amintești despre ce am discutat în ziua aceea în capelă? Trecutul nu este doar un trecut. Rămâne cu noi și face parte din noi, ne face ceea ce suntem în prezent. Și pentru păcatele pe care le-am comite în noaptea aceasta, fără îndoială va trebui să dăm socoteală la lumina zilei.

El ridică mâna și-i mângâie ușor curba obrazului cu încheieturile degetelor, chiar mai jos de locul unde avusese vânătăia aceea odioasă.

— Se spune că trecutul este gravat în piatră, murmură el. Dar tu m-ai făcut să cred că nu e așa. E numai ceață și oglinzi, fătucă. Timpul trece și devine întunecat și neclar și putem învăța să lăsăm în urmă suferință.

— Dar unele lucruri tot rămân, nu-i așa? întrebă ea, cu glasul încărcat de amărăciune. Precum mirosul înțepător de la fumul de turbă. Alegerile pe care le faci sunt atât de multe, încât ți-e imposibil să scapi de urmările lor.

— Mi-ai spus la un moment dat că răul se poate face să pară mai mic. Și la fel poate face și binele. Se aplecă spre ea, înghesuind-o în masă cu trupul lui masiv, în timp ce o cuprindea în brațe. Tu mă faci să-mi doresc să fiu un om bun. Lasă-mă să-ți arăt cum poți găsi mântuirea chiar și în întuneric, fătuc. Nu lăsa să iasă zorii zilei de mâine, cu toate necunoscutele lor, fără să mă fi lăsat să te iubesc. Pentru că nu poate fi un păcat sub stele atât de prietenoase...

O lacrimă a ei alunecă pe pieptul lui dezgolit, arzându-i pielea în timp ce cobora printre dealurile și văile cărnii lui.

— Nu înțelegi ce încerc să-ți spun? Eu nu sunt... nu sunt *virgină*.

— Ssst, fătuc, o alină el, sărutând-o tandru pe frunte. Și dă-mi voie să-ți fac și eu o mărturisire. Își coborî capul spre al ei și respirația lui fierbinte îi gădilă urechea, când zise: Nici eu nu sunt.

Și era ceva în absurditatea evidentă a răspunsului lui care îi smulse un chicot de râs. Gândul că un alt bărbat ar fi putut fi deasupra Menei, în ea, îi încorda la maximum fiecare instinct de posesivitate din ființa lui cu o asemenea forță, încât crezu o clipă că avea să cedeze sub presiune. Și totuși...

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că te vreau, îi spuse el. Eu nu sunt un bărbat care să impună femeilor lui un standard imposibil de castitate. Acesta nu a fost niciodată obiceiul nostru aici, în Scoția. Al nostru este un tărâm al libertăților și al explorărilor, pentru că ne place să fim siguri pe dorința noastră înainte de a ne lega viețile de cineva. Se dezlipi de ea și cu două degete îi ridică chipul tremurând către el. Uită-te în ochii mei și spune-mi sincer că trupul tău nu mă cheamă. Spune-mi că nu mă dorești.

Ochii ei de smarald străluciră umezi de pe chipul ei de porțelan.

— Eu... eu... nu pot.

— Atunci du-te în pădurile din nord peste cinci minute. Eu o să mai aștept câteva minute, ca să nu observe nimeni că am plecat împreună și apoi vin să te găsesc.

Și nu numai că o va găsi, ci o va asalta cu o asemenea plăcere incredibilă, încât îi va șterge din minte amintirea oricărui alt bărbat.

Pentru totdeauna.

Capitolul 18

Pădurile scoțiene erau un loc mistic în orice noapte, dar pentru Mena, sărbătoarea de Samhain căpătase o calitate cu totul magică și de vis. O ceață irizată se strecurase dinspre mare și acaparase întreg teritoriul, așezându-se pe pământul moale al pădurii. Pâcla deasă căpăta o nuanță misterioasă de albastru din pricina luminii lunii, și o forță inexplicabilă a naturii făcea să plutească în aer un miros de apă sărată și de brebenel.

Fustele ei voluminoase mișcau aburul aproape palpabil în timp ce își croia drum prin cele mai dese părți ale tufișurilor, întrebându-se unde anume ar fi trebuit să se oprească.

Și să-l aștepte pe el să vină după ea.

Doamne, Dumnezeule mare! Ce făcea? Fusese incredibil de simplu să se uite adânc în ochii întunecați ai lui Liam și să se înecă în dorința fierbinte pe care o vedea acolo. Să permită ca mirosul lui îmbătător să o excite și să o tulbure. Săpun, whisky, condimente de toamnă și acea esență masculină care era unică și specifică numai lui. Acea anume aromă care îi spunea că era în siguranță.

Sau că nu era.

Indiferent cum ar fi stat lucrurile, Mena cunoștea mirosul acela – sau mai exact sufletul ei îl recunoștea – și îl inhalase adânc, ca și când ar fi putut reține o amintire în cea mai minusculă fibră din trup, așa cum putea face cu o respirație.

Cum era posibil ca un bărbat ca el să o seducă atât de ușor, desăvârșit... lucrul acesta încă o mai uluia. Liam era o enigmă. Un bărbat extrem de puternic și cu temperamentul unui demon. Un om bun cu un trecut înspăimântător. Un bărbat violent cu o dorință arzătoare pentru pace.

Acesta era tocmai paradoxul care o atrăgea la el. Era un mister. O complicație îngrozitoare. Un om pe care nu îl înțelegea și care nu semăna absolut deloc cu ea, dar care, în felul lui, ajunsese la aceleași concluzii ca ea. În legătură cu multe lucruri.

O îngrijora cât de incompatibili erau ei doi.

Și în același timp o uluia cât de perfecți erau unul pentru celălalt.

Liam era un erou care ajunsese să se urască pentru păcatele trecutului său, și ea era o refugiată cu o rușine secretă. Și cât de potrivit părea să fie faptul că găsiseră izbăvirea unul în brațele celuilalt.

Și pasiunea... o pasiune care nu putea fi uitată.

Ea nu mai cunoscuse niciodată un bărbat cu o asemenea pasiune arzătoare. Un om chinuit de o nevoie incommensurabilă. Nu mai fusese niciodată obiectul unor atenții atât de înverșunate și înflăcărâte. Tremura mai mult de la amintirea atingerii lui decât de la răcoarea serii. Un instinct femeiesc până acum adormit îi șoptea că pasiunea pe care i-o arătase el până în acel moment era numai stratul de suprafață al unui vulcan pe punctul de a erupe. Iar presiunea se clădea, ciocotea și aprindea aproape palpabil aerul dintre ei, până când ajunseseră amândoi pe punctul de a exploda. Și era ceva ce nu mai putea fi oprit sau reprimat sub nici o formă.

Ceva ce nu mai putea fi negat sub nici un chip. Era neînduplecat el, Demonul Scoțian. Și nimeni nu i-ar fi putut rezista. Și nimeni nu l-ar fi putut deturna de la scopul său, atunci când își puneă ceva în minte. Iar Mena era obosită. În felul acela epuizant, în care până și oasele îi păreau sfârșite de susținerea nu doar a greutății propriului corp, ci și a celei pe care o purta în suflet. Sătulă până peste cap să pretindă că nu îl dorea, sătulă să se teamă de ce s-ar fi putut întâmpla dimineată. Și mai presus de toate, era sătulă până peste cap să se simtă singură și înspăimântată.

Urma să vină fără îndoială un moment în care va regreta decizia de a i se supune lui Liam Mackenzie. Dar această noapte nu era aceea noapte, și acest moment nu era acel moment.

Mena ajunsese într-un mic luminiș. Și în timp ce pășea acolo, mușchiul moale de pe jos se simțea precum un covor sub ghețele ei, înăbușindu-i sunetul pașilor. O stâncă masivă cât un om foarte înalt stătea sprijinită de alte două pietre mai scunde și mai late, într-un fel care îi amintea Menei de un altar pe care îl văzuse pe unul dintre goblenurile din sala mare.

Acesta era locul.

Lumina lunii aluneca în mica ravenă, conferind magia ei azurie atmosferei fermecate a acelui colțișor de rai. Și Mena se simți dintr-odată precum proverbiala fecioară de sacrificiu, condusă să-și întâlnească destinul la mâna unui zeu exigent. Altarul acela ar fi fost locul perfect unde să se transforme într-o ofrandă.

Indiferent dacă mai era virgină sau nu.

Pentru că, dacă vreo zeităte păgână călcase vreodată pe acest pământ, fără îndoială s-ar fi întrupat sub forma lui Liam Mackenzie.

O traversă brusc un fior de nerăbdare, urmat de un altul fierbinte de neliniște, și ceața păru să-i răspundă la sentiment, răsucindu-se în jurul ei ca și când ar fi fost împrăștiată de o siluetă mult mai mare

și mai puternică decât ea. Numele lui i se desprinsese de pe buze pe o șoaptă răgușită și se întoarse să-l salute pe Liam... viitorul ei amant.

Doar că doi ochi roșii se holbau înapoi la ea, afundați fiind într-un chip desfigurată atât de hidos, încât repulsia izbucni în ea, la fel de intensă precum spaima. Și ambele reacții fiziologice îi blocau gâtul, astfel încât să nu poată nici țipa.

Era *brollachan*-ul.

De data asta nu mai purta vreo mantie sau glugă care să-i mascheze hidoșenia chipului. Creatura nu avea nări care să protejeze cele două fante întunecate aflate mai jos de puntea nasului. O bucată de piele încrețită ca o pânză de păianjen strălucea pe partea dreaptă a capului. Iar partea stângă era ciudată de aplatizată, ca și când ar fi zăcut întins pe o parte o eternitate, și după o vreme pielea decisese să se topească și ea în direcția aceea.

– Foarte trist, fătucă, că nu mi-ai ascultat avertismentul, șuieră demonul din spatele buzelor care nu părea să se lipească niciodată complet, așa că nu erau demne de acea denumire. Pentru că mă tem că acum e mult prea târziu.

Demonul o apucă brusc, și țipătul ei de spaimă se transformă într-unul de durere, când o răsuci și îi întoarse violent capul într-o parte. O lipi cu spatele de pieptul lui, în timp ce-i răsuca la spate un braț, într-o strânsoare brutală și chinuitoare.

– O, n-ai decât să țipi cât vrei, fătucă, șuieră el, smulgându-i încă un țipăt de disperare, în timp ce o trăgea de braț suficient de tare încât să o traverseze o durere ascuțită prin umăr. Țipetele tale sunt exact lucrul pe care-și dorea să le audă în noaptea asta. Și ar trebui să ne supunem și să-i facem pe plac Demonului Scoțian, nu-i așa?

Un zornăit metalic inconfundabil la fel de răsunător ca un țipăt îi inundă urechea Menei. Și înțelese ce era sunetul acela înainte să simtă pe piele sărutul rece al unui pumnal mai jos de gât.

Încremenită și imobilizată de trupul tare și foarte real al spectrului care pândise printre umbrele din castelul Ravenscroft de când sosise ea, o întrebare absurdă spintecă brusc teroarea rece care îi îngheța trupul.

Ce nevoie ar fi avut un demon de un pumnal?

Și acum că Mena știa că el voia ca ea să țipe ca să-l alerteze și să-l cheme pe Liam, își lipi strâns buzele. Strânsoarea în care îi ținea captiv brațul nu era imobilizantă, dar vârful cuțitului pe care i-l ținea la gât cu siguranță era.

I se părea o clemență faptul că nu trebuia să se uite la el și că trăsăturile lui odioase nu vor fi ultimele lucruri pe care le va vedea înaintea să părăsească această lume.

—Nu vine după mine, minți ea, detestând cât de mică și înspăimântată o făcea să se simtă propriul ei glas. Te înșeli. A rămas la sărbătoare.

Și tocmai chicotitul întunecat ce răsună apoi fu ceea ce îi confirmă Menei cine era. Un sunet aspru, caustic, încărcat de masculinitate și lipsit de orice umor. Auzise numai trei bărbați pe acest pământ scoțând un astfel de sunet.

Liam Mackenzie, Gavin St. James și Dorian Blackwell.

Frați!

—*Hamish!* șopti Mena. Ești în viață?!

—Și uite cât de deșteaptă ești! Capul lui ca de șarpe se aplecă, astfel încât ea să poată auzi și simți mai de aproape șuieratul slab produs de fantele demne de milă din mijlocul feței lui. Deși nu atât de inteligentă pe cât ai fi crezut, dacă tu consideri *asta* o viață.

Lama rece pe care o avea lipită de gât radia frigul nopții, în mod paradoxal arzându-i pielea moale și sensibilă a gâtului. Mena era înspăimântată, dar în același timp se simțea straniu de detașată. O traversă o înfiorare glacială care părea să eclipseze de departe toate băile cu gheață pe care le suferise la azil, dar care în schimb puse stăpânire pe mintea ei – și era o senzație ciudat de eliberatoare, pe care nu o mai simțise niciodată.

Mai supraviețuise violenței și în trecut. Fusesse bătută, amenințată, sugrumată și terorizată. Și într-un fel sau altul, în timp ce trecuse prin toate acele orori, învățase cumva să-și păstreze mintea limpede într-o situație periculoasă. Să traverseze și să depășească frica și durerea care amenințau să-i întunece gândurile și în schimb să ajungă la nebuloasa cunoașterii.

Iar această putere nou-descoperită va fi neprețuită în această situație.

Mena înțelegea că nu ea era adevărata lui țintă, că reprezenta doar mijlocul prin care el voia să își atingă un scop. Ceea ce s-ar fi putut dovedi a fi salvarea ei, dacă nu cumva *ea* se dovedea inutilă pentru el. Mai înainte de orice, trebuia să își dea seama care era forța care îl motiva și apoi va putea alcătui un plan.

—Am crezut că te-am visat în noaptea aceea, zise ea. O traversă un fior laolaltă cu amintirea și se văzu obligată să îndrepte spatele ca să îl țină sub control. Ai fost în dormitorul meu?

– Am încercat să te previn atunci, femeie, îi confirmă el. Ți-am spus să fugi. Trebuia să-mi obțin răzbunarea, și tu-mi stăteai în cale. Regret că a trebuit să se ajungă aici.

– Păi poate că încă nu trebuie, încercă Mena. Ai spus în noaptea aceea că Liam ți-a promis ceva. Că simțeai că îți este dator...

– Asta pentru că *chiar îmi este dator!* insistă Hamish, sporind presiunea pe care o aplica pe gâtul ei, lama cuțitului înțepându-i pielea moale chiar mai jos de bărbie.

– Ce anume? Întrebarea îi sună până și ei ascuțită și disperată. Ce anume ți-a promis el? Sunt sigură că o să-ți dea ce ți-a promis... E un om de cuvânt.

O trosnitură răsună în pădurile din spatele lor, prin lumina difuză a lunii. Poate era sunetul unei crengi care se rupea?

Menei i se tăie răsuflarea și simți cum i se oprește inima în piept. Oare se putea să fie Liam? Își dorea și în același timp o îngrozea potențiala vedere a trăsăturilor lui sinistre.

Și era evident că Hamish auzise și el.

– Știu că ești acolo, frate! strigă el, și râsul acela terifiant și aproape frumos făcu aerul dintre ei să vibreze, părând să tulbure până și ceața care se ridica acum până mai sus de genunchii lor și șerpuia în sus pe coapsele lor, de parcă ar fi încercat să-i înghită cu totul. Ce se grăbește femeia ta să-ți ia apărarea, îl provocă el. Mă întreb, domnișoară Lockhart, dacă ai mai avea în continuare aceeași părere bună despre el dacă l-ai fi văzut așa cum l-am văzut eu. Îmbăiat în sângele prăzii lui, îmbătat de propria furie explozivă, criminalul crud și fără remușcări. Demonul Scoțian.

O umbră se mișcă printre copaci, și Hamish o întoarse spre noaptea, folosindu-i trupul ca pe un scut.

– Dacă te arăți o să-i vărs sângele! strigă el, lipindu-i cuțitul și mai apăsând de gât și de data aceasta zgâriindu-i pielea. Dacă rămâi acolo o să-ți dau în vileag toate secretele. Hotărăște tu, Liam!

Mâna lui îi dădu drumul la brațul pe care i-l ținea la spate și urcă pe spatele ei cu o letargie bolnăvicioasă. Mena nu îndrăznea să se miște. Lama cuțitului de la gâtul ei o transforma într-o prizonieră. O ostatică fără scăpare.

Mâna lui îi smuci apoi capul într-o parte, ca să nu mai poată cerceta cu ochii liziera de copaci din fața lor, ci numai bezna neagră care ducea spre țărmul vestic al mării.

– Decide tu! repetă el, râzând din nou, de data asta aproape maniacal. Oricum ar fi, ea tot moare!

După ce auzise ecoul țipătului Menei, Liam se lăsase la pământ în ceață și își scosese pumnalul scurt din gheată. Sângele care mai înainte îi clocotise în vene de excitație începuse brusc să ardă precum lava vie cu dorința de răzbunare.

Toate instinctele lui de prădător se ascuțiseră la maximum, și înaintase prin întuneric pe ascuns, cu toată iscusința unui lup flămând, intenționând să-i sfășie gâtul dușmanului său.

Dar sângele pe care avea să-l verse era cel care se scurgea și prin venele lui.

Hamish!

Furișându-se și evitând abil lumina lunii din poiană, Liam se strecură pe sub câteva crengi căzute și își croi drum prin ceață. Evalua multitudinea de terori pe atât de repede pe cât îi permiteau ochii lui neîncrezători.

Fratele lui. Viu. O siluetă plină de cicatrici, de furie și dorință de răzbunare. Și o avea pe Mena în mâinile lui. Și îi ținea un cuțit la gât.

Furia amenința să-i înăbușe orice simț al rațiunii și orice gând logic. Un instinct primordial urla în el să sară la atac, să se arunce înainte și să-l spintece pe fratele lui până când nu mai rămânea nimic din acel monstru în afară de oase și sânge.

Dar dacă făcea asta, Mena nu ar fi supraviețuit niciodată. Înțelegea asta. Hamish era un maestru incredibil al lamelor.

Aproape la fel de bun ca însuși Liam.

Apropiindu-se pe cât de mult îndrăznește, Liam o evaluează rapid pe Mena. Lumina lunii îi transforma părul în valuri de purpură – culoarea sângelui vărsat. Trăsăturile ei de porțelan străluceau de o puritate diafană. Doar că prin ceață și întunericul nopții nu avea cum să-și dea seama dacă era rănită sau nu. Ceva o făcuse să țipe, iar sunetul acela fusese încărcat de durere. Iar acest gând îl tortura cu o violență pe care nu o crezuse vreodată posibilă.

Menei îi tremura vocea în timp ce vorbea, dar dincolo de asta, părea de un calm ireal de care el își agăța toate speranțele de salvare.

Undeva mai la est sunetul unei crengi care se rupea răsună prin pădure ca o explozie de tun.

– Știi că ești acolo, frate! strigase Hamish, în timp ce Liam se mișcase spre vest, cât mai departe de sunet, fără să-și permită nici o clipă să ridice capul mai sus de linia ceții ce se aduna.

Simțea pumnalul tare în mâna lui și știa că era la fel de ascuțit și de letal precum cel pe care îl mânuia Hamish. Cu toate astea era inutil până când nu prindea momentul exact în care să acționeze.

Ar fi putut încerca să-l atace din spate pe Hamish, dar atunci nu ar mai fi văzut-o pe Mena și deci nu ar fi știut când să lanseze atacul.

Și apoi auzi cuvintele care îi transformară instantaneu sângele în vene din lavă lichidă în bucăți de gheață.

– Oricum ar fi, ea tot moare!

Hamish nu avea nici o intenție să o elibereze.

Și atunci, pentru prima dată în viața lui adultă, spaima amenință să-l paralizeze cu totul. De ce Mena? De ce tocmai acum? Hamish fusese un om corupt moral toată viața, dar, pe de altă parte, nici nu avusese de ales cum să fie altfel. Liam știuse asta dintotdeauna. Era un bastard. Fiul cel mai mare, care nu avea să moștenească nimic din partea tatălui său, cu excepția setei lui de sânge și a fricii.

Liam trebuia să-și calculeze perfect strategia următoarei mișcări, pentru că ar fi preferat să moară înainte să permită ca Mena să devină o altă victimă a numeroaselor sale păcate.

Folosind un truc pe care îl învățase de la un maestru păpușar turc, Liam își lipi spatele de trunchiul unui ulm bătrân și-și proiectă vocea peste luminiș, făcând să pară ca și când se auzea dinspre liziera de la est.

– Dă-i drumul, Hamish, zise el. Ea nu are nimic de-a face cu treburile pe care le avem noi.

Și șiretlicul său dădu roade. Hamish smuci imediat capul în direcția în care sperase Liam să se uite.

– Păi noi doi chiar avem treburi de rezolvat, Liam. Hamish îi rosti numele ca și când ar fi fost o spurcăciune pe limba lui, pe care încerca să o scuipe. Nu te-ai ținut de promisiune, nu ți-ai respectat partea ta de înțelegere. Se presupunea că trebuia să mori pe câmpul de bătaie. Și să-mi lași mie Ravenscroftul.

– Am încercat, strigă Liam, proiectându-și vocea și mai departe sperând să-l determine pe Hamish să se întoarcă într-acolo.

Poate că încerca să-i distragă atenția fratelui său suficient de mult ca să îndepărteze cuțitul de la gâtul Menei, dar în același timp, tot ce spunea era adevărul. Pregătise totul la perfecție ca să se revanșeze față de toată lumea în eventualitatea morții sale.

Hamish ar fi preluat stăpânirea castelului Ravenscroft, a moșiei și a distileriei, și pământurile Wester Ross ar fi fost administrate de Hamish pentru Andrew, până când devenea major. Rhianna și Andrew s-ar fi dus la Londra ca să locuiască împreună cu bunica lor maternă, Lady Eloise Gleason, o femeie în vârstă foarte blândă și amabilă, care ținea foarte mult la copiii fiicei sale, care fusese răpusă

tragic de boală. Andrew ar fi devenit marchiz și i-ar fi revenit toate proprietățile din Londra.

Dar Hamish fusese ucis în explozia acelei corăbii... sau cel puțin așa presupusese toată lumea. Și Liam se dovedise al naibii de greu de ucis. Iar nesăbuița cu care se aruncase în bătălie doar îi câștigase glorie.

– Trebuiau să te urască toți, șuieră Hamish. Clanul trebuia să te considere blestemat de *brollachan* și să se întoarcă împotriva ta. Dar în ciuda tuturor eforturilor mele, se pare că tu chiar ai făcut un fel de înțelegere cu diavolul, nu-i așa?

– Incendiul din câmpuri și butoiul care a căzut la distilerie, își dădu Liam seama cu voce tare. Tu ai fost, nu-i așa?!

– Planurile mi-au fost dejucate de un pic de ploaie și de un pic de noroc, scui pă Hamish, printre dinții încleștați. Și a fost o mare minune că trăsura aia nu s-a prăbușit în Bealach na Bá, la cât de bine i-am aranjat cuiul.

– Ai pus în pericol viețile unor oameni nevinovați, doar ca să-ți obții răzbunarea, mârâi Liam.

Și pentru asta avea să plătească!

– Nu-l lăsa pe acest așa-zis Demon Scoțian să o facă pe eroul pentru ochii tăi. Nemernicul său frate mai mare aproape că părea vesel în timp ce i se adresa Menei: Viețile nevinovaților n-au însemnat niciodată mare lucru pentru nici unul din noi. Suntem creaturi asemănătoare, cu predilecții diferite, atâta tot.

– Eu n-am fost niciodată ca tine. Acum glasul aspru al lui Liam răsună peste tot prin luminiș, înainte ca ecoul său să se stingă în spatele șirului de copaci.

– Prostii! Orice monstruoșitate a neglijat tata să mă învețe, sigur mi le-ai arătat tu, zise Hamish, pe un ton conversațional. Nu mai ții minte ce mi-ai spus? Că o bătălie deschisă este eficientă ca număr de victime, dar că bătăliile pe care le purtăm noi cu teroarea ne aduc rezultate și mai bune?! Că o crimă personală este cea mai satisfăcătoare. Tu m-ai învățat că, dacă frângi un os exact cum trebuie, scoate un sunet curat și clar, pe care îl poți simți ricoșând din propriul schelet. Tu m-ai învățat că gloria se obține pe câmpul de luptă, dar că, pentru a câștiga o adevărată notorietate, trebuie să atacî în timpul cinei sau al unei petreceri, sau poate atunci când dușmanul tău își culcă seara copilașii, sau când... când *face dragoste*.

Hamish își arată dinții din spatele acelor buze hidos de desfigurate și se prefăcu să-și înfigă colții în umărul dezgolit al Menei.

– Te înșeli, strigă Liam, luptându-se cu disperarea care amenința să se strecoare în tonul lui, convins fiind că rănilor fratelui său și ura pe care o simțea îi alteraseră memoria. Ești confuz, îl corectă el, cât putea de liniar. Acela a fost Lord Trenwyth. *Eu* eram demonul pe câmpul de luptă, și *el* era fantoma din întuneric. Așa au stat mereu lucrurile.

– Collin Talmage, mizerabilul duce de Trenwyth! scuipă Hamish în ceață. O să echilibrez eu balanța și cu el, după ce termin aici.

Liam nu-și permise să-și acorde timp ca să se întrebe la ce se referea fratele său. Fiecare gând al său, fiecare fibră din corpul lui, toată ființa lui era concentrată asupra Menei.

– Dă-i drumul! Liam intenționase să sune convingător, însă cuvintele îi ieșiră ca o poruncă. O să fac un schimb cu tine. Viața mea pentru a ei. Și o să te duc la Trenwyth, dacă vrei.

Hamish scoase un sunet arogant și disprețuitor de victorie.

– De unde slăbiciunea asta bruscă pentru femei?! mârâi el, batjocoritor. Ai putut să-ți omori propriul tată cu sânge-rece și să biciuiești o târfă până la moarte. Dar o să te frângă s-o vezi pe englezoaica asta murind?

Liam închise ochii strâns o clipă scurtă, neputându-se convinge pe sine să se uite la expresia de oroare și de groază care se afla probabil pe chipul Menei. Chiar și această unică imagine ar fi fost suficient încât să-l frângă. Pentru că nu ar fi putut supraviețui pierderii ei. Sau cel puțin nu partea aceea din el care mai era încă umană. Liam știa cumva în sinea lui că să-i vadă sângele vărsat l-ar fi transformat în monstrul care încercase să evite timp de patruzeci de ani să devină.

Cu toate astea, observă icnetul ei ascuțit, și la fel și Hamish. Acum ea îi cunoștea cele mai întunecate secrete – cele două motive principale pentru care sufletul său era blestemat să ardă în focul veșnic.

Totul începuse cu Tessa McGrath, iar patricidul îi pecetluisese soarta pentru totdeauna.

Îl omorâse pe tatăl lui, îl lăsase să moară pe fratele lui și apoi îi permisese – neputincios – soției sale nebune să-și pună capăt zilelor.

Era complet adevărat că îi distrugea pe oamenii care îi erau cei mai apropiați.

Dar mai bine murea înainte să o lase pe femeia pe care o iubea să cadă pradă blestemului său demonic.

– Tata *merita* să moară pentru ce a făcut. Liam uitase să-și proiecteze vocea de data asta, așa că Hamish smuci imediat capul în direcția lui. Pentru ce ne-a obligat *pe noi* să facem.

Calmul o părăsise complet pe Mena. Se transformase într-o grămadă tremurătoare de oase lichide și sânge înghețat. Și numai monstrul din spatele ei și cuțitul pe care îl avea la gât o țineau să nu se topească într-o baltă de panică pură și să se scufunde în pământul mlăștinos.

Liam părea să fie pretutindeni în același timp. Mai întâi undeva la est și apoi în umbrele vestice, spre care era imobilizată privirea sa.

Se oferise la schimb pentru ea. Și Mena simțise cum îi tresărise inima în piept din pricina fervorii pe care o auzise în glasul lui. La drept vorbind, o parte din ea își dorea ca Hamish să accepte oferta. Să o arunce la o parte și să fie eliberată. Dar în inima ei, știa că nu ar mai fi putut trăi cu ea însăși dacă ar fi jucat chiar și cel mai mic rol în moartea lui Liam. Copiii lui aveau nevoie de el. Clanul și poporul lui aveau nevoie de el ca să le fie conducător.

Ea însă putea oricând să dispară în ceață, și nimeni să nu-și dea seama sau să o jelească. Ea nu mai avea familie cu excepția persoanelor care o închiseseră în azilul acela îngrozitor: O mână de oameni vor deplânge tragedia ei, îi vor strânge în brațe pe cei pe care îi iubeau și apoi vor merge mai departe cu viețile lor.

Cuvintele lui Hamish o treziră din deznădăjduirea ei.

Liam biciuise o femeie... și-și ucisese propriul tată malefic. *Sfinte Doamne, Dumnezeu!* Ea presupusese că nenumăratele crime de război pe care le comisese erau ceea ce îi bântuia sufletul. Sau poate circumstanțele morții lui Hamish. Dar nu, Liam nu omorâse oameni numai în numele reginei și al țării, ci comisese o crimă.

I se tăie răsuflarea în timp ce cugeta asupra răspunsului lui. Oare ce făcuse răposatul Hamish Mackenzie ca să-și atragă furia nemărginită a lui Liam?

– A fost o singură târfă de tavernă, Liam! Și a fost plătită frumusețel pentru serviciile ei.

Hamish aproape că-și mișcă mâna cu care îi ținea cuțitul la gât, ca și când ar fi vrut să facă un gest de frustrare. Doar că se replie în timp util și o strânse și mai tare, repositionând cuțitul într-un loc și mai periculos decât la început.

Mena ar fi vrut să scâncească de spaimă, dar se abținu cu stoicism, temându-se că până și cea mai mică înghițitură ar fi împins-o în lama cuțitului.

– Nici o sumă de bani nu ar fi putut-o recompensa pentru ceea ce ne-a pus să-i facem.

Chiar și prin ceața propriei terori, Mena deplângea rușinea îndurerată din glasul lui Liam. O deplângea pe biata fată și umilințele la care fusese supusă, care erau prea îngrozitoare ca să le dea glas până și Demonul Scoțian. Lacrimile fierbinți îi ardeau șanțuri adânci în pielea rece și se prelingeau în jos pe lama cuțitului.

– Ne transforma în bărbați, scuipă Hamish.

– Ne transforma în niște monștri!

– Eu tot nu înțeleg de ce ai simțit nevoia să-l omori. Doar nu prea ai cum să siluiești o târfă, nu-i așa?! Și-n plus ați fost cu toții slabi încă de pe atunci! N-ați putut s-o faceți!

Aceste ultime afirmații stârniră o mică lacrimă de ușurare, care veni imediat să se alăture șiroaielor care i se scurgeau din ochi.

– I-am găsit cadavrul în Bryneloch Bog! Temperamentul lui Liam începea să câștige încet, dar sigur teren în fața precauției, și Mena își putea da seama de asta după înverșunarea din vocea lui. Știi și tu că a omorât-o ca s-o reducă la tăcere. Ca să nu ridice clanul împotriva lui.

– Uite, asta a fost mereu în neregulă cu tine, Liam. Asta a fost dintotdeauna problema ta, că tu consideri că viața ei insignifiantă merita moartea unui om incredibil ca el.

– A fost un om rău! Putred până-n măduva oaselor! mârâi Liam. Omora oameni nevinovați. Oameni din propriul clan.

Hamish pufni disprețuitor când auzi asta.

– Toți oamenii de seamă fac lucruri rele.

– Te înșeli.

– De unde ai ști tu? Tu nu ești un om de seamă și nici unul virtuos. În fond, nu ești faimos pentru faptele bune pe care le-ai făcut, nu-i așa?

Întunericul amuți timp de câteva clipe tensionate. Provocarea lui Hamish nimerise fix la țintă.

– Dar cum rămâne cu Dougan? Întrebarea șoptită și chinuită a lui Liam abia reuși să traverseze distanța dintre ei. Tata a ordonat moartea propriului fiu.

– Dougan a fost un monstru în aceeași măsură ca oricare dintre noi. Ba chiar mai rău, aș pune pariu. A omorât un blestemat de preot înainte să împlinească măcar cincisprezece ani.

Mena simțea cum îi sângera inima de durere. Și-ar fi dorit să-i poată spune lui Liam că ea încă mai credea că el era un om bun. Un om de seamă. Că ea, una, se bucura că tatăl lui dăduse socoteală pentru toate lucrurile îngrozitoare și cumplite pe care le făcuse. Ezită însă să deschidă gura, pentru că Hamish părea aproape că uitase

cu totul de ea. Mâna lui amenințătoare nu șovăia deloc, dar cu siguranță nu mai părea să se concentreze asupra morții ei.

– Aș crede, dragă frate, că ai avea mai multă simpatie pentru copiii bastarzi ai tatălui nostru. Gavin St. James îi sperie atât pe Mena, cât și pe Hamish, când pași în luminiș din desișul dinspre est, părând extrem de relaxat. Din moment ce te numeri și tu printre ei, încheie el, sec.

– Cară-te dracu' de-aici, Thorne! mârâi Hamish.

Fiecare mușchi din trupul lui mutilat se încordă, și Mena țipă când mâna lui se strânse și mai tare pe ceafa ei. Slavă Domnului totuși că Hamish luă cuțitul pe care i-l ținea la gât și-l întinse amenințător spre Gavin.

– Ar fi trebuit să te sufoc din secunda în care te-a adus maică-ta aia blestemată și stricăta pe lumea as...

Mena auzi șuieratul brusc al aerului, când pumnalul părăsi umbrele, învărtindu-se în zbor, până când trecu pe lângă urechea ei.

Hamish țipă când lama ascuțită își găsi ținta, și Mena fu eliberată la timp ca să se ferească, în timp ce Demonul Scoțian se ridică din ceață, sări ca o panteră pe piatra de altar și apoi se năpusti spre fratele său.

Capitolul 19

Impactul fu sinonim cu ciocnirea dintre doi leviatani și făcu pământul să se cutremure. Se prăbușiră amândoi, înghițiți de aburi, și Mena se îndepărtă împleticindu-se. Suprafața rece și abrazivă a pietrei îi zgârie degetele, când se ridică în sus pe piatra de altar, rămânând agățată de ea. Sunetele teribile ale cărnii care se izbea violent de carne răsunau cu ecou prin luminiș, și simțea că o mică parte din ea murea în fiecare secundă în care nu-l putea vedea pe Liam. Și-ar fi dorit să facă ceva. Să facă orice altceva decât să stea acolo și să privească evenimentele derulându-se sub ochii ei, dar în același timp era conștientă că era cel mai înțelept să se țină departe din calea lui Liam. În fond, nu ar fi putut ajuta pe nimeni, punându-se singură în pericol. Acolo jos, sub veșmântul ceții, existau două pumnale, și numai Dumnezeu putea ști ce pagube produceau.

Thorne se grăbi spre ea, și abia atunci își dădu seama Mena că nu era singur. Russell venea chiar în spatele lui, urmat de un Thomas Campbell cu o înfățișare aspră și înverșunată.

– Te-am auzit țipând, fătucă, îi strigă Russell. Ești rănită?

– Nu, eu nu, dar moșierul...

Și apoi, înainte ca oamenii să aibă timp să ajungă la ea, Liam se ridică din ceață, cu pumnalul său scurt lipit de locul în care gâtul lui Hamish se unea cu umărul său mutilat. Marchizului îi zvâcnea brațul de la efortul de a-l ține la respect pe fratele său rănit.

– Ar trebui să te omor pentru că ți-ai pus mâinile pe ea, mârâi el.

– N-o face, frate, zise Thorne și se apropie precaut de siluetele celor doi scoțieni furioși. Are de dat socoteală pentru multe crime.

– Și judecata lui va fi scurtă și rapidă, insistă Liam, printre dinții încleștați.

Ochii lui întunecați erau holbați și sălbatici cu o frenezie mâniaoasă, în timp ce mușchii brațului se încordau și pulsau în încercarea de a se stăpâni ca să nu-i taie gâtul prizonierului său.

– Hamish! Dar e imposibil! se minună Russell, în timp ce se holba la silueta mutilată a lui Hamish cu o expresie la fel de șocată, precum cea de pe chipul lui Campbell.

Și pe bună dreptate. Pentru că se uitau la o fantomă. La strigoiul odios și desfigurat al unui om pe care îl cunoscuseră cândva cu toții. Dacă nu ar fi fost atât de malefic, cu siguranță le-ar fi inspirat milă.

– Termină ce-ai început, dacă ai sânge în tine, șuieră Hamish, ca și când rămăsese fără suflare. Nu ți-ar fi greu să-ți măcelărești așa toată familia. Mai întâi pe taică-tu și apoi pe mine. Se întoarce spre Gavin, cu buzele rânjite, dezvelindu-și dinții ascuțiți. Și tu o să urmezi, prezise el, amenințător. Îi sângera fața de la o rană la cap, dar prin tot haosul cicatricelor lui, Mena nu putea depista sursa rănii.

Thorne se schimbă la față când auzi dezvăluirea despre ceea ce făcuse Liam.

„El nu știa!“, înțelese Mena. Thorne chiar nu știuse că fratele lui era cel care îl omorâse pe tatăl lor.

Contele își scoase centura din talie și-i făcu semn și lui Russell să facă același lucru. Mișcările lui erau metodice și apăsată.

– Hai să-l ducem în donjon, Liam. O să-l ducem la regiment mâine-dimineață, cu trenul. Sunt sigur că și Trenwyth o să aibă să-i aducă destul de multe acuzații.

– Ei doar o să-l spânzure, mârâi Liam printre dinții încleștați.

– Liam! șopti Mena și făcu un pas în față, întinzând mâna spre el.

– Înapoi! îi porunci el. Să nu te apropii mai mult!

Mena șovăi și își lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp. Și se pomeni dintr-odată întrebându-se de cine o avertiza să stea departe... de Hamish? Sau poate de el însuși?

– Crezi că am terminat cu tine? îl provocă Hamish. Crezi că sunt singurul care vrea să te vadă mort?

– Știu că ești furios acum, zise Mena, încercând să împrăștie otrava pe care o scuipa Hamish. Dar nu vrei ca fratele tău să ajungă să fie încă unul dintre păcatele care te bântuie, nu-i așa?

Nu își putea da seama dacă reușea sau nu să rezoneze cu el. Nu își dădea seama dacă vorbele ei reușeau să pătrundă prin ceața albă, fierbinte de furie care radia dinspre silueta masivă a Demonului Scoțian.

– Sunt sigur că tortionarii tăi sunt o legiune, zise Hamish trăgănat. Am omorât și eu mulți, dar nici pe departe atât de mulți ca tine. Și recunosc că îi văd noaptea, văd fețele victimelor mele. Îi găsesc în visele mele și uneori și când sunt treaz. Tu le vezi chipurile, Liam? Îi găsești și tu mereu în întuneric?

Ignorând porunca lui explicită, Mena veni în spatele lui Liam și își lipi mâna pe spatele lui. Pielea moale a palmei i se cuibări peste șanțurile lungi și adânci ale cicatricelor vechi de zeci de ani, care nu se vindecaseră niciodată cu adevărat. Și nu zise nimic când îi simți mușchii zvâcnind și tresărind sub degetele ei reci.

– Nu, frate, zise Liam, în sfârșit, apropiindu-se de Gavin, astfel încât fratele său să-i poată lega mâinile la spate lui Hamish. Eu nu-i găsesc... mă găsesc ei pe mine.

Liam îi privi pe frații săi dispărând în pădure, însoțiți de Thomas și de Russell. Și încercă să simtă ceea ce înțelegea că ar fi trebuit să simtă. Doar că îl jelise deja pe Hamish. Și-l iubise și-l urăse alternativ pe fratele lui mai mare, cu aceleași sentimente complicate pe care le avusese și pentru tatăl lui. Se luptau amândoi cu aceeași mânie monstruoasă, doar că Liam i se împotrivise cu mai multă înverșunare, în loc să o lase să-i dizolve complet sufletul.

În clipa în care Hamish o atinsese pe Mena cu violența lui, viața lui fusese deja pecetluită, întocmai precum a nemernicului blestemat care o rănisese în Londra, indiferent cine era.

Putea simți privirea Menei în spate la fel de palpabil cum îi simțise mâna pe piele cu câteva clipe în urmă. Femeia aceasta reușise din nou! Îl vrăjise cu magia ei blândă și îi înăbușise focul furiei cu o simplă mângâiere.

Mânia și agresivitatea încă îi mai clocoteau prin vene și îi mai pulsau prin mușchi. Dar acum i se alăturau ușurarea și teama.

Oare ce părere avea despre el acum? Acum că știa cele mai întunecate și mai odioase păcate ale sale. Acum că înțelegea cu exactitate cât de blestemat era sufletul lui. Oare ce va găsi în ochii ei, când o va privi? Repulsie? Teroare?

Condamnare?

O conștientizare stranie îi alunecă pe șira spinării precum un strop de sudoare, înțepându-i pielea pe sub cicatrice. Știa că era mai dezbrăcat decât de obicei, dar niciodată în viața lui nu se simțise atât de gol. Atât de vulnerabil și de expus. Numai o cicatrice dintr-o sută îi rămăsese pe piele, dar fiecare în parte îi mutilase sufletul.

Nimic din tot ce făcuse vreodată Liam – nici un pericol pe care îl înfruntase vreodată – nu necesitase atât de mult curaj pe cât avea nevoie să se întoarcă spre Mena și să dea piept cu privirea ei fermă.

Ea era cea mai frumoasă creatură plămădită vreodată din elementele mistice, misterioase și magice care alcătuiau o femeie. Dacă el era piatră și oțel, ea era seninătate și moliciune. Șuvițele lungi ale părului ei luxuriant i se rostogoleau pe brațe și aproape că atingeau curbele voluptuoase ale șoldurilor ei rotunde. Iar materialul subțire și diafan al corsajului ei – Dumnezeu să-l binecuvânteze, oricum s-ar fi numit – îi sublinia sânii mai degrabă decât să i-i ascundă. Sânii aceia splendizi care se ridicau și se coborau în ritmul gâfâitului și al respirațiilor ei nesigure.

Doamne, Dumnezeule! Ar fi putut s-o piardă definitiv în noaptea aceea. Liam simți cum i se înmuieră genunchii în clipa în care își dădu seama cât de aproape venise lama cuțitului de gâtul ei delicat.

Și vedea ușurarea lui aspră oglindită în ochii ei minunați și pali.

O durere se trezi undeva adânc în corpul lui, în timp ce un fior îi traversă șira spinării, pornind de la ceafă și coborând spre șale, trimițându-i în vintre un val de fierbințeală și dorință. Un sunet brut și nedorit i se ridică din piept și-i evadă printre buze, pe o răsuflare de dorință nestăvilită.

Ea se aplecă înspre el nesigură, precum o sirenă care îl chema spre propria distrugere. Și el avea cam în aceeași măsură puterea să i se opună.

Și în clipa aceea înțelesesă amândoi.

Nu mai era nevoie să existe nici un cuvânt între ei. Nu mai era nevoie să fie rostite alte vorbe sau banalități. Nu mai existau temeri sau păcate care să trebuiască mărturisite. Pentru că vedea izbăvirea în ochii ei. Înțelegerea. Acceptarea.

Cu toate astea, îi mai acordă un răgaz de un moment. Un avertisment. O ultimă șansă să scape. Pentru că, odată ce punea mâinile pe ea, nu îl mai putea opri nimic să o posede și să o revendice ca fiind a lui.

Trupul lui urla după ea, mânat de o dorință arzătoare de a o atinge și de a o gusta, care era aproape soră cu nebunia. Și îi zburară într-o clipită prin minte toate lucrurile senzuale, ude, chinuitoare, șocante și provocatoare pe care i le putea face și se pomeni încremenit de dorința pentru ea. Instinctul de a o posedea copleșea complet orice gând rațional sau nevoie fiziologică. Nu mai avea suficient timp în viața asta ca să încerce tot ce își dorea să îi facă, dar să fie al naibii dacă nu avea de gând să încerce să le cuprindă pe toate în timpul pe care îl mai avea.

Ea lăsă ochii în pământ timp de o clipă tensionată, după care ridică privirea și o întâlnește pe a lui. Ochii ei de smarald erau umbriți de pleoape grele și ținea buzele ușor întredeschise.

Dorință!

De data asta nu mai avea cum să confunde asta cu altceva. Acum era sigur de ceea ce citea la ea.

Se avântă înainte și își propti mâinile pe stâncă de-o parte și de alta a capului ei, după care îi luă buzele oferite cu toată foamea disperată a unui bărbat căruia i se refuzase hrana mult prea mult timp.

Și ea îi răspunse asemenea, lipindu-se de el și apăsându-și fiecare curbă moale și voluptuoasă a corpului ei magnific de al lui. Sânii ei plini se striveau delicios de pieptul lui și întreaga lui ființă se concentra dintr-odată pe senzația caldă a plinătății lor pe pielea lui goală. Gura ei caldă se deschise pentru el, urându-i bun venit în adâncimile ei umede de mătase și acceptând posesiunea limbii lui cu un suspin moale de capitulare.

De data asta nu mai era doar o primitoare pasivă a sărutului său. Mena îi întâlnește limba cu a ei și-și lipi gura de a lui cu același sentiment pasional de ardere.

Se agăța de el ca și când ar fi fost singurul ei punct de stabilitate pe lumea asta nesigură. Ca și cum știa, cumva, că dacă i-ar fi dat drumul, totul s-ar fi năruit în jurul ei. Iar gestul ei fu lucrul care se dovedi sfârșitul lui. Sinceritatea desăvârșită și emoționantă a acțiunii ei. Era complet nestăpânită în pasiunile ei și neînhibată de zidul care o înconjură de obicei. Iar asta îl atrăgea spre ea, îl făcea să-și dorească să-i descopere toate secretele, să o dezbrace și să îi aline toate nefericirile vieții. Să i se ofere ca gardian, ca santinelă vigilentă împotriva a tot ce i-ar fi putut provoca durere.

Gurile lor se uniră cu o pasiune nesăbuită, iar Liam se pomeni pierdut în venerația reverențioasă pentru ea. Găsi salvarea în abandonul ei și știa că, oferindu-i acest lucru, Mena își câștigase un înfocat admirator.

Măinile lui îi explorară trupul generos cu toată nerăbdarea și curiozitatea celor ale unui băiat neexperimentat și cu toată iscusința răbdătoare a unui maestru. Numai un strat subțire de mătase și dantelă îi despărțea mâinile de pielea ei. Se opri pe decolteul ei și îi mângâie ușor fanta dintre sâni, plimbându-și degetul pe marginea dantelată a corsajului. Știa că sfârcurile ei deveniseră muguri tari sub mătase, și dorința de a-i gusta aproape că îl înnebunea complet.

Ea gemu de plăcere, topindu-se în fiori lichizi sub degetele lui.

Nemaiavând nevoie de altă provocare, ei îi coborî de pe umeri mânecile mici de culoarea smaraldului și apoi corsajul până pe talie. Un corset negru îi ridica sâni generoși în jumătăți de sfere de alabastru, și Liam se rupse fără tragere de inimă din sărut ca să se delecteze cu imaginea lor.

Și rămase privind-o, paralizat momentan de o uluire splendidă și mută. Lumea păru să se stingă în jurul lor și pământul să înceteze să se mai învârtă în jurul axei, ca și când frumusețea ei i-ar fi putut comanda întreg cosmosului să-și țină răsuflarea într-o venerare a splendorii ei.

– Salvează-mă, fătuco, șopti el. Geamătul lui răsună cu ecou de undeva mai adânc decât și-ar fi putut închipui fizic posibil și apoi își găsi într-un final glasul pentru a implora ceva ce sufletul lui nu putea cere. Mă înec în dorință și sunt... Spune cuvintele alea care să nu mă lase să fiu un monstru când vine dimineața.

Un simplu refuz rostit de buzele ei l-ar fi frânt într-o mie de bucăți.

Ea suspină ușor și lăsă capul pe spate, lipindu-l de piatră, după care își odihni degetele pe pielea caldă de deasupra inimii lui.

– Te vreau, Liam, zise ea cu o voce clară, care deveni răgușită de dorință. Ia-mă!

Sufletul lui întunecat tresări de bucurie și entuziasm și orice urmă cât de mică de reținere luă foc și se transformă pe loc în cenușă. Avea să o facă a lui într-un mod atât de deplin, încât nu va mai fi niciodată aceeași. Nu mai voia nici un alt nume pe buzele ei. Nici o altă pereche de buze pe pielea ei. Nu voia să o mai atingă niciodată nici un alt bărbat așa cum avea să o atingă el în acel moment.

Iar a doua zi dimineată, vor pleca cu toții la Londra, unde se va descotorosi și de ultima dintre fantomele care îl chinuiau și o va revendica pentru sine. Nu doar ca amanta lui, ci ca soția lui. Pentru totdeauna.

Mena simți fiecare vibrație din geamătul lui scăzut și gutural până în adâncul măruntaielor, în clipa în care se lipi din nou de ea și îi revendică buzele cu un soi de posesiune primitivă. Ceva din felul în care se uita la ea, ca și când ar fi fost o delicată pe cale să fie devorată, i se părea în același timp exaltant și tulburător.

Dar sărutul lui îi făcu trupul să ia foc cu o dorință electrică și vie.

Era foarte conștientă de puterea din brațele lui în timp ce îi pipăiau trupul și scoase doar un mic sunet de șoc când el îi rupse corsetul, eliberându-i sânii pentru sărutul răcoros al nopții de toamnă. Gura lui îi însemna pielea cu urme de foc în timp ce își croia drum în jos pe maxilarul ei, pentru a se odihni apoi o clipă pe punctul sensibil dintre umărul și gâtul ei, înainte de a coborî în continuare.

Mâinile lui îi ridicară sânii spre gura lui, și surprinderea Menei se transformă într-o uimire pură și senzuală, în clipa în care el își închise buzele fierbinți peste pielea rece și sensibilizată a sfârcului întărit. Gura lui era atât flămândă, cât și răbdătoare în timp ce îi suga și îi lingea sfârcul. O mângâie și o excită până în punctul în care nu mai simțea răcoarea nopții, și avu grijă să fie la fel de atent cu ambii sânii și să le acorde aceeași atenție. Se simțea amețită și febrilă, în timp ce își trecea degetele prin părul lui lung, negru și strălucitor și îl privea cum se înfrupta cu nesaț din carnea ei.

O pulsație insistentă și constantă îi încorda mușchii feminini în jurul unui gol perpetuu. O durere acută se răspândi prin ea cu asemenia forță, încât arcui spatele din cauza intensității neasemuite și insuportabile, străduindu-se din răputeri să-și tragă răsuflarea.

El se îndreptă apoi. Pielea lui strălucea de la ceață, și părul său negru ca pana corbului îi era ciufulit de explorarea degetelor ei nerăbdătoare. Ochii lui întunecați și întrebători îi cercetară câteva clipe pe ai ei.

Brățările pe care le avea pe brațe și la gât căpătau o strălucire metalică în lumina lunii. Runele pe care și le pictase pe piele erau acum un pic mai mult decât niște noduri întunecate pe trupul lui impunător.

Menei nu îi venea să creadă că un bărbat atât de magnific ca el putea purta pe chip o expresie atât de plină de venerație când făcea dragoste cu ea. Cu ea, care fusese mereu batjocorită pentru înalțimea

și greutatea, și lipsa ei de fragilitate feminină. Cu ea, care acum se simțea la fel de firavă precum o bucățică de dantelă, destrămată de forța fără asemuire a masculinității lui.

Noaptea mistică îi oferea o cutezanță pe care nu o mai avusese niciodată, în timp ce căuta din nou să-și lipească degetele peste mușchii ca de oțel care acopereau inima lui înnebunită, să îi mângâie umerii parcă dăltuiți din fier și să coboare mai jos pe brațele lui puternice.

Nu va mai avea niciodată ocazia să aprecieze un specimen masculin atât de rar și primordial de virilitate letală și își dorea să-și acorde o clipă ca să savureze senzația pielii lui catifelate întinse și încordate peste forța lui fără egal.

Și dintr-odată, avea mâinile imobilizate deasupra capului, și el îi invada din nou gura cu limba lui iscusită. Putea simți gustul sărat al pielii ei pe buzele lui și aceeași durere insistentă și constantă, care îi pulsa în locul secret dintre coapse. O săruta cu o pasiune atât de arzătoare, încât reușea să șteargă și ultimele vestigii ale oricărui gând rațional.

– Acum! suspină ea pe buzele lui, prea tulburată și chinuită ca să se mai simtă rușinată din cauza notei rugătoare din vocea ei.

Mârâitul gutural de plăcere pe care îl scoase el era încărcat de victorie masculină în timp ce continua asaltul seducător asupra buzelor ei, mângâind în același timp curba moale a soldului ei și apoi alunecând mai jos, adunând în mână faldurile fustelor ei și ridicându-i-le pe picior.

Degetele ei încercau orbește să se agațe de piatra din spatele ei, cu aceeași frenezie cu care se lupta să-și păstreze sănătatea mintală.

Și apoi el căzu în genunchi.

– Ce faci? icni ea, cu sufletul la gură, întinzându-se după el cu intenția de a-l trage înapoi lângă ea.

– Nu mă atinge, fătuco, îi porunci el, strecurându-și mâinile în sus pe sub fusta ei. Palmele lui bătorite zgâriau mătasea ciorapilor ei, dând naștere unei senzații păcătos de senzuale. Pentru că nu o să mă pot abține să nu te iau!

Sprâncenele ei se apropiară într-o expresie de consternare uluită.

– Dar ți-am zis deja că vreau să fiu a ta.

Aproape gâfâia deja, ca și când tocmai alergase pe o distanță foarte lungă.

– Da, șopti el și chicoti încet, în timp ce degetele lui iscusite se opriră o clipă să se joace cu jartiera ei, lăsând-o efectiv mută

de uimire. Îmi place să ofer înainte să iau, fătuco. Așa au stat mereu lucrurile.

– Dar nu înțele...?!

Doar că nu apucă să își mai termine propoziția și i se tăie răsuflarea din cauza unui fior puternic de excitație, când mâna lui ajunsese în lenjeria ei intimă și începu să se joace printre cârlionții umezi. Plăcerea se revărsă prin ea cu toată forța unui vârtej, atunci când mâna lui găsi acel mugur de carne care îi cauzase durerile chinuitoare de mai devreme. Și dintr-odată, respirația ei nu mai era nimic mai mult decât o serie de gâfâieli frânte, în timp ce el se cufunda și mai adânc între faldurile ei, cu degete ce deveniră imediat alunecoase de la umezeala pe care o găsiră acolo. Orice gând de rușine sau jenă se risipi în valuri splendide de plăcere, pe care el i le provoca iscusit, cu mișcări dintre cele mai mici.

Capul lui se aplecă apoi sub ceață și dispăru. Fustele ei se ridicară și mai mult. Părul lui atinse pielea sensibilă a coapselor ei timp de o clipă șocantă, înainte să execute o mișcare fluidă și magică, care îi îndoi genunchii și îi depărtă coapsele.

Și apoi se afla acolo... între picioarele ei! Lipindu-i coapsele de umerii lui.

În toată viața ei ca femeie măritată, Mena nu simțise niciodată satisfacția brutală și încordată pe care o zărise pe chipul soțului când ajungea la climax, folosindu-se de ea. Și deși fusese obligată să se supună la orice umilintă care îi trecuse lui prin minte, acesta nu se gândise niciodată, nici măcar o clipă, să îi producă plăcere ei.

Emoționată, scandalizată, temătoare și insuportabil de excitată, Mena dădu să protesteze, când buzele lui pricepute și păcătoase se atinseră de trupul ei închis, deschizându-i-l apoi cu limba și cufundându-se în ea.

Geamătul lui de plăcere o traversă ca o vibrație cutremurătoare, trimițându-i fiori de exaltare prin miezul ființei, înainte de a începe să îi exploreze membrele. Și dintr-odată limba lui era în același timp obscenă și incredibil de dulce în timp ce aluneca pe mugurul umflat care pulsa de o dorință chinuitoare.

O agonie de nedescris o izbi în clipa în care îi deschise faldurile cu degetele și îi supse mugurul de carne. Toate respirațiile lui erau numai gemete în timp ce o gusta, iar plăcerea hedonistă transmisă de acele sunete o aducea în pragul nebuniei.

– Nu pot, țipă ea, simțind că i se topeau genunchii.

Buzele lui se dezlipiră de trupul ei cu un sunet umed și păcătos.

— Ba o s-o faci, îi porunci el, mângâindu-i carnea excesiv de sensibilizată dintre coapse cu respirația lui fierbinte.

— O să cad, îl avertiză ea, cu glas slăbit, în timp ce șoldurile ei se răsuceau spre gura lui cu o lascivitate înspăimântătoare.

— Atunci cazi și fă-te bucăți în brațele mele, o alină el, în timp ce mâinile lui căutau să-și umple palmele cu carnea fundului ei, creându-i un fel de cuib peste șolduri. N-o să te las să scapi.

Și apoi își îngropă din nou fața în faldurile ei umede.

Mena se cutremură de exaltare carnală, după care se încordă din cauza tensiunii ce se clădea în ea, pulsând din ce în ce mai tare pe măsură ce limba lui iscusită îi producea senzații de care nu se crezuse vreodată capabilă. Un cataclism de plăcere se dezlănțui apoi asupra ei, cu o asemenea forță, încât chiar crezu că avea să moară.

Ca din depărtare, auzea sunetele șoptite și lascive care îi evadau din gât, în timp ce se cutremura și pulsa cu un extaz inegalabil și inimaginabil. Tensiunea se scurse din ea, eliberată de valuri electrizante de încântare pură și intensă. Suspină și se arcui, se încordă și se zvârcoli, dar el tot se lipea de ea cu limba aceea blândă și fierbinte. El, veșnicul cuceritor, care deja o făcea să-l implore să aibă milă.

Și în cele din urmă se îndură de ea și gura lui păcătoasă îi părăsi carnea cu reticență. Doar că atunci când se ridică din nou din ceață, trăsăturile lui sinistre erau oricum altfel decât miloase. Ochii lui întunecați străluceau în jos la ea de pe un chip cioplit după asemănarea foamei animalice.

Mena se simțea prea moale ca să-i mai fie frică. Era prea amețită de plăcere ca să anticipeze sau să șovăie, până când lumina lunii se reflectă scurt de pe furtuna care se adunase în ochii lui de onix.

Acesta era Demonul Scoțian. Și era pe cale să-i ia nu doar trupul, ci și sufletul. Și forța intensă a pasiunii lui păru să ajungă la ea cu un moment înaintea buzelor lui. O lipi complet cu spatele de piatră, devorându-i gura cu buze care aveau gust de mosc dulce și de intimitate.

Dintr-odată, avea rochia ridicată peste talie. Liam își desfăcu și el kiltul înainte de a o apuca de coapse și de a i le depărta în jurul șoldurilor lui suple, susținându-i greutatea cu puterea lui incredibilă. Vârful neted al mădularului îi mângâie ușor carnea care încă pulsa a sexului, udându-se imediat cu dovezile orgasmului ei.

Era mare. Mădularul lui era atât de gros, încât o trecu un fior de teamă, chiar în momentul în care o pătrunse cu o singură mișcare rapidă și disperată. Simți o presiune și chiar și un pic de durere, dar chiar când trupul ei ar fi vrut să tresară și să se încordeze,

se retrase din ea. Parcă înțelegându-i dilema, îi împrăstie sărutări peste pleoapele închise strâns și îi șopti cuvinte de alinare în limba aceea maternă a lui, frumoasă și indescifrabilă, înainte de a o pătrunde din nou. Și deși de data asta se cufundă și mai adânc în ea, Mena își simți corpul acceptându-l și învăluindu-l în carnea ei caldă și alunecoasă.

Presiunea se transformă în plăcere, radiind din fiecare punct în care se uneau trupurile lor într-un asemenea mod, încât se simțea și ea cufundată într-un ocean de dorință, ținut laolaltă numai de carnea masculină, caldă și tare care o învăluia.

Și care o umplea.

– Poți să mă iei mai mult? șopti el, gâfâind.

Mena deschise ochii brusc. Cum, pentru numele lui Dumnezeu, se putea să fie mai mult de atât? El se retrase din nou, uitându-se în jos la ea cu ochii mari, în timp ce se îngropa încă o dată în trupul ei. Atinse astfel un loc din interiorul ei despre care nici ea nu știa că exista, și Mena clătină capul dintr-o parte în alta, scoțând un țipăt ascuțit de extaz.

– Da, șopti el, cu ardoare. Știam că o să mă iei tot, Mena.

Și o pătrunse din nou. Și din nou. Pătrunzând-o cu o urgență controlată, furtuna din ochii lui se transformă într-o tornadă și apoi într-un uragan mistuitor. Ridicând-o incredibil de sus, își poziționa mädularul astfel încât să atingă acel loc din ea până acum nedescoperit, acela care o făcea să țipe și să se pulseze în jurul lui, strângându-se în jurul cărnii lui tari, care o deschidea iar și iar, și iar.

Folosindu-se de piatră ca să se miște, Mena se pomeni întâlnindu-i mișcările și stabilind un ritm. Anticipa fiecare invazie umedă cu o încântare dornică și aproape că jelea fiecare retragere. Era ca și când se țesea o legătură între ei în miezul ceții de Samhain, jurându-și credință veșnică nopții, în palmele căruia se abandonau... Abandonându-se actului de a face dragoste. Abandonându-se plăcerii pe care o regăseau unul în trupul celuilalt și ușurinței cu care își completau unul altuia sufletul rănit.

Când un alt orgasm o orbi cu pur extaz, Mena își încolăci strâns picioarele în jurul șoldurilor lui, trăgându-l imposibil de adânc în ea. Plăcerea cutremurătoare o asalta val după val neobosit și neiertător.

El îi urlă numele spre ceruri, în timp ce trupul ei care pulsa se strângea și îi mângâia lungimea mädularului. Valurile fierbinți ale orgasmului lui se revărsară în ea. Trupul lui masiv se încordă, tremurând, în timp ce o strivea de el și i se alătura în acel loc imaterial

în care binele și răul nu mai contau. Unde nu existau consecințe. Unde ziua de mâine era o oportunitate în loc de o povară.

Și rămaseră în locul acesta binecuvântat mult timp după ce trecuse furtuna plăcerii. Ea cuibărită în puterea brațelor lui și el îngropat adânc în moliciunea delicioasă a trupului ei.

– Descopăr, fată dragă, că nu vreau sub nici un chip să-ți dau drumul, îi mărturisi el.

Degetele Menei căutară cu tandrețe unghiurile și planurile aspre ale trăsăturilor lui mult iubite. Ce bărbat incredibil! Era un bărbat rar, cu adevărat magnific și începând din clipa aceasta îi aparținea ei.

Iar minunea acestui fapt i se părea aproape inimaginabilă.

La atingerea ei, el mai împinse o dată șoldurile în față, și Mena făcu ochii mari, când își dădu seama că încă mai era tare și încă o mai atinge în acel punct secret din interiorul ei, care îi crea senzații fierbinți și extaziate.

Dar... dar... terminase. Fusesse aproape sigură de asta.

El rânji, arătându-și dinții albi, pe chipul său smeard, și ridică din umeri.

– E o trăsătură caracteristică familiei Mackenzie, zise el simplu, ca un fel de explicație, înainte să înceapă să se miște din nou în ea, cu mișcări lente, dar insistente. Și odată ce termin aici, probabil o să reușim să ajungem înapoi la castel, înainte să fiu gata să te iau din nou.

– Vai miel! șopti ea.

Și asta fu tot ce putu spune în timp ce o fierbințeală ispititoare familiară și plăcerea o privară de capacitatea de a mai vorbi, în timp ce el își începea încă o dată urcarea neobosită spre culmile extazului.

Capitolul 20

Ultima dată când Mena se uitase prin plasa neagră a vălului, traversase trecătoarea Bealach na Bà Pass înspre Ravencroft. Și îl simțise destul de mult cam ca acum – mai degrabă ca pe un vâl de înmormântare, decât ca pe ceva elegant sau strălucitor. Ceva în spatele căruia să își ascundă rușinea, să își ascundă fața și însăși ființa. Deși își dăduse jos pălăria, un vâl de taină rămăsese pe timpul întregii ei șederi la castelul Ravencroft. Și pentru cel mai scurt și mai fericit răstimp, chiar și Mena uitase cine era cu adevărat.

Că era Lady Philomena St. Vincent, vicontesa Benchley.

Proclamată nebună și pacientă la azilul Belle Glen. Fugind de Coroană, soția unui nobil și cu un anumit grad de nebunie. O femeie pe care ajunsese să o disprețuiască în decursul toamnei fermecate petrecute în Wester Ross. O prostănacă îngăduitoare și fără voință. O victimă a violenței. Și tănuitoare de secrete. Efemeră, nedorită și complet nefericită.

Mena Lockhart, pe de altă parte, devenise mai naturală pentru ea după primele cinci zile, decât se simțise vicontesă în ultimii cinci ani. Din rolul de fată bătrână guvernantă își înfruntase mai multe temeri. Răsese, dansase, certase oameni, vindecase și își împărtășise din înțelepciunea ei cu greu câștigată.

Ba chiar rămăsese fermă pe poziții într-o înfruntare cu Demonul Scoțian și nu numai că ieșise victorioasă din înfruntarea lor, dar îi și câștigase inima rănită.

Deși, în acest proces, ea își pierduse sufletul.

Reflexia ei în geamul trenului nu mai arăta nici o urmă din moliciunea și mulțumirea pe care începuse prudent să își permită să o simtă în timp ce se ascundea în Scoția. Buzele ei pline și voluptuoase se strânseseră într-o linie încordată de reținere, ochii ei deveniseră injectați și triști, iar pielea îi devenise palidă și fadă mai degrabă decât într-o nuanță de porțelan pudrat cu roz.

Se retrăsese într-un compartiment micuț și neocupat dintr-un vagon mai slab populat ca să-și adune gândurile. Sau mai degrabă ca să se lase pradă gândurilor negre.

Cum, pentru numele lui Dumnezeu, își permisesese vreodată să se îmbarce într-un tren care s-o ducă înapoi în Londra? Oare chiar era nebună? De ce nu pretinsese vreo boală incurabilă și necruțătoare, astfel încât să îi oblige pe toți ceilalți să plece fără ea?

În parte – și nu putea să nu-și recunoască asta sieși – pentru că i se oferise o plăcere dincolo de orice închipuire, care o aruncase într-un vârtej nesăbuit de inconștientă de mai multe ori decât putea o ființă umană să se aștepte să îndure și tot să rămână cu măcar un gând coerent în cap. Se făcuse două și jumătate noaptea înainte ca Liam și ea să se împleticească în camera ei... și chiar și atunci nu petrecuseră prea mult timp dormind. El deschisese larg draperiile și îi scosese rochia cu mare curiozitate și înfinită lentoare. Fusesse deosebit de atent cu ciorapii ei, jucându-se cu panglicile și cu jartierele și coborându-i mângâietor pe picioarele ei puternice.

Degetele lui aspre fuseseră înfinit de blânde în timp ce descoperise fiecare centimetru din pielea ei cu mângâieri răbdătoare

și excitante în lumina lunii. Și vorbiseră despre lucruri amuzante în timp ce o dezbrăcase. Și despre tot felul de alte lucruri insignifiante în timp ce ea îi spălase runele și urmele de ceață de pe pielea lui smeadă dezgolită.

Și apoi nu mai spusese nici unul nimic când o trăsesse deasupra lui și îi desfăcuse picioarele peste șoldurile lui suplă. Iar de la un punct încolo comunicaseră numai prin gâfâieli și suspine, în timp ce-l călărise cu mișcări senzuale ale trupului ei. El îi cuprinsese sânii în mâinile lui calde și îi șoptise lucruri păcătoase în limba maternă a poporului său, în timp ce ea își producea plăcere cu trupul lui magnific și voinic. Și apoi, când nu mai putuse suporta, el își înfipsese degetele puternice în carnea șoldurilor ei și se îngropase în ea iar, și iar și iar, până când cedase și se arcuise cu o asemenea plăcere șocantă, încât Mena crezuse că avea să-și rupă realmente spatele.

Și apoi o ținuse strâns în brațe la pieptul său, ca să-i simtă inima cum revenea treptat la ritmul normal, și discutaseră despre lucruri serioase, despre frații lui și despre frica pe care i-o provocase capturarea ei. Despre intențiile lui de a-l aduce pe Hamish la Londra și în fața tribunalului militar care fără îndoială îl aștepta pentru curtea marțială. Îi spusese povești despre Collin Talmage, ducele de Trenwyth. În timp ce Liam câștigase glorie pe câmpul de luptă, se dovedise că Trenwyth fusese agent secret, vărsând sânge în întuneric. După presupusa moarte a lui Hamish, se dovedise că Trenwyth îi adusese la cunoștință lui Liam câteva crime de război comise de acesta despre care înainte nu avusese nici cea mai mică idee. Și de faptul că statutul său ca Demonul Scoțian îl apăraseră pe fratele său de perspectiva de a da piept cu justiția.

Dar justiția îl aștepta acum pe Hamish și promitea să fie rapidă și nemiloasă.

— Ce ciudat, comentase Mena, în timp ce-și trecuse mâinile prin părul rar și moale de pe pieptul lui Liam, delectându-se cu senzația pielii lui masculine. Că un duce ca Trenwyth ar fi astfel în serviciul Coroanei. Dacă îmi amintesc corect, este al șaptesprezecelea pe linia de descendenți, adică e practic regal.

— Trenwyth nu e vreun dandy regal. Este unul dintre cei mai periculoși oameni pe care i-am cunoscut vreodată, cu o dâră de sânge în urma lui de două ori mai mare ca a mea.

— Oh, Doamne, șoptise Mena, câscând.

— Dar s-a născut ca al doilea sau al treilea fiu moștenitor și nu a preluat titlul de duce până când nu era deja de ceva timp în serviciul Majestății Sale. Îmi închipui că Trenwyth își petrece puțin timp

pe teren acum, ținând cont de faptul că și-a pierdut o mână într-o misiune sub acoperire în Afganistan.

– Bietul de el, murmurase Mena. Și Hamish a avut ceva de-a face cu asta?

– Bănuiesc că eu și Thorne suntem pe cale să aflăm și asta.

În ciuda faptului că Liam era marchizul de Ravencroft, conducător al clanului Mackenzie și locotenent-colonel în retragere, Gavin St. James, contele de Thorne, era cel care acționa ca magistrat local, așa că a doua zi dimineată trebuiau să meargă amândoi să-l transporte pe Hamish la Londra, ca prizonierul lor.

Epuizată dincolo de orice capacitate fizică, Mena probabil adormise înainte să audă partea în care Liam menționase că intenționa ca și copiii lui – și, implicit, și Mena – să îl însoțească în această călătorie.

Și abia a doua zi dimineată, când o Rhianna absolut entuziasmată o acostase în patul ei, unde se trezise singură, cu razele soarelui de dimineată târzie infiltrându-se și încălzind-o prin ferestrele deschise, aflate Mena aceste vești înfricoșătoare.

Draga fată o informase exuberantă că tatăl ei acceptase rugămintea bunicii lor, ca să meargă și ea, și Andrew și să-i însoțească la Londra pentru a participa la o mică serată, înainte ca femeia să-și ia nepoții la Paris pentru a petrece Crăciunul și apoi pentru a celebra Noul An în Florența.

Iar reacția Menei fusese complet opusă exaltării Rhiannei. O senzație de greață i se ridicase în gât ca un nod, dincolo de vâlul negării. Sufocanta chingă de fier a groazei, de care credea sincer că scăpase, i se strânsese brusc din nou în jurul pieptului.

Abia dacă avusese timp să-și tragă halatul înainte să apară Jani, urmat de un grup mare de slujnice, ca să-i pregătească bagajele și să o ajute să se îmbrace.

Mena compusese o scrisoare frenetică în care îi cerea ajutorul lui Farah Blackwell, Lady Northwalk, și apoi i-o pusese în mâini lui Jani și îl implorase pe acesta să o ducă la oficiul de telegraf din Strathcarron. Îi plătise pentru asta contravaloarea unei săptămâni de muncă, și el se grăbise să îi îndeplinească dorința.

Plecaseră apoi să îl caute pe Liam, dar el și Gavin îl duseseră devreme la gară pe Hamish ca să asigure un vagon special închis și să-i cruțe pe copii de adevărul tragic al întoarcerii lui și, chiar mai rău, de aflarea sortii lui implacabile.

Ei îl pierduseră deja o dată și cu siguranță nu le-ar fi făcut bine să vadă ce fel de creatură grotescă devenise.

Așa că, înainte să apuce să-și limpezească mintea de-a binelea, Mena se spălase și se îmbrăcase rapid, îi luase pe copii și apoi se înghesuieră într-o trăsură, care gonise prin strămtorea Bealach na Bă într-un ritm amețitor, care îi făcuse stomacul să se strângă.

Liam îi întâmpinase la gară, și dispoziția ei nici pe departe calmă se schimbase și mai mult la vederea imaginii lui, care făcuse să i se înmoaie pe loc genunchii. Zâmbetul lui cald nu ajungea niciodată la ochii chinuiți. Cu toate astea mâna lui o găsisse pe a ei în timp ce își croiseră drum spre vagonul lor privat și își lipise palma de a ei cu o venerație plină de tâlc. Și Mena nu fusese deloc sigură dacă făcând asta căutase să ofere alinare sau dacă o căutase pentru el. Dar oricum ar fi stat lucrurile, întreg contextul nu făcuse altceva decât să îi alimenteze și mai mult groaza.

Și fusese acolo și Jani, asigurând-o că telegrama fusese trimisă la Londra expres.

Din păcate vestea nu prea avusese nici un efect în a-i dezgheța inima împietrită de groază, dar măcar era de preferat în locul acestor palpitații constante și chinuitoare de neliniște.

Făcuse tot ce îi stătuse în putință ca să-și ascundă panica tot mai crescândă față de membrii familiei Mackenzie și de Jani. Și petrecuse aproape tot drumul distrându-i pe copii cu descrieri ale Londrei.

Deși împovărat de nesfârșite întrebări, Liam își luase totuși o clipă să îi spună despre conacul lor din oraș, de pe Oxford Street, cu vedere spre Hyde Park.

— Vreau să mă duc până în port să mă uit la vasele militare, zisese Andrew, și ochii îi străluciseră de încântare. Și vreau să văd și expoziția egipteană de la British Museum!

— Eu vreau să merg la un spectacol de operă *adevărat* și la unul de balet, și la o piesă de teatru la Covent Garden. A! Și apoi și la una la Vauxhall Gardens! A! Și neapărat să mergem la o ceainărie rusească adevărată! Și la băile turcești... sunt foarte la modă acum, tată!

— Și eu vreau să-mi încerc norocul și la jocuri de noroc, încercase Andrew.

— Ba asta cu siguranță nu vei face, intervenise Mena, indignată.

— Păi de ce? întrebase Andrew, aruncându-i tatălui lui o privire plângărească. Doar este o ocupație specifică domnilor, argumentase el, în timp ce-și ridicase și mai mult în scaun silueta dreaptă, încercând să profite la maximum de fiecare centimetru cu care crescuse în ultimele câteva luni.

— Îmi pare rău, fiule, zisese Liam, clătînând din cap și ascunzându-și un zâmbet.

– N-o să lase un plod așa *ca tine* să pună piciorul în cluburile pentru domni! Trebuie să fii bărbat mai întâi! zise Rhianna și-l înghiontise. Așa ca Jani.

– Sincer să fiu, cred că și eu sunt prea tânăr ca să particip, spuse-se Jani, mai serios și mai solemn decât comportamentul său vesel obișnuit.

Andrew șuierase indignat.

– Probabil o să fiu deja *bătrân* data viitoare când o să mai avem ocazia să venim în vizită la Londra, dacă o ținem în ritmul ăsta.

Se uitase acuzator spre tatăl lui, însă orice subînțeles important se pierdea din cauza subțiririi vocii lui adolescente.

– Bănuiesc că va trebui să-ți mai suplimentăm garderoba dacă ai așa scopuri mărețe în minte pentru oraș, cugetase Mena, uitând pentru o clipă care îi era locul.

– Au! exclamă Liam și se strâmbă. Și mai exact cât o să mă mai coste și treaba asta?

– O mică avere, dacă am eu vreun cuvânt de spus în treaba asta. Aruncase o privire prudentă spre marchiz și se albise la față când îi văzuse ochii întunecați strălucind de amintirile fierbinți ale nopții trecute.

Și de îndată ce copiii se mai potoliseră, Mena reușise să evadeze, pretinzând că avea nevoie de un pic de aer proaspăt, anunțând că nu se simțea tocmai bine de la felul în care se legăna trenul.

Cu toate astea, singura ei maladie reală era panica tot mai crescândă pe care o simțea. O altă minciună – oricât de mică și de inofensivă – i se dezlipise de pe buze. Detesta profund toate minciunile astea, se disprețuia pentru că se vedea nevoită să le spună și ura din tot sufletul această nevoie imperativă de necinste.

Blestemându-și slăbiciunea condusă de frică, Mena rămase cu fruntea lipită de geamul rece, privind cum se derulau câmpurile Scoției de Jos, lăsând loc terenurilor Angliei de Nord.

Gândurile îi zburau din ce în ce mai repede, parcă într-o încercare disperată de a rămâne în fața trenului. Dacă reușea să ia în calcul fiecare situație posibilă și să conceapă un plan prin care să evite să fie descoperită, poate că avea o șansă să ajungă la Paris cu acoperirea intactă.

Doamne, Dumnezeule, cât de mult și-ar fi dorit să-i poată spune! Mai ales după noaptea trecută! El îi dezvăluise secretul lui, și ea nu numai că înțelesese, dar acceptase că avusese intenții nobile, chiar dacă poate acțiunile lui nu fuseseră astfel.

Hamish avusese dreptate într-o privință – uneori oamenii măreți chiar făceau lucruri rele.

Chiar și în numele binelui.

Noaptea trecută fusese de multe ori pe punctul de a-i dezvălui secretul ei, dar apoi hotărâse că era ceva ce trebuia lăsat să fie discutat la lumina zilei. Momentul potrivit nu se ivise niciodată. Și nu avusese ocazia să facă asta nici în dimineața aceea.

Dar în fond ce ar fi putut să facă? Exista o șansă ca Liam să o ierte dacă îi mărturisea adevărul. Pe de altă parte, era exclus să facă asta acum.

Dacă temperamentul său notoriu ar fi avut câștig de cauză? Dacă ar fi izgonit-o? Sau și mai rău, dacă ar fi predat-o pe mâna autorităților?

Pur și simplu, nu putea risca asta.

Simțea striățiile minuscule ale vălului foarte aspre pe frunte. Dar partea bună era că plasa subțire care îl alcătua permitea răcelii sticlei să mai domolească senzația de panică, ce îi înfierbânta fața. Cu ajutorul lui Farah și al lui Millie, era posibil să poată evita cu totul să fie detectată.

Soțul ei Gordon și părinții lui se învârteau prin cercuri complet diferite față de marchizul de Ravenscroft și fosta lui mamă soacră. Cercuri sociale *mai joase*, fără îndoială. Mena nu avusese vreodată ocazia să o întâlnească pe Lady Eloise Gleason, nici măcar pe vremea când fusese vicontesă.

Fiind ofițer superior titrat din armata Majestății Sale, un erou național și purtătorul unui titlu străvechi, nimeni nu ar fi îndrăznit să îi închidă o ușă lui Ravenscroft. Ba de fapt, când se va răspândi prin Londra vestea sosirii lui, cu siguranță invitații la evenimente îi vor inunda casa cu o promptitudine desăvârșită.

Dar știa că Liam Mackenzie mai accepta din când în când doar invitațiile unor oameni de seamă precum Excelența Sa, Collin Talmage, ducele de Trenwyth, și Excelența Sa, Lord Grosvenor, ducele de Westminster.

Oricum ar fi fost, în această perioadă a anului familia St. Vincent fără îndoială se retrăsese deja la conacul din Hampshire pentru a petrece Crăciunul în provincie, după cum obișnuia să facă o mare parte a înaltei societăți. Probabil se vor întoarce în capitală pentru a sărbători Anul Noul și începutul noului sezon, dar părea puțin probabil ca familia Mackenzie să fi plănuit să mai zăbovească în Londra atât de mult timp înainte de a pleca pe continent.

Și fiind doar o biată guvernantă, ea cu siguranță nu va fi inclusă pe lista nici unui eveniment social la care participa marchizul – mai cu seamă că Rhianna încă nu își făcuse debutul în societate și nici nu va participa la astfel de ocazii până când nu era prezentată reginei anul următor. Așa că, exceptând câteva ieșiri la cumpărături și vizite la obiectivele turistice cu copiii, Mena chiar nu avea de ce să iasă din casă deloc.

Și atunci putea să poarte haine foarte simple și să-și ascundă culoarea părului sub niște bonete. Iar dacă bunul Dumnezeu era de partea ei, putea evita complet să fie recunoscută.

Asta dacă nu cumva era... dar, în fine, nici că merita să se gândească la asta.

– Știi de ce ți-e frică.

Glasul întunecat al lui Liam răsună cu ecou prin micul compartiment compus aproape exclusiv din lemn.

Mena sări ca arsă de pe scaunul ei și se răsuci spre el, întrebându-se în sinea ei cum era posibil ca un om atât de masiv să se strecoare lângă ea așa și să o ia prin surprindere.

Astăzi arăta în totalitate ca un marchiz englez. Cizme negre lustruite până la genunchi îi completau la perfecție pantalonii gri de lână și vesta, făcând albul imaculat și apretat al cămășii pe care o purta să iasă și mai mult în evidență. Purta la gât o lavalieră gri-argintie legată lejer, care masca destul de eficient aversiunea lui inerentă față de stilul vestimentar englezesc. Părul negru și-l purta strâns la spate într-o coadă spilcuită, care strălucea ca onixul prin comparație cu materialul imaculat al cămășii, evidențiindu-i trăsăturile masculine și dure, printr-un contrast remarcabil cu eleganța dichisită a ținutei sale.

Nimeni dintre domnii de seamă nu mai purta părul lung în perioada asta. Dar Mena își închipuia că nimeni nu ar fi îndrăznit să-i menționeze asta marchizului.

Farmecul lui necultivat îi tăia respirația Menei chiar și acum și se pomeni că mâna-i înmănușată se ridică și se strânse în jurul propriului jabou de mătase, în timp ce se străduia să formuleze un răspuns.

– Ce... ce te face să crezi că mi-e frică de ceva?

El ridică neîncrezător dintr-o sprânceană, dar nu zise nimic în timp ce se apropie de ea și închise în liniște ușa compartimentului, încuind-o de pe dinăuntru și apoi trăgând draperiile ferestrelor mici ce duceau spre coridorul înghesuit.

Mena se pomeni atrasă în îmbrățișarea lui protectoare și apărată de umerii lui masivi. Și nu se putu abține să nu se întrebe cum

reușise să încapă pe ușile minuscule ale trenului. Inima lui bubuia în urechea ei, și brațele lui se odihniră în jurul umerilor ei, învăluind-o în căldura lui masculină și în puterea lui incredibilă.

Ea se lăsă grea în brațele lui, inspirând cu nesaț parfumul curat și apretat al hainelor lui, mirosul de cedru al săpunului pe care îl folosea și încă ceva mult mai pământesc. Ceva mai pregnant, precum fierul și piatra. Ca și când umblase pe sub pământ.

– Cum a mers cu fratele tău azi-dimineață? îl întrebă ea, pe de-o parte încercând să distragă conversația de la ea și pe de altă parte pentru că era îngrijorată în privința umbrelor pe care le văzuse mai devreme în ochii lui.

– Te temi că lucrul de care fugi te va găsi în Londra, concluzionă el corect, fără a permite să fie distras de la fogașul discuției pe care o începuse. Și deși nu știu despre ce e vorba sau despre cine e vorba, vreau să știi că n-o să las să ți se întâmple nimic rău.

Cuvintele lui sunau tare când le auzea cu urechea pe care o ținea lipită de pieptul lui. Rezonanța sunetului o mai liniștea un pic, însă se retrase fără tragere de inimă, desprinzându-se din îmbrățișarea lui.

– De ce? întrebă ea, cercetându-i chipul. De ce mi-ai promite astfel de lucruri, când nu știi deloc despre ce e vorba? Dacă am... dacă am făcut ceva de neiertat?

Liam se uita în jos la chipul angelic al Menei, acum încordat de îngrijorare, și se gândi că nu și-ar fi putut-o închipui nici într-un milion de ani comițând un păcat de neiertat. Era blândă până în punctul de a fi sfioasă. Periculoasă precum o pasăre rănită și o doamnă până în măduva oaselor, chiar și în pat. Deși, la drept vorbind, plănuia să o corupă atât de deplin și atât de curând pe cât îi permitea. Ce naiba, în fond nici nu vorbise urât decât o singură dată.

Adevărul era că ar fi fost o marchiză splendidă.

Inundat de o tandrețe necunoscută, atinse ușor cu degetele liniile de neliniște din jurul gurii ei. Și-ar fi dorit ca ea să aibă încredere în el și să i se confeseze... Dar poate că pentru moment era mai bine ca ea să-și lase secretele acolo unde erau. Trebuia să se ocupe de fratele lui, iar relația aceasta era încă destul de nouă. Și la urma urmei, el era încă angajatorul ei.

Încrederea nu venea nici ușor și nici repede pentru nici unul din ei, iar legătura pe care o construiseră până atunci se simțea prea tânără și fragilă, și incredibil de delicată. Nu voia să abuzeze de această legătură dintre ei, încă la fel de subțire ca un fir de ață, înainte

să devină mai puternică, de teamă că s-ar fi putut rupe iremediabil. Cu toate astea, își dorea ca ea să se simtă în siguranță. Voia ca ea să știe că, dacă avea de purtat vreun soi de bătălie, de orice fel, Demonul Scoțian era de partea ei. El era campionul ei și va fi pentru totdeauna.

– Ai comis vreo crimă? o întrebă el, curios în sinea lui dacă poate aveau mai multe în comun decât crezuse el inițial. Scotland Yardul te caută chiar acum pe străzile Londrei?

Oare era posibil să fi fost atât de dispusă să-i ierte lui păcatul acela pentru că avea și ea unul asemănător pe conștiință?

– N-am luat niciodată o viață.

Liam auzea adevărul acestor cuvinte în răspunsul ei, deși ochii ei erau umbriți de prudență.

– Ai făcut ceva să atragi personal mânia monarhiei sau a vreunui membru al familiei regale în mod special? întrebă el, simțindu-și buzele luând o formă necunoscută pentru el.

– Nu, negă ea, din nou, după care ochii ei pali se fixară pe gura lui și clipi distrată de câteva ori.

– Ai făcut ceva ca să atragi mânia Marinei Regale a Maiestății Sale sau a oricărei alte ramuri a prestigioasei armate?

– Nu, n-am făcut nimic, zise ea și și buzele ei luară forma unui zâmbet feminin ezitant.

– Atunci, fetiță dragă, sunt extrem de încrezător în abilitatea mea de a te proteja, și putem lăsa mărturisirile pentru altă dată, după ce se termină toată povestea asta.

În timp ce o trase în brațele lui, ea lăsă capul pe spate și privirea ei prudentă îi cercetă chipul, căutând Dumnezeu știe ce.

– Serios? șopti ea.

– Da. Foarte serios, o asigură el. Și îți dau cuvântul meu de conducător al clanului Mackenzie că, dacă se întâmplă să mă întâlnesc cu omul care ți-a făcut rău, o să-i înfig pumnalul în ochi.

Făcuse tot posibilul să-și păstreze glasul relaxat, însă vorbea incredibil de serios. Ea se cuibări la loc în îmbrățișarea lui, scoțând un mic sunet ironic.

– Hmm... și se mai spune că scoțienii nu sunt romantici de fel.

– Cine are nevoie de poezie sau de diamante, sau de pietre prețioase? zise el, arătându-și toți dinții într-un zâmbet înverșunat. Am descoperit că cele mai prețioase pietre pe care le poate oferi un bărbat sunt cele tăiate din corpul dușmanului său, în timp ce e în genunchi și urlă ca din gură de șarpe să fie lăsat să moară.

Ea gemu, îngropându-și râsul în fanta dintre pectoralii lui, în timp ce își lipea fața de pieptul lui.

– Uite pentru ce barbar nemilos mi-am pierdut capul!

Încremeniră amândoi din cauza mărturisirii ei cutezătoare, și ea strânse mâinile pe cămașa lui.

Liam simți că i se oprește inima în piept, întinse mâinile între ei și îi cuprinse maxilarul cu o mână blândă, ținându-i bărbia ca pe un bibelou fragil, în timp ce îi ridica fața ca să se uite în sus la el.

Nu spusese efectiv că îl *iubea*. Dar nici nu mai era nevoie s-o facă.

Incapabil să vorbească din pricina nodului care i se pusese în gât, aplecă ușor capul și își atinse buzele de fruntea ei, de pleoapele ei și de obrazul ei de catifea.

Era extrem de prețioasă pentru el.

Doamne, cu câtă înverșunare o iubea! Și cât de tare se temea ca nu cumva să devină și ea o altă victimă a sângelui lui blestemat. Și totuși, la ce ticălos egoist era, nici măcar nu voia să ia în considerare varianta să o lase să plece de lângă el.

– Ar trebui să ne întoarcem la copii, șopti ea, desprinzându-se cu tandrețe din brațele lui. O să se întrebe unde am dispărut.

– După... zise el.

– După ce?

El o sărută repede, făcând ca răspunsul la această întrebare să fie incredibil de limpede. Își lipi gura dură de moliciunea buzelor ei iar și iar, și iar, convingând-o și excitând-o, până când geamătul ei mic de dorință îl făcu să înnebunească de foame pentru ea.

Limbile lor se uniră într-un dans senzual, și îl traversă un fior puternic de dorință, trimițându-i tot sângele din corp, până la ultima picătură, direct în mădular. O lipi și mai tare de el, împingându-și ușor șoldurile ca să-i arate exact ce efect avea frumusețea ei asupra lui.

Îi captură apoi una dintre încheieturi și-i aduse degetele spre gura lui. Apucă ușor cu dinții vârful mânușilor ei de satin și trase mânușa de pe fiecare deget în parte, până când îi eliberă de tot mâna.

Cu cealaltă mână, își desfăcu pantalonii, în timp ce îi distrăgea atenția, cuprinzând în gură două dintre degetele ei. Ea întredeschise ușor buzele, care îi străluceau umede de la sărutul lor. Ochii ei deveniră brusc tulburi și umbriți de pleoape grele, și o privi cu plăcere delectându-se cu amintirile felului în care limba lui alunecase printre faldurile ei în același fel în care se juca acum cu degetele ei.

Lăsându-i degetele foarte ude, le scoase din gură.

- Atinge-mă, fată dragă, murmură el, lăsând în jos mâinile lor spre locul unde se eliberase din pantaloni.

Își dorea ca ea să-l cunoască și să simtă ce anume îi făcea. Să considere bărbăția lui nu o armă pe care o putea folosi împotriva ei, ci ca pe o extensie a dorinței pe care o simțea pentru ea. Pentru că așa putea să-l țină, să-l ghideze și să crească plăcerea lor, și să se folosească de trupul lui pentru a-și satisface propriile nevoi.

Li se tăie respirația amândurora în clipa în care mâna ei se strânse în jurul mădularului, deși era drept că reacția lui fusese mai puternică. Degetele ei subțiri îl cuprinseseră, evaluându-i grosimea. Ochii ei se ridicară spre el, dar apoi se feriră în grabă, în timp ce își folosea degetele ude ca să-i exploreze pielea fierbinte.

Liam se cutremură când ea își trecu degetele în jurul vârfului rotund al bărbăției sale, pipăind fiecare centimetru, înainte de a aluneca până jos la bază. El mârâi de plăcere și se cutremură, coborând capul spre gâtul ei și dorindu-și ca rochia ei afurisită să nu fi fost cu guler înalt. Dorindu-și cu ardoare să fi fost singuri și goi...

Dar singurele porțiuni goale din trupurile lor erau mădularul său și mâna ei moale, curioasă și magică, ce nu îi ținea doar sexul în strânsoarea ei delicată, ci și inima, și sufletul lui negru.

Și însăși salvarea lui.

Ridicându-se pe vârfuri, ea îi lipi un sărut tandru pe buze în timp ce gâfâia de plăcere. Dar chiar când el ar fi vrut să-i captureze gura, ea se retrase și îl șocă, lăsându-se în genunchi.

Mâna Menei rămânea strânsă blând în jurul mădularului său în timp ce fustele îi fluturau în jurul corpului, creând un fel de lac mic de mătase neagră și muselină. Își dorea asta. Își dorea să îi ofere aceleași plăcere pe care i-o arătase el cu atât de multă dragoste. Își dorea să-și folosească gura ca să-i transmită lucrurile pe care încă nu se putea convinge pe sine să i le spună. Avea nevoie să revendice acest act ca pe unul care avea loc între amănți, ca să nu mai fie doar o amintire a dominării și a umilinței.

- Te rog... șopti ea, arcuind gâtul, ca să se uite în sus la el. Nu mă trage de păr.

- Oh, Mena, gemu el și pieptul lui masiv se cutremură pe sub vesta cenușie în ritmul respirației lui întretăiate. Nu trebuie să... oh, Doamne... exclamă apoi, când ea își închise buzele în jurul mădularului dornic.

Fiecare mușchi din corpul lui se cutremură și se încordă într-o mișcare animalică, splendidă. El își lăsă capul pe spate, dezvelindu-și dinții și se întinse în jos după ea, orbește.

Cu toate astea se opri la timp și se întinse în spate, apucând strâns cu mâna mulura de pe peretele trenului, până când degetele i se albiră de încordare.

Mena simți cum o traversă un fior victorios, când îl supse și mai adânc în caverna caldă a gurii ei. Chiar și prin ceața pasiunii care îl chinuia, Liam ținuse cont de rugămintea ei. Și avea să-l răsplătească din plin pentru asta.

Își lăsă mâna la baza mădularului, strângând în palmă ceea ce nu putea cuprinde în gură. Ușor, își alunecă limba peste vârful tare și catifelat, delectându-se cu sunetul răgușit pe care el îl scoase. O fascina și o ispitea... era un monument de putere măreață, învelit în mătase pură.

Ritmul inimii care îi bubuia în piept cu furie se reverbera în carnea lui pe care o avea în gură. Se simțea obraznică, puternică și uluită de răspunsul umed și intens al propriului ei corp la acea acțiune îndrăzneță.

Avea un gust somptuos și sărat, și complet masculin. Îi lăsa gura apă de poftă, și se folosi de umezeala aceea senzuală ca să-i alunece mădularul atât de adânc pe cât îl putea accepta, înainte de a-l retrage la loc.

Încordările și tremurăturile abdomenului lui ca răspuns la acțiunile ei erau vizibile pe sub cămașă și vestă.

Limba ei îi transforma carnea într-o expediție, găsind venele curioase care pulsau sub pielea lui subțire și catifelată. Mângâindu-l ritmic cu mâna, permise gurii ei mai mult spațiu de manevră, punându-i sărutări pe vârful bărbăției și tachinându-l teribil, lingându-l și ronțăindu-l ușor, folosindu-și numai buzele.

El mârâi în jos la ea, dezgolindu-și dinții într-o revendicare mută. O parte din decorațiunea de perete cedă în mâinile lui și se frânse sub presiunea strânsorii lui.

Și în clipa aceea îi scăpară niște cuvinte în limba aceea stranie maternă a lui, deși Mena nici nu putea să înceapă să speculeze, dacă erau vorbe de înjurătură sau de binecuvântare.

Cu un zâmbet năzdrăvan, se retrase un pic, delectându-se cu împingerea șoldurilor lui care o urmă. Cu înclinarea rugătoare a sprâncenelor lui. Cu sunetul lui disperat de protest.

Și apoi îi dădu ceea ce își dorea, luându-l atât de adânc în gură, încât o durea maxilarul de la efort. Își acoperi dinții cu buzele și își

folosi mâna și gura ca să simuleze ce făcuseră trupurile lor. Limba ei aluneca pe partea de dedesubt a mădularului său, găsimd vena mare și sensibilă de acolo și exercitând mai multă presiune asupra ei.

Acum știa că vorbele lui erau blasfemii înverșunate, pentru că le mârâia cu asprime spre tavan. Când mâna ei alunecă în pantalonii lui, descoperind cuibul de păr negru de acolo și cuprinzând în palmă greutatea potenței lui, limbajul lui se dizolvă în doar câteva mârâituri și numele ei rostit neputincios printre gâfâieli de plăcere.

Deși știa că se lupta să se abțină, șoldurile lui se împinseră înainte, îngropându-se și mai adânc în gura ei. Deschise gura ca să-l accepte și își ținu respirația când ajunse prea adânc. Îi seducea gura cu mișcări desperate, care îi făceau carnea să pulseze și să tresară, făcându-se din ce în ce mai mare, până când nu îl mai putea cuprinde cu degetele.

Mena se pregăti să-i primească eliberarea și să-i lase sămânța să-i alunece în jos pe gât în pulsații glorioase și apoi să lingă ca o pisicuță ceea ce nu putea înghiți inițial. Dar se pomeni dintr-odată apucată de brațe și trasă în picioare.

Gura lui o strivi pe a ei într-un sărut prădător și animalic, încărcat de un sentiment paradoxal și plin de venerație. Îi adună fustele cu mișcări desperate și se pomeni căzând pe spate. Dar el o prinse înainte să aterizeze și o așeză cu blândețe pe marginea banchetei.

Cu trăsăturile încordate la maximum și cu ochii arzându-i de flăcări abisale, el o dezbracă de lenjeria intimă, desfăcându-i genunchii și ridicându-i și lăsând-o complet expusă la mila lui.

Umplu spațiul dintre picioarele ei cu trupul lui lat și tare și înainte ca Mena să aibă timp să-și tragă măcar respirația, simți o presiune puternică la intrarea secretă în locul ei femeiesc. O pătrunse cu o mișcare lungă și lină, și deși Mena încă mai resimțea o mică sensibilitate de la noaptea lor de pasiune, acceptă invazia aceea masivă cu un mârâit de plăcere.

Își simțea carnea sensibilă și umflată în jurul tăriei mădularului lui. Cu ochii înflăcărați de dorință întunecată, el se retrase, se repositionă și o luă din nou, de data aceasta penetrând-o atât de adânc, încât simți o senzație stranie și fierbinte de plăcere pe șira spinării.

Cu pleoape grele de la pasiunea pe care o trăiau, îi oferi plăcere cu mișcări lente și circulare, mai degrabă decât cu pătrunderi adânci. Era aproape ca și când nu putea îndura să se retragă din ea, ca și când nu putea suporta să părăsească chiar și pentru o clipită căldura ei umedă.

Simțindu-se la fel de înnebunită de dorință și la fel de disperată după apropierea lui, Mena se întinse după umerii lui tari, dorind să-l lipească de ea. Dar el rezistă, lipindu-și cu blândețe palma de pieptul ei până când se relaxă pe pernele banchetei.

Și poate că s-ar fi simțit jignită dacă nu și-ar fi adus instantaneu degetul mare la buzele ei, cufundându-l în gura ei cu un sunet păcătos. Îl atinse de limba ei, adunând o parte din umezeala de acolo, după care îl retrase și îl duse spre mugurul de carne sensibilizat care se afla cuibărit între cârlionții castanii-roșcați dintre picioarele ei larg deschise.

Mena tresări când își atinse degetul aspru și ud de mugurul chinuitor de senzații. Își mușcă tare buza ca să se abțină să nu țipe, în timp ce făcea cerculețe în jurul lui în același ritm puternic și sinuos al șoldurilor lui.

Era deschisă atât de larg pe cât îi permiteau picioarele și imobilizată și neajutorată sub trupul lui masiv și unduitor. Nu putea să se miște în poziția aceea și nu-i putea întâlni ritmul. Singura ei opțiune era să-l primească în ea și să se supună asaltului lui hedonist.

El îi producea o plăcere nebună cu degetul mare tachinator și chinuitor, în timp ce o pătrundea iar și iar și o privea cu ochi alerți și tulburi. Învățase repede ce îi plăcea și insistă acolo, până când Mena își lipi tare și apăsă mână peste gură și mușchii interiori începură să se strângă în jurul lui, în timp ce șoaptele pulsațiilor eliberatoare amenințau să o copleșească de tot.

Degetul lui îi părăsi sexul și se înfipse în carnea coapselor ei, deschizându-i-le și mai mult, în timp ce se îngropa adânc, adânc și mai adânc în ea, până când un potop de extaz feminin îi încordară mușchii strâns în jurul lui. Orgasmul o traversă în valuri cutremurătoare, fiecare mai puternic decât cel anterior, până când se cutremura și se zvârcolea, într-o încercare disperată de a scăpa de intensitatea lor neașteptată.

Mărâitul lui întunecat de triumf se pierdu, înăbușit de bubuitul care îi pulsa în urechi, ca și când universul se deschisese într-un sfârșit pentru ea și putea auzi orice sunet straniu și misterios pe care îl cânta cosmosul în timp ce pământul se învârtea neconținut prin măruntaiele lui mistice.

Iar spasmele orgasmului ei atraseră după sine explozia pe care Liam se străduise din răspuțeri să o amâne. Scoase un sunet gutural animalic și își îngropă fața în rochia ei, mușcând materialul cu dinții. Se mai cufundă în ea cu câteva împingeri puternice și finale, în timp ce trupul lui masiv și impresionant se cutremura violent.

După aceea rămaseră nemișcați câteva momente neștiute. Nici unul din ei nu mai era complet sigur că trupul lor era al lor.

Cu un oftat incredibil, Liam își odihni fruntea pe umărul ei și își permise să se relaxeze complet, deși își susținea aproape toată greutatea corpului pe coatele pe care le proptise de-o parte și de alta a ei.

Mena îi mângâie ușor maxilarul înăsprit de o barbă țepoasă de două zile și îl cuibări în corpul ei, încolăcindu-și picioarele în jurul taliei lui, de parcă așa l-ar fi putut ține în interiorul ei pentru totdeauna. Și pe el nu părea să-l deranjeze asta deloc, pentru că îi mângâia sânul cu maxilarul prin straturile de material ale hainelor. O umbră de ceață îi întunecă vederea, când își dădu seama că aceasta era genul de apropiere după care tânjise întreaga viață. Intimitatea adevărată. Afecțiune reciprocă. Respect reciproc. Să ofere și să primească amândoi în aceeași măsură, în loc să fie numai ea cea care oferea, până când era complet goală pe dinăuntru. Simpla cochilie a unei femei.

– După ce se termină toată treaba asta, o să mă căsătoresc cu tine, anunță el încet, sărutându-i cu tandrețe maxilarul.

Mena nu zise nimic în timp ce îi apăsă tандru capul pe al ei, odihnindu-și obrazul de fruntea lui, în vreme ce o lacrimă i se revărsa din obraz și se prelingea în părul lui.

Capitolul 21

Gara Euston din Camden era considerată poarta de linie ferată din Londra spre nordul imperiului. Structura grandioasă era compusă din patru peroane, o sală mare de așteptare și o propilee¹ dorică, construită după stilul Acropolei de la intrare, care avea inclusiv statuete și sculpturi splendide. Cartierul Camden era situat foarte aproape de Regent's Park și aproape echidistant față de sud-est și de cartierul Mayfair din sud-vest.

Înțepenită după ce dormise îngrozitor de prost noaptea aceea în tren, Mena coborî pe peronul de sosire și fu instantaneu asaltată de o mare de oameni, care compunea călătorii londonezii de la amiază. Se pomeni brusc înghițită aproape cu totul de o explozie de abur,

¹ Intrare monumentală a unui templu sau a unui palat din Antichitate, formată din mai multe încăperi și porți legate între ele cu porticuri și scări (n.tr.)

care o sperie atât de tare, încât făcu un pas în spate și nimeri cu călcăiele cu tocuri pe picioarele nefericitului care coborâse în spatele ei.

— Oh, Jani! exclamă ea, întorcându-se să-l ajute să meargă șchio-pătând spre un loc mai puțin aglomerat de pe peron. Iartă-mă! Te-am lovit foarte tare?

— Nu, nu, domnișoară Mena, o asigură el, amabil, printre dinții încheștați și cu ochii încordați de durere. Îmi pare rău doar că m-am pus în calea ta.

— Oh, Jani, dragule, nici măcar să nu te gândești să-ți ceri tu scuze... nu, nu, a fost *complet* vina mea.

Îl bătu ușor pe umărul înveșmântat în mătase de culoare violet, în timp ce el își testa greutatea pe piciorul rănit. Menei îi părea rău pentru oricine se afla în calea ei... ba nu, de fapt, mai exact, pentru oricine se afla în vecinătatea ei. Era un ghem de emoții, de frică și de exaltare, toate în același timp. Mintea ei abia dacă putea înțelege indicatoarele filigranate care indicau spre galerie, darămite să se mai și deplaseze prin gara aceea aglomerată.

— O să fiu bine, domnișoară Mena, o liniști el, îndreptându-se de spate. Doar că simt că nu prea sunt în apele mele astăzi...

— Te neliniștește Londra? îl întreabă Mena.

— Nu într-atât pe cât pare să te neliniștească pe tine, observă Jani.

Mena și-ar fi dorit să nege asta, doar că fix în clipa aceea o mână o apucă violent de braț și se răsuci în direcția persoanei, scoțând un icnet speriat.

— Uite ce de magazine sunt acolo în galerie! exclamă Rhianna, exaltată, aproape scuturând-o pe Mena în toată exuberanța ei. Și îți vine să crezi cât de mari sunt hotelurile alea?! Cât de aproape suntem de Hyde Park aici? Hai să mergem să căutăm un băiat care vinde ziare ca să vedem ce evenimente au loc chiar acum și să ne hotărâm la care vrem să participăm înainte să ajungem acasă la bunica, da?! Am auzit că pe aici se vând ziare la fiecare colț de stradă. Aaa! Și de ce miroase a mâncare chiar aici în mijlocul gării? Sunt vânzători ambulanți pe aici, pe undeva?

Venind în spatele ei, Liam își așază jucăuș mâna peste gura fiicei sale.

— Respiră, *nighean*, respiră, îi porunci el cu blândețe, cu ochii negri strălucindu-i de năzdrăvanie. O să avem tot timpul să vedem tot ce e de văzut aici.

— Să te ajut cu valiza, domnișoară Lockhart? întreabă Andrew, înghiontind-o mai încolo pe sora lui care încă mai vibra de entuziasm

și studia gara ca și când ar fi fost frustrată că nu se putea uita peste tot deodată.

– Da, *ai putea*, zise Mena, sugerându-i cu blândețe o corecție gramaticală, în timp ce îi întindea valiza. Și ce drăguț din partea ta să te oferi!

– Cred că domnișoara Lockhart este la un pas de a te transforma într-un adevărat gentleman, fiule, zise Liam, aruncându-i lui Andrew un zâmbet mândru, la care tânărul îi răspunse în același fel.

– Păi unul din noi trebuie să fie, zise Andrew, întorcându-i gluma imediat.

Sunetul cald și afectuos de amuzament pe care îl scoase Liam aproape că putea să fie numit râs și desigur că atrase privirile admiringative ale câtorva femei, care se uitau deja la el cu apreciere vădită.

– Tu ești singura noastră speranță de a avea un adevărat gentleman în familia Mackenzie, Andrew, dragule.

Mena se relaxă în momentul acesta jovial, delectându-se cu glumițele acelea de familie. Aprecia atmosfera aceasta aproape la fel de mult pe cât aprecia expresia liniștită și cu pleoape grele de pe chipul lui Ravencroft și plăcerea secretă pe care i-o aducea să știe că ea și numai ea era responsabilă pentru ea.

– Da, așa e, băiete, aprobă Liam. Domnișoara Lockhart m-a făcut un barbar fioros, zise el, ridicând sprâncenele într-o mimare ridicolă a unei expresii inocente, ceva ce trăsăturile lui sinistre nu ar fi putut spera niciodată să transmită. Vă puteți imagina așa ceva?

Mena simți cum o îmbujorare i se ridică de sub gulerul înalt al rochiei, în timp ce își amintea de conversația pe care o avuseseră înaintea interludiului lor frenetic din vagon. Nu numai că îi aducea aminte de pasiunea necontrolată pe care o împărtășiseră, dar și de mărturisirea pe care i-o făcuse.

Se îndrăgostise de el. Era *complet îndrăgostită* de el.

„Oare el ce simte pentru mine?“, se întrebă ea. Dorință, da, asta cu siguranță. Și poate un pic de tandrețe protectoare. Dar era oare posibil ca emoțiile lui să se apropie cât de puțin de profunzimea alor ei?

– Da, chicoti Andrew. Numai domnișoara Lockhart poate să-ți vorbească ție așa.

Ochii lui, cu o nuanță mai deschiși decât ai tatălui său, străluciră cu subînțeles năzdrăvan, și Mena știu imediat că se îmbujorase și mai tare.

– Da, ei, ce să spun?! șopti ea, cu un exces de veselie. Hai să mergem să vedem ce fac lacheii cu bagajele noastre!

O luă apoi de braț pe Rhianna și porni în pas vioi spre grămada în continuă creștere de bagaje de pe peron, evitând intenționat contactul vizual cu marchizul cel păcătos. De fiecare dată când se uita la el, simțea cum îi tremura stomacul. Pentru că acum știa foarte bine cât de tandră putea fi gura aceea dură și aspră a lui pe aproape fiecare centimetru al corpului ei. Cum o persoană putea presupune că mâinile lui mari erau brutale și neînduplecate, dar cum în realitate puteau stârni plăceri inimaginabile cu atingerea lor surprinzător de blândă.

Îl gustase pe barbarul care sălășluia sub costumul acela elegant, iar conștientizarea aceasta îi făcea toți mușchii secreți să se încordeze de plăcere. Deși învățase să trăiască cu minciuni, nu reușise să aducă înșelătoria chiar la rang de artă și era mai mult decât evident că copiii începeau să se prindă un pic de legătura care exista între ea și tatăl lor.

Și asta însemna că trebuiau să fie mai atenți până când puteau să discute despre viitor.

– Unde sunt unchiul Thorne și Russell? întrebă Andrew, venind în spatele lui.

– Au avut... niște treburi familiale de care să se ocupe.

Mena observă imediat mica schimbare din tonul vocii lui Liam, care dintr-odată își mai pierdu din veselie.

– Ba de fapt, trebuie să mă duc și eu să mă alătur lor odată ce vă știu în drum spre casa bunicii voastre.

– Și tu vii cu noi, Jani, sau te duci cu tata? întrebă Rhianna în timp ce își croiau drum prin mulțimea care se mai împrăștia.

Trenul lor fusese ultimul care să sosească din Scoția și, fiind o oră atât de apropiată de cină, Mena se gândea că probabil nu vor mai avea loc prea multe plecări.

– Trebuie să merg și eu să mă ocup de niște treburi cu marchizul după ce mă asigur că vă iau toate bagajele, răspunse Jani, și o umbră întunecată de tristețe îi acapără tenul negricios.

Mena se întinse după el pe furiș și îl strânse ușor de braț, liniștitor.

– Chiar *sunt* vânzători ambulanți pe aici! exclamă Andrew, făcând semn spre o cotigă aburindă, care părea să conțină nuci și fructe de toamnă caramelizate.

– Oh, tată, zi că putem să ne luăm și noi! îl imploră Rhianna.

Scotocindu-se prin buzunarul jachetei după monede, Liam arătă spre un lacheu.

– Bine, bine, zise el, indulgent. Ross o să vă ducă la vânzător și apoi o să vă conducă la Lady Eloise, cât eu merg să mă ocup de niște treburi. O să mă alătur vouă în scurt timp.

Aglomerarea de corpuri de pe peron le oferea un motiv excelent ca să stea aproape unul de altul, și Mena se delectă cu apropierea lui Liam în timp ce se uitau după copiii lui, care țopăiau prin mulțime ca niște pui de câprioară jucăuși.

– Îți amintești cum era să fii de vârsta lor? întrebă ea, simțindu-se un pic nostalgică. Când lumea părea plină de entuziasm și curiozitate, când totul părea posibil și minunat, și zilele erau veșnic lipsite de griji...

Mâna lui Liam se ridică pe ascuns ca să o mângâie ușor pe șale, și deși el stătea în spatele ei, Mena nu avea nevoie să-i vadă fața ca să înțeleagă semnificația atingerii lui.

– Eu n-am trăit niciodată astfel de lucruri copil fiind, așa că nu înțelegeam ce înseamnă aceste cuvinte. Deși... cred că încep să înțeleg acum cum este.

Cuvintele lui îi aduseră lacrimi în ochi. Lacrimi care nu aveau nimic de-a face cu aburul trenului sau cu fumul de la cărbuni. Există o afecțiune plină de dor în atingerea lui și atât de multă reverență în glasul lui, că inima ei crescuse de speranță. Și se pomeni dintr-odată dorindu-și să fie ea motivul pentru care a doua jumătate a vieții lui era liniștită și lipsită de griji. Își dorea să îi ofere pacea sufletească și confortul pe care le merita pe deplin.

Își dorea un viitor care în mod cert era imposibil.

Vagonul pentru bagaje se afla între locomotivă și vagoanele pentru pasageri. Hamalii descărcau cufere, bagaje, lăzi și cutii de diferite dimensiuni, în timp ce pasagerii se înghesuiau să le înmâneze tichetele celor responsabili pentru bagaje, ca să își recupereze lucrurile după călătorie. Jani luase biletele lor și pe celălalt lacheu care îi însoțea și se îndrepta spre coada de unde se preluau bagajele.

Deși aglomerația de oameni începuse să se mai împrăștie, forfota aceea tot i se părea Menei un pic apăsătoare și înăbușitoare. O surprindea cât de mult ajunsese să se obișnuiască cu paradisul bucolic și retras care era Wester Ross. Cu siguranță locului îi lipseau confortul și distracțiile orașului, dar în același timp era și lipsit de pericole, de mirosurile neplăcute, de zgomotul continuu, de întinderile nesfârșite de piatră și de mantia de fum de cărbuni care se ridica deasupra orașului pe timp de iarnă.

Menei chiar îi plăceau foarte multe lucruri la Londra. Dar singurul lucru la care se putea gândi acum era cât de nefericită fusese viața

ei aici. Crescuse la țară, cu focuri făcute din lemn, în loc de cărbuni, cu spații deschise și iarbă cu miros dulceag, câmpuri de smarald și garduri de piatră. Așa că normal că se simțea ca acasă printre astfel de lucruri.

Aici era doar o vizitatoare și așa stătuseră mereu lucrurile.

– Așteaptă să-l coboare din tren pe Hamish până când sosesc autoritățile. Liam oftă când Mena se întoarse spre el și surprinse expresia mâhnită cu care se uita spre tren. Trebuie să rămân să-l văd preluat în siguranță de ofițerii responsabili și s-ar putea să mai dureze ceva timp. Voi duceți-vă la galerie și luați trăsura care îi așteaptă pe Rhianna și pe Andrew.

Cuprinsă brusc de un fior chinuitor de neliniște, Mena se uită și ea în direcția trenului, cu aversiune vădită.

– Nu-mi place că trebuie să te las singur să te ocupi de treaba asta, zise ea îngrijorată. Dacă se... dacă ceva... dacă ceva merge prost?

Liam se aplecă spre ea până când căldura respirației lui îi mângâie urechea, trimițându-i un fior de conștientizare senzuală de-a lungul pielii, nepăsător față de faptul că vreun privitor ar fi putut considera gestul său prea îndrăzneț sau nepotrivit.

– Ești incredibil de dulce, Mena mea, murmură el, cu tandrețe. Dar între mine, Russell și Gavin, ca să nu mai zic și de ofițerii pe care-i trimite curtea marțială ca să-l preia, Hamish nu va avea nici o șansă să provoace necazuri. Și-n plus, dacă ar fi să se întâmple ceva periculos, nu mi-aș dori deloc ca tu sau copiii mei să vă aflați prin apropiere.

Mena întoarse capul spre el, lipindu-și o clipă obrazul de al lui, înainte de a se retrage.

– Foarte bine atunci.

Îi zâmbi, uitându-se cu căldură la trăsăturile lui care îi deveniseră cu mult mai dragi decât crezuse că e posibil. O uimea acum câtă încredere și tandrețe putea simți pentru un scoțian atât de mare și de sălbatic. Și în clipa aceea îi răsunară în minte cuvintele pe care i le spusese Millie LeCour în ultima dimineață pe care o petrecuse în Londra: „Uneori, cel mai sigur loc în care te-ai putea afla este lângă un bărbat puternic și violent“

La momentul respectiv nu înțelesese cu adevărat ceea ce îi spusese actrița. Ba de fapt, chiar se întrebase dacă nu cumva femeia se păcălise pe sine să creadă asta, din moment ce logodnicul ei era Christopher Argent – un om incredibil de rece și letal. Omul care îi frânsese gâtul domnului Burns chiar sub ochii ei, ca și când era ceva ce făcuse de un milion de ori până atunci.

Dar Mena înțelegea acum. Nu exista om pe lume mai violent decât Demonul Scoțian, și ea nu se simțise niciodată mai în siguranță în întreaga viață, decât se simțea când era lângă el. Puterea și curajul lui, care la început o speriau al naibii de tare, ajunseseră să devină sanctuarul ei.

– Promite-mi că o să ai grijă, te rog, îl dojeni ea cu blândețe, așezându-și o mână fermă pe brațul lui, înainte să se poată opri să nu facă acest gest. Doar că am un presentiment îngrozitor... abia am început să... adică... ar fi atât de multe lucruri de spus... și n-aș putea îndura dacă ar fi să ți se întâmple ceva...

Liam răsuci capul și își întoarse privirea de la ea, cu trăsăturile încordându-i-se dintr-odată. Maxilarul lui se încleștă vizibil și apoi vena de la tâmplă începu să-i pulseze așa cum se întâmpla când încerca să-și mascheze o neplăcere. Iar când privirea lui o întâlni din nou pe a ei, Mena simți cum i se opri inima în piept. O licărire suspicioasă și șocantă străluci o clipă în ochii lui întunecați, înainte să clipească și să o îndepărteze.

– Ești bine? întrebă ea, dintr-odată și mai alertă.

El nu zise nimic o vreme care i se păru cât o eternitate, în schimb uitându-se fix la mâna ei, care încă îl mai ținea de mâneca jachetei.

– Este o senzație complet nouă pentru mine să mă despart de o persoană, știind că acea persoană s-ar putea să... s-ar putea să-și dorească să mă întorc.

Ochii ei, deja încetoșați de emoție, fură acum complet acaparați și năpădiți de lacrimi nevărsate.

– Nu numai că-mi doresc să te întorci... Dar nu-mi doresc să ne despărțim deloc, oricât de puțin timp.

Zâmbetul lui era necaracteristic de fermecător, și o nouă blândețe apăru în ochii lui duri.

– O să mă grăbesc să mă întorc cât pot de repede. Îi luă apoi mâna și i-o sărută peste mânășă. Între timp o să fiu foarte atent și grijuliu.

– Ai grijă să fii, zise ea afectată, adoptând o expresie tipică unei guvernante. Nu voi accepta să nesocotești ce-ți spun.

O fierbințeală familiară copleși orice vestigii ale vulnerabilității, și Mena se temu o clipă că se va topi de dorință, chiar aici, în mijlocul peronului din gara Euston.

– În seara asta, fătucă dragă, o să fiu al tău să-mi poruncești!

Peste măsură de tulburată, Mena se întoarse de la el cu o sprinteneală în pas și cu o strălucire în inimă, pe care nu credea că le putea stinge ceva de pe lumea asta. Copiii nu se mai aflau la taraba

vânătorului ambulant de dulciuri și nu îi putea vedea nici prin mulțimea care forfotea, așa că porni în direcția galeriei și spre trăsură, sperând că nu plecaseră deja spre casa lui Lady Eloise. Deși, dacă ar fi plecat, poate că asta i-ar fi oferit ocazia să se oprească un pic pe acasă pe la Farah, ca să discute cu ea despre...

O mână o apucă ferm de încheietură în clipa imediat următoare și aproape că o doborî de pe picioare. Țipătul ei se pierdu în șuieratul scurt, dar ascuțit al locomotivei.

Capitolul 22

– Am prins-o! strigă un bărbat slab și necunoscut de sub o pălărie murdară. Degetele lui ca niște gheare se înfingeau adânc în brațul Menei, în timp ce ea se zbătea să se elibereze. Am prins-o pe vicontesă!

O frică rece cum nu mai simțise niciodată îi săgetă pieptul în mod chinuitor, când cinci bărbați străini plecară de unde se aflau, fiecare la câte una dintre ieșirile din gară și o luară în grabă în direcția lor. Erau îmbrăcați astfel încât să se integreze în mulțimea ce purta haine simple, dar fiecare dintre ei se comporta exact ca un infractor angajat. Doi dintre ei erau înarmați cu bâte, iar altul răsucea în mâini niște lanțuri care semănau foarte mult cu cele cu care fusese legată la Belle Glen.

Cumva, o găsiseră. Știuseră că Philomena St. Vincent, vicontesa Benchley, avea să sosească astăzi cu trenul la gara Euston!

Dar cum?

Doamne, Dumnezeu! Cum era posibil așa ceva?!

– Dă-mi drumul! țipă ea, zbătându-se în strânsoarea surprinzător de puternică a omului.

Până ca Mena să aibă timp să proceseze faptul că pocnetul îngreșător pe care îl auzise înainte să strige acel om era brațul lui care se frângea, Liam îi dăduse deja un genunchi în față atacatorului ei cu o asemenea forță, încât sângele se improșcase pe podeaua albă de piatră, murdărind inclusiv pantalonii eleganți ai lui Liam.

El nu părea să observe, darămite să îi mai și pese. O trase în spatele lui și se întoarse să-i înfrunte pe ceilalți, care acum deja goneau spre ei.

Mena ar fi crezut că primul care ajungea la ei ar fi trebuit să fie un ticălos masiv, dacă nu ar fi avansat în locul lui un altul, cam de statura lui Liam Mackenzie. Fugind cu toată viteza, omul ridică bâta și se pregăti să plaseze o lovitură criminală și periculoasă spre capul lui Liam.

Dar, din fericire, Liam nu-l lăsa să se apropie suficient de mult pentru asta. Ridică piciorul și-l izbi în piept pe om cu o asemenea forță, încât ticălosul acela păru să se prăbușească instantaneu din cauza loviturii, încovoiindu-se. Liam îl termină cu un upercut care improșcă și mai mult sânge prin aer și cumva sfârși în mână cu bâta atacatorului.

Haosul se dezlănțui după câteva momente tensionate de șoc pur. Călătorii panicați țipau și fugeau printre stâlpii galeriei, inundând Drummond Street sau retrăgându-se spre sala mare de așteptare pentru a evita izbucnirea neașteptată de violență.

Mena și-ar fi dorit să se piardă și ea printre ei. Cu o claritate îngreșătoare și detașată își dădea seama foarte limpede că șarada ei luase sfârșit. Chiar dacă Liam reușea să-i învingă pe toți acești oameni, tot ar fi apărut întrebări. Întrebări la care nu avea de ales decât să răspundă.

Și totuși nu se putea convinge pe sine să fugă. Nu profită de momentul acela ca să scape, pentru că adevărata imagine a Demonului Scoțian îi blocase picioarele pe podea, lăsând-o într-o pură și desăvârșită venerație.

Înțelegând ce amenințare de proporții epice reprezenta Liam, ceilalți trei oameni care avansau spre ei se împrăstiară și încercară să îl flancheze, unul cu o bâtă, altul mânuind un pistol și celălalt răsucind în mână lanțuri, evident cu intenții rele.

Liam nu își lua un răgaz să își studieze inamicii sau să formuleze un plan. Ridicându-se pe deplin la nivelul reputației, se năpusti înainte, ca un animal fioros, plămădit din agresiune pură și furie sălbatică. Neînfricat. Perfect.

Și al naibii de furios.

Nu părea să audă țipetele oamenilor din jurul său, la fel cum nu părea să îi vadă nici pe aceia care îi stăteau în cale. Ci pur și simplu năvăli și atacă imediat, cu toată forța inegalabilă a unui taur de coridă furibund.

Liam lăsa umărul în jos când ajunse la primul său inamic și-l izbi tare în piept pe om cu suficientă forță cât să-l zboare din picioare. Folosindu-se de inerția mișcării, îl azvârli în sus și peste umăr ca pe o păpușă de cârpe și îl aruncă la pământ pe spate. Răsucindu-se

apoi abil, Liam îi plasă o lovitură puternică de picior în coaste – fără îndoială fracturându-i vreo câteva – înainte de a-și însuși și o a doua bătă.

Un zâmbet teribil și înfricoșător îi arcui buzele, dezvelindu-i dinții într-un rânet animalic de lup, înainte de a se întoarce spre ceilalți doi bărbați care abia acum veneau spre el din spatele muntelui de bagaje de pe peron.

Jani și lacheul se ascuseră în spatele bagajelor înainte ca Liam să avanseze spre ei, lovindu-și cele două bâte una de alta și pregătindu-se de luptă.

Omul cu pistolul îndreptă arma spre pieptul enorm al lui Liam și apăsă pe trăgaci. Apucă să tragă de două ori înainte ca Liam să ajungă la el și să-l pocnească tare în față cu una dintre bâte. Pistolul căzu la podea zgomotos, când capul omului se smuci într-o parte cu o asemenea forță, încât Mena se temu o clipă că i se rupsesse gâtul.

După alte două lovituri de bătă abil plasate de Liam, lanțurile zburară din mâinile ultimului atacator și alunecară pe podeaua de piatră, înainte ca omul care le ținea să execute aceeași mișcare de alunecare, într-o manieră straniu de asemănătoare.

Și când se termină, Demonul Scoțian nu avea nici măcar o zgârietură. Nici măcar o picătură din propriul lui sânge nu fusese vărsată. Cum era posibil așa ceva, pentru numele lui Dumnezeu?

Și numai țipătul de durere pe care îl scoase Mena în clipa în care o mână i se înfipse tare în păr îl opri pe Liam, făcându-l să încremenească în loc. Se răsuci în direcția ei și răzni animalic, când văzu că era din nou folosită ca scut uman în fața lui.

Torționarul Menei nu avea nevoie să vorbească pentru ca ea să-l recunoască. Pentru că din păcate cunoștea mult prea bine felul în care o ținea strâns de păr. Era însuși omul de care se temea cel mai mult.

Momentul acesta marca vădit sfârșitul oricărei speranțe pe care ar mai fi avut-o de salvare.

– Foarte amabil din partea ta, Lord Ravencroft, să mi-o aduci înapoi pe soția mea dispărută.

Și Mena observă momentul exact în care acel singur cuvânt pénétră ceața stacojie de violență care îl învăluia pe Liam.

Soție.

Nepăsător față de sângele dușmanilor săi care îi păta hainele, Liam adoptă o poziție militărească. Era înalt, masiv și incontestabil de intimidant.

— O să-ți iei mâinile de pe ea, porunci el, cu un glas răsunător ca un tunet, care făcuse sute de soldați să tremure de frică și să se grăbească să-i îndeplinească ordinele de frică. Și apoi o să-mi zici exact cine dracului te crezi.

— Am tot dreptul să o supun pe această muiere care e proprietatea mea, în orice manieră consider eu de cuviință, îl provocă din spatele ei Gordon St. Vincent, soțul ei, pe Ravenscroft. Cu toate astea îi dădu drumul la păr și în schimb o apucă tare de încheieturi. Fiecare mișcare pe care o făcea era calculată, și ea înțelegea foarte bine că făcea asta ca să-și domolească orice patos pe care îl stârnea în el suferința ei chinuită. Dă-mi voie să fac prezentările, zise Gordon jovial. Pentru că știu din surse sigure că nu ai cunoscut-o niciodată cu adevărat pe fugara pe care ai adăpostit-o în casa ta. Eu sunt Lord Gordon St. Vincent, viconte de Benchley, și aceasta... zise Gordon, scuturând-o strașnic pe Mena... aceasta este Lady Philomena St. Vincent, vicontesa mea nerecunoscută și soția mea de cinci ani întregi.

Marchizul rămase o clipă holbându-se la ea, cu două abisuri întunecate acolo unde ar fi trebuit să-i fie ochii.

— Ești... căsătorită?

Mena se zbătea și se răsucea în strânsoarea nemiloasă a omului pe care jurase să-l iubească, să-l onoreze și să-l asculte în toate. A omului care, în ochii legii, era stăpânul ei. Și știa foarte bine ce anume vedea Liam în spatele ei. Un nobil elegant cu maniere impecabile și cu un comportament înșelător de blând și demn de încredere.

— Da. Cuvântul acesta i se rupse de pe buze cu un șuierat de durere. Nu înțelegi de ce am fugit. Nu ai cum să știi cum este... n-ai cum să știi ce mi-a făcut...

Nici măcar Demonul Scoțian nu își putea închipui profunzimea cruzimii lui Gordon. Liam nu semăna deloc cu el, deși era un soldat prin meserie și un distrugător de vieți. Gordon îi distrusese *voința* de a trăi, și Mena știa că acesta era cel mai mare păcat cu putință.

În clipa aceea Liam făcu un pas în față, strângând mai tare în mâini bătele, de parcă s-ar fi hotărât în sinea lui să o elibereze oricum.

— Cum a fost *pentru tine*? mârâi Gordon, și respirația îi duhnea a fum de opiu și a trabucurile scumpe ale tatălui său. Păi și cum rămâne cu mine, Philomena? Tu poți să înțelegi cum este să fii căsătorit cu o femeie nebună? Tu îți dai seama cât de egoist a fost din partea ta să fugi așa de la azil și să nu lași în urmă nici măcar un indiciu despre unde te-ai dus? Biata mama a fost la un pas să moară de îngrijorare, Philomena. Cu toții am fost îngrozitor de îngrijorați.

Pașii lui Liam șovăiră vizibil auzind expresia „femeie nebună”.

—Ba pe naiba! îl acuză Mena, aruncându-i o privire rugătoare omului pe care îl iubea, în timp ce suspiciunea și neîncrederea clo-coteau pe sub furtuna din ochii lui. M-au internat la azil cu forța pentru că mi-au cheltuit toți banii și nu le mai eram de nici un folos. Pentru că am dat-o pe sora lui pe mâna autorităților, pentru că a pus să fie ucisă o tânără actriță! Sunt căsătorită cu un monstru, Liam! Și m-a lăsat în locul acela îngrozitor să putrezesc pe termen nedefinit. Nu am avut de ales decât să evadiez. Dar *nu sunt* nebună! Întreabă-l pe... Dar se opri înainte să rostească cuvântul „frate” ... întreabă-l pe Dorian Blackwell. El e cel care m-a ajutat să fug!

O expresie întunecată apăru pe chipul lui Ravenscroft, care îi dădea de înțeles Menei că asta era întocmai ce avea de gând să facă Liam.

—Ai văzut cu ochii tăi rănil mele, continuă ea, detestând felul în care vocea sa începea să se subțieze și să urce spre un registru isteric. Vânățiile, tortura! Refuz să mă întorc acolo! Mai bine mor!

—Biata și nefericita mea soție! E o femeie absolut nebună, Lord Ravenscroft! Și nu ești primul care ai fost păcălit de ea, astfel. Gordon o strânse și mai tare, și Mena auzi imediat pașii apăsăți ai altui om care se apropia, mânuind lanțuri. Când a evadat de la azilul Belle Glen, nu o mai văzusem de luni întregi. Toate rănil ei erau autoprovocate. Acesta e parte din motivul pentru care a trebuit să o trimit acolo de la bun început!

Răsucindu-se și zbătându-se în strânsoarea lui cu toată puterea sa, Mena privea cu groază cum suspiciunea începea să ia treptat locul expresiei de mânie de pe chipul lui Liam. Sortii erau împotriva ei. Și prima nevastă a lui Liam fusese nebună și acum putea citi îndoiala care prindea contur în interiorul lui. Reticența de a mai trece încă o dată prin așa ceva, cu altă femeie. De a-și obliga copiii să treacă prin așa ceva. Și la drept vorbind știa că, într-o astfel de situație, orice om sănătos la cap s-ar fi oprit să se întrebe dacă nu cumva fusese într-adevăr păcălit.

—Toate acțiunile tale au fost acte de nebunie. Mena observă negreșit nota de batjocură infiltrată în tonul vocii lui Gordon, când o cătușă de fier se strânse în jurul încheieturii ei cu o finalitate rece și implacabilă. O vicontesă angajată ca guvernantă? Și să-ți schimbi identitatea pentru asta? Să seduci un marchiz în timp ce ești căsătorită încă? Ești grav bolnavă la cap, draga mea, și o să te duc înapoi acolo unde să aibă grijă de tine niște profesioniști.

—Acesta este secretul meu! strigă ea spre Liam, în timp ce disperarea îi frângea glasul și-i aducea un nod chinuitor în gât. Umerii

ei se zbăteau dureros, în timp ce se chinuia să pășească spre el. Asta e ceea ce mă temeam să-ți spun. Ceea ce *voiam* să-ți mărturisesc. O să-ți spun totul, Liam, doar, te rog... *te rog*... nu-i lăsa să mă ia.

Mena nu crezuse vreodată să vadă ceva atât de uman și de prozaic precum indecizia din ochii lui Liam. Și disperarea ei se transformă în deznădejde. Nu avea încredere în ea... și în fond cine l-ar fi putut învinui pentru asta? Vinovăția și durerea îi striveau eficient orice speranță pe care o mai avea. Țipă tare, își adună toate puterile și reuși să-și smulgă brațul din strânsoarea lui Gordon și să se răsucescă spre el, plasându-i o lovitură fix în fața aceea pe care nu îi venea să creadă că o considerase vreodată frumoasă.

– Dă-mi drumul! ceru ea.

Gordon îi răspunse cu aceeași monedă, lovind-o tare peste față cu dosul palmei, și Mena simți cum îi cedară genunchii o clipă, în timp de luminile de la Euston se stinseră un moment în umbre agitate, care dansau prin fața ochilor ei, amenințând să o lase fără cunoștință.

Ca prin ceață, îl zări pe Liam năpustindu-se înainte, cu răzbunarea întipărită vădit în trăsăturile lui.

Soțul ei tocmai își semnase singur condamnarea la moarte. Și Slavă Domnului pentru asta! Pentru că, chiar și dacă nu o credea în privința a ceea ce-i spusese, onoarea nu-l lăsa pe Liam să permită ca ea să fie lovită astfel.

Se răsuci spre el, anticipând momentul în care va veni să se interpună între ea și omul pe care ajunsese să-l urască și de care se temea cel mai mult pe lumea asta.

Apoi explozia inconfundabilă a unui pistol răsună din galerie cu o reverberație asurzitoare, încât până și timpul încremeni în loc, cu respirația tăiată.

Mena se răsuci spre Gordon și descoperi că el era la fel de șocat ca ea și că ceilalți doi bărbați din dreapta și din stânga lui se uitau dincolo de ea, rămași literalmente cu gura căscată de uimire. Nici unul dintre ei nu avea nici un pistol.

Simți cum îi îngheță inima în piept o clipă și apoi cum i se prăbuși în stomac precum o greutate de plumb, când se răsuci încet și își văzu cea mai mare teamă confirmată. O pată mare de culoare stacojie se răspândea rapid pe partea stângă a pieptului lui Liam, acaparând materialul cenușiu al vestei.

Mena țipă de groază și se întinse după el cu mâna ei liberă, disperată să ajungă la el, dar nereușind să se smulgă din strânsoarea chinuitoare a soțului ei.

Expresia de pe chipul lui Liam se transformă într-o fracțiune de secundă, trecând de la uimire la furie dezlănțuită și sări spre spate cu agilitatea unui animal de pradă, cu băta ridicată și pregătită să-și lovească atacatorul, în pofida răni.

Mena îl văzu șovăind și nu-și putu închipui de ce. Oare le scăpase din vedere una dintre gorilele angajate de Gordon? Ce anume văzuse, care părea să-i fi stors tot aerul din plămâni și să fi stins infernul furiei sale?

Ezitatea aceea îl costă scump, pentru că, în secunda imediat următoare, o valiză mare îl izbi drept în tâmplă.

Mena țipă și se năpusti în față, când îl văzu prăbușindu-se, dar cineva o apucă de încheietura liberă și-i plasă ferm o cătușă de fier și în jurul acelei mâini, lăsând-o neputincioasă să privească cu o groază soră cu moartea cum trupul magnific și impunător al lui Liam se prăbușea pe peronul gării, izbindu-se cu suficientă forță pentru a face pământul să se cutremure din cauza impactului.

Un sunet de furie inegalabilă îi scăpă în clipa în care descoperi exact *cine* era persoana care ținea un pistol într-o mână și o valiză colțuroasă în cealaltă.

– Nu! suspină ea, în timp ce furia nestrămutată din ochii întunecați ai lui Jani fu încetoșată de furtuna propriilor ei lacrimi.

Capitolul 23

„Singura mea cale de scăpare este să fiu altă persoană decât am fost. Știi că am un secret. Un secret teribil. Nici nu-ți poți închipui cât de îngrozitor este! Cât de odios și grav! Tu nu știi cine sunt... ce am devenit. Să îți spun asta ar însemna sfârșitul meu.”

Cuvintele Menei îi bântuiau mintea lui Liam în timp ce se învârtea de colo-colo prin salonul său privat de la St. Margaret's Royal Hospital.

„M-a rănit, a făcut lucruri trupului și sufletului meu, lucruri care m-au schimbat complet... Și eu l-am lăsat. Am fost nevoită să îl las... Nu am avut de ales.”

Fusese nevoită să îl lase pentru că fusese *căsătorită* cu el, fir-ar a dracului de treabă!

Simțea cum îi bubuia capul de fiecare dată când stătea drept. Umărul îl ustura al naibii de tare, ca și când cineva continua să-l împungă cu un fier încins. Și asta în ciuda faptului că avea brațul stâng

prins la piept într-o atelă. Avea suficiente fire chirurgicale pe linia părului și pe piept ca să coasă un goblen.

Dar nimic din toate astea nu conta. Abia dacă le observa. Rănile pe care le avea erau de o mie de ori mai enervante decât durerea. Pentru că îl încetineau, tocmai acum când avea atât de multe lucruri de făcut. De rezolvat.

Totul fusese smuls din rădăcini și se prăbușea în jurul său și avea nevoie să fie acolo, în lume, să facă un bilanț al afurisitelor de daune! Nu închis aici ca un blestemat de invalid!

Și chiar când Liam fusese sigur că Jani devenise mai degrabă familia sa, decât un dușman, băiatul alesese cel mai prost moment cu putință ca să își exercite răzbunarea. Copiii lui probabil erau îngrijorați dincolo de orice limită și blocați cu o bunică pe care o mai vizitară numai de câteva ori până atunci. Oare Gavin reușise să-l dea pe Hamish pe mâna autorităților responsabile?

Și Mena...

Mena se afla prizonieră în mâinile acelui cretin fanfaron care o lovea, o încātușase și o târâse după el.

Omul care îi era...

Soț.

Dumnezeule sfinte!

Liam își lipi palma dreaptă de tâmpla dureroasă, care încă îi pulsa, și izbi tare marginea patului de spital. Îl mințise în cel mai profund mod. Nu doar despre cine era cu adevărat, dar și în legătură cu ce era. O vicontesă. O fugară.

O femeie nebună? Lui Liam nu prea îi venea să creadă asta. Mai trăise cu o femeie nebună cândva în trecut. Văzuse repercusiunile – atât fizice, cât și psihologice – pe care le putea avea nebunia asupra unei persoane. Mena păruse disperată și secretoasă la extrem, da... dar niciodată nu păruse nebună.

Dar oare credea asta cu adevărat? Sau poate era propria lui dorință arzătoare ca asta să fie adevărat?

Avea nevoie să știe adevărul. Tot adevărul. Nu doar ca să îi pună toate întrebările care nu-i dădeau pace, dar și ca să o poată vedea, să o poată atinge. Ca să știe că era bine. Furia pe care o simțea față de ea din cauza acestui întreg dezastru blestemat era strâns îngemănată cu iubirea care încă mai ardea în inima lui și cu îngrijorarea, și ca să nu mai vorbim despre frustrarea intensă pe care o simțea din cauza propriei ignoranțe. Dacă Lord Benchley îndrăznise să o lovească așa de față cu toată lumea, oare ce îi făcuse când fuseseră singuri?

Acel gând făcu să i se strângă stomacul în semn de protest.

Fiecare moment conta în situația aceasta și fiecă secundă pe care o petrecea departe de ea era pură tortură. Avea multe pentru care să dea socoteală, dar să fie a naibii de treabă, dacă nu îi va acorda acele răspunsuri în persoană.

– Să-mi aducă dracului cineva o cămașă! răcnii el pe coridorul dezolant și curios de pustiu. Pantalonii lui eleganți de costum fuseseră înlocuiți de niște pantaloni largi, gri și subțiri din bumbac, care se legau cu un șnur, iar partea de sus a corpului său era dezgolită în aerul rece din spital. Și unde mama dracului îmi sunt ghetetele?

Sora medicală micuță și sfioasă ca un șoricel dispăruse când el se trezise violent cu numai câteva minute în urmă și aproape că o lovisese din greșeală cu brațul său imobilizat. După aceea scâncise ceva, cum că trebuia să stea liniștit, cât se ducea ea să-l cheme pe doctor. Și acum nici urmă de nimeni nicăieri.

Să stea liniștit? Oamenii ăștia afurisiți chiar nu știau cine naiba era el? Doar nu devenise Demonul Scoțian stând liniștit undeva într-un colț.

Se răsuci violent, cercetând cu privirea camera goală și curată de spital ca să descopere vreo urmă a lucrurilor sale personale, dar nu găsi nimic acolo cu excepția unui pat, a unui scaun și a unei mese mici în colțul opus al încăperii, lângă peretele cel mai îndepărtat, pe care erau așezate diverse instrumente medicale. Și mai era și o noptieră mică și urâtă lângă pat, pe care se afla un pahar cu apă singuratic.

Ajunse la masă din doi pași mari și deschise unicul ei sertar. Doar că descoperi că era gol. Punctulețe roșietice începură să-i invadeze vederea, și inima începu să i-o ia la galop, marcând faptul că îi creștea temperatura. Și apoi o imagine cu Mena implorându-l cu ochii în lacrimi îi apărură ca prin farmec în fața privirii sale încetoșate.

Îl implorase să o salveze și el o dezamăgise.

„Mai bine mor!”

Doamne, Dumnezeule?! Dacă era deja prea târziu?

Mâna lui se mută pe pahar și, într-o fracțiune de secundă, acesta zbură prin cameră, izbindu-se de peretele cel mai îndepărtat și făcându-se țândări.

Nu va mai sta aici nici măcar o clipă în plus! Dacă va fi nevoie, o să înfrunte aerul răcoros al toamnei și va mărșălui pe străzile Londrei, așa, îmbrăcat în pantalonii ăștia afurisit de subțiri și în picioarele goale! Trebuia să o găsească pe Mena.

Acum!

Se răsuci pe călcăiele goale, doar că se pomeni imediat nevoit să se întindă după stâlpul patului. Nu numai ca să se lupte cu amețeala,

dar și ca să se replieze din șoc, din cauza apariției omului care bloca acum cadrul ușii salonului său privat. Ultimul om pe care se așteptase vreodată să-l întâlnească aici în Londra...

Darămite în camera lui de spital.

– Arăți de parcă ai venit din război, Ravenscroft. Dorian Blackwell, nelegiuitul poreclit Inimă Neagră din Ben More, păși în camera lui cu un comportament relaxat și mișcărilor ușoare și grațioase ale unei pisici și îl studie atent pe Liam cu unicul său ochi bun. Unul care era negru ca onixul – adică la fel de închis la culoare ca ochii lui Liam. Celălalt ochi îl avea acoperit de un petic negru, care îi ascundea o rană teribilă. Am fost împușcat numai o dată, continuă el, pe un ton conversațional. Dar îmi amintesc că ustura al naibii de tare.

– Ce cauți aici? mârâi Liam, în semn de salut.

– Am... prieteni în fiecare gară din oraș și în rândul personalului de spital, zise Dorian, ridicând din umeri. Și ei mă țin la curent cu orice întâmplări din oraș care ar putea prezenta interes pentru mine. Și așa spune că o tentativă de omor asupra unui marchiz și arestarea unei vicontese fugare cu siguranță se încadrează în categoria asta.

– Spioni, vrei să spui?!

Cu un gest de indiferență, Dorian se apropie de el.

– Tehnic vorbind, sunt cea mai apropiată rudă a ta pe aici, chiar dacă foarte puțini oameni știu acest lucru. Și ar fi complet nedelicat și necaracteristic unui gentleman din partea mea să nu vin să văd cum se simte fratele meu rănit.

Umerii lați ai lui Christopher Argent apărură imediat să umple spațiul gol din cadrul ușii, lăsat liber de plecarea lui Dorian. Asasinul masiv cu ochi azurii palizi stătea acolo ca o santinelă implacabilă și fioroasă, fără a face nici un pas ca să invadeze camera de spital a lui Liam.

Dorian *avea dreptate* să fi venit cu un om cu mușchi după el. Poate că Liam nu putea să își folosească decât un singur braț, dar încă mai era tentat peste măsură să-l sugrume pe actualul rege al lumii interlope londoneze, până când îl lipsea de orice suflare.

– Tu ai trimis-o la mine, mârâi Liam, dând drumul stâlpului patului și înaintând spre fratele lui vitreg criminal. Tu știai foarte bine cine era și ce-a făcut și tot ai trimis-o ca să aibă grijă de *copiii mei!* Ai idee cât de... cât de... Liam își încheștă maxilarul cu toată forța emoțiilor tumultuoase care se învolburau în interiorul său.

Dorian Blackwell îl mințise. Dar făcând asta, o trimisese la el pe Mena... pe singura femeie de pe fața pământului care era în stare să-l învingă pe Demonul Scoțian. Pentru un om care era obișnuit

să înfrunte batalioane întregi de inamici, cu siguranță nu fusese nici în cea mai mică măsură pregătit ca ea să-l atace așa... emoțional.

— O să te văd cum dai socoteală pentru asta, jură el, făcând un pas spre Dorian.

Deși Liam avea un mic avantaj în ceea ce privea statura și înălțimea, Dorian rămase ferm pe poziții și complet imperturbabil. Era mai suplu în felul acela sălbatic și însetat de sânge în care erau animalele de pradă... și cu siguranță asta îi conferea o eleganță nemiloasă.

— Am avut motivele mele, frate. Și crede-mă că o să vrei să le auzi.

Frate.

Nu exista nici o umbră de îndoială că Dorian Blackwell era un membru al familiei Mackenzie. Fruntea și maxilarul lui aveau aceleași trăsături late și aspre și aceleași linii ascuțite i se întindeau sub pomeți. Părul lui de abanos și ochii de onix erau o replică desăvârșită a trăsăturilor lui Liam.

Ale tatălui lor.

Moșteniseră amândoi aceeași capacitate pentru violență și dominare, și asta făcea aerul dintre ei să vibreze chiar și acum, încărcat de multe alte lucruri dureroase.

— La dracu' cu motivele tale! i-o tăie Liam, scurt și răspicat. Tu faci ceva numai când vine cumva în beneficiul propriilor tale interese.

— Nu și de data asta, răspunse Dorian. Eu și Argent am intervenit la solicitarea doamnelor noastre, și dă-mi voie să te asigur că a fost mai degrabă o pacoste, decât orice fel de beneficiu.

Liam păși în jurul omului numit Inimă Neagră din Ben More și făcu un pas spre uriașul cu păr castaniu-roșcat din pragul ușii.

— Nu am timp pentru scuzele tale. Sunt prea mândros pe altcineva și trebuie să rezolv această chestiune, înainte să mă ocup de orice treabă rămasă nerezolvată între noi.

— Și iată cum ai ajuns singur la motivul exact pentru care sunt aici, Liam, afirmă Dorian. Dacă am ajuns să fiu expert în ceva în viața asta, acest lucru este arta reglării conturilor.

Existau foarte puțini oameni pe lume suficient de înalți ca să îl privească drept în ochi pe Liam, ca de la egal la egal. Christopher Argent era unul dintre ei, și în clipa aceea se priveau intens și provocator, precum doi cerbi impunători pe cale să se ia în coarne.

– Am înfrânt armate întregi care au încercat să se interpună între mine și locul unde intenționeam să ajung, avertiză Liam, pe un mârâit șoptit și gutural. Îți sugerez să te dai la o parte din calea mea!

Dacă Liam era foc, Argent era gheață, și deși privirea lui azurie rece deveni de o mie de ori mai tăioasă, nu făcu nici o mișcare să avanseze sau să se retragă.

– Îi sunt dator vicontesei, zise Argent pe un glas liniar, lipsit de orice furie sau explicație. M-a ajutat să-i salvez viața logodnicei mele și, datorită curajului ei, a avut de suferit... teribil de mult.

Liam clipi mirat când această informație se infiltră prin furia oarbă și prin ceața care îi îngreunau capul, din pricina răniilor pe care o suferise.

– Ce vrei să spui? ceru el să știe, urând deja toate secretele acestea și fiindu-i groază totodată de alte revelații.

– Lady Philomena a depus mărturie împotriva membrilor familiei St. Vincent care i-au amenințat pe Millie și pe fiul ei, zise Argent. Și până am reușit noi să împiedicăm dezastrul, vicontesa dispăruse deja.

Liam nu era obișnuit să se facă referire la Mena folosind un titlu. Dar pe de altă parte, avea destul de mult sens. Fusesse mereu o doamnă incredibil de blândă, extrem de cuviincioasă și erudită. Tutorele perfect care să o pregătească pe Rhianna să devină o doamnă nobilă în adevăratul sens al cuvântului.

Pentru că fusesse ea însăși una.

Argent își miji ochii azurii reci cu aversiune, deși Liam credea că asta avea mai mult de-a face cu o amintire personală de-a lui decât cu el.

– Am găsit-o multe luni mai târziu, pe jumătate moartă de înfometare și de bătaie la azilul Belle Glen. Iar tratamentele erau în aceeași măsură de atroce. Am ajuns acolo în timp util ca să-i frângem gâtul infirmierului care încerca s-o violeze.

– De la el erau vânătăile pe care le avea când am trimis-o la tine, Liam, zise Dorian, cu blândețe, din spatele lui. Dar înainte să fie încarcerată acolo, am fost amândoi martori la dovezile violențelor la care o supunea soțul ei.

Liam simți că i se strânge stomacul într-un ghem dureros de emoții, ca și când ar fi fost pe punctul de a i se face rău. Și aprecierea pe care o simțea pentru Argent crescuse exponențial la aflarea veștii că îl omorâse pe tortionarul Menei, deși adevărul era că își dorea în secret să-l fi putut aduce pe nemernic înapoi la viață, doar ca să îl poată ucide din nou.

Încet și dureros de data asta.

Liam se întoarse spre fratele său.

– Ar fi trebuit să-mi spui, zise el. Aș fi protejat-o dacă aș fi știut toate lucrurile astea.

– Familia ei a declarat-o legal nebună și periculoasă cu ajutorul Curții Supreme, afirmă Dorian, liniar. Și tu fiind un atât de stimat agent al Maiestății Sale și moștenitorul *legitim* al tatălui nostru, nu puteam să fiu sigur că nu aveai s-o predai pe mâna Coroanei înainte să am ocazia să-i redau buna reputație. Deși suntem frați de sânge, nu știu nimic altceva despre tine, cu excepția faptului că, spre deosebire de tatăl nostru, tu îți iubești copiii. Și dacă Demonul Scoțian ar fi făcut orice ca să îi protejeze, atunci cel mai sigur loc pentru ea era lângă tine. Și-n plus, ce femeie putea fi mai potrivită să o învețe pe nepoata mea cum să fie o lady decât o vicontesă în carne și oase?

– Am nevoie să merg să-i văd, zise Liam, năpustindu-se spre ușă.

– Sunt în siguranță, zise Dorian, așezându-și o mână fermă pe umărul lui. Și știu că și tu ești bine.

Dar Mena nu era. Nici pe departe...

Dorian îl studie atent, cu o privire straniu de perspicace.

– Nu mi-am imaginat nici o clipă că o să o bagi în seamă cât de puțin, darămite să...

Dar lăsa insinuarea aceea nerostită să plutească prin aerul deja încordat dintre ei.

Darămite să se îndrăgostească de ea.

Acesta era subînțelesul afirmației lui.

– Cât timp am fost inconștient? întrebă Liam, uitându-se spre fereastră.

Nici un firicel de lumină nu se mai infiltra în cameră din spatele draperiilor, dându-i de înțeles că era deja noapte.

– Câteva ore, îi răspunse Dorian. Te-au ținut sedat cât timp ți-au cusut rănilor. Din fericire, ai avut noroc, și glonțul a intrat și a ieșit curat și s-a înfipt într-unul din stâlpii gării.

Ore? Doamne, Dumnezeu! Asta îi lăsa la dispoziție lui Lord Benchley tot timpul de care avea nevoie ca să-și exercite pedeapsa răzbunătoare și necruțătoare asupra Menei. Și posibilitățile astea îi făceau sângele să îi clocotească în vene de mânie.

Își apropie chipul de al lui Argent și mârâi:

– Ori mă ajuți, ori dă-te dracului la o parte din calea mea!

O mască sinistră de cruzime apărură pe chipul vikingului în timp ce se uita urât la Liam.

– De asta am venit. Argent făcu un pas în lateral și schiță un gest, arătând spre coridor. Ca să ne achităm o datorie.

Dorian venea în spatele lui Liam în timp ce acesta din urmă mărșăluia înainte în direcția ieșirii din spital.

– Dar mai întâi, sugerează omul supranumit Inimă Neagră din Ben More, hai să-ți găsim naibii o cămașă și ghetele alea afurisite după care urlai mai devreme.

Orologiul se apropia de a bate ora douăsprezece noaptea când Ravenscroft, Argent și Blackwell înaintau pe terasă precum niște demoni ai infernului veniți să adune sufletele celor blestemați.

Casa încă îi mai aparținea tatălui lui Gordon St. Vincent, care era și el un fel de conte sau ceva de genul acesta. Viconte de Benchley trăia ca un burlac într-un conac frumuseț din Knightsbridge, care se afla totuși destul de departe de Hyde Park și era poziționat într-un cartier mai puțin modern al Londrei. O concesie mică, dar grăitoare, care spunea foarte multe despre circumstanțele tot mai nefaste în care se găsea familia St. Vincent.

Din fericire, personalul domestic din casă dormea undeva la subsol. Pe acolo spărseseră și ei o încuietorie a unei uși de serviciu, se furișaseră prin bucătărie și apoi se strecuraseră până la etajul principal. Ceea ce fusese cândva o casă foarte frumoasă și grandioasă decăzuse mult și fusese lăsată într-o paragină dezolantă. Era beznă desăvârșită peste tot, cu excepția unei străluciri slabe a unui felinar singuratic, care licărea pe sub ușa camerei principale din partea din față a conacului.

Liam se pomeni singur pe coridor și din fericire covoarele cândva de pluș, acum ponosite, tot înăbușeau sunetul pașilor săi grei. O conversație masculină șoptită pluti până la urechile lui, urmată de un răspuns feminin. Liam avu nevoie de un moment ca să proceseze tonul fals și ascuțit al vocii femeii ca să își dea seama că cea care vorbea nu era Mena. Umărul îl ustura al naibii de tare și încă îl mai durea capul, dar supraviețuise unor circumstanțe mai rele de atât... ba chiar ucisese oameni când se afla în condiții mai rele.

Vocea lui Lord Benchley era inconfundabilă. Și la fel și aroma încrețșător de dulce a fumului dens care se revărsa din încăpere.

Opiu.

Blackwell și Argent îl sfătuiseră să facă uz de o discreție de șarpe ca să ajungă la obiectivul lor, dar oricât ar fi încercat, Liam nu fusese niciodată adeptul acestei tactici. Încleștându-și pumnii ca și când ar fi avut deja în mâini gâtul blestematului de viconte, Liam

lovi tare cu piciorul ușa biroului, cu o asemenea forță că o doborî din balamale.

Ar fi crezut că sunetul speriat pe care îl provocase Liam venise de la femeie, dacă nu ar fi văzut cu ochii lui dovezile contrare.

Amândoi ocupanții camerei erau lenți și nesiguri pe picioare, chiar și în starea de panică în care se găseau. Efectele opiului erau exacerbate acum, când frica le făcea sângele să le alerge mai repede prin vene, pompând astfel substanța aceea prin trupul lor. Erau uniți într-o îmbrățișare pasională și se aflau probabil la jumătatea drumului spre împreunare, pe o canapea ponosită, de o culoare nedefinită. Pe masa din fața lor se aflau diverse accesorii misterioase întinse printre sticle pe jumătate goale de alcool și porții de mâncare neîncepute sau neterminate.

Femeia, o frumusețe exotică, se dădu jos din poala lui Gordon St. Vincent și se aruncă pe canapea, cu sânii complet expuși din corsetul ei deschiat. Se afla într-o asemenea stare de amețea-lă din cauza drogului, încât nici măcar nu făcu vreo mișcare ca să se acopere.

– Ce înseamnă asta, Ravenscroft? se bâlbâi Lord Benchley, mai degrabă decât să ceară o explicație, ferm. Te-am văzut împușcat.

Omul purta același costum elegant cu care fusese îmbrăcat și la gară, doar că acum era șifonat și murdar cu Dumnezeu știe ce substanțe scârboase. Părul lui, cârlionțat la modă și cu perciuni lungi, era extrem de ciufulit și umezit cu un soi de pomadă... sau poate îmbibat cu propria mizerie unsuroasă. Era prea întuneric ca să-și poată da seama sigur.

Gândul că nemernicul ăsta desfrânat, acest puțoi dezgustător și jalnic pusese vreodată mâinile pe Mena făcu ca ultimele dintre scrupulele lui Liam să se risipească precum fumul, lăsându-i pe limbă gustul distinct al groazei și al urii.

– Unde este? mârâi Liam, întărindu-se împotriva duhorii de fum de opiu, trupuri nespălate și sex care atârna greu în încăpere, precum un nor toxic.

– Te referi... la *soția mea*? scuiă vicontele, pe un ton disprețuitor.

– Mă refer la *văduva* ta!

Liam mărșălui spre canapeaua ponosită pe care cei doi amânți libidinoși stăteau atârnați ca niște cearșafuri murdare și șifonate.

Priveliștea luminii difuze a lămpii care se reflecta aurie pe lama ascuțită pe care o ținea în mână părea să le mai limpezească un pic ochii de vâlul de fum tulbure.

Gordon se ridică nesigur și, în loc să se retragă ocolind mobilierul sărăcăcios, sări peste canapea, plasând astfel piesa de mobilier și femeia între el și trăsăturile însetate de sânge de pe chipul lui Liam. Fugi spre ușa din capătul îndepărtat al încăperii și o deschise brusc, dezvăluind astfel silueta crudă și amenințătoare a lui Dorian Blackwell.

Lașitatea sa îi permise totuși să se repleze grabnic și se repezi să încerce să evadeze pe ușile franțuzești care se deschideau spre verandă. Se chinui cu disperare să le deschidă cu degetele-i acum stângace și neîndemânatică din cauza băuturii, viciului și a fricii și țipă încă o dată când Argent se materializă din întunericul de dincolo și îl împinse înapoi înăuntru, cu prezența lui impunătoare.

– Toate astea *pentru* Philomena? zise Gordon, ca și când se pomenea dintr-odată incapabil să-și țină gândurile separat de vorbire. Pentru zdreanța aia palidă, stearpă și mizerabilă?

– O să folosesc cuțitul ăsta ca să-ți decupez răspunsul din gât înainte să-ți pun capăt vieții, îl amenință Liam, serios și amenințător. Unde este?

Un halat decolorat atârna moale și șifonat de pe umerii lui Benchley și avea nasturii șlițului desfăcuți, dar pantalonii rămăneau ținuți la locul lor de un început de burdihan umflat de prea multă bere și excese.

– N... nu-i aici. Gordon se împletici înapoi pe canapea și se agăță de ea, ca și când ar fi fost singurul lucru care îl mai ținea pe linia de plutire în timp ce toți cei trei bărbați letali se adunau în jurul lui și al femeii cu ochii tulburi, care tremura lângă el. I-am pus pe oamenii pe care i-a angajat tata să o ducă înapoi la azil.

Liam înaintă spre el, gata să-l omoare dintr-o singură lovitură și apoi să se năpustească spre azil, când târfa țipă tare. Aparent reușise să-și adune într-un sfârșit mințile suficient cât să-și tragă corsetul descheiat peste sâni.

– Nu mă răni! imploră ea. Lasă-mă să plec! Io nu văzui nica'!

Dorian scoase o monedă din buzunarul jachetei și o împinse în mâinile femeii.

– Hai, ia-ți zborul de-aici, păsărică mică, îi porunci el, cu blândețe. Dar dacă aud că ai ciripit ceva...

– Toat' lumea știe mai bine decă' să ciripească ceva despre Inimă Neagr' din Ben More.

Strânse pumnul în jurul monedei și nici măcar nu se mai opri să-și ia pantofii în goana de a pleca de acolo pe cât de repede îi permiteau membrele moi și neîndemânatică.

Și într-o clipă se făcuse nevăzută în noapte.

Liam îl apucă pe vicontelesmiorcâit de reverele halatului și îl trase în picioare, folosindu-și numai mâna bună.

– De ce ai luat-o, numai ca s-o arunci înapoi într-un azil?

– Pentru că e a mea. E soția mea și, atât timp cât sunt eu în viață, o să fie proprietatea mea! Trebuie s-o fac să plătească pentru ce-a făcut, chiar cu carnea din corpul ei, dacă trebuie, dar n-o să permit să mai atragă și mai multă rușine și umilință asupra familiei mele.

– Familia ta n-are nevoie de nici un ajutor în privința asta, afirmă Argent, ironic.

Liam îl apucă și mai strâns, scuturându-l strașnic, neputându-și închipui profunzimea cruzimii acestui om mic și jalnic.

– Dacă nu simțeau nici un pic de afecțiune pentru ea, de ce te-ai mai căsătorit cu ea de la bun început?

Gordon în mod evident înțeluse greșit sensul cuvintelor lui Liam, pentru că păru să vadă o speranță de salvare în întrebarea lui.

– Păi se trăgea din mica nobilime provincială. Tata a zis că era material bun de reproducere. Se presupune că femeile cu șolduri ca alea ar trebui să fie construite ca să nască băieți, dar Philomena n-a rămas niciodată grea.

O gelozie odioasă și întunecată explodă în pieptul lui Liam și se văzu nevoit să-l arunce înapoi pe canapea ca să nu-l strivească cu mâinile goale. Și desigur, Gordon interpretă din nou greșit gestul lui ca fiind unul de milă și își slobozi limba.

– Era așa de moale, așa de pură și cuminte, și așa de agreabilă și maleabilă, spre deosebire de debutantele hrăpărețe din Londra... Philomena era o femeie bună. Infinit, neasemuit, etern și optimist de blândă. Toate astea mi s-au părut încântătoare la început, dar în cele din urmă am ajuns s-o urăsc tocmai din cauza lor.

Fiecare mușchi din trupul lui Liam îi zvâcni, și fiecare picătură de sânge din venele lui urla un cântec de război violent, în timp ce se gândea să-i frângă omului fiecare oscior blestemat din corpul acela scârbos și detestabil.

Lent și dureros.

– Ușurel, mârâi Argent pe un ton răgușit.

Liam se întoarse și începu să tremure din toate încheieturile de forța emoțiilor care se involburau în el.

– Te-ai îndrăgostit de ea, nu-i așa, Ravencroft? evaluează corect Lord Benchley.

Liam rămase nemișcat ca o statuie, incapabil să dea glas forței emoției pe care o simțea.

– Demonul Scoțian! Te-a făcut să vrei să fii un om mai bun, nu-i așa? îl compătimi el, cu glasul încărcat de dezgust patetic. S-a uitat la tine cu ochii ăia mari blestemați ai ei și te-a obligat să vezi fiecare dintre slăbiciunile și defectele tale reflectate în adâncimile lor, nu-i așa? Eu *m-am urât pe mine*, când s-a uitat așa la mine, ca și când *am dezamăgit-o*. Ca și când încă mai credea că o să mă îndrept, ca și când *spera* că aş putea să fiu un om mai bun. Și am început să-i strivesc speranța aia... și apoi a început să-mi placă s-o fac.

– Dar n-a fost niciodată nebună, afirmă Liam, încă nesimțindu-se capabil să se uite la celălalt fără să îl omoare.

Abisul pustiu încă mai creștea în interiorul lui, și ultimele vestigii din umanitatea lui se pierdeau acolo, și avea o nevoie disperată să termine odată cu treaba asta. Știa exact la ce se referea viconte. Pentru că, într-adevăr, își văzuse și el demonul reflectat în ochii de smarald ai Menei și își dorise să-l exorcizeze. Pentru ea.

Îl făcuse într-adevăr să-și dorească să fie un om mai bun... și o *iubea* pentru asta.

– Era dulce, dar era și al naibii de îndărătnică. Tatăl ei, bietul nemernic, a educat-o așa din nu știu ce motive inimaginabile și de-aia acum are o nevoie disperată de ameliorare. Și de-aia am și trimis-o la azil. Devenise prea voluntară și prea dificil de controlat, și Dumnezeu mi-e martor că am încercat!

– Ai fost violent cu ea! mârâi Liam, luptându-se din răspuțeri să-și ascundă propria violență din voce.

– Am pocnit-o numai atunci când avea nevoie de corecție. La început, zise Gordon și se încruntă, ca și când s-ar fi aflat într-o încăpere de camarazi care îi împărtășeau convingerile. Uneori trebuie să-ți bați câinii ca să-i înveți trucuri noi, și cu o soție e exact același lucru. Dar după această ultimă măgărie pe care a făcut-o, cred că are nevoie de o corecție aplicată cu o mână mai fermă. Așa că o să-i dau o lecție pe care n-o s-o uite niciodată!

Liam auzise deja *suficient* din adevăr. Fiecare cuvânt se prelingea în inima lui precum acidul mistuitor. Iar imaginile care i se învârtteau prin minte erau așa de îngrozitoare și atât de odioase încât nu puteau fi ignorate.

Crezuse că știa ce era mânia. Un infern incontrollabil de poftă de sânge și de violență. În trecut, emoția aceasta pictase întreaga lume într-un giulgiu stacojiu și întetise focul din inima lui, până când îi ardea pielea, de parcă ar fi fost acoperită de oțel topit.

Ceea ce simțea față de Gordon St. Vincent era o antiteză la toate acestea. Era un abis de gheață și întuneric. Un ciob ascuțit, calculat și strălucitor de ură densă și diabolică, împlântat în sufletul lui.

Un păcat bine-venit.

Și în clipa aceea temperamentul său explodă și se pomeni, pe nepusă masă, apăsând tare cu genunchiul pe pieptul vicontelui, îngropându-l în canapea în timp ce-și izbea pumnul în nasul omului, frângându-l dincolo de orice posibilitate de reparare.

Demonul lui se delecta cu senzația osului și a cartilajului care se sfărâmau sub pumnul lui și cu sunetele sugrumate și chinuite pe care le emitea bărbatul, în timp ce sângele îi țâșnea de pe față și i se revărsa șiroaie pe halat.

– Nu e la Belle Glen, Liam, murmură Dorian din locul unde stătea, în spatele canapelei, cu fața spre el. Am curățat haznaua aia împruțită în ziua în care am ajutat-o să evadeze. M-am străduit din răsputeri să mă asigur că guvernanta ta este protejată de Coroană și proclamată o femeie liberă, iar acum este în siguranță cu Farah și cu Millie, acasă la mine.

Liam își întoarse mânia spre fratele său.

– Și de ce m-ai lăsat să cred că e în pericol? Ce fel de ticălos fără suflet ești?

– Genul care și-a construit averea și întreaga viață, de fapt, pe secrete. Genul care și-a construit numele pe o minciună ca *tatăl nostru* să nu mai încerce să mă omoare din nou, murmură Dorian și, în timp ce vorbea, ochiul lui negru ardea de propriul foc întunecat. Poate că suntem legați de sânge Mackenzie, Liam, dar nu și de încredere. Nu încă. Trebuia să mă asigur că n-o să-ți dezlănțui temperamentul ăla notoriu asupra Menei. A suferit suficient. Și tu aveai nevoie să auzi adevărul despre circumstanțele disperate ale femeii tale din gura omului care i le-a pricinuit. Nu mă cunoști suficient de bine ca să ai încredere în cuvântul meu și știam că ți-ar fi fost dificil să ai încredere în ea din nou.

Liam încremeni. Veridicitatea raționamentului lui Dorian se revărsa prin el cu o claritate rece.

– Știam că aici vei găsi adevărul, zise Dorian, arătând spre Gordon, ai cărui ochi injectați și încețoșați clipeau în sus la ei dintr-o stare de stupoare indusă de opiu și de groază. Grămada asta de gunoi umană ți-a spus tot ce voiai să știi. Și acum, poți să faci ceea ce trebuie făcut ca să o poți revendica pentru tine pe femeia pe care o iubești.

Liam clipi în sus la fratele său și regăsi acolo același demon pe care îl vedea în fiecare zi în oglindă uitându-se înapoi la el. Și dintr-odată erau incredibil de multe lucruri pe care ar fi vrut să le spună. Scuze pe care voia să le rostească pentru păcate care nu erau ale lui.

Dar mai întâi...

Își scoase pumnalul din gheată.

– N... nn... nu face nimic care să regreti, îl imploră Gordon, întinzând ineficient o mână slăbită și tremurândă. Omul ar fi fost deja înnebunit de durere din cauza chipului său mutilat, dacă nu ar fi fost cantitatea aceea copleșitoare de narcotice care i se învârtea prin sânge. Sunt un lord al ținutului, bălmăji St. Vincent din spatele dinților murdăriți de stacojiul propriului sânge. O să apară întrebări. Când o să-mi găsească cadavrul, o să știe toată lumea că ai fost tu! Au fost prea mulți martori pe peron în gară. Au văzut cu toții cât de mult o doreai...

Dorian Blackwell scoase un sunet sinistru.

– Ce te face să crezi că o să mai rămână ceva din tine de găsit?

– Numai sângele pe care-l verși pe canapeaua asta, adăugă Argent, nonșalant.

Liam încuviință din cap spre amândoi înainte de a îndrepta cuțitul spre fața vicontelui.

– Numele meu este William Grant Ruaridh Mackenzie. Sunt Demonul Scoțian, conducător al clanului Mackenzie din Wester Ross și al nouălea marchiz de Ravenscroft. Când o să ne întâlnim în iad, o să știi cum să mi te adresezi. I-am făcut un jurământ femeii *mele* că, dacă voi pune vreodată mâinile pe tine, o să-ți înfig pumnalul în ochi.

Și făcu întocmai.

Capitolul 24

– Trebuie să mă duc la el. O agitație neliniștită o făcu pe Mena să sară în picioare și companioanele ei, Millie LeCour și Farah Blackwell, se ridicară în același timp, în clipa care începu să se învârtă de colo-colo pe covoarele de culoarea cobaltului din conacul din Mayfair al familiei Blackwell. Dacă a... o, Doamne, bieții copii!... trebuie să...

– Mena, draga mea... Fustele albastru-deschis pe care le purta Farah foșniră zgomotos, întrerupând tăcerea apăsătoare și nerăbdătoare din casă, când își așeză brațul în jurul umerilor Menei și încercă

să o conducă înapoi spre divan. Dorian și Christopher au plecat să se îngrijească de lordul tău Ravenscroft înainte ca eu și Murdoch să ducem autorităților actele tale de eliberare. Au promis că o să trimită un mesager dacă au ceva vești de raportat.

Mena simțea suferința ca pe un pumn puternic în piept, ce îi strângea inima, până când fiecare bătaie părea la un pas de a fi ultima. Nu mai simțise genul acesta de disperare neajutorată de pe vremea când fusese prizonieră la Belle Glen. Și era pentru prima dată când durerea ei nu avea nimic de-a face cu situația fără speranță în care se regăsea.

Chiar și când crezuse că era în drum înapoi spre azil, când presupusese că Gordon o aruncase în altă încarcerare de coșmar, singura ei grijă fusese Liam. Retrăia constant groaza de a-i fi văzut sângele revărsându-se pe materialul cenușiu al vestei. Groaza de a fi văzut un asemenea munte de om prăbușindu-se la pământ.

– Au trecut *ore întregi!* exclamă Mena. Ea nu fusese niciodată genul de femeie care să-și frângă mâinile de îngrijorare, dar cu siguranță făcea asta din belșug în momentul acela. Nu pot pur și simplu să stau așa aici și să nu fac *nimic!* Altfel o să înnebunesc de-a binelea.

Iar apoi vor trebui să o ducă tocmai în genul de loc din care scăpase cu greu, dacă omul pe care îl iubea era...

Doamne, Dumnezeu! Nici măcar nu se putea gândi la așa ceva.

Dacă nu trimisese ră nici un mesaj pentru că veștile pe care aveau să i le aducă erau genul de vești de dat cuiva în persoană...?!

Vești... tragice?!

Singurul lucru care o ținuse departe de spital atât de mult timp era un alt gen de frică. Dacă Liam refuza să o vadă? Cum ar fi putut face față antipatiei lui? Respingerii lui?

Ar fi putut îndura să vadă expresia de încredere trădată din ochii lui?

Răspunsul îi fusese neclar până în momentul acela. Și răspunsul era un „da” răsunător. Dacă Liam era în viață, atunci ar fi putut gestiona orice ar fi urmat. Atâta vreme cât îi putea vedea pieptul masiv ridicându-se și coborând în ritmul respirației și trupul puternic și musculos animat de puterea aproape inumană pe care i-o conferea...

Atunci nimic altceva nu mai conta. Nu până când nu *era sigură* că el era bine. Până când nu vedea cu ochii ei că Demonul Scoțian stătea din nou pe picioarele lui.

Se grăbi să-și ia pelerina și se năpusti spre ușă.

– Ei bine, dacă pleci, poți să fii absolut sigură că venim și noi cu tine. Millie LeCour, înveșmântată în rochia violet de mătase, își

luă și ea mantoul din blană de samur. Închise ochii o clipă scurtă și apoi zise cu înverșunare: Știu că, dacă Christopher ar fi într-o situație similară, nici întreaga Legiune Romană nu m-ar putea ține la distanță.

Farah făcu un pas să le oprească.

– Eu am învățat să am încredere în Dorian, zise ea calm. Înțeleg prin ce iad treci acum, Mena, dar dacă marchizul tău ar fi fost chiar și în cel mai mic pericol, soțul meu te-ar fi chemat să-i fii alături. Ne-a cerut să așteptăm aici, și sunt sigură că are un motiv bun pentru asta.

Mena se opri din agitația sa, chinuită de indecizie, uitându-se spre ușa din spatele siluetei firave a lui Farah și apoi înapoi la ochii cenușii blânzi ai contesei de Northwalk.

– Marchizul tău și soțul meu sunt frați, Mena. Tonul ferm al vocii ei o opri pe Mena din avansarea sa înverșunată spre coridor. Frați cu un trecut lung și dureros, pe care trebuie să și-l rezolve ei singuri. Și poate că fac asta chiar acum și au nevoie de acest timp ca să clarifice ce s-a întâmplat între ei în trecut.

La drept vorbind, Mena nici măcar nu se gândise la asta. Sufărînta ei nu era singura durere pe care trebuia să o rezolve Liam. Mai erau Jani, tatăl lor, Hamish, Dorian, Thorne și multe altele. Și probabil că ea era destul de jos pe lista de dezastre de care trebuia să se ocupe el acum.

Murdoch, majordomul devotat al familiei Blackwell, deschise ușa principală, lăsând să intre o briză de aer rece de noiembrie. Și pe chipeșul Gavin St. James, Lord Thorne, care arăta atipic de sobru. În spatele siluetei lui masive se auzeau lanțuri care zornăiau, în timp ce Jani era condus în holul principal, flancat de doi paznici înspăimântători, care arătau mai degrabă ca niște criminali, decât ca niște polițiști.

Fără îndoială erau oamenii lui Blackwell.

O furie nesăbuită se învolbură în ea, și Mena se năpusti spre Jani, plesnindu-l tare peste obrazul tuciuriu.

Cât putuse de tare.

– Cum ai putut? scuipă Mena, printre dinții încleștați.

Jani închise ochii strâns timp de o clipă, deși Mena nu știa dacă era din cauza durerii provocate de lovitura ei sau a propriei vinovății usturătoare.

– Nu m-am gândit că o să ai de suferit, domnișoară Mena. Nu știam că asta făcea parte din plan.

– Și despre planul cui vorbești mai exact? Explică-te!

– Când Hamish s-a întors din morți, m-a găsit pe holurile întunecate ale castelului și mi-a spus că a văzut cu ochii lui cum Ravenscroft i-a ucis pe părinții mei cu mâinile lui. A zis că vinovăția, și nu altruismul, a fost lucrul care l-a împins pe marchiz să mă ia pe lângă el.

Mena clătină din cap, dezamăgită. Oare trădarea chiar nu cunoștea limite? Oare toată nebunia aceasta se datora numai și numai lăcomiei lui Hamish?

– Ravenscroft te-a iubit ca pe un fiu. E cunoscut ca un demon pe câmpul de bătălie. Nu pentru că ar fi intrat cu forța în casele civililor nevinovați ca să le curme viețile. Ai petrecut atât de mulți ani cu el – cum poți să nu știi asta?

Lui Jani îi tremură bărbia și gropița din obraz, în timp ce se lupta curajos cu lacrimi copilărești.

– Hamish a zis că a amenințat să-l dea în vileag pe Ravenscroft, ca să-mi spună mie adevărul și să spună tuturor ce lucruri teribile a comis în India. Împotriva poporului meu. Toate lucrurile pe care mi le-a descris Hamish... Jani ridică privirea, chinându-se să înghită apăsător ca să îndepărteze nodul care i se pusese în gât, în timp ce lacrimile îi creșteau exponențial rușinea din ochii lichizi. Mi-a spus că Ravenscroft a detonat intenționat exploziile de pe vasul acela și l-a lăsat mort, pentru ca nimeni să nu afle vreodată ce-a făcut...

– Și ți-a oferit și vreo dovadă care să susțină toate astea? ceru să știe Mena.

Lacrimile îi curgeau pe obraji în șuvoaie fierbinți.

– Hamish mi-a descris unde era poziționată casa mea și unde au murit părinții mei și cum. Îmi amintesc... îmi amintesc că le-am văzut cadavrele.

Thorne se uită la Mena, cu trăsăturile fine și frumoase încărcate de regret.

– Odată ce ducele de Trenwyth a pus mâna pe Hamish, fratele meu a recunoscut că l-a manipulat pe băiat ca să-și atingă propriul scop. A transformat toate crimele de război pe care le-a comis el în ceva înfăptuit de Liam și i-a împuiat capul lui Jani cu otrava lui. Și după ce a petrecut un pic de timp... singur cu Trenwyth, Hamish a recunoscut că el a fost de fapt cel care i-a ucis pe părinții lui Jani.

– Este vina mea, domnișoară Mena! Totul este numai și numai vina mea. Eu am citit telegrama ta, recunosc Jani. Și eu i-am trimis de veste soțului tău, pentru că Hamish citise scrisorile pe care i le-am trimis lui Lady Northwalk și el mi-a zis s-o fac. Acesta e motivul pentru care te aștepta la gară soțul tău. Și acesta este motivul pentru care voi muri astăzi, aici.

O lacrimă se prelinse de pe bărbia lui Jani, aterizând pe kurta lui de mătase, și Mena simți cum și ei i se umplură ochii de lacrimi de durere pentru el.

– Cum m-ar putea ierta vreodată Rhianna pentru ce i-am făcut tatălui ei? O să dau piept cu marchizul și o să-l implor să mă ierte, înainte să fiu spânzurat... Dar mă tem că ei nu o să-i mai văd nicio dată fața înainte să mor.

– Doar nu o să permiti să fie spânzurat, nu-i așa? zise Mena, întorcându-se spre Gavin. De ce nu este cu autoritățile responsabile?

– Pentru că, deși aici suntem în Anglia și deși eu și fratele meu avem neînțelegerile noastre, prima lege pe care o recunosc și o respect este cea a clanului meu, zise el ferm. Și legea clanului spune că moșierul Mackenzie va fi cel care îi va decide soarta.

– Oh, Jani... șopti Mena îndurerată. Amândoi l-am rănit îngrozitor de tare pe Ravenscroft.

– De neiertat, aprobă el, cu glasul tremurând.

Ea încuviință din cap, simțind cum întreaga ei ființă era năpădită de o durere neajutorată, până la ultima celulă a trupului.

– Aș da orice ca să pot să îndrept lucrurile, dar mă tem că este prea târziu...

– O fată cu suflet bun mi-a spus cândva că nu este *nicio dată* prea târziu ca să îndrepti un rău. O voce răgușită familiară răsună din umbrele din spatele ușii rămase deschise înainte ca însuși Demonul Scoțian să apară intrând, aplecându-se ca să treacă pe sub prag. Și dacă nu mă înșel, domnișoară Lockhart... fata aceea ai fost tu.

Euforia uluită la a-l vedea viu și nevătămat o făcu să ametească de ușurare. Stătea acolo la fel de puternic și de masiv ca întotdeauna și, deși avea brațul stâng bandajat și prins cu o atelă, restul aproape că vibra palpabil de forță și vitalitate.

Doar că în clipa imediat următoare, teama luă locul ușurării în sufletul ei, urmată de rușine, tristețe și apoi de remușcări.

Liam se uita la ea cu o intensitate pe care nu o mai văzuse nicio dată. Un foc întunecat ardea în ochii lui, și pe chipul lui deja serios era întipărită o expresie sumbră și fermă, care îi trăgea semnale de alarmă în minte.

Mena făcu un pas în spate și apoi încă unul, refuzând să-și creadă ochilor în timp ce se retrăgea cu spatele spre coridorul de lângă hol și departe de toți cei care amuțiseră în timp ce priviseră acel moment derulându-se.

Dorian Blackwell veni în spatele lui Liam, urmat de umbra de chihlimbar a lui Christopher Argent.

Mena abia dacă îi observase pe vreunul dintre ei. Nici pe Dorian, care se duse direct la soția lui și o luă de mână, și nici pe Argent, care se topi între umbre, la fel de rapid cum Millie se topi în brațele lui. Și nici măcar pe Thorne, care se holba la Dorian cu gura căscată de uimire, ca și când s-ar fi privit într-o oglindă întunecată. Și nici pe bietul Jani, care zornăia lanțurile cu forța tremurărilor sale.

Nu. Ea îl vedea numai și numai pe Liam.

Întreaga ei lume se îngustase astfel încât să cuprindă emoția pe care nu-i venea să creadă că o vedea strălucind pe chipul lui.

– Nu fugi de mine, fătuco. Avem prea multe să ne spunem...

– Mi-ai spus... mi-ai spus „domnișoară Lockhart“, observă ea, șoptind cuvintele, cu sufletul la gură. Dar acum știi că nu sunt ea. Acum știi că sunt Philomena St. Vincent, o vicontesă și o... o femeie căsătorită.

Privirea lui de onix deveni imposibil de întunecată.

– Nu mai ești.

Simți brusc cum i se opri inima în piept. Literalmente.

– Ce vrei să spui?!

– Cu foarte mici regrete, te informez că acum ești *văduva* St. Vincent, zise el, fără nici o urmă de remușcare.

– Datorită ție?

– Nu-i acorda lui tot creditul acum! pufni Dorian amuzat.

– A fost un efort comun, interveni și Argent.

Mena și-ar fi dorit să spună că îi părea rău că soțul ei era mort. Dar singura vinovăție pe care o simțea era regretul că nu se simțea mai supărată la auzirea veștii morții celui care îi fusese soț cinci ani în șir.

Dar în fond, de ce ar fi trebuit să fie așa? Gordon o umilise și o făcuse de ocară. O terorizase și o abuzase. Iar apoi o încarcerase undeva într-un azil și uitase complet de ea.

Ceea ce făcuse era de neiertat și spera ca el să ardă în iad pentru asta.

– Stăpâne Mackenzie! Jani căzu în genunchi într-un zornăit metalic de lanțuri și într-o explozie de lacrimi. Trebuie să te implor să...

– Ridică-te, Jani! Ravenscroft părea mai degrabă iritat decât furios, când se aplecă și-l trase în picioare pe băiat. Este întocmai după cum a spus Thorne. Hamish a mărturisit totul. Ce te-a pus să faci și cum te-a convins de ceea ce a spus. Există nenumărate păcate în trecutul meu și nu pot să zic că te învinovățesc pentru că ai crezut că tragedia ta se numără printre ele. Fii sigur că *vom discuta foarte serios*, Jani!

Să fii absolut sigur de asta! Dar știu că ai fost mai degrabă o victimă decât un răufăcător.

Jani făcu ochii cât cepele de uimire... ba, de fapt, ochii lui erau atât de mari, încât păreau dintr-odată să-i înghită o jumătate din față.

- Adică nu... nu o să mă omori?

- Nu. Liam se uită la Mena și rămase privind-o fix. A fost deja suficientă moarte astăzi.

- Ești un om cu mult mai iertător decât mine, frate, afirmă Dorian. De obicei, dacă mă împușcă cineva, îl împușc și eu înapoi... și încă pe atât.

Liam făcu pași lenți și fermi spre Mena, al cărei prim impuls fu acela de a se retrage.

Dar terminase cu asta, decise ea. O terminase cu frica definitiv. O terminase cu retragerile, atunci când ar fi trebuit să rămână fermă pe poziții. Nu mai era o femeie neajutorată sau lipsită de speranță.

Sau fără de cusur.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să dea piept cu consecințele acțiunilor sale.

- Am învățat recent însemnătatea unor cuvinte precum *iertare* sau *izbăvire*, zise Liam, mijind ochii și apropiindu-se de ea, ca și când ar fi încercat să elaboreze o strategie de luptă.

- Hai să ne retragem în salon, sugeră Farah, gonindu-i pe numeroșii ei invitați în încăperea azurie, pe care abia ce o părăsiseră. Sunt sigură că avem o cheie pentru lanțurile alea pe aici, pe undeva, și bietul Jani arată de parcă are nevoie să stea jos repede.

- Eu aș putea să mai rămân aici un pic, chicoti Gavin, privind interacțiunea dintre Liam și Mena cu un interes sardonice.

- Lord Thorne, presupun, nu-i așa? zise Dorian și veni lângă Gavin. Șovăi o clipă înainte să-i întindă mâna. Am așteptat mult timp ca să te cunosc.

Cei doi își strânseseră mâinile. Erau imagini în oglindă unul pentru celălalt, cu excepția culorii tenului și a părului.

- Dorian Blackwell, zise Gavin, retrăgându-și prudent mâna din cea a lui Dorian. Sau poate ar trebui să spun... „Douglas Mackenzie“?

- O poveste lungă și interesantă, spuse Blackwell, făcându-i semn spre ușa de pe hol, care se afla poziționată chiar vizavi de cea a salonului azuriu de oaspeți. Aș putea să te invit în biroul meu să bem ceva?

Și apoi Mena și Liam erau singuri și nu se mai auzea nici un sunet în holul impunător al conacului, cu excepția ritmului rapid al respirației ei.

Privirea lui era implacabilă, dar nicidecum aspră. Agresivă, dar nici pe departe furioasă. Stătea la un braț distanță de ea, înălțându-se deasupra ei ca un monolit de virilitate masculină. Și totuși nu se întindea după ea. Își lăsa numai privirea intensă să o atingă. Și o atingea peste tot, ca și când ea ar fi fost un specimen pe care nu-l mai văzuse niciodată. Ca și când nu o putea înțelege sau ca și când nu putea să-și închipuie măcar... ce... sau cine... era.

Mena știa că asta era șansa ei. Singura ei șansă să-și ceară scuze pentru nedreptatea pe care o comisese împotriva lui Liam și a familiei lui.

– Nu există nici o scuză pentru ce am făcut, începu ea, surprinzându-se pe sine cu felul în care înverșunarea sa îi întărea vocea, deși restul ființei sale tremura de dorința căldurii atingerii lui. Când am evadat... când am acceptat poziția de guvernantă la Ravenscroft ca Mena Lockhart, simțeam pe deplin că lumea asta mă deposedase de mine. Nu mai știam nici eu cine eram, așa că mi s-a părut permisibil să devin altcineva. Inofensiv, chiar... A fost ca și când toți oamenii pe care i-am cunoscut vreodată, toți cei în care ar fi trebuit să am încredere nu voiau altceva decât să-mi jupoaie carnea de pe oase și să mă dea de mâncare la vulturi. Lacrimile pe care nu le simțise năpădindu-i ochii i se revărsară pe obraji, în timp ce emoția puneă cu totul stăpânire pe ea, copleșind-o și infiltrându-i-se prin toți porii. Nu am știut, șopti ea. Nu am știut că există cineva ca tine în lumea asta plină de bărbați cruzi și nemiloși. Am crezut... am crezut că viitorul meu nu era nimic altceva decât un coridor sumbru și searbăd, la capătul căruia se afla o ușă încuiată. Și atunci când am fugit, singura mea grijă a fost... de ce anume fugeam. Nu m-am oprit nici o clipă să mă gândesc unde sau *la cine* fugeam. Nu am știut că în brațele tale o să mă simt mai în siguranță decât m-am simțit vreodată în toată viața mea. Nu am știut că chipul tău avea să-mi devină atât de drag. Și nici că o să-mi fure inima așa copiii tăi. Că o să învăț să am încredere tocmai în bărbatul pe care l-am mințit.

Mena se șterse pe obraji, simțindu-se cuprinsă de disperare din cauza faptului că nu vedea nici o schimbare cât de mică pe trăsăturile sinistre ale lui Liam. Nu putea descifra absolut deloc ce simțea el, dar cu siguranță trebuia să știe cât de tare regreta ceea ce făcuse, deși asta nu făcea nici un bine nici unuia din ei.

– Am vorbit odată despre iertare și izbăvire și vreau să-ți spun că știu și eu foarte bine că nu merit nici una din astea două, continuă ea. Te-am nedreptățit incredibil de tare și tot ce mi-aș dori ar fi să pot șterge totul cu buretele... dar tot ce pot spune este că să vă rănesc

pe tine, pe Rhianna și pe Andrew în orice fel cât de mic va fi pe vecie cel mai profund regret al meu și cea mai mare rușine a mea. Pentru că nu mai există alți oameni pe lume pe care să-i iubesc mai mult decât pe voi.

Strânse tare din buze și clipi ca să-și îndepărteze lacrimile, ca să poată vedea limpede furia care urma să vină.

– Ai terminat? o întrebă Liam scurt și la obiect.

Înghițind apăsât ca să înăbușe un nou val de deznădejde, Mena încuviință din cap pe muștește, așteptând ca mânia lui să se abată asupra ei, la fel de sigur cum ar fi așteptat un trădător spânzurătoarea.

El rămase tăcut o clipă, în timp ce o studia cu ochii strălucitori și în timp ce nările îi tremurau vizibil din cauza respirației abia controlate. Și când vorbi într-un sfârșit, o făcu pe un ton scăzut și liniar:

– Eu sunt un om care a cunoscut puține alte lucruri în viața asta în afară de suspiciune și violență. Mi-am petrecut o prea mare parte din viață în compania rivalilor și a adversarilor. Am crezut sincer că m-am născut în zodia ghinionului și că voi fi pe vecie condamnat să duc o viață brutală. Și eu m-am retras la castelul Ravencroft și acolo am descoperit că încercam să mă izolez chiar și de cei care aveau cea mai mare nevoie de mine. Am fost singur prea mult timp... Și apoi ai apărut tu... și erai în fiecare cameră din castel. În fiecare colțișor al fiecărui gând al meu. Nu am putut să scap de tine, Mena, și dintr-odată m-am pomenit apoi că nici nu-mi doream asta. M-am surprins căutându-te pentru că știam cumva că nu pot să stau departe de tine. Prima fericire pe care am cunoscut-o vreodată a fost să mă uit în ochii tăi. Și tu m-ai învățat înseamnăta unor cuvinte, altele decât *iertare* și *izbăvire*. M-ai învățat ce înseamnă *dorința*. *Dorul*. Și *iubirea*. Tu ești cerul meu înstelat, Mena, și unicul meu motiv să mă uit spre paradis. Tu ești harta mea atunci când sunt rătăcit și farul meu luminos când sunt pierdut în întuneric.

Mena eliberă respirația pe care o ținuse blocată în plămâni, cu un suspin tremurător și apoi încă unul, în timp ce privea expresia de pe chipul lui Liam topindu-se în cea mai tandră expresie pe care o văzuse vreodată. „Ușurare” nu părea un cuvânt suficient de puternic pentru a descrie ceea ce se întâmpla acum în interiorul ei.

Spusese cumva... *iubire*? Era un cuvânt pe care îl evitase eficient până în acel moment.

În cele din urmă se întinse spre ea și o trase în brațele lui, zdrobindu-i buzele într-un sărut pasional și cercetător. Însemnând-o

cu căldura lui înainte de a se desprinde din sărut pentru a se uita din nou la ea.

– Vreau să te fac soția mea, murmură el.

Cuvântul acela simplu încremeni în aerul dintre ei, și Mena înțepeni. Abia dacă era văduvă de câteva ore, și nu numai atât, dar era o femeie supusă scandalului. Întreaga Londră știa că fusese încarcerată la acel azil. Că era stearpă. Să se însoare cu ea putea să reprezinte distrugerea lui pe plan social. Fusese o dezamăgire totală ca vicontesă, deci *cum*, pentru numele lui Dumnezeu, putea să devină marchiză?

Mâinile lui Liam se strânseseră în jurul ei ca și când se temea să nu fugă.

– Știu că sunt un bărbat dificil de iubit, Mena. Un bărbat cu care e greu de conviețuit. Sunt o brută plină de defecte, cu un temperament notoriu. Dar vreau să știi că mai degrabă mi-aș tăia propriul braț decât să te lovesc vreodată. Că mai curând m-aș sinucide înainte să-ți fac vreodată vreun rău. Nu-ți fie frică de mine, Mena.

Mena simți cum inima i se topi în piept într-un ocean de căldură.

– De asta crezi tu că am ezitat?

– Îmi amintesc cât de speriată erai până și de umbra ta când ai ajuns prima dată la Ravenscroft. Și mai devreme ai spus cu gura ta cum experiențele pe care le-ai trăit te-au deposeat de tine însăși într-o oarecare măsură... Dar eu cred că acum știi foarte bine cine ești. N-aș putea fi niciodată bărbatul care să te deposeze de voință, Mena. Și n-aș fi niciodată un astfel de soț. Nu vreau să te conduc. Viața ta, dorințele tale ar rămâne toate ale tale și numai ale tale. Eu aș vrea să-ți revendic inima, fetiță dragă... inima și trupul, și sufletul. Dar, vezi tu, nu pot să am aceste lucruri fără să mă pierd pe mine. Sunt al tău, Mena. N-aș fi niciodată stăpânul voinței tale, dar nu există nici o îndoială că tu și numai tu ești stăpâna inimii mele. Și te-aș face și stăpână a clanului Mackenzie.

Mena își așeză degetele tremurânde pe buzele lui ca să-l oprească din tiradă. Nu mai putea asculta ceea ce spunea, altfel inima risca să-i explodeze în piept de-adevăratelea. Îi oferea un vis în seara asta, dar la răsăritul soarelui îi aștepta realitatea.

– Păi și cum rămâne cu Rhianna și cu Andrew? îl întrebă ea. Cum rămâne cu faptul că sunt o femeie stearpă și compromisă? Trebuie să te gândești și la asta înainte să-mi oferi mâna ta în căsătorie...

El îi sărută degetele și îi aruncă un zâmbet strâmb, care făcea să se topească instantaneu anii de pe trăsăturile lui sălbatic și încercate de vreme.

– Ei bine, hai să fim serioși, toată lumea te-ar crede un pic nebună ca să te căsătorești cu Demonul Scoțian...

Deși nu ar fi vrut asta, Mena simți șoapta efervescentă a unui hohot de râs gâdilându-i gâtul.

– Copiii mei te iubesc, Mena, continuă el. Și sunt la fel de binecuvântați să te aibă în viețile lor cum sunt și eu. Și chiar dacă n-aș avea nici un moștenitor, tot te-aș alege pe tine să fi a mea.

– Oh, Liam! exclamă Mena cu sufletul la gură, neputându-și exprima încă bucuria.

– Nu e ca și când nu există deja suficienți bărbați Mackenzie chiar sub acest acoperiș ca să preia titlul, dacă nu i-ar fi revenit lui Andrew, zise el sec.

– Te iubesc, Liam! exclamă ea, nemaiputându-se abține să țină aceste cuvinte închise în inima ei. Am crezut că te-am pierdut și nu am putut îndura asta. A fost singurul lucru căruia eram sigură că nu i-aș fi supraviețuit!

– Nu va trebui niciodată să faci asta, îi jură el. Mai degrabă o să răsară soarele la apus, înainte să încetez să te iubesc, Mena mea.

Aplecă ușor capul și îi captură apoi buzele într-un sărut tandru.

Mena mea.

Așa îi spusese.

Și era un apelativ la care știa că va răspunde întotdeauna. Pentru că acum știa cu adevărat cine era și abia aștepta să descopere cine aveau să devină. Ei. Amândoi.

Împreună.

A.M

Epilog

*Castelul Ravenscroft, Wester Ross, Scoția
Sfârșit de octombrie, 1882*

Patru ani mai târziu

– Ține-ți mâinile alea murdare de pe mine, William Grant Ruaridh Mackenzie, altfel n-o să terminăm niciodată cu asta la timp ca să ne spălăm și să ne întâlnim cu Andrew la gară, îl muștră Mena Mackenzie cu asprime pe soțul ei, în timp ce îl plesnea peste degete, ca să i le îndepărteze de unde o tachinau pe talie, într-o încercare de a lua drumul spre sânii ei.

– Ciudat, Lady Ravenscroft! Și eu care trăiam cu senzația că-ți place când sunt murdar, zise Liam din spatele ei, de unde stătea și strângea comenzile de la distilerie de pe birou. Buzele lui coborâră ușor și dansară pe gâtul ei dezgolit, trimițându-i fiori familiari prin tot trupul. O să-l trimitem pe Jani să-l întâmpine la tren, murmură el, înainte să-i ciugulească urechea în felul acela despre care știa că o înnebunea instantaneu și o făcea să se ude de dorință.

Mena știa ce va găsi când se va răsuci spre el. Un scoțian vânjos și murdar de funingine, care abia se întorsese de la pârlit butoaiele din lemn de stejar pe foc deschis, cu mușchii încordați și tari după o zi lungă de muncă și ochii întunecați strălucindu-i cu o intenție și mai murdară decât atât. Ar fi fost pierdută în fața seducției lui masculine, dacă ar fi cedat tentației de a se întoarce și de a-l admira, așa că făcu singurul lucru care îi venea în minte ca să-și salveze demnitatea. Și timpul. Strigă după noua administratoare a Distileriei Ravenscroft, al cărei birou se afla chiar vizavi pe coridor.

– Rhianna!

Soțul ei mârâi și o plesni jucăuș peste fund înainte de a se retrage la o distanță mai respectabilă, în timp ce răsuna o agitație frenetică, precedând sunetul unor pași grăbiți care veneau de pe coridor.

– O să plătești pentru asta, îi jură moșierul.

– Promiți? șopti Mena, aruncându-i un zâmbet cochet peste umăr, în timp ce ușa biroului se deschidea într-o explozie de agitație și o Rhianna destul de ciufulită se năpustea în încăpere, aranjându-și buclele deranjate.

– M-ai strigat? întrebă ea, cu sufletul la gură, ștergându-și buzele umede și umflate și aranjându-și bluza șifonată. Tânăra făcu ochii cât cepele de panică, când îl văzu pe moșier furișându-se prin spatele Menei. Tatăl exclamă ea, destul de tare. Am... am crezut că ești la cuptoare să te ocupi de butoaiei!

– Am fost, zise Liam încet, ca și când ar fi încercat să pună cap la cap orice informații care îi scăpau. Am terminat pe ziua de azi și mă pregătesc să plec să-l iau pe Andrew de la gară.

– Te rog, informează-l pe Jani că o să avem nevoie de două trăsuri pentru drumul spre stația Strathcarron, îi spuse Mena.

– Pe Jani? țișă Rhianna. Daa... păi, ar trebui să mă duc să-l caut pentru asta. Pentru că nu am nici cea mai mică idee unde este. O să mă duc și... ăăă... da, o să fac asta imediat. Să-l găsesc, adică. Pentru că nu e aici.

Mena ridică din sprâncene, din moment ce văzuse clar silueta înaltă a lui Jani furișându-se pe lângă ușa biroului ei cu doar un sfert de oră înainte și strecurându-se apoi în biroul Rhiannei. Un zâmbet viclan îi făcu buzele să se arcuiască, atunci când își dădu seama mai exact cine anume era responsabil pentru aspectul dezordonat și agitația Rhiannei.

Aparent, Jani se hotărâse în cele din urmă să renunțe la precauție și să o revendice pe femeia pe care o iubea. După patru ani, relațiile se rezolvaseră, și toate problemele se soluționaseră, iar Liam și Jani erau acum mai apropiați ca niciodată. Jani făcea din nou parte din familie, și acum Mena se întreba dacă poate treaba asta avea să devină legitimă în adevăratul sens al cuvântului în viitorul apropiat.

Rhianna, care avea acum deja douăzeci și unu de ani, era o femeie în toată firea. O femeie de afaceri. Iar când Andrew decisese că școala, industria și politica îl interesau mai mult decât afacerea familiei, Liam o impresionase pe Mena până la lacrimi, acceptând cu brațele deschise ideea ca fiica lui să fie cea care să moștenească distileria, în locul fiului său.

– Da, da... te rog, du-te și caută-l pe Jani și ne întâlnim cu voi amândoi la castel. Expresia panicată de pe chipul Rhiannei dispăru în clipa în care Mena îi făcu cu ochiul cu subînțeles și apoi îi făcu semn din ochi Rhiannei să plece din birou.

— Da, desigur, spuse Rhianna, cu sufletul la gură, retrăgându-se din birou cu spatele. Mulțumesc!

Fiica ei vitregă dispăru, și Mena știa că ea și Jani aveau să folosească ieșirea laterală pe post de cale de scăpare.

— De ce am avea nevoie de două trăsuri ca să-l luăm de la gară pe fiul meu? întrebă Liam, neînțelegând întreaga subtilitate a interacțiunii lor.

Mena se întoarse într-un sfârșit să se uite la el, minunându-se că și, după patru ani de căsătorie, soțul ei încă o mai făcea să i se taie respirația datorită frumuseții lui păcatoase și a strălucirii demonice și năzdrăvane din ochii lui.

— Pentru că anul acesta, cu ocazia celebrării serii de Samhain, o să avem câțiva invitați suplimentari, zise ea, veselă.

Liam miji ochii.

— Ca de exemplu?

— O, doar familia și prietenii apropiați. Cum sunt, de exemplu, Farah și Dorian, Gavin și noua lui soție... a și să nu uităm de Excelența Sa, Lord Trenwyth, și de ducesa lui destul de scandalosă. Argent și Millie nu pot să ajungă pentru că sunt încă în turneu în America cu trupa ei de teatru, dar o să ne întâlnim cu ei de Crăciun la castelul Ben More și...

Soțul ei clipi de trei ori la rând, înainte să se întindă după ea și să o întrerupă foarte eficient din vorbit zicând:

— Și uite cum acum ai două lucruri pentru care să plătești! Și o să iau ceea ce mi se datorează înainte să fiu inundat de rude, zise el, pe un ton păcătos.

— Foarte bine.

Mena se prefăcu deranjată, în timp ce se năpusti spre ușă ca să o încuie, înainte de a se întoarce înapoi spre soțul ei cu un zâmbet senzual întipărit pe chip.

— Aici, în birou? întrebă Liam, ridicând din sprâncene. Asta nu-i tocmai caracteristic unei doamne ca tine...

— Ei bine, ce-aș putea să mai zic? șopti Mena în timp ce veni în spatele biroului și se sprijini de el ca o invitație tăcută pentru Liam, în același timp anticipând cu mare nerăbdare atingerea mâinilor aspre ale soțului pe pielea ei fină. În fond, nu am fost niciodată tocmai capabili să ne limităm... *activitățile sportive*... la dormitor, nu-i așa?

— Nu, Mena mea... chiar n-am fost niciodată în stare să facem asta, murmură el, adunându-i fustele în grabă. Și fie ca zeii să aibă grijă ca nici să nu ne corectăm comportamentul!